Copyrighted Material

USA Today Bestselling Author

Jodi Thomas

"THE QUEEN OF TEXAS ROMANCES."
—*Midwest Book Review*

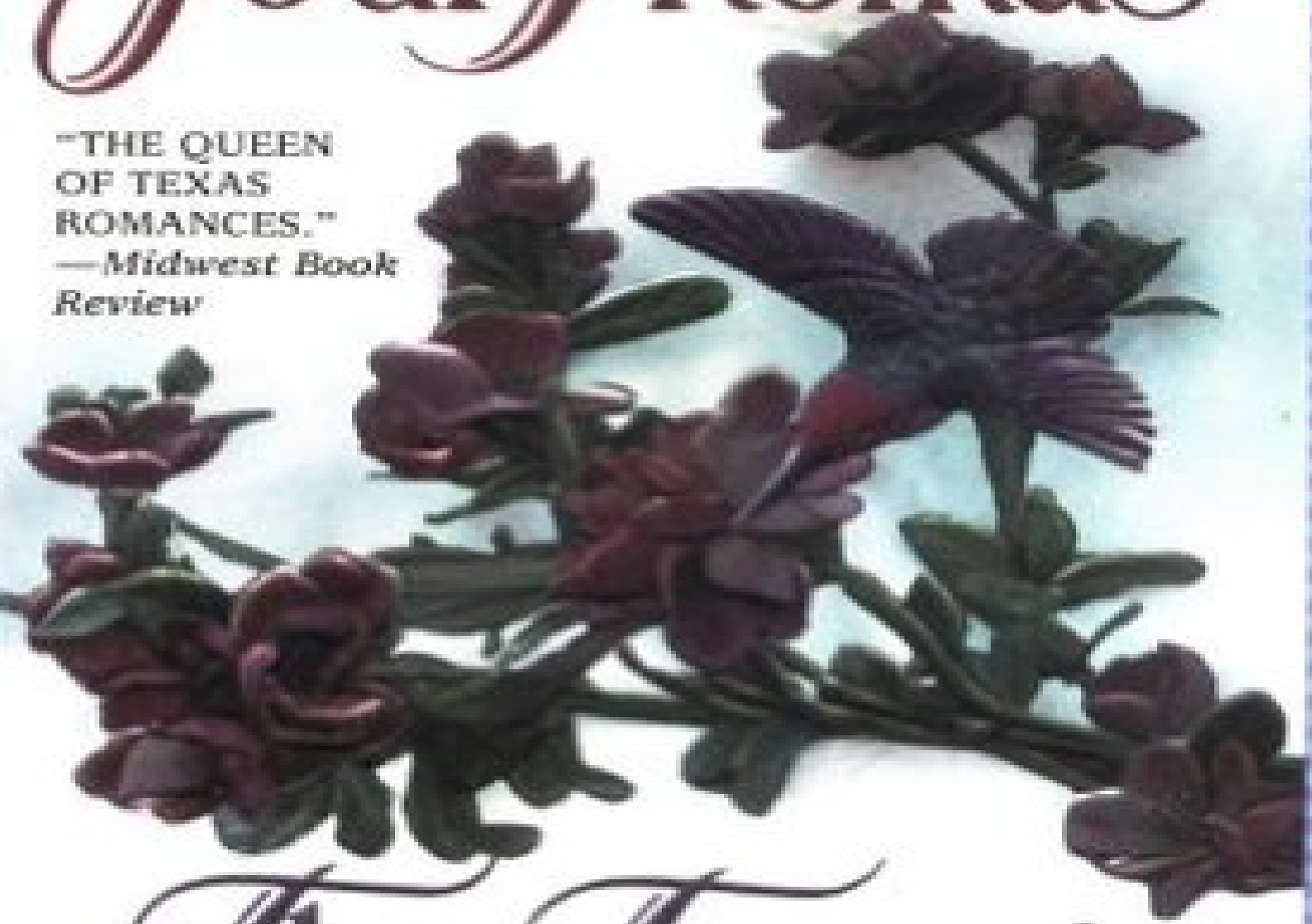

The Texan's Wager

Copyrighted Material

Copyrighted Material

USA Today Bestselling Author

Jodi Thomas

"THE QUEEN OF TEXAS ROMANCES."
—*Midwest Book Review*

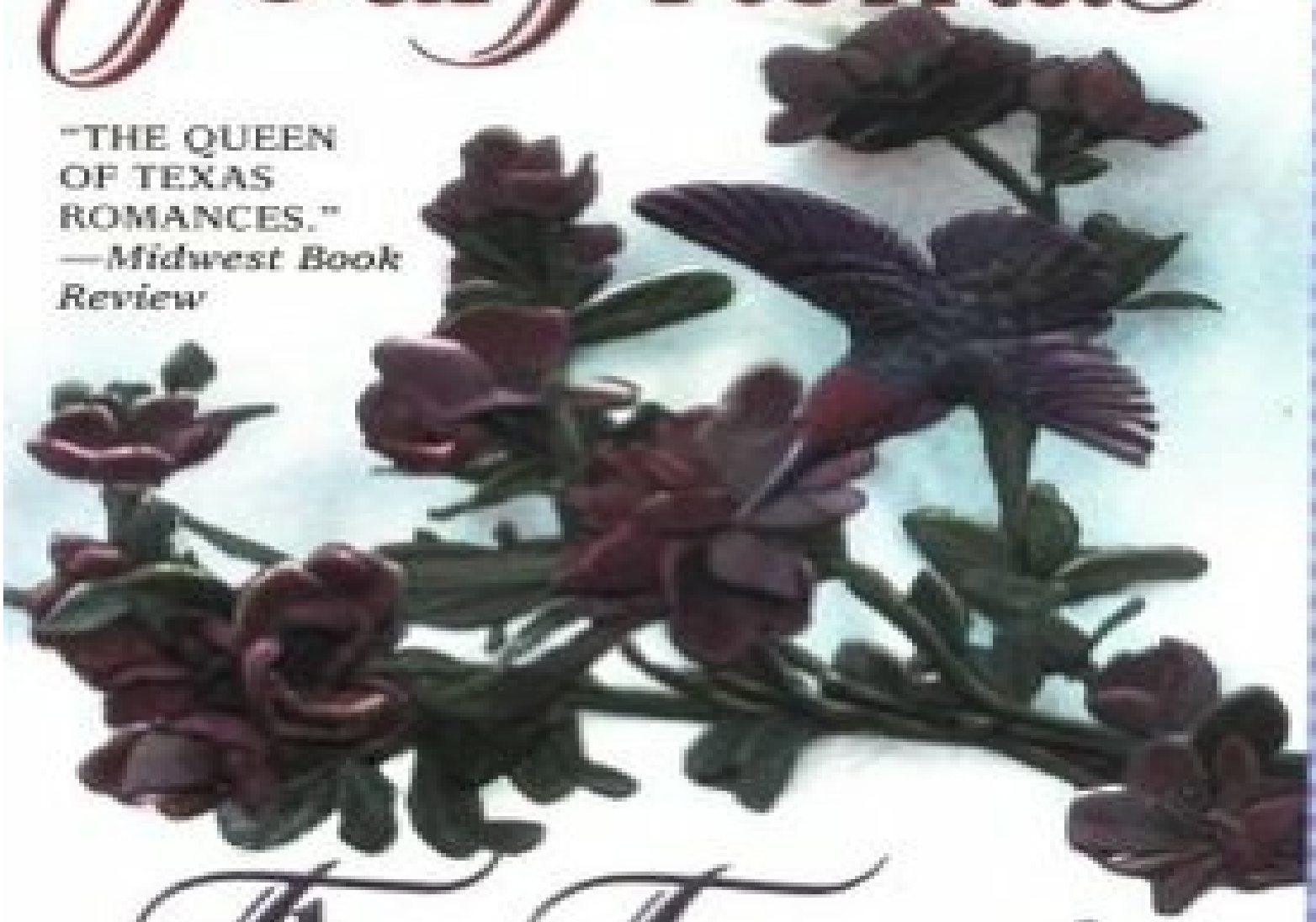

The Texan's Wager

Copyrighted Material

CÁ CƯỢC Ở TEXAS

JODI THOMAS

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Mục lục

MỞ ĐẦU
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Phần kết

MỞ ĐẦU

Tháng 8, 1883
Nửa đường giữa Fort Dodge và Santa Fe

Bailee Grace Moore nhìn những kẻ lang thang cuối cùng của chuyến tàu hàng Roland biến mất vào ánh hoàng hôn rực lửa. Bụi mù từ 15 đoàn xe bò kéo những cỗ xe thồ đồ sộ có mái tụ

tập xung quanh cô cùng với những mảnh vỡ sót lại của giấc mơ cuối cùng của cô.

Cô nghĩ mình nghe thấy người điều khiển xe thồ, Harrison Tay-Gẫy, hét lên: "Đuổi kịp! Giữ chặt!" Nhưng tiếng hô mà cô từng nghe mỗi ngày kể từ khi rời Independence, Missouri, không còn dành cho cô và hai người phụ nữ đứng cạnh cô. Xe thồ của họ và bốn con bò giờ không còn chỗ trong đoàn người dài hướng về phía Tây. Cả ba người họ đã bị ngắt ra khỏi nhóm và bị bỏ rơi dễ dàng như việc một người chăn gia súc loại những con vật yếu ớt khỏi đoàn gia súc khỏe mạnh.

"Bọn họ sẽ hối hận", Lacy Dillavou thì thầm đằng sau Bailee. "Họ sẽ ước rằng đã không đá chúng ta khỏi đoàn. Ai đó sẽ quay lại với chúng ta, các chị sẽ thấy đấy. Rồi họ sẽ xin lỗi." Giọng của cô run rẩy.

"Không." Bailee kìm lại nước mắt khi đối mặt với cô bé nhỏ hơn mình 10 tuổi. Cha của Bailee đã luôn nhấn mạnh rằng cô phải thực dụng mặc dù sự thật có đau đớn đến thế nào.

Lacy, mặc dù trong cơ thể của một phụ nữ, chẳng hơn một đứa trẻ mấy, đang bám vào một hy vọng không tồn tại.

Bailee cố dịu giọng lại: "Sẽ không có ai quay lại, Lacy. Sẽ chẳng ai quay lại vì chúng ta."

"Vậy chúng ta sẽ theo đuôi đủ xa để họ không biết". Lacy nuốt ngược tiếng khóc và cố tỏ ra già dặn hơn cái tuổi 15, liếc mắt nhìn hai người đồng hành. "Chúng ta không thể cứ ở ngoài đây giữa một nơi xa xôi hẻo lánh như thế này với chẳng có ai giúp đỡ."

"Chúng ta không thể đi theo." Giọng bình tĩnh của Sarah Andrew cắt ngang tiếng nức nở của Lacy. "Thậm chí nếu ba chúng ta có thể điều khiển cỗ xe, thì cũng chẳng có ai đi tìm thức ăn. Chỉ trong một tuần, chúng ta sẽ hết đồ dự trữ. Trong hai tuần, chúng ta sẽ chết đói."

Bailee nhìn vào đôi mắt buồn của Sarah. Mặc dù mới chỉ 20, đáy mắt xanh nhạt của Sarah thiếu sáng của sức sống. Cô tin rằng mình đang chết, mặc cho nỗ lực của Bailee, Sarah ngày càng yếu hơn. Khuôn mặt cô nhợt nhạt như mái tóc vàng bạch kim của mình, và mắt cô thì gần như không còn màu sắc. Cô khiến Bailee liên tưởng đến một thiên thần cô từng thấy một lần. Điều này gần như tàn nhẫn, bắt cô phải sống và tồn tại trên trái đất là quá cay nghiệt với bản chất của cô.

Trong những tuần từ lúc đoàn xe lăn bắn qua đồn Dodge, Sarah đã mất đi đầu tiên là đứa con, sau đó là người chồng, vì bệnh sốt. Khi cô trở ốm, người chủ đoàn xe đã lệnh cho đốt cỗ xe của cô, cùng với những thứ cô sở hữu. Vài ngày sau, Bailee đã khăng khăng đòi cho cô đi ké và bị ra lệnh phải đi cuối đoàn. Lacy nhập bọn với họ để giúp Sarah khỏe trở lại. Một tuần sau, tất cả các đoàn xe thồ dừng lại và một hội đồng được lập ra. Một hội đồng nhất quyết tống khứ những gì phiền phức.

"Em ước gì mình là một phù thủy như họ đã nói về em!" Lacy hét theo màn bụi mỏng ngoài xa. "Em sẽ biến họ thành quạ hết. Họ lẽ ra nên bắn chúng ta cho rồi. Chúng ta còn có cơ hội gì chứ?" Cô bé dựa mình vào bánh xe và lại nức nở.

Bailee không thể chịu nổi cảnh phải nhìn Lacy khóc hay Sarah co dúm người lại. Tuy vậy, câu hỏi của Lacy vang vọng trong đầu cô trong lúc cô dựng lều, công việc mà cô đã làm mỗi tối hàng tuần qua. Một giờ nữa trời sẽ tối, sẽ phải nhóm một đống lửa. Không có vũ khí hay sự bảo vệ, ánh sáng từ đống lửa sẽ là vũ khí phòng thủ duy nhất của họ.

Trong lúc nhặt củi, Bailee cố nén nước mắt và nghĩ. Phải logic. Phải thực tế. Phải lý trí. Cô gần như có thể nghe thấy người cha làm kế toán của mình đang lên lớp cô với cặp kính trễ trên sống mũi. Nhưng óc logic khiến cô ngập ngừng khi Francis Tarleton hỏi cưới cô. Cô đã bảo với mình rằng cô đã thực tế khi bảo anh cứ đi mà không có cô. Anh đã ra đi, tạo dựng cho mình, xây một ngôi nhà và bảo cô đến.

Bailee thẩy một đóng củi xuống đất, cách cỗ xe vài feet và đi về phía dòng suối để tìm them. Cô phải đi mấy lần rồi mới ngừng để rửa ráy. Trong cái tĩnh lặng của lúc chạng vạng, cô rút từ trong túi bức hình khắc trên bản kim loại của Francis và đối mặt với sự thật. Đã 3 năm trôi qua. Anh sẽ không gửi thư bảo cô đến. Anh đã không viết cho cô hàng tháng rồi, và thậm chí ngay cả trước khi đó, thư của anh đã dần dần nghưng không đề cập đến việc cô đến với ảnh ở Santa Fe. Anh đã bước tiếp trước cô, anh đã đi tiếp mà không có cô.

Cho dù nếu anh đã có đợi ở Santa Fe đi chăng nữa, anh sẽ không bao giờ chấp nhận cô là vợ của mình khi nghe được rắc rối mà cô đã gây ra cái đêm cô rời Independence. Cô đã chẳng ra đi với lời chúc phúc của cha mình, mà với lời nguyền rủa của ông. Francis không phải là loại đàn ông bỏ qua sai lầm.

Một ngọn gió thổi bay cái hình mỏng manh trên bản thiếc khỏi tay cô xuống nước. Bailee thậm chí chẳng cố tìm cách chụp lấy vật quý giá mà cô đã giữ gìn rất trân trọng đã lâu. Cô để nó trôi đi, cùng với giấc mơ về một cuộc hôn nhân và một gia đình.

Cô nhìn xuống bóng của cô trong dòng nước tối tăm. Sinh nhật tới, cô sẽ bước qua tuổi 26. Cha cô đã luôn nói là cô may mắn: lý trí thì quan trọng hơn là xinh đẹp. Đây là lúc đối diện với sự thật và thôi chạy hướng về một người đàn ông đã không còn đợi chờ cô nữa. Cái giấc mơ mà cô cho phép mình tin vào là cô đám cưới, giờ đây sẽ chỉ luôn là một giấc mơ và chẳng còn gì hơn.

Bailee đứng lên chậm rãi và quay bước lại với hai người kia. Lacy đã thôi khóc và đang nhóm lửa. Sarah đã cuộn mình trong chăn, gầy đến nỗi cơ thể cô dưới chúng chẳng khác gì một nếp lượn sóng của đám chăn hơn là hình thể một con người.

“Chúng ta có đậu và bánh mình ngô” Lacy nói khi lửa bùng lên. “Nếu chúng ta cẩn thận và chỉ ăn một lần mỗi ngày thì đồ dự trữ sẽ dung được vài tuần. Đến lúc đó, một đoàn xe nữa sẽ đến.” Khó khăn chẳng là gì mới với Lacy, cô đã kể là phải tự mình cánh sinh từ lúc mẹ cô mất 5 năm trước. Cô đã khóc đủ và đã đến lúc đi tiếp để sống còn.

Bailee lắc đầu. Đoàn xe Roland khởi hành trễ trong năm. Vài người nói nếu họ không đến Rokies vào đầu tháng 8, họ sẽ chẳng bao giờ vượt qua nó trước khi bị tuyết chôn vùi. Cơ hội có một đoàn xe đến sau quá trễ trong năm rất thấp và những chuyến lùa súc vật băng qua con

đường này về hướng bắ hầu như đã khởi hành vào mùa xuân.

Lacy làm việc xung quay lửa trại, cố thắp lên hy vọng trong lúc chuẩn bị bữa ăn. “Em biết họ sợ chị Sarah bị sốt, nhưng chị ấy sẽ không lây gì cho chúng ta hết. Em có thể cảm thấy điều đó trong tâm cốt của mình.”

Bailee cố mỉm cười. “Cảm giác từ trong tâm cốt là lý do khiến em bị bỏ lại đằng sau với Sarah và chị. Họ sợ Sarah sẽ lây sốt cho họ, nhưng họ biết em khiến họ run vì cách nói chuyện của em.”

Lacy nhăn mặt: “Chị thôi chọc em đi, không thì em sẽ chiếu ánh mắt quỷ dữ lên chị”.

“Rồi sao?” Bailee cười to. “Biến chị thành gái già, lạc ở nơi heo hút này với một cô gái đau ốm và cô bé sao?”

“Em đã hoàn toàn trưởng thành,” Lacy đính chính. Đôi mắt nâu lớn ngước nhìn Bailee. “Chị thật sự nghĩ chúng ta sẽ chết ngoài đây à?”

“Không.” Bailee quyết định với một ý tưởng đã vởn vơ trong suy nghĩ của cô suốt buổi chiều. “Chúng ta sẽ không ở đây hy vọng có người tới cứu.”

Hiểu được sự quyết tâm của Bailee, Lacy gật đầu.

“Đến sáng mai, chúng ta sẽ chất đầy củi và nước và quay lại nửa ngày, nơi chúng ta đã thấy cái thùng màu đỏ cho thư từ ở giao lộ đường đó. Từ đó, chúng ta sẽ hướng xe về phía nam.”

Nụ cười của Lacy nhạt đi trong hốt hoảng. “Hướng nam?”

Bailee cố tỏ ra quyết tâm. “Đúng thế. Đến sáng mai, cả 3 chúng ta sẽ hướng thẳng đến Texas. Chúng ta sẽ có 2 tuần để đến đó trước khi bị đói.”

Miệng Lacy mở ra, nhưng chẳng có âm thanh nào thốt ra cả.

Cô không cần nói một lời, Bailee đọc được suy nghĩ của cô bé trong cái nhìn đó. Cô vừa mới nhắc tên một chỗ tệ hơn cả địa ngục trong tâm trí của Lacy. Một định mệnh còn tệ hơn chết đói.

Texas.

Chương 1

Gió gào thét khắp miền đồng quê trống trải. Bailee ngủ được một ít, cảm thấy cô phải trông chừng cho những người kia. Cô là người lớn nhất, do đó tuy không nói ra nhưng như đã được chỉ định thành người dẫn đầu. Sarah và Lacy giờ đây là gia đình của cô. Cha cô đã quay lung lại, và cô biết dù có chuyện gì đi nữa, cô sẽ không thể nào trở về nhà.

Trước lúc trời tối, Bailee đã tìm thấy một mảnh ván cuốn trôi theo con suối. Nó có lẽ là từ một cỗ xe bị bỏ rơi lại nào đó cũng cắm trại lại như họ đã làm cạnh một dòng suối quá nhỏ để đáng cho nguyên một đoàn xe dừng lại. Hoặc có lẽ một mảnh gỗ rơi ra từ một trong những cỗ xe bốn bánh chở đồ dự trữ đi theo các đoàn lùa súc vật đi qua vùng này. Nó bị phơi nắng và mục ở vài chỗ, nhưng tay nắm của cô vừa vặn một đầu một cách hoàn hảo, và nó dài như một cây gậy bên người cô. Cô đã tìm thấy vũ khí. Cô có thể đứng gác.

Sarah Andrew, mặc cho tình trạng ốm yếu của mình, đã khăng khăng đòi ngủ bên đống lửa với những người khác. Bailee không thể không tự hỏi Sarah có cảm thấy nỗi cô đơn da diết vì đoàn xe ngựa đã đi khuất như cô không.

Họ đã di chuyển trong một cộng đồng vài tuần rồi, luôn luôn nghe thấy âm thanh người và súc vật chung quanh họ. Giờ đây không khí không còn đặc quánh với mùi và tấm màn an toàn vô hình đi cùng với đám đông đã biến mất.

Ba người phụ nữ hình thành một hình tam giác quanh đống lửa trại nhỏ. Ba linh hồn bám víu vào nhau khi chẳng còn ai muốn họ.

Tấm ván nằm cạnh tấm trải ngủ của Bailee trong lúc cô ngắm những vì sao đến và lắng nghe những âm thanh âm vang phía xa ánh lửa trại. Vào ban ngày, bình nguyên rộng rãi có vẻ trống trải, nhưng đến đêm, Bailee nghe những di chuyển trong đám cỏ cao và tiếng vỗ nước ở mép nước. Một con sói cô đơn tru ở đâu đó trong bóng tối. Tiếng tru của nó vọng trong gió một âm vang của kẻ không nhà. Một con cú bay vòng qua vòng lại trước mặt trăng, rồi bổ nhào xuống đất. Bailee bịt tai lại, không muốn nghe thấy tiếng rú của con mồi nhỏ của nó.

“Ngày mai,” cô thì thầm, “ngày mai, chúng ta sẽ đến Texas.” Hy vọng của cô chẳng hơn một ánh sáng le lói, nhưng đó là tất cả những gì cô có.

“Đến Texas?” Lacy hỏi cách đó vài feet. Giọng cô bé chẳng có gì ra vẻ là đã ngủ. “Em nghe nói ở Texas có người da đỏ và những gã đàn ông xấu xa đến độ họ bắn người ta vì nói quá nhiều. Em nghe nói người sống ở Texas là những người chẳng ai có thể chịu nổi. Họ là kẻ bị đào thải ở tất cả chỗ khác.”

Bailee cười: “Đó là chúng ta. Chúng ta sẽ hợp với nó thôi.”

Lacy chẳng thấy buồn cười. “Chúng ta không xấu. Chị biết là em chẳng có chút phù thủy nào trong em cả, và Sarah chỉ bị đau trong tim thôi. Chị ấy không bị sốt, chị chỉ mất tinh thần vì em bé chết và chị ấy chẳng có người đàn ông nào để ôm lấy khi đau khổ.”

Lacy nhìn chằm chằm vào Bailee qua ngọn lửa đang tàn dần. “Em không biết chị đã làm gì để phải bị bỏ lại với hai đứa em, nhưng em chắc cũng chẳng hơn tội của bọn em.” Lacy ngập ngừng trong nỗi lực làm chính mình vui lên, rồi hỏi “Một quý cô đúng đắn như chị đã làm gì chứ, Bailee, để khiến họ giận chị như vậy?”

“Chuyện đó quan trọng sao?” Làm sao Bailee có thể nói cho họ biết, hoặc ai biết, tội lỗi của

cô? Thậm chí Harrison Tay-Gẫy, khi ông ta than với hội đồng, rằng cô không cần thiết, thế thôi. Có lẽ nếu ông ta nói ra sự thật rằng ông được trả tiền để dẫn Bailee theo trước khi cảnh sát trưởng bắt cô, hội đồng có lẽ đã bỏ phiếu treo cổ cô chứ không chỉ đơn giản là bỏ cô tại lỗ nước. Harrison đã biết sự thật khi ông ta lấy tiền từ cha cô đêm trước khi đoàn xe khởi hành. "Tôi sẽ đảm bảo cô ta đến khi tới California." Ông ta hứa. "Và không bao giờ trở lại," cha cô thêm vào.

"Không," Lacy trả lời với sự chân thành của một người bạn thật sự. "Sẽ không quan trọng chuyện họ nghĩ chị đã làm gì, chị Bailee. Em đã thấy những gì chị làm cho Sarah, cố giúp chị ấy, thậm chí để chí ấy đi theo xe của chị sau khi họ thiêu rụi xe của chị ấy để tống sự bệnh sốt. Chuyện đó cũng đủ để chị nhón bước lên thiên đàng, mặc cho người khác buộc tội chị chuyện gì."

"Cám ơn em," Bailee hít một hơi sâu và thư giãn lần đầu tiên kể từ khi các rắc rối bắt đầu. Có lẽ lần này cô có thể bỏ lại quá khứ sau lưng. Chắc chắc không ai ở Texas sẽ biết hoặc để tâm rằng cô là một tội phạm trên đường trốn chạy. Harrison là người cuối cùng biết cô có thể bị kết tội giết người nếu cô ở nhà, và ông ta đã đi khỏi hàng dặm xa cuối hoàng hôn.

Ông ta là người cuối cùng biết chuyện, cô thề. Để mọi người đoán, nếu họ muốn, nhưng cô sẽ không kể cho bất cứ ai.

"Bailee?" Lacy thì thầm "chị có nghĩ họ muốn chúng ta chết ngoài đây không ? Em nghe một trong những người phụ nữ nói hội đồng chẳng làm gì ngoài chuyện thẩy rác đi khi họ bỏ rơi cũng tác. 'Để chúng chết mòn dưới ánh mặt trời' cô ta đã nói mà không nhìn vào mặt em."

"Có lẽ vậy," Sarah trả lời từ phía bên kia đống lửa. Giọng cô trở nên mềm đi mỗi ngày với căn bệnh. "Nhưng hai người sẽ biến họ thành kẻ ngốc, cả hai," Sarah nói có vẻ quyết tâm và tin tưởng. "Hai người sẽ đến Texas và bắt được cho mỗi người một gã đàn ông hoang dại và biến anh ta thành chống và có một đàn con."

Bailee đồng ý, biết rằng Lacy cực kỳ yêu trẻ con. "Em sẽ có thật nhiều con, Lacy, em sẽ không còn tên để đặt và sẽ đặt số cho chúng."

Lacy cười khúc khích. "Em nghe ai đó nói phải cắn tai một con ngựa thảo nguyên để có thể thuần hóa nó. Chị có nghĩ điều đó đúng với người Texas không?"

Đột nhiên máu phiêu lưu trỗi dậy trong Bailee. Ánh sáng của một giấc mơ bùng lên giữa tro tàn. "Chị sẽ làm mọi chuyện phải làm," cô thề, thích thú với trò chơi. "Thậm chí nếu họ gọi tên chị là "Tai Bị Gặm".

Lacy lại cười khúc khích, quên đi những khó khăn của cô, chỉ những cô gái trẻ như cô mới có thể làm thế. "Chắc phải có ba người đàn ông ở cái bang thật to này cần tìm vợ".

"Hai người đàn ông," Sarah thì thầm. "Chị đã có cơ hội yêu. Chị sẽ không kết hôn lần nữa."

“Chị gần như đã qua tuổi kết hôn.” Bailee buộc mình phải thực tế. Cô có thể sẽ xóa sạch những tội lỗi mà cô phạm phải nhưng cô thể thay đổi tuổi tác hoặc làm cho mình xinh đẹp. Một lần cô đã hỏi cha mình cô có xinh đẹp không, ông đã bảo mái tóc đen của cô xin hơn tất cả.

“Vì em sẽ có rất nhiều con, hai chị hãy đến sống cùng em,” Lacy trả lời. “Em sẽ cần giúp đỡ với những đứa bé ấy, em thề , chừng nào em còn sống, nhà em sẽ là nhà các chị.”

“Và của em sẽ là của mọi người.” Sarah trả lời. “Nếu em có.”

“Cả hai em sẽ được hoan nghênh ở nhà chị.” Bailee hứa như thể cô tin rằng một ngày nào đó, sẽ có một chỗ mà cô có thể gọi là của mình.

“Đi ngủ đi.” Giọng thấp của Sarah nghe rất mệt. “Chúng ta có một ngày dài phía trước vào ngày mai.”

“Chị đồng ý. Trước khi Lacy tìm được người đàn ông hoang dại của mình, chúng ta phải đến Texas đã.” Bailee nhắm mắt và để những tia hy vọng lụi tàn trong cô khi cô nghe tiếng vọng những lời Sarah nói: “Ngày mai sẽ là một ngày dài.”

Không ai trong ba phụ nữ biết được ngày hôm sau sẽ khó khăn thế nào. Đến đêm, họ đã quá kiệt sức để thay đồ trước khi chui vào trong tấm trải ngủ.

Cột đàn bò vào cỗ xe mất nửa buổi sáng. Một công việc trông có vẻ dễ dàng khi xem các cao bồi của Roland thực hiện, giờ đây gần như là không thể. Nếu Sarah đã không ra khỏi giường để giúp, có lẽ họ đã nghĩ sẽ chẳng bao giờ có thể đi xa khỏi con suối.

Một khi đã di chuyển, Bailee đi theo đường mòn ngược lại cái thùng phuy màu đỏ tại giao lộ nơi người ta thường bỏ thư. Những người lái súc vật sẽ lấy thư từ dân làng, rồi đi về hướng Tây và bỏ thư lại Dodge. Người trong các đoàn xe sẽ để lại những tờ báo mà họ mang khi khởi hành để những người khác đọc.

Từ cái thùng, ba người phụ nữ hướng về phía Nam. Bailee đoán họ cách Texas 100 dặm và sẽ từ từ đến đó trong vòng 1 tuần. Nếu trời không mưa.

Cô nhìn lên bầu trời xanh bất tận. Nó sẽ chẳng bao giờ mưa ở đây, cô quyết định. Không bao giờ. Cuối mùa hè đã rất khô, cô thỉnh thoảng nghe tiếng gió bẻ gẫy đầu ngọn cỏ cao. Đất đã chuyển từ xanh sang một màu nâu. Khô trong ánh mặt trời. Chết dần trong ánh mặt trời.

Ngày trôi qua mà không có dấu hiệu nào của sự văn minh. Đầu tiên, họ hạn chế thức ăn, rồi đến nước. Lacy và Bailee đồng ý rằng Sarah nên có khẩu phần gấp đôi, vì cơ thể cô đã ốm đến tận xương.

Đến cuối tuần lễ thứ hai, họ đã hết thức ăn và đi theo một con đường mòn rất mờ nhạt đến nỗi Bailee không chắc nó mòn là do người hay thú đi qua. Họ thấy linh dương và trâu, nhưng không có súng họ chẳng có cách nào để giết chúng. Thỏ tai dài và gầy, không bao giờ tới đủ gần để có thể bị bắt.

Họ lội qua một con suối cạn cho phép họ đổ đầy bình nước dự trữ, nhưng chẳng ai có đủ sức để dừng lại giặt giũ. Vài bộ quần áo mà họ sở hữu đã phai thành một màu đỏ nâu của đất cát.

Bailee cố gắng giữ tinh thật của mọi người, nhưng thậm chí chuyện cười về việc cắn một người Texas cũng không có thể làm Lacy cười được nữa. Bailee không màng đem bên mình khúc gỗ mà cô tìm được bên dòng suối. Sau vài ngày đầu tiên, nỗi sợ đói đã trở nên ghê gớm hơn bất cứ thứ gì tấn công vào ban đêm. Cô biết rằng có những cách để sống sót ngoài nơi miền quê trống vắng, nhưng cô là con gái của viên kế toán nhà băng, không phải một người miền núi. Cô lớn lên là người quản lý nhà cửa cho cha mình và không hề biết cách nhóm lửa ở ngoài vùng quê trống không hay sống nhờ đất.

Sarah mặc dù mới 20, đã biết nhiều hơn những người khác, nhưng cô quá yếu nên ít khi nói. Cô muốn giúp họ sống sót nhưng bản thân mình lại không muốn sống.

Một buổi sáng, Bailee nguồi một mình cạnh đám lửa đã giá lạnh và ngắm bình minh. Cô không còn biết đã bao nhiêu ngày họ chỉ còn một mình. Phải chăng là 20 hay 21? Sarah và Lacy vẫn còn ngủ. Sẽ rất độc ác nếu lay họ tỉnh khỏi giấc mộng. Ít nhất chỉ trong ít giờ, họ không phải đói và hoảng sợ.

Trong buổi sáng đầu tiên trong suốt hai tháng, trời không còn sáng và ấm. Mây treo dọc chân trời như những ngọn núi trắng ở đằng xa, và gió có mùi của mưa.

Không khí dần dần càng đậm đặc hơi ẩm, Bailee nhìn thấy một cái bóng cô đơn di chuyển về phía họ từ hướng Nam. Đầu tiên cô không phải ứng, không chắc đó là người hay thú. Nhưng khi vật đó tiến càng gần, càng ngày càng to khi tiến sát.

“Lacy”. Bailee thì thầm “Lacy nhìn kìa. Ai đó hay cái gì đó đang đến.”

Cô gái trẻ lăn từ đống chăn và nheo mắt theo hướng Bailee chỉ. “Một người đàn ông!” cô bé hét lên. “Chúng ta đã đến nơi văn minh.”

Nhưng khi ông ta tiến đến gần, chẳng ai trong số họ cảm thấy chắc chắn. Một cơn mưa phùn làm hình ảnh ông ta trở nên méo mó, khiến nó giống như ông ta đang lượn qua lại trong lúc đi. Che bằng da thú chưa thuộc, họ ngửi thấy mùi từ ông ta trước khi có thể thấy gương mặt. Ông ta nhiều lông lá đến nỗi đủ để giữ ấm mà không cần quần áo, quá dơ bẩn đến nỗi cần hơn một cơn mưa phùn để rửa sạch hắn. Bộ râu có màu của bùn che phủ hết nửa bộ ngực rộng của ông ta.

Sarah leo vào trong cỗ xe để giữ khô trong lúc nhìn, nhưng Lacy và Bailee đứng trong mưa để chào ông ta. Lacy cột tóc ra đằng sau, cố tỏ ra chỉnh tề, nhưng Bailee biết cô không thể làm gì để thay đổi vẻ ngoài của mình. Vào ngày chủ nhật với bộ cánh tuyệt nhất, cô vẫn tầm thường. Cô cũng như thế trong vải rách và bụi.

“Xin chào!” người lạ kêu lên, nâng cao mũ. “Tên tôi là Zeb Whitaker Bự. Xin chào cỗ xe!”

Lacy vẫy tay, nhưng Bailee đợi. Mặc dù giọng ông ta đủ thân thiện, nhưng cô không bỏ qua sự thật là ông ta để súng ở chế độ sẵn sàng. Trong đám lông thú, ông ta trông giống kẻ săn mồi hơn là bạn.

Người lại tiến lại gần. “Mấy gã đàn ông của các cô đâu?” ông ta hỏi và nhấc một khẩu súng trường lớn một vài ly.

Túi buộc bên lưng ngựa nặng nề vòng hai bên vai khiến vai ông ta càng trở nên rộng hơn cái chu vi vốn đã lớn của nó. Khẩu súng ông ta mang theo có nòng dài và cũ.

“Chúng tôi không có ai cả!” Lacy la lên trước khi Bailee có thể ngăn cô bé lại.

Ông ta chẳng hề hạ vũ khí khi tiến lại gần.

“Tại sao ông lại đi bộ?” Bailee đổi đề tài khi ông ta tiến lại gần lũ bò. “Ông bị lạc sao?”

“Không bao giờ.” Giọng cười của Zeb Whitaker làm băng giá không khí giữa họ. “Chúng ta cách Cedar Point không hơn một ngày đi đường.” Ông ta liếc về hướng mình đến và gật đầu một lần. “Tôi đã giết ngựa của mình cách đây nửa dặm.”

“Chị đã chẳng nghe thấy tiếng súng nào.” Bailee nói với Lacy hơn là với người đàn ông, nhưng cô đoán ông ta nghe cô. Điều gì đó về Zeb Bự chẳng thể giải thích được. Nếu hắn ta bắn ngựa của mình thì chẳng phải hắn đã quay lại thị trấn rồi sao? Không ai với đầu óc tỉnh táo lại đi vào vùng đồng không mông quạnh mà không có ngựa hay tấm trải ngủ hay bất cứ thực phẩm hay nước dự trữ mà cô có thể thấy được.

Hắn mặc kệ cái nhìn của cô. Lũ bò thu hút sự chú ý của hắn hơn. “Các cô không muốn bán cỗ xe và lũ bò này chứ?”

“Không.” Bailee trả lời mà không rời mắt khỏi hắn.

Hắn làm ngơ câu trả lời của cô và tiếp tục định giá hàng hóa. “Các cô có lẽ đang đi về phía Cedar Point. Trong vòng 100 dặm chỉ có mình chỗ đó. Cô sẽ không cần cỗ xe này một khi đến thị trấn, tôi cho là thế. Tốt hơn hết là tôi lấy nó khỏi tay các cô.” Hắn tự mình dùng thùng nước khi hắn đi qua, không cần dùng gáo nước, mà nhúng bàn tay dơ bẩn vào đó.

“Cỗ xe không phải để bán,” Bailee nói chắc nịch. “Nhưng tôi sẽ cho ông đi nhờ đến thị trấn.” Đó là một điều đúng đắn để làm, cô nói với mình, mặc dù ý nghĩ đi bên cạnh hắn ta chẳng làm cô vui chút nào.

Ánh mắt tối tăm của hắn quay về phía cô. Sự khắc nghiệt trong cái nhìn đó khiến cô giật mình.

“Tôi đi về hướng ngược lại, thưa cô.” Lời của hắn khá lịch sự, nhưng cái nhìn của hắn khiến

cô rùng mình.

Không cần xin phép, hắn nhảy lên bậc lên của cỗ xe và kiểm tra hộp trữ đồ dưới ghế ngồi. Theo cái cách vai hắn xuôi ra, Bailee đoán rằng hắn tìm vũ khí.

"Cô ta bị sao thế?" Hắn chỉ về phía Sarah đang quấn mình trong vài cái chăn.

"Cô ấy bị ốm." Lacy nói. "Nhưng không phải là bị sốt."

"Cô ta trông giống chết hơn là còn sống." Gã đàn ông lạ mặt không đếm xỉa đến việc hắn có xúc phạm Sarah hay không. "Ra khỏi đây với bọn kia để tao xem tụi bay."

Khi Sarah không di chuyển đủ nhanh, hắn ta nắm cánh tay cô và kéo cô lên ghế ngồi của xe. Cô quắc mắt nhìn hắn, và hắn quay đi, chùi bàn tay nhớp nhúa lên bộ quần áo nhớp nhúa không kém.

Hắn nhảy xuống đất, tựa súng trường qua cánh tay. "Nghe này, tao cần xe của tụi bay. Tụi bay có thể đi bộ đến thị trấn trong một ngày hay đại loại thế. Tao sẽ dỡ đồ xuống và để đồ đạc của tụi bay ngay đây để tụi bay có thể quay lại lấy." Nỗ lực ra vẻ tử tế của hắn chẳng hề thay đổi sự độc ác trong mắt hắn.

"Không." Bailee bắt đầu nghĩ rằng gã đàn ông có vấn đề với thính giác. "Cỗ xe không phải để bán."

Zeb Whitaker chửi thề, như thể hắn đang nói chuyện với một đứa trẻ không hiểu logic. "Ta sẽ trả 100 đô."

"Không," Bailee trả lời. 100 đô la thì có ích gì cho Sarah chứ? Thậm chí nếu cô và Lacy có thể đến được Cedar Point, Sarah không thể đi xa như thế, và họ không thể bỏ cô.

"120!" Gã đàn ông phồng ngực lên tìm cách dọa họ.

"Cỗ xe không có bán."

Zeb Whitaker từ từ nâng súng hướng về phần bụng của Bailee. "Tao không muốn làm thế này, nhưng mày không cho tao có sự lựa chọn. Tao phải có cỗ xe của tụi bay, và chuyện tụi bay sống sót thế nào không quan trọng với tao. Vậy nên, bước lui lại tránh đường ra để tao biến. Nếu 3 đứa tụi bay không phiền nhiễu như tụi ruồi muỗi thì tao sẽ không phí đạn."

Bailee không thốt ra tiếng nhưng Lacy để lọt ra một tiếng kêu nhỏ. "Ông không thể lấy đi cỗ xe của bọn tôi! Ông không thể."

"Tao không lấy. Tao đã nói sẽ trả tiền. Tao chưa hề ăn cướp của phụ nữ. Hay bắn một ai. Ít nhất là khi tao đang tỉnh và có thể nhớ chuyện đó. Tao chỉ cần di chuyển, vậy nên đừng làm phiền tao, con bé."

Cô chụp lấy cánh tay của hắn, cố ngăn hắn lại.

Hắn giương tay đột ngột như thể đánh cô, rồi nhìn Lacy từ đầu đến chân, cẩn thẩn như cô là một vật mà hắn định mua. Rồi hắn quay lại Bailee, cô nhìn thấy một tia dâm dục trong đôi mắt tối của hắn. Cô không nghi ngờ rằng hắn sẽ giết cô nếu phải, nhưng điều mà hắn dự tính với Lacy còn hơn cả quỷ dữ.

Một nụ cười dần dần dãn ra trên khuôn mặt dơ bẩn của hắn. "Các quý cô, có lẽ có một sợi dây thừng đang đợi căng cổ ta, vì thế ta phải làm ngắn gọn vụ trả giá này này." Hắn nhìn Bailee. "Mày có thể bán cho tao cỗ xe và tránh qua bên, hay tao sẽ để xác tụi bay mục rữa trong cơn mưa này. Các này hay cách khác, chẳng quan trọng đối với tao."

Đầu óc Bailee chạy đua nhanh như nó đã từng lúc cha cô làm phiền cô tại bàn ăn bữa tối vì một thực tế nhỏ trong các bài học của cô. Nghĩ! Hắn hét lê, như thể mệnh lệnh của hắn sẽ giúp cô phân tích.

"200." Cô nói, tay nắm cuộn thành nắm đấm. Họ sẽ chết trong vài phút nữa nếu cô không nghĩ ra điều gì. "Chúng tôi muốn 200 cho cỗ xe."

Gã đàn ông chớp mắt, có vẻ ngạc nhiên vì cô cả gan lên tiếng. "Gì chứ?"

"Ông đã nói sẽ trả tiền." Bailee đứng vững chắc, biết rằng nếu cô rời mắt khỏi hắn, cô sẽ ngã quỵ.

"Gì chứ?" Lacy vọng lại. "Bailee, chị không thể đang nói nghiêm túc được."

"Đó là xe ngựa của tôi." Bailee buộc lời lẽ của cô nghe lạnh lùng. Không có thời gian để giải thích cho Lacy, và cô không muốn cô bé cản đường. "200 là giá thấp nhất mà tôi có thể."

Gã đàn ông nhướng một chân mày, nghĩ xem có nên xài tiền hay không. "Được rồi." rốt cuộc hắn nói. "Tao không thích ý nghĩ giết phụ nữ, thậm chí những đứa trông nghèo khổ như tụi bay đây. Chẳng có đủ thịt trên xương tụi bay để cho một con quạ".

Hắn hạ một cái túi xuống và bắt đầu mở dây buộc. "Bên cạnh đó, tao vừa mới có một số tiền mặt đáng kể, tao có thể trả tiền được. Với số tiền như thế, tao sẽ dẫn đứa con gái với tao." Hắn nháy mắt về phía Lacy, như thể hắn xem cô là kẻ thắng cuộc may mắn. "Con bé còn trẻ, nhưng tao không ngại huấn luyện nó. Ngực đã lớn hơn một bàn tay nhô ra khỏi cái váy đó. Tao sẽ khiến nó đáng với cái giá phải nuôi ăn nó."

Trước khi Lacy có thể phản ứng, hắn chộp phía trước áo cô bé, xé nó gần như xuống tận hông.

Khi cô lùi lại trong hoảng sợ, cố giữ 2 bên áo lại với nhau, hắn cười to. "Mày sẽ được, cô bé ạ."

Miệng Lacy mở to trong cơn sốc. Trong một chốc, những âm thanh nhỏ của sự hốt hoảng vụt ra, rồi cô hét lên "Tôi sẽ không đi đâu với ông hết." Cô giựt lấy chiếc khăn che đầu đang máng trên xe rồi cột nó quanh người. Nhưng hắn đã chạm vào cô. Sự hoảng hốt hiện trên khuôn mặt cô.

Zeb cười. "Cô sẽ quen với ta, cô bé. Có lẽ thậm chí sẽ thích cách ta dùng cô chỉ một lát sau. Nếu không, thì cũng không quan trọng vì nơi chúng ta đi, không ai sẽ nghe tiếng mày hét trừ lũ trâu."

Ánh mắt của Lacy vụt sang Bailee. "Hắn không thể bắt em đi. Hắn không thể."

"Không." Bailee trả lời với hàm răng nghiến chặt. "Hăn không thể."

Zeb không để ý nghe những lời họ nói. Hắn cười, tự đắc với kế hoạch của mình. "Tao sẽ sử dụng mày thật nhiều suốt ngày, mày thậm chí sẽ không phản kháng lại nổi những gì xảy ra cho mày vào ban đêm. 200 cho cỗ xe và ả đàn bà là cao, nhưng tao sẽ trả. Khi tao tới bãi cắm trại của bọn Comonchero, tao sẽ có thể lấy lại chút tiền ." Hắn cười với Lacy. "Đến lúc đó, mày sẽ biết cách nằm thật yên cho một gã đàn ông, bé con."

Hắn khụy một gối và bắt đầu moi vào cái túi. Bailee với tay sau người và cảm thấy khúc gỗ đang tựa vào thùng nước.

Lacy lùi lại vài bước. Gã đàn ông nắm cổ tay cô với bàn tay kia của mình và kéo cô sụp xuống gối, không hề để ý đến tiếng nức nở của cô. Bàn tay to bè của hắn áp đầu cô xuống, rồi vỗ má cô như một cái tát hơn là chạm.

"Phải, thưa ông, cô sẽ đi với ta, cô bé." Hắn tự cao với chính mình, vỗ má cô một lần nữa như thể thách cô cố di chuyển. "Mày sẽ đi với tao và chúng ta sẽ hòa hợp với nhau tốt thôi, một khi chúng ta hiểu nhau."

Lacy ngớp lấy không khí, quá sợ hãi để nhìn lên.

Hắn cuộn đầy một tay tóc của cô vào nắm đấm của hắn và giật đầu cô lên. "Sẽ không có ai ở đây để ngăn tao chiếm lấy mày, con bé, thế nên đừng có nghĩ ngợi. Hai đứa bạn của mày đã gần chết. Và mày sẽ thế nếu mày không quyết định trở nên ngoan ngoãn từ giờ trở đi. Tao không có kiên nhẫn."

Hắn cười nhăn nhở rồi thả tóc cô ra và đánh cô một lần nữa để nhấn mạnh ý. Khi Lacy ngã ra sau, Whitaker vươn chụp lấy cô như thể cáu vì cô đã di chuyển khi hắn bảo cô ngồi yên.

Bailee thấy cơ hội của mình. Ngón tay cô cuộn quanh chỗ trơn láng của miếng gỗ ướt. Nó là vũ khí duy nhất của cô. Cơ hội duy nhất của cô. Cơ hội duy nhất của Lacy. Với một sự chuyển động nhanh, Bailee vung miếng gỗ với tất cả sức bình sinh.

Miếng gỗ va phải sọ hắn với một tiếng rắc lớn. Sấm chớp lên xa trên đầu họ, vọng lại âm thanh.

Hét lên, Lacy giựt tay thoát khỏi cái nắm của hắn.

Gã lạ mặt nhìn lên thảng thốt, rồi mềm nhũn ra trên đất như bơ và đó là buổi trưa tháng 8. Tiền vàng đổ ra túi của hắn vãi trên đất lúc hắn đổ xuống.

Lacy tiếp tục thét lên và nhảy dựng dậy. Cô bé chạy quanh như thể mặt đất đột nhiên nóng lên và cô đang tìm chỗ để đứng. Ngôn từ của cô vụt ra đứt đoạn. "Chị. Chị. Bailee… chị đã giết… Hắn… Hắn định… Hắn đánh em…"

Bailee không di chuyển. Cô nhìn xuống gã đàn ông với miếng ván vẫn còn trong tay cô. "Mình lại giết người lần nữa." cô thì thầm, không ngăn lại nước mắt đang tuôn trên mặt cùng mưa. "Một lần nữa."

Sarah, trông giống bóng ma hơn người, từ từ di chuyển qua mưa để đến bên Bailee.

Lacy chạy về phía cô. "Sarah! Chị đã thấy chứ? Ồ, Sarah, Bailee đã giết…"

Trên đôi chân trần, Sarah băng qua giữa Bailee và xác Zeb Whitaker. Bùn đỏ bám vào rìa váy ngủ của cô, vấy màu dải ren mãi mài. Bàn tay gầy guộc của cô phủ lấy tay Bailee và kéo miếng gỗ khỏi những ngón tay với đốt trắng bệt của Bailee. Không một lời, Sarah nhấc vũ khí này lên không khí và để nó vụt ngang sau đầu gã lạ mặt. Như một tiếng vọng lại, lại một lần nữa, sấm làm rung chuyển âm thanh này lên trời.

Lacy lại hét lên lần nữa như thể tất cả đã đột ngột phát điên, nhưng Sarah chỉ ngước đôi mắt nhạt màu lên Bailee và nói, "Chúng ta đã giết hắn, Bailee. Cú đánh của em có lẽ là cú đánh tử, không phải của chị. Chỉ là chị phải làm những gì cần làm. Em cũng đã giết hắn."

"Nhưng hắn… hắn đã…" Lacy đông cứng người, để sự thấu hiểu chan hòa trong sự hoảng hốt của mình.

Cô tiến lại và sử dụng lượt mình với miếng gỗ vũ khí. Cú đánh của cô chạm vai hắn, nhưng cô lui lại và ngẩng đầu lên. "Chúng ta đã giết hắn. Tất cả chúng ta. Hắn nói không ai có thể ngăn hắn, nhưng chúng ta đã."

Chương 2

"Leo lên xe!" Bailee hét lên át tiếng sấm. "Nhanh lên."

Sarah leo vào đằng trong cỗ xe có mái, nhận tấm trải ngủ từ Lacy trong lúc Bailee kéo cho lũ bò thẳng hàng. Không khí của buổi bình mình trở nên tĩnh lặng và yên ắng chung quanh họ, gần như thể buổi sáng đã cố nín thở cho đến khi họ có thể đi xa khỏi cái xác đang nằm dúm dó trong bùn. Và rồi, khi dây đai rung lên, sấm bắt đầu vang trở lại và chớp chiếu sáng lối họ đi.

Cả ba người phụ nữ đi theo một lối mòn gần như bị xóa trắng mà Zeb Whitaker Bự đã đi theo khi hắn tới khu cắm trại của họ. Mặt trời trốn đằng sau một bức tường mây, nhưng họ biết họ đang hướng về phía Nam. Phía Nam, đến thị trấn duy nhất trong vòng 100 dặm.

"Chúng ta sẽ chẳng dừng lại vì chuyện gì ngoài chuyện nước cho lũ bò." Bailee lý giải thành tiếng. "Nếu Zeb Whitaker đã nói đi mất một ngày tốt trời để đến thị trấn thì chúng ta sẽ đến đó vào buổi tối với cỗ xe."

Sarah và Lacy cùng gật đầu đồng ý.

"Nhưng chúng ta không thể phí một phút nào. Mỗi phút dừng lại đều phải làm thật nhanh." Bailee không thêm vô rằng vì họ chẳng có thức ăn, họ sẽ chàng màng nhóm lửa buổi trưa.

"Chúng ta sẽ làm gì khi đến thị trấn?" Lacy giữ miếng ván họ đã dùng như vũ khí như thế cô chờ đợi rắc rối đến với họ bất cứ lúc nào.

"Chúng ta sẽ thú tội," Bailee trả lời. "Đó là điều duy nhất chúng ta có thể làm".

Lacy leo lên băng ghế và ngồi bên cạnh Bailee. "Với cha đạo? Em chưa bao giờ làm điều đó. Em không biết mình có thể nói chuyện với cha đạo không."

"Không phải, nói với cảnh sát trưởng". Bailee cố hết sức để nói như thể đã quyết tâm. "Điều đó là đúng đắn. Chúng ta đã giết một người. Nếu thị trấn Cedar Point này đủ lớn để có người thực thi pháp luật thì chúng ta sẽ đến đó trước."

"Họ sẽ treo cổ những kẻ giết người." Lacy thì thầm. "Phải không?"

"Không phải chúng ta." Bailee cố gắng tỏ ra chắc chắn. "Chị sẽ giải thích việc giết hắn là do tự vệ. Dù sao thì cũng có 2 em là nhân chứng."

"Và em có hai chị làm nhân chứng khi em giết hắn một lần nữa." Lacy thêm vào.

"Chị không chắc em có thể làm nhân chứng cho cùng một vụ án nếu em cũng nhận tội," Sarah lên tiếng từ cuối cỗ xe. Cô đã kiệt sức. Ý nghĩ bị xét xử và treo cổ chẳng làm cô bận long. Cô đã dùng hết sức mình tạo một cái tổ trong cái khoảng trống nhỏ xíu giữa cái thùng chứa đồ của Bailee để có thể ngủ. Đối với cô, cô đã chỉ làm những gì phải làm, do đó chẳng việc gì phải phí thời gian để nghĩ về nó.

Mười hai giờ sau, viên cảnh sát trưởng của Cedar Point, Harman Riley, hỏi cùng câu hỏi mà Sarah đã có. "Bây giờ, để tôi hiểu rõ chuyện này nhé." Ông ta bước trước mặt các cô như một luật sư. "3 cô gái nhếch nhách các cô cho rằng đã giết Zeb Whitaker Bự, một gã đã ông mà các cô cho là bị kết tội treo cổ?"

Cả 3 nghi phạm gật đầu.

Harman Riley cho mình là một người đàn ông cứng rắn, nhưng ông đã nhẹ nhàng với 3 người phụ nữ này vì họ nhắc ông nhớ tới các cô con gái của ông ở Tennessee. Họ đã đến thị trấn sau khi trời tối và trông gần như là sắp gục xuống lúc ông mở cửa văn phòng cho họ. Ông

mất gần 10 phút để khiến họ ngừng nói cùng một lúc và gần nửa tiếng để văn phòng đủ ấm để họ thôi không run rẩy.

"Đúng thế." Bailee nói chậm rãi, như thể tin rằng viên cảnh sát trưởng sẽ mù mịt đầu óc với cái ống tẩu của mình. "Chúng tôi đã sát hại hắn cách đây một ngày đi xe. Hắn là một người đàn ông to lớn và hắn nói tên hắn là Zeb Whitaker." Cô kéo tấm chăn cảnh sát trưởng đã đưa cô trùm qua đôi vai gầy.

"Các cô hối hận chứ?" Harman gãi cái đầu trọc và cố không chửi thề trước đám phụ nữ. Ông đã không có một đêm ngon giấc trong cả tuần và đêm này cũng không có hy vọng. "Các cô thật sự hối hận chứ?"

Cả ba nhìn nhau. "Không," họ đồng thanh trả lời.

"Vậy có nghĩa chúng cháu sẽ bị treo cổ à?" Lacy, cô gái trẻ nhất trong bọn hỏi. "Vì nếu thế, cháu nghĩ mình bắt đầu cảm thấy hối hận rồi."

Viên cảnh sát trưởng ngả người sau ghế. "Zebadiah là một trong những kẻ hạ tiện, lang thang tệ nhất ở vùng này. Hắn đã làm đủ thứ trừ giết người, và nếu nói thật ra thì có lẽ hắn đã làm điều đó vào lúc giữa đêm, không để lại nhân chứng cho tội ác của hắn. Tuy nhiên, giết người là không đúng, các cô ạ. Chắc chắn là các cô biết điều đó."

"Chúng cháu biết." Lacy nói. "Nếu chúng cháu hứa không làm nữa, ông có thể để chúng cháu đi không?"

Cảnh sát trưởng ném cho cô bé cái nhìn ác ý nhất. "Cô bắt đầu làm phiền ta rồi đấy, cô bé."

"Cháu có ảnh hưởng như thế lên hầu hết mọi người," Lacy trả lời thành thật. "Mẹ cháu thường nói cháu là một lời nguyền rủa chực xảy ra. Hẳn là đúng thế, vì bà ấp đã chết vào ngày sinh nhất thứ 10 của cháu, và cha cháu đã bỏ đi vào ngày cháu sinh ra, và con mèo duy nhất mà cháu từng có đã chết không vì lý do gì cả…"

Harman Riley nhướng một chân mày và quắc mắt nhìn cô bé, khiến cô dừng lại đột ngột như thể ông đã gõ đầu cô với ống tẩu của mình. Cô khiến ông liên tưởng đến một những cái đầu đồ chơi mà bạn có thể vặn và lên dây cót, khi thả tay ra nó có vẻ như không bao giờ ngừng lại.

Lacy làm dấu thánh một cách vụng về quanh ngực, rõ ràng là mới học thói quen này. "Nhưng cháu thề, thưa cảnh sát trưởng, cháu không hề nguyền rủa hay ném một cái nhìn quỷ dữ nào lên người đàn ông đó. Cháu chỉ đánh hắn ta mạnh như có thể với tấm ván mà Bailee đã gọi là 'vũ khí'. Cháu nghĩ nó bây giờ là' vũ khí giết người'. Dù sao thì cháu đã giết hắn thẳng cẳng. Hắn nằm ở đó, tiền vàng vãi quanh người trong bụi đất. Cháu đã nghĩ đến chuyện chôn hắn, nhưng cháu cho rằng nên bỏ mặc hắn. Bọn cháu đã làm đủ với hắn."

Cảnh sát trưởng Riley vò trán. Ông đã không nghe đủ các lời thú nhận kể từ khi phát hiện ra

tại quán rượu Maybell Howard có mang. Ở đây thật thiếu vợ đến nỗi mỗi người đàn ông trong hạt đều muốn cô ta làm một người vợ đàng hoàng.

"Tiền xu vàng?" Viên cảnh sát trưởng nhìn Bailee như thể đột nhiên ông nhận ra toàn câu chuyện là hư cấu. Cả 3 người phụ nữ làm ông cảm thấy như 3 con sóc nhỏ, nhưng Bailee có vẻ thực tế nhất. "Các cô đã lấy tiền của hắn chứ?"

Bailee trông có vẻ ngạc nhiên vì ông đã hỏi như thế. "Chúng tôi không phải trộm cắp… chỉ là giết người."

Riley cần phải uống. Ông đã trải qua đủ thời gian với mấy người phụ nữ để nhắc ông nhớ tại sao ông đã rời bỏ Tennessee. Một người đàn bà trong nhà là thiên đàng, 2 người là có thể chịu được, nhưng 3 người sẽ khiến đàn ông uống rượu suốt. "Không cướp giật. Thật là may." Ông nói trong miệng. "Chúng tôi đã xử tử một người đàn ông hay đàn bà gì đó 2 lần vì tội ăn cắp."

Không ai trong số mấy người phụ nữ hiểu nỗ lực gây cười của ông.

"Nghe này các cô, tôi sẽ phải nhốt các cô cho đến khi chúng ta làm rõ chuyện này. Tôi không tin một giây là cả ba cô đã giết Zeb Whitaker Bự, nhưng cho đến khi tìm ra sự thật, tôi phải giữ các cô để hỏi cung."

Ông đứng lên là hiệu cho họ đến phòng giam duy nhất, một cái lớn, chia văn phòng ra gần một nửa. Thường thì nó trống không, như đêm nay, Harman lẽ ra sẽ ngủ tại đây. Cái giường trong phòng giam còn tốt hơn cái ở nhà trọ. Nhưng đêm nay ông không có thời gian để nghĩ về chuyện ngủ. Ngay sau khi ông ổn định cho họ đằng sau song sắt, ông phải kiếm ai đó đủ ngu để cưỡi ngựa ra kia tìm cái xác.

Cô gái trẻ nhất, Lacy Dillavou, bắt đầu khóc, làm viên cảnh sát trưởng nhấc tẩu xuống và xoa khắp mặt lúc ông mở cửa phòng giam. "Nó không tệ lắm đâu." Ông nói. "Ta sẽ cho bà Abernathy mang bữa ăn lại cho các cô và nước để rửa ráy."

Lacy khóc lớn hơn khi bước vào trong phòng giam.

"Thật nhiều nước." Sarah nói thêm trong lúc nhìn quanh phòng giam như thể cô nghĩ đến chuyện thuê nó chứ không phải bị bắt. "Đủ để chúng tôi có thể tắm."

Ông nhíu mày, nhớ ra rằng tắm là một trong những thói quen phiền nhiễu mà vợ ông đã cố tìm cách phổ biến.

"Tôi có thể tìm vào cái chăn để máng lên song sắt để các cô có sự riêng tư." Riley cười, tự hào vì đã tỏ ra chu đáo.

Nhưng Lacy vẫn tiếp tục khóc.

Cô gái lớn nhất, Bailee, vỗ về bạn mình khi họ ngồi xuống cái chiếu của Harman. "cảnh sát

trưởng, có lẽ sẽ có ích nếu ông có thể cho mang tới một cái bánh. Có lẽ nó sẽ làm cô bé vui lên. Chúng tôi đã chẳng có gì ngoài đậu mấy tuần rồi."

"Và sữa." Lacy nuốt giữa tiếng khóc. "Sữa luôn làm cháu cảm thấy tốt hơn."

Cảnh sát trưởng Riley chộp lấy mũ. "Ta sẽ trở lại. Bà Abernathy đêm nay là được rồi, nhưng bà ấy có bánh bích quy và nước thịt sẵn cho các cô vào rạng sáng." Ông đợi, hy vọng đã khiến cô bé trẻ nhất vui lên một chút.

Cô ấy đã ngừng không la lên, đó là một tiến triển tốt.

Ông bước 2 bước tới cửa và dừng lại: "Còn gì nữa không?"

Bailee đứng đối diện với ông. "Vâng, hãy để cửa phòng giam mở để chúng tôi có thể lấy đồ từ xe thồ. Chúng tôi cần xà phòng và khăn nếu được."

Harman gật đầu. Cho dù họ có nghĩ đến chuyện chạy thoát, 3 người họ có thể đi đâu với lũ bò chứ? "Được rồi, còn gì nữa không?" Ông bước một bước nữa đến cửa.

"Có ai chăm sóc lũ bò của chúng tôi dùm không?" Sarah, cô gái thường nín lặng, hỏi.

Cô gần giống một thiên thần mà Harman nghĩ rằng mình đã từng thấy, nên ông gật đầu. "Còn gì nữa không?"

Cả 3 người phụ nữ nhìn ông. Ông bước qua cửa trước khi họ có thể yêu cầu thêm. Thật ra, ông không nghĩ mình có thể nhớ tất cả. Nếu ông đã không để cho gã phó cảnh sát trưởng chẳng ra gì đi uống thì Harman đã bảo Wheeler đi chạy việc vặt rồi.

Một giờ sau Riley đã sẵn sàng thắng cương ngựa hướng vào vùng tự trị của người da đỏ để tìm chút bình yên. Mấy người phụ nữ đã dỡ nửa xe xuống vào trong tù của ông. Thật tế thì họ đã biến nó trở nên khá là ấm cúng.

Bà Abernathy đã đem một khay bánh mì và bơ, than phiền thật to rằng quá trễ để đưa đồ ăn, vì thế họ phải dùng những gì bà có. Tuy nhiên, bà ta đã lấy 6 xu tiền công.

Để khiến tình hình càng trở nên tồi tệ hơn, nửa số đàn ông trong thị trấn đã ghé qua để xung phong làm nhân chứng việc Zeb đáng tội chết thế nào, hay làm thành viên ban hội thẩm nếu như có xét xử. Họ đã đứng ở cửa, hy vọng có thể nhìn, như thể mấy người phụ nữ là những kẻ quái dị ở buổi diễn trong lều. Riley cuối cùng phải mở cửa với khẩu Colt trong tay để đuổi khách.

Thêm vào nỗi khổ sở của Riley là cả 3 người phụ nữ đã rửa ráy thành 3 quý cô xinh đẹp. Bailee với mái tóc đen, mắt xanh và thực tế. Lacy, trẻ, bốc đồng với mái tóc nâu ấm và một cơ thể hứa hẹn thiên đường. Còn Sarah. Sarah, rụt rè, ốm yếu. Nếu cô có hướng đôi mắt xanh sáng lên một gã đàn ông nào thì cô sẽ làm tan chảy thậm chí một trái tim bằng đá.

Sẽ chẳng có gã đàn ông nào trong bang cho rằng họ có tội. Hồi đồng xét xử có lẽ sẽ phạt Zeb vì tội chết trước họ.

Riley không thể để họ đi mà không phạt. Dù sao thì giết người là phạm pháp, thậm chí ở Texas. Họ đã nói với ông rằng họ không có hơn một vài đồng bạc. Ông không thể giữ họ trong tù. Xét từ cách họ ăn tối nay, ông thể nuôi họ hơn một tuần.

Ông phải nghĩ ra cái gì đó, và thật nhanh.

Chương 3

Lâu sau khi Lacy và Sarah đã thiếp đi, Bailee đứng dưới cửa sổ có chấn song của phòng giam, dõi theo mấy cái bóng di chuyển theo con đường mòn đầy bùn mà cái thị trấn này gọi là đường chính.

Nếu nói cô đã rơi xuống đấy thì là nói giảm. Cô đã lún quá sâu để có thể gọi là tầng thấp nhất của địa ngục… một thị trấn tên Cedar Point. Cô gần như mỉm cười nhớ lại buổi sáng cô rời nhà, không một người đưa tiễn, như một thời điểm tươi sáng trong suốt các tháng qua. Thậm chí bị đá khỏi đoàn xe cũng không tệ so với hoàn cảnh hiện thời.

Bỏ qua thực tế rằng thị trấn này chưa phát hiện ra xà phòng hay sơn, bụi đất dường như không bao giờ lắng. Thậm chí cả vào ngày mưa. Bailee đoán một vài công dân đáng kính mà cô từng gặp, những người không đi loạng choạng, chưa hề vào bên trong một hiệu cắt tóc. Zeb Whitaker, kẻ cô cho là nửa thú, có lẽ sẽ cảm thấy đang ở cùng đồng loại của mình ở nơi đây.

Bà cô thường hay nói "Hãy nhìn vào mặt tốt." Bailee cố nghĩ. Khi họ tìm thấy xác của Zeb Whitaker ngày mai, ít nhất cô cũng được treo cô trong bộ đồ sạch sẽ. Cảnh sát trưởng đúng như lời hứa, đã cho họ thật nhiều nước. Bailee thấy không cần tiết kiệm lượng xà phòng ít ỏi cô mang theo trên xe. Nó cũng sẽ phí đi nếu để lại cho dân chúng ở đây. Vì thế, cô đã dùng hết chúng, và một nửa số mà cảnh sát trưởng đã đem lại cho cô trước khi cô cảm thấy sạch sẽ.

Moot năm trước, cô đã chuẩn bị một bữa tiệc tối nhỏ cho cha cô, đợi chờ Francis Tarleton gởi thư bảo cô đến, và học các may chần. Đêm nay, cô ở trong một thị trấn xấu xí nhất, và cô đã hoàn tất nhiều vụ giết người hơn là số chăn.

Bailee thấy sao bắc đẩu giữa cái bóng màu đen của 2 cái lán. Cô không thể không tự hỏi bằng cách nào mà cuộc đời cô đã mất phương hướng. Đôi chỗ, cô đã mở nhầm cửa và ngã xuống hầm trữ thực phẩm. Cô cảm thấy cô có thể viết một cuốn tiểu thuyết một xu, Chuyến đi một năm của sự hủy hoại.

Cô nhìn một gã say rượu lang thang ngang qua vệt sáng mờ giữa hai tòa nhà. Hắn loạng choạng vài bước và ngã nhoài xuống bùn, như thể đó là cái giường lông ngỗng của hắn.

"Chúc ngủ ngon," cô thì thầm, nghĩ rằng hắn có lẽ sẽ ngủ tốt hơn cô có thể.

“Cô đã nói gì à?” viên cảnh sát trưởng hỏi từ đằng nửa phòng trước.

“Không,” Bailee thì thầm và bước lại gần mấy song sắt ngăn phòng giam khỏi văn phòng của ông. Cô liếc mắt nhìn Sarah và Lacy, nhưng biết họ đã quá mệt, họ sẽ chẳng tỉnh dù có hét lên với họ. Sarah đã cố tỏ ra mạnh mẽ, và đã thức lâu hơn cô đã từng kể từ khi chồng cô mất. Ngày hôm nay đã làm cô kiệt sức hoàn toàn, Bailee thề cô đã thấy Sarah đứng ngủ hơn một lần trước khi họ trải xong giường.

Lacy khóc và ngủ thiếp đi như một đứa trẻ, rấm rứt tận đến khi cơn mệt mỏi chiếm lấy. Nhưng cơn ác mộng của ngày đó làm Bailee thức.

“Tôi không thể ngủ được,” cô thú nhận với cảnh sát trưởng. “Tôi cứ tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra với chúng tôi.”

Harman gãi hàm râu ngắn của mình. “Treo cổ. Ta nghĩ thế. Nhưng cô đừng lo. Ta có thể nói cô là một quý cô đứng đắn. Ta sẽ cột một sợi dây quay gối cô để váy không tung lên khi cô rơi xuống.”

Bailee ngước nhìn người đàn ông già. Ông ta lạ như cái thị trấn này. Có phải ông đã nghĩ lời nói đó sẽ làm cô cảm thấy tốt hơn chăng?

“Treo cổ còn tốt hơn vào tù,” ông nói thêm. “Texas không có nhiều chỗ cho đàn bà. Ta nghe nói cách thoát ra khu tù đàn bà là trong một cái thùng chuyển đến trại điên của bang. Và trại điên của bang của còn tệ hơn bất cứ nhà tù nào ở phía Bắc hay Nam.”

Thế đấy, cô nghĩ. Cảnh sát trưởng đang bắt đầu nhiệm vụ sớm làm cô điên lên của mình, đề phòng trường hợp hội đồng xét xử quyết định không treo cổ cô vì tội giết người. Có lẽ, với cái cách kỳ lạ của mình, ông nghĩ cô sẽ im lặng hơn nếu cô bị hóa điên trước.

Người đàn ông già đứng lên và bước chậm rãi tới phòng giam. Ông nhai đầu tẩu trong lúc hít không khí qua kẽ răng. Vệt bẩn thuốc lá lốm đốm trên áo sơ mi của ông, nhưng chiếc áo vét da trông khá sạch. Ngôi sao đính lên nó trông mòn đi vì được đánh bóng. Ông là một người đeo địa vị của mình một cách tự hào.

“Ta nghe nói rằng,” ông bắt đầu, “tiếng gào và khóc không giúp cô quay lại trại giam của bang, cảm giác bọ bò lổn nhổn quanh người cô trong đêm đen sẽ làm chuyện đó.” Harman Riley cúi gần. “Cô không sợ bọ đấy chứ, cô gái?”

Bailee gần như ước có trong tay miếng ván. Rồi một lát sau khi ý nghĩ đánh Harman nảy ra, cô quyết định cô hẳn phải là một loại giết người hàng loạt. Cô không hề tốt đẹp hơn phiên bản nữ của Đồ Tể Jack. Giết người thoảng qua đầu cô quá nhiều lần gần đây.

“Cô biết đấy,” cảnh sát trưởng chỉ cái đầu bị gặm của tẩu thuốc về phía cô. “Tôi đã nghĩ có cách thoát cho ba cô, nhưng phải có gan, và cả ba cô phải đồng ý chuyện đó.”

“Điều đó không có phạm pháp chứ?” Bailee nhủ cô chẳng thèm bận tâm. Mặc dù có là phạm

pháp, họ cũng chỉ có thể treo cổ cô một lần.

"Không, nó hợp pháp. Tất cả đều công bằng chánh trực, nếu không tôi sẽ đã không gợi ý."

"Tôi đang nghe đây." Dù trong đầu ông ta đang là gì cũng không thể tệ bằng việc cô phải nghe cổ gãy hoặc nằm trong nhà tù nào đó, đợi đám bọ diễu hàng ngang thân thể mình.

"Vì cả ba cô đều thú tội, tôi có thể cho một quan tòa xem đó là tự vệ, như các cô đã nói. Nhưng dĩ nhiên vì đó là ba chống một, ông ta ít nhất phải phạt các cô một số tiền lớn."

Bailee nhíu mày, "Thậm chí nếu tôi bán cỗ xe và lũ bò, tôi cũng không thể có nhiều tiền. 100 là nhiều nhất. Mà dù nếu tôi có đủ tiền để trả tiền phạt, tôi sẽ không có đủ tiền để sống và không có xe để đi tiếp." Ý nghĩ ở lại thị trấn này có vẻ như một tầng địa ngục nữa mà cô chưa hề nghĩ đến.

"Nhưng ai đó, ví dụ như cha hoặc anh hay… một người chồng có thể trả tiền phạt cho cô." Người đàn ông già mỉm cười. Răng ông ta làm cô nghĩ đến các phím đàn piano, gần như trắng đen xen kẽ.

Bailee chẳng thấy ông ấy có lý ở đâu cả. "Sarah là người duy nhất đã có chồng, nhưng anh ấy đã mất rồi. Lacy chỉ có một mình, tôi cũng vậy. Không có cha. Không anh. Không chồng."

"Nhưng có thể." Ông tiến lại gần. "Nếu cả ba cô sẵn lòng kết hôn, tôi biết hàng trăm gã đàn ông ở khu này sẽ đứng ra trả tiền phạt."

Bailee nghe mà không tin vào tai. "Ông sẽ bán chúng tôi?"

"Không bao giờ." Harman phản ứng như thể bị phỉ bang. "Nếu chúng ta có hơn 3 người có mặt với tiền trong tay, chúng ta sẽ làm thật công bằng và thẳng thắn. Ta sẽ cho bọn đàn ông bỏ tên vào mũ và mỗi người các cô sẽ rút thăm người đàn ông của mình. Các cô là người chọn, không phải ta."

"Nhưng chúng tôi không hề biết bọn họ."

"Một người đàn ông không bao giờ biết một người đàn bà cho đến khi anh ta sống với cô ấy. Ta đã lớn lên với vợ ta chỉ sống cách đó một con đường, nhưng ta có thể cho cô biết có rất nhiều thứ ta không hề biết về bà ta cho tới khi kết hôn. Sau vài năm, lý do tại sao bọn ta không nên lấy nhau dường như cứ mọc ra mỗi ngày." Ông gãi mái tóc thưa. "Thời gian đến khi ta không còn nhớ thậm chí một lý do để chúng ta bên nhau, và theo cái cách bà ấy than vãn, thì bà ta cũng không biết."

"Ta đoán nếu lấy một người lạ, có 50% cơ hội cô sẽ thích anh ta" Harman gật đầu như thể ông cho rằng kế hoạch của mình thật vĩ đại. "Không có thời gian để tán tỉnh hoặc gặp gỡ. Ta sẽ không có một đêm yên giấc nếu không dọn trống phòng giam của mình."

"Chúng tôi sẽ là giải thưởng sao?"

“Không phải giải thưởng. Giống xổ số hơn. Mỗi người đàn ông sẽ có một cơ hội, một cơ hội bằng nhau để có một người vợ. Chừng nào anh ta có đủ tiền trong tay để trả phạt cho cô. Bất cứ gã đàn ông nào có tiền trả có thể chu cấp cho một người vợ, vì thế cô không phải sợ lý do chính vợ chồng hay cãi vã.”

“Nhưng chúng tôi có thể bắt trúng bất cứ người nào! Một kẻ khủng khiếp! Một kẻ không chân thật!” Gã say trên phố lướt qua đầu cô. “Hay thậm chí Zeb có một người an hem.”

“Tôi sẽ nói chuyện với người thắng cuộc. Đảm bảo cả hai bên đồng ý một số nguyên tắc. Thế nên hãy nghĩ về những điều quan trọng với cô trong cuộc thương lượng này. Tôi sẽ kiểm tra các đôi nữa. Tôi nghĩ sẽ đến một lần mỗi tuần để hỏi cô và hai người kia xem có muốn quay lại nhà giam không. Nếu cô nói “Không” 3 lần, cô là vấn đề của người chồng kể từ đó và không phải của tôi nữa. Tôi sẽ gửi thư giấy tờ hôn nhân đến Austin, các cô sẽ kết hôn một cách hợp pháp.”

“Nhưng anh ta có thể là một kẻ tội phạm. Một kẻ dối trá. Một kẻ say rượu. Nếu tôi đồng ý với chuyện này, tôi không bết người tôi sẽ lấy làm chồng là người thế nào.”

“Ừm, chắc chắn một điều.” Harman quay lại ghế. “Anh ta biết mình đang lấy ai. Một kẻ thú tội đã giết người.”

Bailee lắc song sắt trong cơn giận dữ. Người đàn ông già đã đúng. Sao cô có thể lo lắng về một kế hoạch ngu ngốc thế chứ? Không có gã đàn ông tỉnh táo nào lại đứng ra sẵn sàng trả tiền phạt cho cô để cưới cô. Cô có lẽ nên tập bị bóp ngạt thở là hơn. Chỉ vài ngày nữa thôi, cô sẽ đeo dây thừng quanh cổ.

Không có người đàn ông nào tiến tới xin cưới cô khi cô tự do. Giờ cũng sẽ không có ai. Người duy nhất đã từng để ý đến cô đã đặt hàng ngàn dặm xa giữa hai người. Anh ta đã hứa với cô một cuộc sống hôn nhân và một gia đình, một tình yêu sẽ tồn tại mãi mãi, nhưng anh đã ra đi mà không có cô. Francis đã biết các mặt mạnh của cô. Cái cách cô thích nấu ăn và để tâm đến những tiểu tiết. Nếu anh đã không quay lại với cô khi cô còn tự do, làm sao cảnh sát trưởng có thể tin có một người đàn ông sẵn lòng trả tiền để cưới cô chứ?

Một tuần sau, Bailee nhìn trong sự thảng thốt khi thấy 50 người đàn ông, rõ ràng là không tỉnh trí chút nào, đứng xếp hàng ngoài phòng giam và đăng ký với cảnh sát trưởng tham dự “Xổ số lấy vợ”.

Chương 4

Carter McKoy đứng bên ngoài văn phòng cảnh sát trưởng trong hàng với bốn tá gã khùng khác. Mưa không đủ sức để tuôn, nhưng dần dần nhỏ lên người anh, thấm ướt tới tận xương tủy. Anh có tiền trong một túi để trả tiền phạt cho một người phụ nữ, và một bức thư ngắn ghi trên giấy đóng bao màu nâu trong túi còn lại. Anh đã sẵn sàng nộp đơn cho một người vợ.

Không ai nói chuyện với anh. Không ai thú nhận rằng biết anh vào ban ngày nói gì đến ban đêm. Ngoại trừ ông chủ tiệm tạp hóa, người luôn nói chuyện với Carter, mặc dù qua cái nhíu mày của ông, Carter biết ông sẽ im liền. Nhưng tiền bạc luôn có cách để làm dân thị trấn trở nên thân thiện hơn.

"Tay Carter McKoy đó có gì không ổn," người ta thì thầm khi anh không nghe thấy. Họ chỉ không bao giờ nói đó là gì, và anh chẳng bao giờ hỏi.

Hàng người trước cửa văn phòng của cảnh sát trưởng di chuyển chầm chậm về phía mái hiên, mỗi người đàn ông chìa tiền ra và đặt tên mình vào mũ của cảnh sát trưởng Riley. Chỉ một vài người trong số họ đưa thư hoặc thư ngắn mà họ muốn gửi cho người vợ tương lai, trong trường hợp tên của họ được bốc trúng.

Khi Carter rốt cuộc tiến tới phía trước, cảnh sát trưởng nhìn anh và lắc đầu. Nhưng ông vẫn lấy lá thư và đặt tên Carter vào mũ.

"Chắc chắn là cậu muốn một cô vợ chứ, Carter McKoy?" cảnh sát trưởng Riley cười lặng lẽ. "Cậu chắc phải nói chuyện với người phụ nữ đó nếu muốn đưa cô ấy về nhà."

Wheeler, phó cảnh sát trưởng, cười khùng khục và nhắc lại câu hỏi của Riley.

Carter không trả lời. Anh không bao giờ trả lời. Anh đã học được từ lâu rằng hầu hết người ta chỉ nói chuyện với chính mình. Anh bước qua bên, đợi những gã ngốc khác, những kẻ cũng nghĩ rằng kiếm vợ cũng dễ như trả tiền phạt.

Cảnh sát trưởng lầm bầm gì đó về việc mừng rằng ông không phải chọn trong cái mớ tội nghiệp này. "Cứ để vận may chọn." Giọng ông vút lên giữa đám đông. "Và hãy cầu nguyện rằng bất cứ kẻ nào chiến thắng sẽ không làm hoảng sợ mấy người phụ nữ đến chết từ cái nhìn đầu tiên." Ánh mắt cảnh sát trưởng bắt gặp cái nhìn của Carter. Không nghi ngờ ông già đang ám chỉ ai.

Carter cố kìm lại tiếng gầm gừ. Anh không phải là một con thú để bị nói như thể anh không nghe và không hiểu được. Mặc dù anh không bao giờ được nhắc nhở, nhưng anh cho rằng gầm gừ tại nơi công cộng là không lịch sự, vì thế anh tiếp tục nhìn chằm chằm cho đến lúc viên cảnh sát trưởng nhìn đi.

Một vài giờ trước, ý tưởng kết hôn chưa bao giờ lướt qua tâm trí anh. Có lẽ chốc lát đâu đó trong giấc mơ của người đàn ông, nhưng không bao giờ dưới ánh sáng ban ngày. Không bao giờ trong cái thế giới thực mà Carter bắt mình phải tồn tại.

Đôi lúc một vài người sẽ quay về phía Đông và trở lại với một người vợ. Nhưng Carter không biết ai, nơi nào, nhưng ở đây, những người này sẽ không giới thiệu cho anh một người phụ nữ nào, thậm chí dù họ có biết một cô đi nữa. Anh nghe nói chuyện đặt hàng vợ qua thư, nhưng anh không thể làm thế với một người phụ nữ. Ít nhất với cách này, nếu tên anh được chọn, cô ấy sẽ nhìn anh trước khi nói "Tôi đồng ý." Cô sẽ có cơ hội bỏ chạy, thậm chí nếu đó là tù giam, hơn là cưới anh.

Anh đã đem theo một xe thồ đầy trái cây vào thị trấn chiều này và đã dỡ nó xuống tại cửa hàng của Willard như vẫn thường làm. Willard sẽ cân thiếu ký, như ông ta đã làm cả 10 năm qua, và định giá thấp như vẫn thường thế. Rồi ông sẽ để số tiền đó vào tiền nợ Carter.

Willard thường đứng trên bục bốc hàng và nói trong lúc Carter làm việc. Người chủ cửa hàng già thích điểm qua những chuyện xảy ra trong thị trấn, thêm vào những nhận xét của mình trong câu chuyện. Thực tế, Carter chỉ nghe nửa vời khi Willard kể với anh về chuyện ba người phụ nữ đi vào thị trấn và cho là những kẻ sát nhân.

"Trinh nữ." Willard tặc lưỡi khi nói ra từ đó. "Chúng ta có ba trinh nữ trong thị trấn. Tưởng tượng xem." Là sát nhân không phải là một các mác nổi trội ở một cái nơi nửa dân số đã giết người đủ phần của họ ở bên này hay bên kia của luật pháp.

Carter ngước mắt lên từ chỗ bốc hàng, đó là tất cả những gì Willard cần.

"Một cô chỉ mới lớn, nhưng đã ra dáng phụ nữ từ những gì tôi nghe thấy. Một cô ốm yếu, sẽ không qua hết mùa đông, nhưng trông như một thiên thần. Cô thứ ba đã lớn tuổi, có lẽ 25." Willard cười rộng. "Nếu dưới 50 thì tôi đã thử vận với một trong số họ. Chẳng có tuyệt hơn cảm giác của một người đàn bà nằm cạnh mình trên giường trong một đêm giá lạnh."

Carter nhướng một chân mày sẫm màu, và Willard vội vã thêm vào, "Ồ, không phải là mấy ả đàn bà ở quán rượu là khong tuyệt, nhưng mà một người phụ nữ tốt ắt là đem đến gì đó cho một người đàn ông. Cô ta sẽ khiến anh ta cảm thấy tốt hơn là anh nghĩ bản chất mình có thể."

Carter hy vọng bộ râu dày sẽ che nụ cười của mình. Anh ngờ rằng Willard đã từng có một "người phụ nữ tốt" trong đời, và phụ nữ ở cái vùng này thường vẫn được xem là trinh nữ cho đến khi họ không còn đếm để số tình nhân trên đầu ngón tay.
"Cậu nên đến và xem thử, Carter" Willard động viên, "Cậu đã đến tuổi lấy vợ. Một người phụ nữ sẽ xài số tiền tôi càng ngày càng nợ cậu ở cái cửa hàng này."

Willard không có vẻ trông như ông chờ đợi câu trả lời nào. Ông là một trong số ít người trong thị trấn từng nghe Carter nói, nhưng chuyện đó là lâu lắm rồi, Willard không chắc đó là từ ngữ, hay chỉ là những tiếng lầm bầm. Mỗi khi Carter vào thị trấn, anh luôn viết ra những yêu cầu mua hàng của mình.

"Tất cả những gì cậu cần làm là đến đó trả tiền phạt cho một trong số họ rồi cô ta sẽ là của cậu." Willard phấn khích với khả năng đó. "Cảnh sát trưởng nói có thể viết cho cô ta một lá thư. Nói cho cô ấy những gì cậu thích. Nói cho cô ta cậu mong chờ điều gì. Cậu muốn gì. Cô ấy sẽ chọn một cái tên từ trong mũ tối nay, nhưng nếu cô ta không thích cậu, hoặc những gì trong thư cậu viết, cảnh sát trưởng nói ông ấy sẽ để cô ấy chọn lại."

Willard cười. "Cái ông già xấu tính Riley đó có mấy đứa con gái ở miền Đông. Ông ta tin rằng phụ nữ cũng có quyền lợi, kể cả những kẻ thú tội sát nhân."

Bốn giờ sau lời của Willard vẫn lởn vởn trong suy nghĩ của Carter. Anh đã viết những gì anh muốn từ một người phụ nữ trên tờ giấy bao và đưa nó cho Riley, nhưng tất cả những gì Carter có thể nghĩ bây giờ là lấy lá thư lại và về nhà trước khi giấy mơ điên rồ này trở thành ác mộng. anh có thể tưởng tượng cả 3 người phụ nữ rút tên anh ra khỏi mũ và đặt nó lại ngay khi nhìn thấy anh.

Cảnh sát trưởng Riley xuất hiện ở cửa đi văn phòng mình. Ông cẩn thận đặt 2 cái lồng đèn trên cái thùng phuy ở mái hiên, thẳng người theo dáng một nhân viên công chánh và gọi một cái tên qua màn đêm. Buổi xổ số bắt đầu.

Một người đàn ông vận đồ đen hiện ra dưới làn nước trút đều đều. Anh mặc một chiếc cái bành tô dài và một cái mũ kéo thấp chống lại thời tiết. Không một lời, anh bước vào văn phòng. Đám đông lặng như tờ. Carter nhích vài feet gần mái hiên, nói với mình rằng anh sẽ gặp cảnh sát trưởng Riley khi ông ta lại ra ngoài lần nữa để rút lại tên mình trước khi một tờ giấy nữa được rút ra khỏi cái mũ. Anh đã lỡ 1 cơ hội trong cuộc xổ số. Anh có lẽ sẽ không may mắn ở lần thứ hai.

Nhưng Carter chần chờ. Để rút lại, anh sẽ phải nói chuyện, không chỉ với cảnh sát trưởng, mà là trước mặt cả nửa thị trấn. Ngón tay của Carter di chuyển vào bên người.

Người lạ mặc đồ đen bước ra khỏi văn phòng. Áo bành tô của anh ta giờ phủ lên thân hình mảnh khảnh của một người phụ nữ có mái tóc gần như trắng trong ánh sáng lờ mờ. Khi họ đến mép mái hiên, và màn nước mưa, người đàn ông cao lớn nhấc bổng cô lên cánh tay và mang cô đến một chiếc xe độc mã đang đợi ở đó.

Vài giây trước khi biến mất vào bên trong của cỗ xe hai chỗ, người người phụ nữ trẻ ngoảnh lại nhìn cảnh sát trưởng. Đôi mắt sáng của cô mở to và sợ hãi, nhưng cô không gọi lại. Cô đã đồng ý với số phận của mình.

Ai nấy đều để ý nhìn, sẵn sàng giúp nếu cô mở lời. Nhưng cô đã không. Ai đó đằng sau Carter thì thầm, “Thiên thần đã được chọn.”

Carter chen người về phía mái hiên. Đây là một sai lầm. Anh không muốn đem một sinh vật sợ hãi đi trong đêm tối. Anh sẽ chẳng biết phải an ủi cô ta thế nào. Và nếu người phụ nữ ốm yếu chết trong tay anh, những người trong thị trấn sẽ càng bàn tán nhiều hơn.

Nhưng trước khi anh có thể tiến tới cảnh sát trưởng, Riley gọi một cái tên nữa.

Carter chựng lại. Anh không thể rút tên mình kịp, nhưng đã có hai người đàn ông được kêu tê. Một cái tên nữa và Carter có thể về nhà không phải nói một lời. Cơ hội không bị chọn là rất tốt. Có ít nhất 40 cái tên vẫn còn trong mũ.

Một người đàn ông già, với một cái lưng cong vòng, khập khiễng bước qua đám đông về phía mái hiên. Thậm chí qua cơn mưa, Carter có thể thấy bàn tay ông ta xương xẩu và vặn vẹo. Khi một vài người đang đứng đợi bình phẩm, người đàn ông quay lại đối mặt với đám đông

“Tôi đặt tên con trai mình vào mũ!” ông la lên. “Nếu con bé đồng ý, nó sẽ lấy kết hôn qua ủy nhiệm với con trai tôi đêm nay. Nó đang chiến đấu với McKinsey trong chiến tranh gia đỏ, nhưng khi vấn đề kết thúc, nó sẽ có một cô vợ để trở về với.”

Nếu bọn đàn ông trong đám đông nghĩ lời phát biểu của ông già là kỳ lạ, họ không bình luận gì cả. Một vài người đã chiến đấu ở cuộc chiến giữa các bang, ngoài đám biệt kích ở biên giới, một vài người trở về nhà, thậm chí với một người vợ mà người đàn ông chưa hề gặp, cũng có thể là lý do để sống sót.

Người đàn ông già theo Riley đi vào văn phòng. Một lần nữa, đám đông lại chờ đợi trong yên lặng, như thể trong nhà thờ tại một lễ đám cưới. Họ có thể không thấy hoặc nghe gì cả, nhưng họ đều biết chuyện gì đang xảy ra bên trong. Một người phụ nữ đang đồng ý kết hôn.

Rốt cuộc, một cô gái trẻ xuất hiện ở ngưỡng cửa. Cô chẳng có vẻ gì là hoảng sợ như cô gái thiên thần đã tỏ ra. Cô cười và gật đầu với những gã đàn ông và nâng tay trái lên. Chiếc nhẫn vàng có thể là phần duy nhất của cuộc hôn nhân mà cô sẽ có.

Cha chồng mới bước cùng cô. Ông đưa cánh tay cho cô và cố hết sức đứng thẳng lên một chút. Với cánh tay run rẩy, ông giơ ngọn đèn trước mặt mình.

Cô gái đặt tay lên cánh tay ông, rồi quay đầu lại phía cửa. “Em sẽ sống trong căn hộ trên cửa hàng in, cho đến khi chồng em về nhà. Hứa với em chị sẽ đến thăm em nhé, Bailee”.

Một người phụ nữ cao xuất hiện tại ngưỡng cửa. “Chị hứa.” Cô vẫy tay cho đến khi họ khuất dạng trong đám đông.

Carter chẳng nhìn cô gái và ông già. Anh không thể rời mắt khỏi người phụ nữ tại cửa. Cô ta cao, rất cao đối với một người phụ nữ. Nhưng anh cũng chỉ thấy một vài người trong suốt cuộc đời mình. Mái tóc đen của cô buộc lại đằng sau thành một búi, mắt cô có màu xanh lục của mùa hè.

Trong lúc những gã đàn ông khác vẫy ta chúc may mắn với cô gái, người phụ nữ ở ngưỡng cửa nhìn chằm chằm thẳng vào Carter. Anh không thấy sự e sợ nào trong mắt cô và tự hỏi cô có thấy chút sợ gì trong mắt anh không. Nếu thiên thần và cô gái trẻ làm anh lo ngại, thì người phụ nữ này khiến hốt hoảng chạy dọc sống lưng anh.

Anh nên rút tên mình ra. Anh sẽ không biết các chăm sóc thiên thần hay làm gì với cô gái trẻ, nhưng với người phụ nữ này… người phụ nữ này không phải là một đứa trẻ hay một con chuột. Cô ta đủ lớn và đủ thong mình để biết mình muốn gì ở một người đàn ông. Và xét từ sức mạnh anh thấy trong mắt cô, cô sẽ không chịu nhượng bộ.

“Cô Bailee?” Cảnh sát trưởng kéo cô lại với nhiệm vụ của cô. “Cô sẽ rút thăm chứ?”

Không ngần ngại. Bailee thò tay vào mũ và rút một mảnh giấy ra. Không cần mở nó ra, cô đưa lựa chọn của mình cho Riley.

Carter để ý thấy cái liếc mắt của cảnh sát trưởng về phía mình trong một phần mấy giấy trước khi ông mở mảnh giấy. Riley không nghiêng về phía đèn để đọc cái tên, điều này làm Carter ngạc nhiên, nhưng có vẻ như chẳng có ai để ý.

Riley bới trong đống thư từ và đưa cho Bailee một tờ giấy bọc màu nâu.

Carter biết. Ngón tay anh di chuyển trong yên lặng, lo lắng bên hông.

Mọi người chờ đợi và Bailee nghiêng về phía ánh đèn và đọc thư của anh.

Bọn đàn ông yên lặng. Chờ đợi. Lo lắng. Xem xét lại.

Bailee gật đầu một lần với cảnh sát trưởng.

"Carter McKoy!" Riley hô đủ lớn để có thể nghe thấy qua tiếng mưa.

Carter không nhúc nhích. Anh thậm chí không thở trong lúc những gã đàn ông khác đứng quanh anh trở nên điên dại. Một số hét lên, một vài kẻ chửi thề. Hầu hết thở dài như thể họ đã tránh một viên đại sau khi ngu đến mức đứng trước họng súng. Giống một cơ thể sống, họ nhúc nhích và rời khỏi văn phòng cảnh sát trưởng, như thể không khí đột ngột lạnh lẽo và đến giờ để đàn gia súc di chuyển. Hầu hết hướng về phía các quán rượu. Đối với họ cuộc tiêu khiển của buổi đêm đã kết thúc.

Người phụ nữ tên gọi Bailee đã lướt mắt tìm kiếm trong đám đông được một chốc, mắt cô đầy câu hỏi. Anh mắt của cô dừng lại ở Carter ngẫu nhiên như trước khi cô rút một cái tên ra khỏi mũ. Cô biết anh là người đó, chắc chắn phải là anh. Anh là người duy nhất đứng lại trong mưa mà không rời đi.

Đáng khen cho cô rằng cô đã không chùn bước. Cô đã nhìn chằm chằm vào anh với đôi mắt xanh thẳm.

Anh bước lên hiên, đầy bùn đất, lông lá, hơn 1m8, gần như chờ đợi cô hét lên và chạy vào trong.

Nhưng cô đã không. Cô chỉ gồng vai và nói: "Tôi là người cuối cùng." Giọng cô có chút run run. Cô cắn môi dưới dưới khi tiếp tục "Tôi đã bị đuổi khỏi một đoàn xe vì không thích hợp cho việc di chuyển với những người tốt. Tôi nghĩ mình đã giết một người đàn ông, nhưng người ta không tìm được xác của hắn ta."

Những ngón tay của cô run lên và cô ép chúng sát môi mình, buộc cô nói nốt những khuyết điểm của mình "Tôi 25 tuổi, vậy nên tôi cho rằng mình là một cô gái già. Tôi không có tiền và chỉ có vài thứ trong cỗ xe mang lại cho cuộc hôn nhân. Nhưng nếu anh đồng ý, tôi sẽ sẵn lòng làm những gì anh viết."

Cô nhấc mảnh giấy gói nơi Carter đã viết thật đơn giản, "Làm vợ tôi, suốt đời."

Anh đã không nghĩ ra điều gì khác để viết. Nhìn cô lúc này, anh quyết định cô nên có một bài thơ, một bài gì đó vĩ đại như của Keats và Shelley đã viết, không phải là một câu nghuệch ngoạc trên một tờ giấy gói.

"Tôi không có chỗ nào để đi." cô phát biểu hơn là van xin.

Cô đã nói với anh giá trị của cô thấp kém ít ỏi thế nào, và với những lời cuối cùng của mình, cô đã nói đơn giản là anh là lựa chọn cuối cùng của cô, thứ ở cuối đáy thùng.

"Thời gian thật phí phạm." Riley lùa họ nhanh vào văn phòng. "Nếu cả hai đồng ý. Ta sẽ kết hôn cho hai người và nhận tiền phạt. Ta muốn ngủ một lại trong lúc cơn mưa này kìm hãm các rắc rối khác."

Carter mở ngửa bàn tay cho người phụ nữ. Những ngón tay dài và mảnh dẻ của cô chạm những nốt chai sần. Anh có đôi tay của một người chủ trại súc vật làm việc cực nhọc. Tay của cô là của một quý cô.

Sấm lay chuyển ngôi nhà, như thể một cuộc xô đẩy tán loạn đang ở bên ngoài cửa. Nhưng tất cả những gì anh cảm thấy nếu có hàng trăm con trâu đạp bẹp tòa nhà là những ngón tay cô nằm trong bàn tay anh. Cô là một quý cô, cao quý nhất mà anh từng thấy, nhưng cô đã định trao thân gửi phận cho anh mãi mãi.

Anh cuộn ngón tay mình thành một cái năm nhẹ nhành trong lúc Riley nhanh chóng đọc những lời cần thiết. Cảnh sát trưởng trông như thể ông đã không ngủ trong nhiều tuần. Ông chẳng thè bận tâm với những gì ngoại trừ việc công bố. Thời gian cho câu hỏi và tuyên bố đã kết thúc.

Carter chẳng thả tay Bailee ra trong lúc trả tiền phạt.

Mưa đập trên mái mạnh đến nỗi cảnh sát trưởng phải hét lên, ra lệnh cho họ ký tên. "Ta sẽ kiểm tra hai người trong vòng 1 tuần. Nếu cậu không đối xử tốt với cô ấy, Carter, ta sẽ đảm bảo cậu trả giá thích đáng. Ta sẽ đến mỗi tuần sau đó với cùng một câu hỏi. Nếu cô ấy đổi ý? Lần thứ 3, nếu cô ấy chọn ở lại, ta sẽ gửi giấy tờ đến Austin, và sẽ không quay đầu lại được. Vậy nên cậu tốt nhất là tốt với cô ấy."

Carter nhướng mày. Anh biết cảnh sát trưởng suốt cả đời mình, và người đàn ông già này không bao giờ buộc tội anh chuyện gì. Người phụ nữ là một người thú tội sát nhân. Nhưng cảnh sát trưởng lại cảnh cáo anh.

"Cậu tốt nhất phải tốt với cô ấy nhé?" cảnh sát trưởng đặt tay lên vai Carter.
Carter gật đầu, không chắc việc đó sẽ như thế nào.

Người đàn ông già của luật pháp quay người để hoàn tất giấy tờ trong lúc lệnh cho Wheeler mang hai cái túi của người phụ nữ đến cỗ xe của Carter.

Gã phó cảnh sát trưởng lười biếng rên rỉ, nhưng hắn chỉ phải nhấc hai cái túi nhỏ. Hắn

chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên khi Bailee bảo hắn cẩn thận với chúng.

Khi phó cảnh sát trưởng Wheeler đã đi khỏi, cô quay lưng lại đối diện với Carter. “Tôi có thể lấy tay lại được không?” Bailee hỏi mà không rụt tay ra.

Carter buông tay cô, cảm thấy thật ngu ngốc vì đã cầm nó quá lâu. Anh nhìn vị cảnh sát trưởng, kiểm tra mưa ở ngoài cửa sổ, liếc mắt nhìn xuống chân. Làm bất cứ gì để tránh đôi mắt canh chừng của cô.

Khi anh nhìn cô lần nữa, nỗi sợ của anh được củng cố. Cô nhìn chằm chằm vào anh một lần nữa.

“Tôi nghĩ chúng ta nên hôn.” Cô nói những lời đó mà không có cảm xúc.

Anh biết mà không cần hỏi là người vợ mới của anh là một người phụ nữ của thứ tự. Mọi thứ đều có chỗ của nó. Mọi thứ đúng đắn và chỉnh tề. Trước khi anh có thể nghĩ phải làm gì, cô đứng trên đầu ngón chân và chạm môi vào môi anh. Anh không cúi xuống hay ôm cô. Thực tế, cô nghĩ có lẽ anh đã hóa thành đá.

Nụ hôn kết thúc trong một thoáng, và cô lùi ra để thu ghém đồ đạc ít ỏi của mình và nói với cảnh sát trưởng là cô sẽ trở lại sau để lấy một vài cái hộp trong cỗ xe của cô.

Carter chỉ đứng ở trung tâm của cái văn phòng tí tẹo đó và quan sát cô. Cô có vẻ chẳng biết là cô đã tác động thế nào đến anh với cái chạm nhẹ của mình. Anh sẽ không ngạc nhiên nếu đột ngột trọng lực biến mất và anh rơi khỏi trái đất. Dù sao thì chuyện lạ đã xảy ra – một người phụ nữ vừa mới hôn anh.

Chương 5

“Ông chắc là anh ta ổn chứ?” Bailee thì thầm với cảnh sát trưởng Riley lúc họ đứng ở mái hiên và quan sát Carter đánh xe qua dòng sông bùn lầy mà trước đó là con đường chính.

“Cậu ta ổn.” cảnh sát trưởng nhổ bọt vào con đường ướt. “Khỏe như bò, và thông minh hơn hầu hết những gã quanh đây. Willard già, đằng cửa hàng kia, đã từng nói đôi lúc ông ta đặt hàng 2 hay 3 cuốn sách một tháng cho Carter. Thử tượng tượng xem. Tự hỏi xem cậu ta làm gì với nhiều sách như thế trong một thời gian ngắn chứ?”

Cô nhìn chằm chặp vào cảnh sát trưởng để xem ông có đùa không.

Không.

Bailee thử lại một lần nữa “Nhưng anh ta chẳng hề nói một lời. Anh ta có thể nói chứ?” Cô bắt đầu tự hỏi mình có vừa lấy gã khờ của làng không, nhưng cô hơi chắn chắn là sau một tuần trong tù, cảnh sát đã dàn xếp mọi chuyện.

“Carter có thể nói. Cậu ấy chẳng có gì nhiều để nói.” Riley gãi đầu như thể cố tìm cách quyết

định nên cho cô biết đến chừng nào. “Cậu ta đã chẳng nói hơn một vài từ kể từ ngày tôi tìm thấy cậu ta ở nông trại của cha mẹ cậu ấy 20 năm trước. Cậu ta không thể quá 4 hay 5 tuổi mùa đông đó.”

Riley rít cái tẩu lạnh và lầm bầm như thể những từ ngữ lúng búng không được chào đón từ miệng ông. “Cha mẹ cậu ta đều đã chết. Đã chết vài ngày. Căn nhà gỗ lạnh băng ở trong và không có thức ăn hay đồ dự trữ hay gì cả. Kẻ giết họ có lẽ đã lấy tất cả những gì có thể lấy, vì chẳng giống nhà McKoy chút nào khi không chuẩn bị gì cho mùa đông sắp đến.”

Bailee quan sát người đàn ông giờ đây đã là chồng cô, trong lúc cảnh sát trưởng kể tiếp “Bằng cách nào đó, Carter đặt cha mẹ mình lên giường.” Riley hạ giọng khi Carter kéo xe tới gần. “Bọn ta đã tìm thấy nó đang ngủ giữa họ. Cậu ta gần như chết vì lạnh và thiếu thức ăn.”

Bailee cảm thấy một cơn ớn lạnh bò suốt sống lưng. Không có thời gian để hỏi. Carter McKoy đợi cô trong mưa, anh sắp đưa cô đến nông trại nơi cha mẹ anh đã bị sát hại.

Không một lời, cô bước vào màn mưa và nắm tay anh. Anh giúp cô leo lên bệ ngồi bằng ván thô của chiếc xe thồ lao động. Cơn mưa đã rửa thị trấn thành một màu nâu bùn, và một vài ngọn đèn mờ thành một hình ảnh u ám mơ hồ. Bailee co ro trong chiếc áo khoác, cảm giác như nơi đây dường như đã nuốt trọn cô, và cô sẽ mãi mãi mắc kẹt trong một sự đều đều, tẻ nhạt, không màu sắc, không có hình dáng thật sự, không có cuộc sống.

Họ đi xe qua vài quán xá. Hai quán rượu, một khách sạn đáng ngờ và một vài cửa hàng nhỏ với phía trước going như nó sẽ đổ nhào trong gió mạnh. Âm thanh nhỏ bé của tiếng đàn dương cầm vang trong không khí như tiếng gió gõ chuông rẻ tiền. Tiếng cười, trống rỗng và gượng gạo, xé toang trong đêm sắc như ánh chớp khô. Mừng rằn cô sắp rời thị trấn, Bailee cố không nghĩ về nơi cô sắp đến. Đây là lựa chọn duy nhất của cô, cô sẽ không mất thời gian hối tiếc nó.

Không quay đầu qua, cô liếc qua người đàn ông đang ngồi cạnh cô. Anh ta cao lớn, nhưng chiếc áo khoác che dấu bề rộng của anh. Tóc anh có thể là nâu, có thể là đen, nhưng chắc chắn là nó dài và ướt. Anh giữ dây cương trong đôi tay to, vững chãi không có bao tay. Đáng khen cho anh, anh đánh xe giỏi hơn hầu hết người khác.

“Bao xa nữa?” Cô hỏi khi một ngọn gió đột ngột toan giật tung áo cô khoác cô ra.

Carter không có vẻ gì là nghe cô nói qua tiếng cơn giông.

Bailee dựa ra sau, cố gắng không chạm vào anh trong lúc cỗ xe lắc lư. Đích đến của cô quan trọng sao? Cô đã thấm ướt, và cô chẳng có chỗ nào khác để đi. Đây là số phận của cô. Cô đã tự bảo mình sẽ không khóc, nhưng một vài giọt mưa loang xuống má cô cảm thấy âm ấm. Cô không ở trong tù hay bị treo cổ lên một cái cây nào đó.

Cô đã kết hôn, và một năm qua kết hôn là tất cả những gì cô cầu nguyện. Cô nghĩ sẽ thêm vào một vài sửa chữa cho thỉnh cầu đó, nhưng biết tất cả đã quá trễ.

Trong tâm trí mình, cô viết một bức thư gửi cho cha, biết rằng sẽ chẳng bao giờ cần viết những từ đó, vì ông sẽ từ chối mở bất cứ bức thư nào từ cô. Nhưng trong suy nghĩ của mình, cô đã viết: Con vẫn khỏe, thưa cha. Đã giết một người nữa, lần này không phải vô tình. Con đã không bỏ trốn lần này, con đã thú tội. Án tù của con là chung thân, không phải trong tù, mà là hôn nhân.

Bailee nhắm mắt và đẩy những suy nghĩ về cha cô qua bên. Ông là người thân duy nhật của cô, nhưng những lời cuối của ông với cô rằng cô đã chết đối với ông. Không thể quay đầu lại, cô đã nói với mình. Đã tới lúc nhìn về phía trước. Cô liếc mắt một lần nữa qua người đàn ông vời mới trở thành người thân của cô.

Carter nhìn thẳng về phía trước. Không phải vì anh cần thế, nhưng vì sợ nếu ngước mắt qua nhìn, cô ta sẽ nói chuyện với anh.

Hôm nay có lẽ anh đã điên rồi, giống như những kẻ được cho thuốc phiện. Hay giống gã đàn ông anh nghe kể là bị đá vào đầu bởi một con la khi cố lắp móng cho nó. Anh bạn đáng thương đã không biết mình đang ở đâu mấy ngày trời và nghĩ bà mẹ vợ là vợ mình. May mắn, anh bị một cú giáng nữa trong một cuộc ẩu đả với cô vợ không dễ bảo ấy và tỉnh lại.

Ý nghĩ kết hôn nghe thật hay ho với Carter chiều nay, và tiền phạt anh trả có vẻ là một số tiền công bằng. Nhưng anh đã chẳng nghĩ về chuyện gì sẽ xảy ra sau cuộc xổ số. Anh không thể chỉ đưa cô về nhà, ngủ với cô và đợi trẻ con chui ra. Đâu đó ở giữa những chuyện đó, anh phải nói chuyện với cô.

Anh liều liếc nhanh qua một cái.

Anh ngạc nhiên khi thấy cô trông cũng sợ hãi như anh. Khi chân anh chạm vào chân cô, anh cảm thấy cô rùng mình thậm chí qua lớp len quần. Carter tự hỏi có phải đó là do lạnh hay do ý nghĩ phải về nhà với một người đàn ông cô không quen biết.

Anh cố bảo mình rằng không ai bắt cô cưới anh. Cô đã tự ý làm thế. Nhưng anh không chắc chuyện đó là đúng. Nếu cưới anh là lựa chọn tốt nhất của cô, vậy cách khác là gì?

Carter không thể nhớ phải để ý đến cảm xúc của một người. Anh thích sự đơn độc của mình. Giữa những người đàn ông trong thị trấn mà anh phải giao dịch, anh biết anh đứng ở đâu. Và ngoại trừ thỉnh thoảng một cô gái ở quán rượu chào anh trên đường phố, Carter chẳng nhớ đã từng nói gì với một người phụ nữ, nói chi đến chuyện lo lắng họ cảm thấy thế nào.

Cố dằn sự gầm gào của nỗi chán nản, Carter với tay ra đằng sau ghế và kéo ra một tấm vải dầu anh đã dùng để che đào sáng nay. Anh vắt tấm trải cứng ngắc đó qua người họ, bao phủ cả hai người.

“Cám ơn,” cô vợ mới của anh thì thầm và tựa vào bên anh và cuốn người vào tấm vải dầu.

Anh đã mở cánh tay để che họ, bây giờ anh để nó nằm ngập ngừng vắt qua vai cô. Cô rùng mình một vài phút nữa rồi thôi khi khoảng trống giữa họ trở nên ấm hơn.

Carter muốn lui ra, bảo mình rằng anh cần cả hai tay để đánh xe, nhưng thực tế lũ ngựa biết đường cũng rõ như anh. Với cơn giông rền rĩ và lũ ngựa té nước bùn lên, anh chỉ có thể nghe được rất ít. Đêm tối đen, họ giống như đang lội qua một dòng sông mực, nhưng anh có thể cảm thấy cô thở. Và cảm giác của cô ở cạnh bên anh khiến mọi thứ trở nên nhỏ xíu.

Tại văn phòng cảnh sát trưởng, cô trông có vẻ cao, nhưng với cánh tay anh vòng quanh cô, cô chưa đầy một vòng tay. Anh cảm thấy như thể đang giữ một con én, toàn lông và xương rỗng.

Cô chẳng nói một lời khi rốt cuộc họ đã đến nhà. Anh chẳng hề ngạc nhiên. Thực tế thì tất cả những gì họ có thể thấy là một chỗ hiện ra dưới ánh sáng bị chặn lại của cơn mưa. Cô chẳng thể biết rằng kho thóc vững chãi, hay có một căn nhà kho đứng gần nó. Cô có lẽ không để ý căn nhà làm chỗ cho thợ ngủ mà anh và Samuel già đã dựng lên một năm nào đó, chủ yếu là để Sam ở hơn là làm gì khác. Cô đã chẳng thấy anh đã chăm sóc mảnh vườn hoa của mẹ anh cũng như vườn rau ở đằng sau.

Có ba con chó ngoài sân thò đầu ra dưới hiên, nhưng chúng chẳng buồn chào mừng.

Anh ngỏ ý giúp cô xuống, nhưng cô có vẻ quyết định tự mình xoay sở. Váy cô ướt đến nỗi anh không biết cô làm sao có thể đi lại trong chúng. Anh cầm hai túi của cô bằng một tay và nhanh chóng mở cửa cho cô.

Ngoại trừ một vài tia sáng mỏng mảnh xuyên qua cửa sổ ở bếp, căn nhà tối hoàn toàn. Đáng khen cho nó là căn phòng lớn vẫn còn hơi ấm từ một ngọn lửa đã tàn lâu và hoàn toàn cách âm thật yên tĩnh khỏi tiếng cơn giông mà Carter luôn cảm thấy rất thoải mái. Cha anh đã dựng nên căn nhà này và Carter đã lớn lên trước khi nhận ra tay nghề tinh tế trong thiết kế và thi công của căn nhà.

Anh đặt túi của cô xuống sau cửa phòng ngủ, là căn phòng còn lại của ngôi nhà. Băng qua bóng tối của phòng khách lớn đến lò sưởi, anh khơi lửa.

Khi anh quay lại để đối diện với cô, người vợ mới đã biến mất. Trong một thoáng, anh đã nghĩ cô chỉ là một giấc mơ không hơn không kém. Nhưng khi anh nhìn thấy cánh cửa phòng ngủ đã đóng anh biết cô là có thật. Một sự thật anh phải đối diện. Nếu cô ra ngoài phòng.

Anh chẳng có thời gian để ngồi suy đoán, hay chờ đợi. Có chuyện phải làm. Carter băng qua căn phòng với những sải chân dài và mở cửa trước. Gió lạnh gần như là một sự một sự nhẹ nhõm. Anh sẽ đối mặt với cô vợ mới sau khi anh mang vào một vài hộp đồ dự trữ và chăm sóc lũ ngựa.

Carter bước vào trong mưa.

Từ trong bóng tối của căng phòng ngủ, Bailee nhìn Carter bước ra khỏi hàng hiên và hướng về phía cỗ xe. Anh có vẽ như không để ý đến cơn mưa xối xả.

Cô mò mẫm đến cái bàn và tìm thấy một cây nến và diêm quẹt.

Ánh sáng tạo một vòng tròn xung quanh cô, khó lòng để soi rõ căn phòng, nhưng đem lại một chút an ủi để khiến tay cô bớt run. Cô di chuyển chậm chạp, cố gắng nhìn qua bóng tối để nhìn nơi mà giờ đây là nhà mới của cô.

Chiếc giường được trải hợp với một chiếc tấm trải giường được móc bằng tay. Cô băng qua phòng trong những bước nhỏ. Mọi thứ dường như đều ngăn nắp. Một cái bồn rửa màu ngà và một bình nước. Một tấm phủ bằng ren thêu phủ lên cái tủ thấp gần giường. Những hộp nhạc được đặt cẩn thận dọc trên một dãy các kệ nhỏ hai bên gương soi. Mỗi thứ đều có vẻ ở đúng vị trí. Thứ tự và sự bảo dưỡng khiến cô ngạc nhiên.

Quá thứ tự, Bailee nghĩ khi cô thử bình nước. Trống rỗng. Cô mở hộp nhạc gần nhất. Nó không lên dây cót. Khi cô lướt tay qua tấm phủ giường. Một lớp bụi mỏng dính vào ngón tay ướt của cô. Không phải phòng của một người. Chẳng là phòng của ai cả.

Đã không có ai ở đây. Đã không có ai ở đây hàng năm rồi, cô đoán. Có lẽ từ khi vụ sát hại xảy ra.

Bailee có thể thấy một cậu bé nhỏ cuộn người giữa hai cái xác của cha mẹ cậu trong căn phòng tối. Cậu có lẽ đã rất sợ, rất cô độc.

Cô đặt ngọn nến xuống và kéo quần áo ướt từng lớp một. Cô ngập ngừng một thoáng, nghĩ rằng cô nên mặc đồ lại, nhưng cái váy tốt còn lại của cô bị ướt. Chỉ có bộ váy duy nhất và áo thụng trong nhà để ở đáy túi của cô là khô. Đây là nhà cô, một người phụ nữ có thể đi lại quanh nhà chính mình trong bộ áo ngủ nếu không có khách nào ở đó. Carter không phải là khách, cô nhắc mình. Anh là chồng cô.

Khi Carter trở lại, cô đã chuẩn bị cà phê và tìm thấy một ổ bánh mì giữa những đồ dự trữ anh đã mang vào. Anh mở cửa và đứng đó nhìn cô một phút trước khi nghĩ phải đóng cửa lại và bước vào trong. Anh nhấc chốt và vặn khóa.

Bailee quan sát anh. Anh cởi áo khoác và treo nó lên cái móc trên cửa. Vai anh rộng và cánh tay to dưới lớp áo sơ mi mỏng. Lo lắng, anh đùa với trái táo trên bàn, trước khi đặt nó qua bên trên một cái kệ nhỏ gần cửa. Dường như có một điều gì đó rất mềm mỏng ở anh. Chẳng còn chút hình ảnh của cậu bé sót lại ở anh.
Ngoại trừ, cô nghĩ, sự im lặng.

Anh bước tới một trong hai cái ghế mà cô đã kéo lại bàn và đợi. Khi cô ngồi xuống, anh cũng làm thế và cô không thể dấu nụ cười. Sự lịch sự đơn giản của anh khiến cô cảm thấy an ủi. Một người đàn ông đợi đến khi người phụ nữ ngồi xuống không phải là kiểu người đánh vợ. Hay ít nhất là cô hy vọng thế.

“Tôi không có thời gian nhìn mọi thứ, nhưng bếp của anh có vẻ ngăn nắp và đầy đủ mọi thứ.” Cô cắt một lát bánh mì để tay cô khỏi run. Nói chuyện với anh, cô nghĩ và đặt một lát

bánh lên đĩa và đưa cho anh. Cứ nói chuyện với anh ta. Không có mứt, vì thế cô đoán anh thích bánh mì không.

Anh nhìn xuống miếng bánh như thể chưa từng thấy nó trước đây, rồi ngước lên lại nhìn cô.

"Tôi đã treo đồ của mình trong cái tủ quần áo trống trong phòng ngủ. Hy vọng là anh không phiền lòng chứ?" Khi anh không trả lời, cô tiếp tục. "Tôi biết chúng ta đã kết hôn, nhưng tôi nghĩ tốt nhất chúng ta cho nhau thời gian để tìm hiểu nhau trước khi chúng ta… trước khi chúng ta…" Làm sao cô có thể nói "chung giường" với một người đàn ông mà cô không quen biết chứ?

Cô bỏ phần đó và hy vọng anh đủ thông minh để điền vào chỗ trống. "Tôi đã nghĩ chúng tôi có thể ở một mình trong phòng ngủ 3 tháng, có lẽ 6, trước khi chúng ta…" Cô không biết anh ngủ ở đâu, nhưng rõ ràng anh đã ngủ chỗ nào khác. Anh có lẽ đã hy vọng cô sẽ lấy căn phòng đó, vì anh đã để túi của cô sau cánh cửa.

Cô ngừng rót cà phê cho anh và ngẩng lên nhìn anh, tự hào vì đã thiết lập luật lệ.

Đôi mắt xanh nhất cô từng thấy nhìn lại cô. Màu xanh của mùa đông. Màu của trời đêm lạnh. Chúng bắt ánh lửa trong đáy mắt, nhưng không ấm áp.

"Vậy sau 3 hay 6 tháng hay gần thế, khi chúng ta…"

Anh đưa một ngón tay.

"Một?" cô hỏi, rồi liếc mắt xuống tách cà phê của mình trong lúc hiểu ra ý của anh. "Một tháng."

Không thể đủ, cô nghĩ. Không thể khi họ chẳng hề nói chuyện với nhau. Nhưng ít ra anh sẵn lòng cho cô ít thời gian. Cô đã sợ anh sẽ tấn công cô ngay sau khi họ khuất khỏi tầm mắt của cảnh sát trưởng. Trên chuyến xe cô đã nghe câu chuyện về những cô dâu đặt hàng qua thư đã kết hôn và phải ăn nằm với chồng trước khi có thể lên tiếng. Âm thanh đầu tiên người chồng nghe từ vợ là tiếng thét vì hoảng sợ.

Một tháng, cô nghĩ. Một tháng để học cách không thét lên.

Bailee cười bản thân mình. Đã không có người đàn ông nào tấn công cô, và cô nghi ngờ rằng bây giờ chuyện đó sẽ xảy ra. Cô không không phải loại đó, cô đoán thế. Cô giống loại phụ nữ đàn ông nhờ đi cùng mẹ họ đến nhà thờ hơn là loại họ mồi chài vào bóng tối để hôn trộm.

Cô liếc nhìn lên Carter. Anh nhìn lại cô với một chân mày nhướng lên, như thể anh chưa từn thấy người như cô trước đây.

"Ồ, tôi đang nghĩ đến chuyện khác." Má cô nóng bừng lên. Anh hẳn đã nghĩ cô là một con ngốc vì đã phá lên cười. "Một tháng có thể chấp nhận được, anh McKoy. Nếu anh có luật lệ gì, vui lòng nói ra."

Họ dùng cà phê trong thinh lặng, lắng nghe tiếng lò sưởi tí tách và gió vỗ vào cửa chớp.

“Tôi là một đầu bếp khá”, cuối cùng cô nói, “tôi đã quản lý nhà cửa cho cha mình từ lúc 12 tuổi, tôi đã gần 26 tuổi, tôi biết là mình khá là một cô gái già, nhưng tôi không cứng nhắc, tôi sẽ thích ứng.”

Ý nghĩ anh sẽ đuổi cô ra đột ngột đến với cô. Dù sao anh đã nhận lấy người phụ nữ cuối cùng. Người còn lại. “Tôi biết tôi không xinh như Sarah hay Lacy, nhưng tôi có thể - “

Tay anh phủ lấy tay cô. Khi cô tìm cách rút nó lại, anh giữ chặt cho đến khi cô nhìn anh.

Chầm chậm, cô nâng cằm và thẳng vai. Không nhìn khỏi anh, cô thì thầm, “Anh muốn tôi ở lại sao?”

Anh gật đầu nhẹ.

Bailee nhắm mắt và hít một hơi. Cuối cùng, có lẽ một chốc thôi, cô có thể ngừng chạy trốn. Bằng cách lấy anh, cô đã bước một bước hướng về cái gì đó thay vì quay lưng đi. Thậm chí khi cô bảo người ta rằng ngày nào đó cô sẽ gặp Francis Tarleton ở Santa Fe, cô đã chạy trốn sự thật về anh. Anh đã không quay lại vì cô. Anh có lẽ đã chẳng đợi cô hết một tháng và đã cưới người khác rồi.

Ít nhất Carter McKoy sẽ đợi cô một tháng.

Bailee mở mắt và nhìn thẳng vào người lạ trước mặt cô. Chồng cô.

“Vậy tôi sẽ ở lại.” Cô mỉm cười khi anh siết những ngón tay của cô trong nắm tay ấm của anh.

Chương 6

Carter đợi cho đến khi anh không còn nghe tiếng chuyển động từ phòng ngủ ở Bailee đã biến mất vào. Anh uống hết cà phê trước khi chặn lửa lại, rồi bước xung quanh chu vi căn phòng lớn, như anh đã làm mỗi đêm, kiểm tra các ổ khóa và chốt. Anh dừng lại tại cánh cửa phòng cô. Óc suy luận nói với anh rằng cửa sổ của cô đã chốt, nhưng trước khi bước đi, anh đấu tranh với một thói quen kiểm tra đã gần 20 năm.

Các cửa sổ đều được khóa, anh nhủ thầm. Nhưng anh không biết cô sẽ phản ứng thế nào nếu anh mở cửa phòng để kiểm tra, nhưng tỉ lệ không đứng về phía anh. Các cửa sổ đã được đóng, anh gần như thốt to lên, và với trời mưa ít có khả năng cô sẽ mở chúng. Anh đã buộc mình bước khỏi.

Cô đã pha một tách cà phê ngon, anh quyết định như thế, ngon hơn những gì anh đã từng pha. Anh đặt tách vào bồn rửa. Anh không rõ anh phải làm gì với lát bánh mỳ cô đưa cho anh. Hành động này nhắc anh nhớ đến một cô bé chơi đồ hàng. Anh nghĩ về việc nói với cô đừng phí

bánh mì. Anh chỉ mua đồ dự trữ vài ngày mỗi tháng khi vào thị trấn. Cô có vẻ đang thực hiện một nhiệm vụ khi cô cắt một lát và đưa cho anh. Theo những gì anh biết, cô có lẽ đang thực hiện một nghi thức của việc làm vợ. Cô là người phụ nữ đầu tiên bước qua ngưỡng cửa nhà anh kể từ khi bác sĩ và cảnh sát trưởng Riley khiêng mẹ anh ra nhiều năm trước.

Carter có thể sẽ phải nói chuyện đôi lúc với người phụ nữ đó, nhưng "Đừng cắt bánh mì" không có vẻ gì là giống điều đầu tiên một người chồng nói với người vợ. Trước khi anh có thể nghĩ ra điều gì thích hợp, cô đã bắt đầu đặt ra luật lệ về việc họ sẽ ngủ ở đâu.

Một tháng, anh nghĩ. Sẽ chẳng là quá lâu. Anh không hy vọng nhiều là cô sẽ chia sẻ phòng của anh ngay đêm đầu tiên. Người phụ nữ tội nghiệp thậm chí không hề biết nó ở đâu.

Carter bước tới cái góc nơi sàn nhà hơi đổi màu. Anh kéo tấm thảm qua bên và nhấc một cái cửa sập vốn vô hình trước đó. "Mình sẽ làm gì với cô ấy nếu cô ấy đến giường của mình?" anh lẩm bẩm trong lúc bước xuống cái thang rộng.

"Nhiệm vụ của mình?" Anh đến một tầng hầm trông khá giống một hầm dự trữ thực phẩm. Thêm nhiều đồ dự trữ xếp hàng dọc theo các kệ thô mộc. Khoai tây, bí và các loại rau củ khác được giữ trong các thùng đệm cát. Với một cái chạm, anh nhấc một vài thanh gỗ trên tường hầm và bước vào một hành lang hẹp, gõ vào đầu khung cửa khi anh bước qua. Mấy thanh gỗ lắc ngược về chỗ cũ, xóa sạch ánh sáng khi anh đi xa dần vào trong lối đi, anh gõ dọc đường đi lên những thanh xà quen thuộc.

Một lần duy nhất anh không đóng cửa lật trên căn phòng chính, phòng nhỡ cô cần anh trong đêm. Các cửa đi và cửa sổ chốt chặt và cơn giông sẽ giữ cho anh an toàn khỏi những kẻ xâm nhập đêm nay.

Lối đi rộng dần vào một trong những căn phòng riêng tư đầu tiên của anh. Bước chân của anh không phát ra tiếng khi anh bước lên thảm.

Khi một tháng trôi qua, Carter quyết định, anh sẽ mang cô xuống lầu và có con với cô. Đó là những gì những người kết hôn làm, anh cho là như thế. Nếu không thì con nít ở đâu ra? Anh đã đọc về tình yêu và đam mê, nhưng nó chẳng có vẻ gì giống như thứ có thể khuấy động một người đàn ông đơn giản như anh.

Một khi sinh sản xong, cô sẽ lại quay lại phòng phía trên nếu muốn. Anh không biết ăn nằm với cô sẽ mất bao lâu. Sẽ chẳng hơn vài phút, anh đoán thế. Anh suy ra cách thức của hành động đó, nhưng có lẽ có vài điều anh nên nói hoặc làm trước khi bắt đầu.

Khi anh chạm vào tay cô tối nay, lần đầu tiên anh cảm nhận da thịt của một người phụ nữ kể từ một năm trước, khi anh lang thang vào trong một quán rượu trong thị trấn để nhìn quanh. Một cô gái với môi son và ngực xồ ra khỏi váy đã nắm tay và cố kéo anh lên lầu.

"Muốn lên gác không?" cô gái son phấn đã cố nói, nhưng biểu hiện trên mặt cô như nói hơn nữa, gần như các từ đó là một thứ mật mã.

Anh đã chỉ đứng đó như tượng, bị oanh tạc vì cảm giác tay cô chạm bàn tay và cánh tay anh và cái mùi từ cô như mùi như hoa hồng gần héo. Anh quan sát khi cô ấn mình vào cánh tay anh và nở nụ cười như thể cô đã cho anh một món quà. Hơi thở cô có mùi làm át cả mùi hoa hồng. Cọ xát vào áo khoác của anh khiến một phần chiếc váy tuột khỏi vai cô và anh nhìn thấy áo lót vấy bẩn ngà vì mồ hôi bằng cotton của cô.

"Đi nào, anh. Fanny sẽ chăm sóc anh một chuyến," cô thì thầm, giọng nhừa nhựa vì whiskey. "Anh muốn lên gác phải không?"

Khi anh không trả lời, một trong những gã đàn ông ở bàn bar dài la lên để người đàn bà tránh ra. "Nó không thích bất kỳ kẻ nào đang sống như chúng ta," hắn nói và anh trở thành sự chú ý của cả quán rượu. "Đã sống ở nông trại với cha mẹ đã chết cho đến khi cảnh sát trưởng chôn họ và bắt nó xuống thị trấn. Chạy trốn khỏi gian đình duy nhất đã cho nó một mái nhà tốt. Nó không muốn làm gì với một linh hồn còn sống cả."

Một gã đàn ông góp phần thêm. "Tôi nhớ nó rồi. Cha tôi nói cảnh sát trưởng lẽ ra nên buộc nó đi và không để thằng bé sống ngoài đó một mình. Nhưng Riley có lòng thương hại với những con thú ngu ngốc và thậm chí những con đi trên hai chân."

Đám đông xúm lại quanh Carter, lầm bầm về chuyện anh không bảo giờ đến trường, hay đi nhà thờ… hoặc thậm chí ghé qua để làm một ly.

"Mày làm gì ở đây?" ai đó hét lên khi đám đông tiến lại gần, cướp không khí xung quanh Carter.

"Anh ta tới đây vì đàn bà!" Fanny la lên, rồi ghé sát vào và thì thầm, "Hôm nay là một ngày chậm chạp, anh ạ. Một nửa giá cho gã khờ." Cô kéo áo khoác của anh như thể nghĩ cô có sức mạnh làm suy chuyển anh.

Mùi từ những cơ thể không tắm rửa và rượu whiskey rẻ tiền áp sát lại gần anh. Carter nghĩ anh có thể cảm thấy hơi ấm từ hơi thở của mỗi người đến anh trước khi nghe rõ những lời họ hét lên.

Đột nhiên anh di chuyển. Với tất cả sức mạnh của một con gấu bị thương, anh xới một rãnh dài xuyên qua quán rượu và ra khỏi cửa, không dừng lại cho đến khi đến được xe của mình.

Đó là lần cuối cùng anh tới gần thứ gì trong thị trấn, ngoại trừ chỗ bốc hàng cho cửa hàng bách hóa và chỗ chăm sóc ngựa. Ít nhất là cho tới đêm nay.

Carter băng qua bóng tối của phòng đọc. Anh không cần ánh sáng. Anh thích sự yên lặng của các căn phòng dưới đất. Mùi đất thoang thoảng trong không khí và mùi từ các cuốn sách đón chào anh. Anh khám phá ra việc đọc sách cái năm anh bị lôi kéo, đánh trả và gào hét đến thị trấn và bị thẩy trước bậc thềm của viên mục sư. Vợ viên mục sư già coi anh là đầy tớ. Bà ta đòi anh làm tất cả việc giặt giũ, lôi kéo hoặc băm chặt. Không có căn phòng nào đủ sạch để vừa

ý với sự kiểm tra của bà ta, vì thế gần như đêm nào anh cũng bị kéo ra khỏi giường để làm lại công việc. Vào những ngày cuối tuần, họ sẽ cho thuê người thợ rèn mướn anh làm việc từ bình minh tới hoàng hôn cho số tiền anh không bao giờ thấy. Những ngày đi học, Carter được cho phép ngồi ở cuối lớp, nhìn, học và đọc.

Đến mùa xuân, anh đã đọc tất cả các sách viên mục sư già cho học sinh của mình chạm vào. Không có lý do gì để ở lại. Carter đã đi nguyên đêm để trở lại nông trại của cha mẹ mình. Trên đường đi, anh đã vạch ra một kế hoạc để biến ngôi nhà của mình trở nên mãi mãi an toàn.

Viên mục sư già ghé qua ngày hôm sau, la anh vì đã không ló mặt. Carter đã trốn. Một tuần sau, cảnh sát trưởng để một cái hộp thức ăn trên hiên nhà. Lúc đó, Carter đang đào một chỗ mà không ai có thể tìm ra. Anh biết cha mẹ mình có một khoản tiền ở cửa hàng bách hóa, vì thế anh bắt đầu gửi những lá thư đặt đồ dự trữ ở giao lộ. Những chủ nông trại khác sẽ nhặt thư đóng đinh vào cái cọc hàng rào và đánh dấu Cửa hàng bách hóa. Mỗi khi Willard đọc đến nó, ông sẽ gửi đồ dự trữ. Đôi lúc, người đàn ông già sẽ tự mang chúng đến, thêm vào một số cái để tăng đơn đặt hàng. Sách là thứ bán ít chạy ở cửa hàng. Họ thường gói nó với thức ăn.

Cảnh sát trưởng Riley đôi lúc lại cưỡi ngựa đến, nhưng Carter không bao giờ có mặt. Thỉnh thoảng, cảnh sát trưởng ngồi tại hiên và nói Carter nên quay trở lại.

Sau một vài năm, chẳng ai còn bận tâm với Carter. Anh thu hoạch vụ trái cây mỗi mùa xuân đủ tiền để mua đồ dự trữ và thêm sách. Một người đàn ông già lao động tay chân tên Samuel đã đến khi công việc trong thị trấn không chạy. Để kiếm bữa ăn và một cái giường, ông đã lao động quanh nông trại, chỉ Carter thêm về nghề thợ hồ hơn là làm việc gì. Ông không bao giờ ở lâu, hay xâm phạm sự riêng tư của Carter với những câu hỏi. Ông ngủ trong kho thóc cho đến khi ông giúp Carter dựng một căn nhà cho thợ ở nhỏ. Qua nhiều năm, Samuel đến càng ít dần. Dần dà, căn nhà cho thợ ở trở thành một phân xưởng, những Carter vẫn chừa lại cái giường, phòng trường hợp ông bạn già ghé qua.

Carter lần tay dọc theo những cuốn sách trong lúc đi qua phòng đọc. Nhiều năm anh đã đặt hàng sách dạy cách làm hay cách trồng mọi thứ. Nhưng chẳng ai bảo anh làm chồng như thế nào.

Anh gõ lên vòm cung trên đầu khi bước vào phòng ngủ. Qua nhiều năm, anh đã học cách di chuyển phía dưới mà không cần ánh sáng, bằng cách gõ vào cùng chỗ mỗi lần, đảm bảo với mình rằng anh ở đúng nơi mà anh nghĩ.

Carter kéo áo sơ mi. Ba bước về bên trái là một cái ghế lớn mà anh thường ngồi lúc đọc trong đêm. Hai bước bên phải là giường ngủ. Cũng như mọi thứ trong đời anh, tất cả đều theo trật tự. Có bịt mắt thì anh cũng có thể lấy hàng trăm món trong phòng. Quần áo của anh luôn ở một chỗ. Một cái đèn lồng treo trên trần để đủ sáng cho việc đọc. Diêm quẹt ở trong cái hộp ngay bên dưới.

Chỉ đêm nay mọi thứ không ở thứ tự chính xác. Một ánh sát yếu ớt rọi phía trên giường anh. Khi anh xây các phòng, Carter đã thêm 2 lỗ thông hơi. Một cái ở hành làng bên dưới lò

sưởi trên nhà, để lấy hơi ấm, và một cái lớn hơn trong phòng ngủ, phòng trường hợp anh cần tẩu thoát trong gang tấc. Miệng đường hầm đi một vài feet từ trần phòng anh tới phòng ngủ duy nhất bên trên. Cái lỗ được ngụy trang bởi những thanh gỗ giống như sàn ở phía trên. Để chắc chắn, anh không bao giờ tình cờ dẫm lên thanh gỗ và làm nó sụp xuống đường hầm, Carter đã để cái lỗ ngay dưới cái giường to bốn trụ.

Cho đến đêm nay, anh không hề biết rằng đèn sáng ở phòng trên sẽ chiếu xuống phía dưới. Anh đã kiểm tra để chắc chắc là ánh sáng từ dưới sẽ không hắt lên khi anh ở bên dưới. Không ai được biết ánh sáng phía dưới chiếu lên căn phòng ngủ tối. Nhưng trong bóng tối ở dưới đất, anh nhìn thấy.

Carter cởi quần áo, duỗi người trên giường, nhìn chằm chặp vào ánh sáng phía trên anh. Ánh sáng yếu ớt, không hơn một ánh trắng xuyên qua cái màn vải bông, nhưng nó ở đó. Đối với một gã đàn ông đã nhiều năm ngủ trong bóng tối hoàn toàn, nó rõ ràng là rất sáng.

Cô ở đó. Cô ở trong căn phòng ngủ mà anh đã cẩn thận trang trí như thể một bức hình anh đã thấy trong một cuốn catalog. Anh thậm chí đã để các hộp nhạc trên kệ như mẹ anh đã đặt chúng đó. Chỉ có điều mẹ anh sẽ không còn có thể sử dụng các hộp nhạc nữa, và anh sẽ không bao giờ lên dây cót để xem chúng vẫn còn hoạt động không.

Carter trở mình sang bên và nhắm mắt. Với lỗ thông hơi, ít ra anh biết cô an toàn. Anh có thể nghe cô di chuyển quanh phòng, và từ các tiếng động, anh biết cô đang làm gì. Đổ nước vào chậu, kéo tấm trải giường lại.

Carter lăn mình và nằm sấp, đặt gối lên đầu anh. Anh không muốn nghĩ về những gì người phụ nữ đó đang làm. Có đủ những lần cô ở cùng anh, cô không nên xâm chiếm ý nghĩ của anh khi anh có một mình. Anh đã nghĩ cô sẽ thay đổi lối sống của anh một chút, không phải là khiến nó lộn cả lên.

Anh buộc mình nghĩ đến chuyện anh đã phải chà tường phòng ngủ hết mấy ngày, cố tẩy vết máu của cha mẹ mình, và anh đã đốt đồ đạc và giường chiếu như thế nào. Rồi từ từ anh đã xây căn phòng lại như thể bằng cách làm cho nó trông bình thường thì cuộc sống của anh sẽ trở nên bình thường. Samuel đã giúp anh làm cái giường lớn tại chỗ, nó quá lớn để có thể dịch chuyển bởi một người. Ông cũng đã mua cho Carter các tờ rơi từ Fort Worth trưng những thứ anh đã mua để vào phòng.

Bây giờ người phụ nữ đó đã chiếm nó làm của cô. Một người phụ nữ đã đi vào suy nghĩ của anh.

Có lẽ ngày mai anh sẽ nói cho cô biết cô đã len lỏi vào trong mọi ý nghĩ của anh ra sao. Nhưng việc đó có lẽ không phải là điều đầu tiên họ nên đề cập đến. Bên cạnh đó, bảo một người phụ nữ bạn nghĩ về họ khi họ không ở bên dường như là một điều ngốc nghếch để thú nhận.

Thậm chí với cái gối làm tấm cản, anh nghe thấy cái chốt cửa chớp được mở ra trong phòng ngủ phía trên.

Carter ngồi dậy trên giường. Người phụ nữ đã mở cửa sổ. Trong cái đêm mưa lạnh giá, cô ta mở cửa sổ. Ý nghĩ vụt qua đầu anh rằng cô có thể định trốn, chạy khỏi anh, nhưng tại sao cô không dùng cái cửa cách đó 4 feet chứ? Anh đã không làm gì để khiến cô tin rằng anh giữ cô trái với ý muốn của cô.

Lăn trở lại trên lưng, anh từ bỏ việc lắng nghe. Anh nghe thấy tiếng dây thừng chằng giường kêu khẽ khi cô bò vào giường. Ánh sáng biến mất phía trên anh. Cô đã thổi đèn cầy.

Carter nằm yên, cố nghe tiếng cô thở. Dây thừng lại kẽo kẹt một lần nữa. Cô đang ổn định xuống, anh nghĩ, và cô đã không chốt lại cửa sổ và cô cũng không bỏ trốn.

Anh chưa bao giờ tỉnh hơn thế.

Sau một vài phút, anh nghĩ mình nghe thấy cô ấy khóc nhỏ, rồi chỉ còn sự im lặng.

Carter đợi nửa tiếng. Chẳng có lý do để ngủ khi anh biết một cửa sổ trên lầu đang mở. Rốt cuộc anh bỏ cuộc và đứng lên, mặc quần với một cái giật đột ngột. Âm thanh duy nhất anh tạo ra là cái gõ nhẹ đầu tiên là ở trên đầu cửa phòng ngủ, rồi tiếp theo là lối vào hành lang. Anh bước giữa các thanh trượt vào trong hầm chứa đồ, rồi trèo lên thang, 2 bậc một lúc.

Di chuyển lặng lẽ như có thể, Carter xuyên qua phòng chính và đứng trước cửa phòng cô. Anh ngập ngừng ngón tay ngay trên nắm cửa. Nếu cô ấy không đang ngủ thì sao? Cảnh tượng anh bước vào phòng sẽ làm cô khiếp sợ. Mặc dù anh không tạo nên lý do gì để cô sợ anh. Nhưng ký ức về người phụ nữ mà cảnh sát trưởng gọi là Sarah vụt qua đầu anh. Cô trông hoảng sợ, và tất cả những gì mà cô đã là kết hôn, như Bailee đã làm.

Nhưng anh phải đảm bảo. Kể từ cái ngày cái ngày anh quay về nhà nhiều năm trước đây, anh đã kiểm tra 2 lần mỗi cái khóa mỗi đêm.

Nhu cầu phải đảm bảo an toàn pháo đài của anh đã chiến thắng. Anh mở cửa phòng cô và bước tới cửa sổ. Cẩn thận, anh đóng cửa chợp và nhấc chốt vào chỗ. Liếc về phía cô đang cuộn người giữa giường, anh không thể ngăn không nhìn một lát. Tóc cô, không cột, trải ngang gối, ánh lên thậm chí trong ánh sáng mờ nhạt.

Anh rời phòng cô lặng lẽ như đã đến và trở lại giường mình. Giờ anh có thể ngủ, tất cả đều đã vào trật tự.

Bailee thức dậy trễ, nghĩ rằng mới trước bình minh. Khi ngồi dậy, cô thấy ánh sáng xuyên qua cửa chớp và biết trời đã sáng rõ. Bằng cách nào đó, cánh cửa chớp cô nghĩ đã mở đã quay lại vị trí cũ.

Cô mặc đồ nhanh như có thể và nhanh chóng vào bếp. Không có dấu hiệu gì của Carter ở đó, nhưng nửa ấm cà phê vẫn còn ấm ở trong một góc lò. Cô bắt đầu chuẩn bị bữa sáng, tìm thấy những thứ căn bản của cửa hàng, nhưng chẳng có gì để nướng bánh hay đóng hộp, hay thậm chí để làm bơ.

Đến khi Carter bước vào với một ôm củi cho bếp lò, cô đã làm xong một bữa ăn đơn giản trên bàn. Anh có vẻ ngạc nhiên, nhưng ngồi ghế khi cô chỉ nó cho anh. Họ ăn trong im lặng, đồ sứ không đồng bộ và khăn trải bàn mòn vì giặt quá nhiều.

Ánh sáng mặt trời rọi xuyên quả khung cửa sổ dài trên khu bếp, và lần đầu tiên Bailee thấy rõ căn phòng. Nó trông có vẻ ở được hơn là cô đã nghĩ tối qua. Đồ đạc được chạm khắc tỉ mỉ, không phải đồ tự làm thô mộc. Một số đồ sứ được đặt hướng ra trong chạn, và một tủ chứa bánh trống không đứng bên cái thùng gỗ. Kệ sách được đánh bóng đóng khung đá lò sưởi với sách của Emerson, Hawthorne, Dickens, Tennyson kẹp giữa những cuốn catalog về việc đồng áng và vườn tược.

Các cuốn sách trông có vẻ cũ, được bảo quản tốt, vài cuốn đã được đọc nhiều lần.

Một số thứ trong phòng có vẻ kỳ lạ khi nhìn lại lần nữa. Một khẩu súng trường đứng ở một góc, gần như không thấy trong bóng tối, với một hộp đạn nằm gần đó. Một cái giá sách mỏng gần cao bằng Carter đứng gần cửa, nhưng nó trống không, ngoại trừ một trái táo nằm trên kệ như thể nó là một vật gia truyền có giá trị.

“Tôi có một số hộp trên xe trong thị trấn. Chén bát và những thứ tôi đã làm.” Cô không nói thêm là chúng là những thứ cô phải gói ghém trong vòng một giờ, khi cha cô mua cỗ xe và lũ bò cho cô. “Có lẽ lần tới, khi anh tới đó, anh có thể lấy chúng cho tôi. Tôi muốn có chúng.”

Cô ngước mắt và không ngạc nhiên khi thấy anh nhìn cô chằm chặp. Đôi mắt xanh của anh chẳng thay đổi. Cô nghĩ cô thấy sự thông minh trong đáy mắt và tự hỏi anh có yêu sách hay chỉ dùng để trang trí căn nhà như những hộp nhạc không ai lên dây cót và cái bồn rửa bằng sứ trông như chưa hề được sử dụng.

Đột nhiên trở nên bồn chồn, cô đứng lên và đem đĩa đến bồn rửa. “Tôi đã lên danh sách một số thứ cần thể dùng từ cửa hàng.” Khi đặt một mẩu giấy bỏ lên góc bàn, cô đột nhiên nghĩ không biết người đàn ông cô lấy này có xu dính túi nào không. Nếu anh ta đã dùng hết tiền để trả tiền phạt cho cô thì sao?

Bailee cố tỏ ra thực tế. “Vì chúng ta đã kết hôn, tôi nghĩ lũ bò, nếu chúng còn sống, sẽ thuộc về anh, cả cỗ xe nữa. Anh có thể bán chúng nếu muốn, nhưng tôi muốn giữ mấy cái thùng của tôi.”

Cô cố nén nước mắt. Chúng là mấy con bò ngu ngốc, cô đã rủa chúng nhiều lần trên đường, nhưng chúng là của cô. Nếu bán chúng, anh sẽ đẽo đồ đạc của cô xuống còn mấy cái thùng. Và nếu anh từ chối đem thùng về, cô sẽ chỉ có mấy cái chén bát vỡ không đồng bộ. Cha cỗ đã chỉ để cô gói ghém một ít thứ mà cô đã làm ra hay đã thuộc về mẹ cô. Cô đã nhét chúng vào thùng thật nhanh cô ngờ rằng mấy đồ sứ vẫn còn nguyên, nhưng ông đã muốn cô ra khỏi nhà ông trước bình minh.

Carter đứng lên và thu dọn đĩa, tách của mình. Anh khẽ chạm phải cánh tay cô khi đặt chúng vào bồn rửa. Không một lời, anh đội mũ và áo mưa.

Bailee không chắc cô nên làm gì. Đôi vợ chồng sống bên kia đường nhà cha cô luôn có vẻ như cười đùa. Chẳng có gì tức cười về người đàn ông câm lặng mà cô đi theo ra cửa.

Khi anh bước khỏi hiên, Bailee bắt lấy cánh tay anh. “Tôi sẽ chuẩn bị bữa trưa sẵn sàng.”

Anh gật đầu mà không ngước mắt lên khỏi những ngón tay cô đặt trên vạt tay áo anh.

Bailee đã làm điều mà cô thấy người vợ trẻ bên kia đường làm hàng trăm lần. “Một ngày tốt lành, mình ạ.” Cô nghiêng người sát và hôn anh lên má.

Carter đột ngột bước khỏi như thể chạy về phía kho thóc. Ba con chó bẩn thỉu cô đã thấy đêm qua nhanh chóng theo chân anh.

Bailee cười vì sự táo bạo của mình, đột nhiên cảm thấy khá hơn những tuần trước đó. Nếu anh không thích những hành động của cô, anh sẽ phải nói với cô. Họ có thể chẳng có những cuộc nói chuyện dài bên đống lửa, nhưng bằng cách nòa đó họ đã ổn định chỗ ở với nhau. Anh có lẽ đã cho cô mọi thứ cô cần trên thế giới này. Một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi một lúc để lành vết thương.

Cô bước trở lại nhà và cười lớn khi để ý thấy mảnh giấy cô viết danh sách đồ tạp hóa đã biến mất.

Vài phút sau, cô nghe thấy tiếng xe chạy qua nhà và hướng về con đường tới thị trấn.

Chương 7

Mặt trời làm khô một lớp đất cứng mỏng trên mặt đường sình lầy lúc Carter đến thị trấn. Anh đã đưa danh sách của Bailee cho một trong các cô gái ở cửa hàng của Willard và bước đến nơi giữ ngựa. Anh cảm thấy mọi người đang quan sát anh, nhìn chằm chặp dữ dội hơn bình thường. Một vài người mỉm cười với anh. Anh ngạc nhiên thí thấy cô gái trong quán rượu ném cho anh một cái quắc mắt, như thể nhìn xuyên qua anh. Có vẻ thông qua việc kết hôn, anh đã trở nên chấp nhận được đối với một số người, và cấm cửa với một số khác.

“Chào buổi sáng!” Angus Mosely, người chủ nơi giữ ngựa, la lên với Carter, như thể đã nói chuyện với anh ta mỗi ngày. “Cô vợ nhỏ sao rồi?” ông ta hỏi bằng cái giọng mọi người có thể nghe từ tận quán rượu.

Carter gật đầu một lần và dừng lại vài feet trước Mosely. Anh không biết anh nên đáp lại câu chào thế nào, hay tại sao một người đột nhiên có vẻ quan tâm đến vợ anh. Anh đã phải liên hệ với người chủ chỗ giữ ngựa vài lần trong vài năm qua, nhưng thường thì Mosely quá say để nói nhiều.

Mặc dù chỉ lớn hơn Carter vài năm, Mosely di chuyển như một người gấp đổi tuổi anh. Tuổi già đã thấm vào xương ông ta sớm. Ông ta có đôi mắt lười biếng và chính xác hơn ông ta có một con mắt trong một cơ thể ít hoạt động. Con mắt cảnh giác thu hết mọi thứ xung quanh ông

trong khi nó kéo phần còn lại của bộ mặt bẩn thỉu và cơ thể hôi hám của ông ta theo sau.

Bạn duy nhất của Mosely trong thị trấn có lẽ là Wheeler, phó cảnh sát trưởng của Riley, người hợp với thói quen làm việc của Mosely vào hầu hết các ngày và uống rượu hầu hết mỗi đêm. Willard đã thường kể với Carter mấy câu chuyện về việc tìm thấy hai người này ngủ bất tỉnh trước cửa hàng của ông lúc bình minh.

"Cô ta chắc hẳn phải là tốt và ăn diện." Mosely tìm cách gợi chuyện, cắt đứt suy nghĩ của Carter. "Tôi cá là cô ta bảo anh vào thị trấn sau để lấy đồ của cô ta, nếu không thì anh đã không ở đây để làm phiền tôi." Ông ta cười những âm thanh ngắn, nó chỉ nhấc một bên miệng của ông lên một chốc. "Tốt nhất là đối diện nó, ông anh, từ nay trở đi ông có thể ngừng suy nghĩ và chỉ đợi mệnh lệnh. Những ngày vô tư lự đã qua rồi."

Carter không trả lời khi theo Mosely vào nhà kho. Willard đã nói Carter một lần là cả thị trấn không thể quyết định là Mosely có mùi nhà kho hay nhà kho có mùi của Mosely. Dù là gì thì hầu hết mọi người đều thở cạn mỗi khi bước vào trong chỗ giữ ngựa.

Mosely ra rả về những ngày vô tư lự chẳng có nghĩa lý gì cả. Carter đã chẳng có một ngày rảnh rỗi không phải lo lắng nào trong đời. Tại sao có vợ lại làm nó khác đi chứ?
Mosely tiếp tục nói, chào lũ ngựa với cùng cái giọng ông ta chào mọi người. Ông không cần sự trả lời từ Carter hoặc lũ súc vật.

Cuối cùng ông ta dẫn Carter đến cỗ xe của Carter đằng sau chuồng ngựa. Nếu cái xe trùm bạt trông còn tệ hơn thì Carter đã đề nghị dùng nó làm củi nhóm lửa rồi. Cái thắng tay rơi ra hoàn toàn và nằm trong bùn. Thậm chí còn có lỗ trên những tấm vá của tấm bạt che, và một trong những con ngựa bị quây trong rào đã gặm một hình lõm vào miếng ván ghế ngồi.

Carter nhìn vào trong. Một số hộp dính nhiều lớp bùn và đất được để một phía. Một cái giường nhỏ nhét về phía còn lại. Hộp rỗng và thùng có lẽ đã từng đựng đồ dự trữ nằm giữa xe. Mọi thứ đều ướt vì nhiều ngày mưa.

"Anh nợ tôi 3 đô la vì chứa và cho lũ súc vật ăn." Mosely gãi râu. "Đổi lại tôi sẽ lấy cặp bò, nhưng cỗ xe thì không."

Carter lắc đầu và đưa người đàn ông một đồng vàng.

Mosely theo Carter lúc anh bước quanh cái xe. "Thêm 4 xu nữa, tôi sẽ chạy nó tới chỗ anh."

Carter đồng ý và đi khỏi. Anh quay lại cửa hàng bách hóa và nhẹ nhõm khi thấy đồ dự trữ đã được chất lên. Vài phút trong cái thị trấn này khiến anh cảm thấy ngột ngạt.

"Tôi đã có mọi thứ," Willard khoe khi thấy Carter kiểm tra xem các hộp đã được buộc chưa. "Rất vui thấy cậu đã kết hôn. Sẽ có nhiều việc mua bán cho tôi hơn. Cô ấy đã đặt hàng vài thứ cậu chưa bao giờ đặt."

Carter nghiêng mũ một inch để cảm ơn và leo lên ghế ngồi xe. Trước khi anh có thể buông

thẳng và thúc lũ ngựa đi, một người phụ nữ chạy qua đường. Cô ta chạy tránh vết lún trên đường như một đứa trẻ được bảo phải giữ sạch sẽ.

Mặc dù anh chỉ thấy cô một lần, và lúc đó trời mưa, Carter nhận ra cô ngay. Cảnh sát trưởng đã gọi cô là Lacy tối hôm đó, khi ông làm đám cưới kiểu ủy nhiệm cho cô với một người lính. Cô hơi thấp, anh có lẽ đã nghĩ cô trẻ hơn nếu cô không có thân hình của một phụ nữ trưởng thành.

"Anh là người đã cưới Bailee bạn tôi phải không?" Cô leo lên xe ngựa như thể định ngồi cạnh anh.

Carter gật đầu và nhích về phía giữa băng ghế.

Lacy nghiêng người sát và thì thầm, "Em là Lacy. Anh có thể chuyển một lá thư cho chị ấy được không?"

Anh lại gật đầu.

"Em phải nhắn cho chị ấy càng sớm càng tốt." Cô bé trông như thể sắp khóc nếu anh từ chối yêu cầu của cô. "Em không có cách nào liên lạc với Sarah. Dường như chẳng ai biết chồng chị ấy dẫn chị ấy đi đâu sau khi kết hôn."

Cô cố kìm nước mắt, rồi nói thêm, "Một trong những người đàn ông trong xưởng in nói rằng đây là xe của anh, vì thế em đã ngóng, hy vọng gặp được anh."

Lacy ngừng đủ lâu để thở. "Anh sẽ nói với Bailee là em ổn chứ? Và anh sẽ trông chừng cho chị ấy chứ? Chị ấy là một người tốt nếu không nóng tính và có xu hướng giết người."

Carter cố nín cười. Anh khó mà tin cái sinh vật cuộn tròn trên cái giường bốn trụ tối qua là một kẻ sát nhân.

Lacy kéo một mảnh giấy gấp từ trong túi. "Anh sẽ đưa cái này cho chị ấy chứ? Nó rất quan trọng, nếu không em đã không nhờ."

Carter lấy mảnh giấy và gấp nó vào trong túi áo với một tay.

"Cám ơn anh rất nhiều." Cô nghiêng người sát và hôn anh lên má trước khi anh nghĩ phải tránh đi. "Gửi cho Bailee tình yêu của em."

Rồi nhanh như khi xuất hiện, Lacy biến mất.

Carter sờ tay lên má khi anh đã rời khỏi thị trấn nửa dặm. Anh đã được hôn hai lần trong một buổi sáng và chẳng biết tại sao. Cuộc sống hôn nhân đúng là ngạc nhiên.

Anh đã dùng hết đoạn đường đi nghĩ về chuyện gì để nói với Bailee. Những lời đầu tiên của một người đàn ông với vợ phải là điều đáng nhớ. Nhưng anh e rằng nếu anh bắt đầu nói, anh sẽ

không biết làm sao dừng. Những năm qua, anh đã có những cuộc nói chuyện dài trong đầu về những thứ sẽ không có người phụ nữ nào quan tâm lắng nghe. Anh đã thấy phụ nữ nói chuyện trên phố, nhưng anh không biết họ nói về cái gì.

Đến trưa thì anh tới sân nông trại. Anh cảm thấy sự thay đổi trước khi tìm ra nó. Thảm treo trên dây phơi đồ. Hiên nhà đã được quét. Lũ gà thường đi lảng vảng quanh sân giờ đây biến mất.

Mỗi cơ trên cơ Carter bỗng thắt lại. Trước kia, khi những kẻ đột nhập tấn công, chúng đã lấy đi tất cả, kể cả gia súc. Chúng chỉ để lại chén dĩa vỡ và những đồ gỗ quá lớn để phải bận tâm.

Anh nhảy xuống xe và chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất, anh liếc về phía cối xay gió và thả lỏng một chút. Cái thanh bị gãy vẫn chỉ phía bắc. Không có ai đi vào từ cửa sau, nếu không thì nó đã bị dịch chuyển rồi.

Bailee bước ra khỏi cửa trước, tay ôm một mớ chăn, anh quên mất cái bẫy cối xay gió anh đã đặt nhiều tháng trước.

Cô cười bẽn lẽn. “Chào. Tôi đã không nghĩ anh sẽ về sớm thế. Tôi đã nghĩ cho phòng ngủ cho thông thoáng một chút.

Anh quan sát cô ửng mặt khi cô đặt mấy cái chăn sang bên.

“Tôi sẽ đặt bữa trưa của anh lên bàn.” Cô quay đi và bước vào trong.

Anh chạm vào vai cô, ngưng cô lại, và trong một giây, cảm thấy cô cứng người. Khi cô quay lại nhìn anh, anh nghĩ đã thấy sự sợ hãi trong mắt của cô.

Nhưng cô không bước tránh. Cô chỉ đứng đó cạnh anh, quá gần anh có thể nghe thấy tiếng cô thở, lặng lẽ nói cho anh biết cô sẽ đối mặt với bất cứ điều gì xảy ra.

Anh cho tay vào túi và đưa cô lá thư Lacy đã đưa anh, mắt không rời khỏi cô. Anh thích cách cô kéo tóc cao lên hai bên, vì thế anh có thể thấy cô rõ hơn.

Nét sợ hãi biến mất khỏi cô khi cô mở thư của Lacy và cười với chữ ký mạnh bạo. “Đó là của người bạn của tôi,” cô nói khi đọc thư.

Cảm xúc đấu tranh trên nét mặt cô, và anh ước đã liếc vào thư trước đó. Máu có vẻ như biến mất khỏi mặt cô khi anh nhìn cô đọc xong thư.

Lo lắng hay sợ hãi khiến miệng cô mím chặt. “Tôi… tôi…” Một tiếng khóc nấc lên. Cô cố kìm mình. Những ngón tay mảnh mai của cô ấn vào cổ họng.

Carter đỡ khi cô sụp xuống, bế cô lên dễ dàng như nhấc một cành liễu rủ. Anh đem cô vào trong căn nhà mát lạnh và tự hỏi phải làm gì với cô. Cô không phản đối và đột nhiên thở sâu như thể đã ở dưới nước, nhưng cơ thể cô lại cứng lại một lần nữa. Cái gì đó trong thư đã làm cô

kinh sợ, nhưng sự gần gũi của anh không đem lại chút vỗ về nào cho cô.

Anh đặt cô lên chiếc ghế bập bênh và quỳ bên cạnh cô. Lần đầu tiên anh để ý thấy cô mỏng mảnh đến thế nào. Anh đoán mấy tuần trước cô đã là người dẫn đầu, là tảng đá hai người phụ nữ kia dựa vào. Nhưng điều gì đó viết trong thư đã phá vỡ sức mạnh, dù chỉ là trong chốc lát.

Trong một thoáng dài, anh chỉ quan sát cô, không chắc phải làm gì, và không biết phải nói gì. Cô nhắm mắt và dựa người vào ghế như thể gỗ có thể cuộn lấy nỗi sợ của cô đi.

"Lacy đã viết thư cho tôi," cô thì thầm mà không mở mắt ra, "Người đàn ông chúng tôi tưởng đã giết trên đường nghe nói là vẫn còn sống. Vì những trợ tá mà cảnh sát trưởng sai đi kiếm cái xác không tìm thấy nó, cảnh sát trưởng Riley sợ rằng tin đồn có thể đúng."

Ngón tay cô vặn lại trong lòng. "Một gã say rượu đã thề Zeb Whitaker bảo với hắn bọn tôi có thứ gì đó của hắn, và Lacy đã viết rằng hắn thề sẽ giết hết chúng tôi nếu phải làm để lấy lại chúng."

Bailee buộc mình thở. "Cảnh sát trưởng nghĩ gã say có thể nói dối, chỉ để gây chuyện, nhưng nếu không phải…"

Carter phủ những ngón tay cô bằng bàn tay của mình, rốt cuộc cô cũng mở mắt ra. Anh thấy không phải nỗi sợ hãi, mà là sự xấu hổ trong cái nhìn của cô. Thấy cô trong tình trạng này là quá riêng tư với những kẻ xa lạ với nhau, nhưng cô không phải là một người phụ nữ chạy trốn và ẩn nấp. Thậm chí lúc này cô cũng đối diện với anh.

"Tôi chẳng có cái gì của hắn cả." Cô hơi nghiêng người về phía trước. "Tôi thề. Chúng tôi đã không lấy cái gì, thậm chí cả những đồng vàng rơi ra khỏi cái bị của hắn lúc hắn ngã."

Khi Carter chẳng trả lời, cô bật người lại ra sau trên ghế. "Làm sao tôi mong ai có thể tin tôi chứ." Những lời đó là với cô hơn là với anh. "Tôi chỉ mệt mỏi phải trốn chạy lắm rồi."

Anh siết tay cô cho đến khi cô lại nhìn anh lần nữa.

Cô mỉm cười. "Tôi không thể để mình hốt hoảng vì một tin đồn, phải không? Chẳng có thể làm được gì cả."

Tiếng lách cách của một chiếc xe đang đến thu hút sự chú ý của họ. Khi họ nhìn lên thì chiếc xe có mui che của cô tiến vào trong tầm mắt.

"Anh đã đem cỗ xe và lũ bò của tôi về à?"

Anh gật đầu.

"Tôi đã nghĩ anh bán chúng rồi." Nỗi lo sợ và buồn bã trong mắt cô đã biến mất, thay vào đó là sự phấn khích. "Anh có quyền, anh biết mà. Tất cả những thứ tôi đặt hàng ở cửa hàng bách hóa chắc phải tốn một khoản."

Carter theo cô ra ngoài hiên khi Mosely đánh xe lại gần. Cô hạ thấp giọng: "Trông nó có vẻ rách nát nhỉ? Chắc anh không tin được mấy tháng trước tôi đã nghĩ trông nó thật tuyệt."

Cô nhích lại gần anh khi Mosely bước xuống từ cỗ xe của cô. Carter cảm thấy an ủi một chút rằng cô ít sợ anh hơn là ông chủ trại chăm sóc ngựa.

"Chào buổi sáng thưa cô." Mosely nghiêng mũ. "Chồng cô đã trả tiền để tôi mang đồ của cô đến."

Bailee vui sướng quá nên suýt không chào ông ta. Lúc Mosely đặt chân lên hiên, cô đã leo lên đằng sau xe và chuyển mấy cái hộp cho Carter và tuôn là một loạt câu bảo anh biết cô muốn để chúng chỗ nào trong nhà.

Một cái hộp là đồ sứ, một là chăn, một là khăn trải bàn. Bailee bảo anh về mỗi cái và nhìn anh khiêng chúng cẩn thận vào trong nhà. Mosely đứng đủ xa để cô không chuyển hộp cho ông, nhưng đủ gần để góp một hoặc hai câu nhận xét về cách cô làm việc.

Sau vài chuyến, Carter trở lại sau cỗ xe và thấy cô đứng tay không. "Đó là tất cả những gì tôi có. Chiếc giường đã bị hỏng và mấy thứ khác chỉ là thùng rỗng."

Carter giơ tay lên và cô nghiêng mình về phía trước. Ngón tay anh vòng qua eo cô và nhấc cô xuống.

"Anh giữ cỗ xe à?"

Anh gật đầu.

"Và mấy con bò?"

Carter mỉm cười và nhấc cô xuống chậm rãi. Mấy con bò ở trong tình trạng quá tệ, anh sẽ không bất ngờ nếu phải trả tiền để có ai đó mang đi khỏi, nhưng cô có vẻ nghĩ chúng là một phần của hồi môn của cô.

"Tốt nhất là tôi nên quay về," Mosely gián đoạn. "Tôi đã lỡ bữa ăn trưa, và phải đánh xe suốt chặng đường ra đây. Tôi đã không biết chỗ của hai người lại xa thế."

"Mời ông dùng bữa chúng với chúng tôi," Bailee nói, rồi liếc nhìn Carter.

Anh cố dấu sự tức giận, nhưng có lẽ các ngón tay anh đã hơn siết ở eo cô, vì cô xích người ra.

"Nhưng chúng tôi hiểu nếu ông phải quay lại công việc," cô nói thêm, như thể cô đã quá vội với lời mời. Cô quan sát Carter. "Có lẽ ông sẽ tham gia với chúng tôi lần khác, ông Mosely?"

Mosely không hiểu lời gợi ý. "Tôi nghĩ mình có thể ở lại. Sẽ chẳng ai biết tôi vắng mặt một

chốc."

Carter muốn ngăn không cho ông ta vào trong. Anh không thích ai vào nhà mình. Anh đã cho người phụ nữ ở đó một đêm và cô ta đã mở cửa cho người khác vào. Anh đã thấy nỗi sợ hãi trong mắt cô. Anh biết cô cần sự an toàn. Chẳng phải cô không hiểu đây không phải là cách sao?

Chẳng có thể làm gì ngoài việc đi theo cô vào trong. Anh muốn tháo cương ngựa, nhưng anh không để cho Mosely vào nhà mà không trông chừng ông ta mọi lúc. Lũ ngựa và bò sẽ phải đợi.

Carter liếc về tấm thảm phủ che lối đi xuống căn nhà dưới lòng đất của anh. Nó vẫn ở chỗ cũ. May là lúc quét dọn, Bailee đã không dọn qua bên kia phòng. Không ai biết về cái thang, thậm chí cả cảnh sát trưởng Riley. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi Bailee để ý. Một điều nữa Carter đã không nghĩ tới khi anh đặt tên mình vào chiếc mũ hôn nhân tối qua. Chẳng mấy chốc, cô sẽ biết các bí mật của anh.

Mosely dạo quanh căn phòng, quan sát mọi thứ. "Anh có một chỗ tuyệt đấy, Carter. Nhìn mấy cuốn sách này xem." Ông ta kéo một quyển từ trên kệ xuống. "Tôi đoán là của cha mẹ anh. Người ta nói mẹ anh có thể đọc và cha anh đã từng học cao đẳng."

Bailee nghĩ lời nhận xét khá lạ, nhưng không hỏi ý ông ta là gì. Thật sự thì người ở cái phần này của đất nước may mắn lắm mới được học hành, nhưng cha mẹ Carter đến từ phía Đông, việc họ được giáo dục chẳng có gì là phi thường."

"Đồ nội thất rất đẹp. Một trong những thứ tinh xảo nhất tôi thấy làm ở vùng này. Anh sẽ không bán món nào phải không? Tôi biết một số người trong thị trấn muốn có người bán để mua bàn ghế, ngoài việc mua từ dịch vụ lễ tang ra.

Carter chẳng thèm trả lời. Anh chẳng quan tâm đến việc làm ăn cùng Mosely.

Bailee đã gợi ý hai lần để Mosely rửa tay rồi ông ta mới hiểu ý. Đến khi ông ta chà sạch vài lớp đất bẩn thì cô đã dọn xong bữa trưa lên bàn. Một món kho rau củ Carter không kịp ăn vì trông chừng Mosely.

Ông ta ăn nửa ổ bánh mì mà Carter dùng mỗi tháng, thậm chí còn đi hơi quá khi dùng một lát dày để quét những giọt còn sót lại trong bát. Ông ta khoác lác về thức ăn trong khi con mắt tốt tìm cách để ý mọi chi tiết để kể với bạn, giả sử như Mosely có bạn.

Tiếng lách cách của cái thìa của Mosely trong cái bát không chưa hết kêu trước khi Carter đứng ở cửa đợi ông ta ra về.

Mosely là một người đàn ông quen với việc thấy sự đón chào của người khác nhanh chóng cạn. Ông ta chào Bailee, càu nhàu với Carter rồi đi ra, nói rằng đã đến lúc quay lại công việc.

Bailee bước ra hiên, nhưng Carter dõi theo Mosely từ ngưỡng cửa. Người đàn ông nhỏ bé tháo con ngựa nhỏ ông ta buộc đằng sau cỗ xe và leo lên. Ông ta vẫy tay chào, nói rằng cô nấu

ăn rất ngon và sẽ phải quay lại vài lần để thử lần nữa.

Bailee quay lại nhìn Carter trước khi cám ơn ông ta. Cô chẳng động viên ông ta thực hiện lời hứa.

Họ đứng trong yên lặng và nhìn ông ta cưỡi ngựa đi.

Khi ông ta biến mất, Bailee quay lại đối diện với Carter.

Anh ngạc nhiên khi thấy sự giận dữ trong mắt cô. Kiểu giận làm mặt cô bừng cháy. Người phụ nữ này là một dải nhiều màu sắc biến ảo của cảm xúc.

"Anh đã không muốn tôi mời ông ta dùng bữa trưa phải không?" Cô hỏi như thể anh đã làm điều gì sai.

Anh không chắc nên gật hay lắc đầu, trong khi đó cố hiểu cô tức giận với anh hay vì sự thật là Mosely đã ăn nhiều quá. Chắc chắn cô đã để ý gã đàn ông nhỏ bé ấy đã ngốn hết bao nhiêu bánh mì.

Anh đã mất quá nhiều thời gian để nghĩ trước khi nhận ra kiên nhẫn không phải là một trong những phẩm chất của cô.

Hai bàn tay cô miết lên xuống váy vài lần trước khi nắm thành nắm ở hông. "Làm sao tôi có thể biết anh muốn gì nếu anh không nói cho tôi biết chứ?"

Anh nghi là cô giận anh, chứ không phải vì cái bánh mì.

"Tôi biết chúng ta đều mới mẻ trong chuyện hôn nhân, nhưng tôi đang cố. Anh phải nói cho tôi biết chuyện gì làm anh phiền lòng." Cô nhích tay xuống váy một lần nữa như thể cố bình tĩnh. "Vậy tôi sẽ không làm điều đó. Tôi sẽ nói cho anh biết chuyện gì làm tôi không thích và hy vọng anh tôn trọng nó. Dù sao thì cố không làm nhau khó chịu có vẻ là một điểm xuất phát tốt."

Khi anh không trả lời, cô đi qua mặt anh và vào nhà. Trong lúc cậy một trong những cái thùng của mình, cô nói thêm, "Tôi không thể là người đọc được ý nghĩ của người khác. Đôi lúc anh phải nói chuyện với tôi, Carter McKoy. Anh không thể cứ thỉnh thoảng gật đầu với tôi và hy vọng tôi biết anh đang nghĩ gì."

Một miếng ván rơi xuống sàn kêu cọc cạch. "Kiên nhẫn không phải là điểm mạnh của tôi. Tôi không chắc có thể sống ở đây trong im lặng. Nếu anh không muốn có tôi ở bên, tại sao lại trả tiền phạt và cưới tôi chứ? Có lẽ anh chỉ muốn có một người quản gia. Nhưng điều đó không có lý. Ngoại trừ một chút bụi, chỗ này hoàn toàn sạch."

Một mảnh ván nữa chạm mặt sàn. "Không phải là tôi không cảm ơn anh đã lấy đồ dùm tôi. Điều đó thật tốt bụng, nhưng anh có thể nói với tôi về Mosely. Nếu tôi đến gần ông ta hơn một bước, thì đã chẳng mời ông ta vào trong. Ông ta hôi còn hơn ngựa."

Bị mê hoặc, Carter quan sát cô. Anh chưa thấy anh cự cãi với chính mình.

Cô hít một hơi sâu. “Được rồi. Nếu anh không nói với tôi chuyện gì làm anh khó chịu, vậy nói tôi biết anh thích gì đi.”

Cô quay lại đối diện thẳng mặt với anh, một chiến binh chuẩn bị trận chiến. Carter nuốt nước bọt, đoán rằng cô sẽ chẳng lùi lại. Anh sẽ phải nói gì đó với cô và anh phải nói ngay bây giờ. “Anh thích…” Anh ngập ngừng. “Anh thích khi em hôn anh.”

Cô không thể trông ngạc nhiên hơn nếu anh tát cô. “Ừm, chỉ là việc đúng đắn thôi. Đó là điều những người kết hôn làm.” Cô không còn nhìn anh nữa.

Anh điên mất rồi. Anh nên ngưng nói lại. Nhưng anh phải hỏi, “Mấy lần?”

“Mấy lần gì?” Cô hỏi.

“…những người kết hôn hôn nhau?” Anh không nhớ thấy cha mẹ mình hôn nhau, và biết anh chưa bao giờ thấy viên mục sư và vợ đụng chạm nhau.

Cô kéo vải lanh từ trong thùng như thể lấy đồ càng nhanh càng tốt là điều cốt yếu. “Tôi không biết,” cô trả lời mà không ngước lên nhìn. “Thường xuyên như họ muốn, tôi nghĩ thế. Tôi đâu thể đứng loanh quanh cả ngày nói chuyện. Tôi có chuyện phải làm.”

Carter đi tới cửa khi cô quay lại mấy cái thùng. Anh quyết định cô là sinh vật hấp dẫn nhất mà anh từng gặp. Cô đã yêu cầu anh nói và khi anh hỏi một câu thì đột nhiên cô trở nên quá bận rộn để bàn bất kể chuyện gì.

Anh không thể gạt cô ra khỏi tâm trí khi anh gỡ dây lũ bò và cho chúng ra gặm cỏ, hay khi anh chải lông ngựa và đẩy cỗ xe vào góc kho thóc. Anh kéo dụng cụ ra và bắt đầu sửa chỗ ngồi. Sẽ mất một tháng, có lẽ hơn nữa, để làm việc vài phút mỗi lần để cỗ xe lại chỉnh đốn lại. Nhưng anh có thể tìm ra thời gian. Nếu cô muốn giữ nó, anh sẽ đảm bảo rằng nó còn tốt.

Anh đã treo dây buộc mới vừa tra dầu lên phòng chứa dụng cụ khi anh nghe thấy cô bước vào kho thóc. Anh đã không quay lại khi cô tới gần, chỉ lắng nghe tiếng váy cô kêu sột soạt khi cô bước và tự hỏi cô có bao giờ đi đâu một cách chậm rãi chưa.

"Tôi nghĩ ra đây để cảm ơn anh một lần nữa vì đã mang đồ từ thị trấn trở lại. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, lá thư, ông Mosely và tất cả. Tôi đã không nói với anh có được những thứ của mình có ý nghĩa thế nào với tôi. Tuần chúng tôi ở trong tù, tôi đã chắc ai đó đã lấy chúng, hay thời tiết đã làm hỏng chúng. Không phải là chúng đáng giá lắm, nhưng một số đồ của tôi đã ở với tôi suốt cuộc đời."

Anh có thể nghe thấy cô nhúc nhích, đợi anh nói điều gì đó.

"Ừm, tôi quay lại đây. Đã gần giờ ăn nhẹ rồi."

Anh quay lại đối diện với cô khi cô bắt đầu di chuyển. Anh giơ tay lên, nhưng ngừng lại trước khi bắt lấy cánh tay cô. Ký ức về việc cô đã cứng người khi anh chạm vào vẫn còn quá mới.

Mắt cô sáng lên dò hỏi, nhưng anh không thấy sự sợ hãi.

Chậm rãi, anh lướt tay dọc theo hông cô. Và khi cô không bước tránh, anh đưa tay ra sau lưng cô vào kéo nhẹ.

Ngập ngừng, cô bước một bước lại gần anh.

Anh cúi xuống, cho đến khi môi anh chỉ cách môi cô một hơi thở. Anh chờ ở đó.

Tất cả những gì cô phải làm là quay đi, vì tay anh chỉ nằm nhẹ như tơ đằng sau lưng cô.

Nhưng cô đã không. Cô đợi.

Anh tiến sát lại, lướt môi qua môi cô trong một nụ hôn nhẹ như ren mùa hè. Anh sẽ không làm cô sợ. Anh sẽ bước đi ngay khoảnh khắc cô cứng người lại vì sự động chạm của anh. Anh chỉ muốn cảm nhận nụ hôn của cô như thế nào trên miệng anh. Anh muốn nếm đôi môi cô.

Anh ngạc nhiên khi thấy cô dựa sát người vào mình.

Chương 8

Bailee nhắc mình rằng cô đã được hôn vài lần trước đây bởi những người đàn ông có vẻ đầy kinh nghiệm, nhưng không ai sánh bằng Carter. Anh chỉ chạm vào môi cô, nhưng hơi ấm đã lan tỏa khắp người cô, làm cơ và xương chảy ra như bơ. Đây không phải là lợi dụng hay chinh phục. Nụ hôn của anh giản dị và thẳng thắn, là một thử nghiệm với chuyện thân mật.

Khi cô dựa sát người vào, cơ thể anh hơi giật. Cô biết anh là người đàn ông để rất ít người lại gần.

Bộ râu ngắn của anh làm mũi cô nhột, nhưng cô sẽ không ngắt quãng nụ hôn. Sẽ không làm thế khi cô nói với anh rằng đây là cách những người yêu nhau hành xử. Anh đang làm chuyện anh nghĩ là đúng và rõ ràng là anh muốn thế. Nhưng đồng thời, sự im lặng của anh yêu cầu sự đáp lại của cô.

Cô dựa tay lên vai anh. Cơ thể anh rắn chắc, như một cây sồi. Khi cô khẽ hé môi và di chuyển chúng trên anh, một lần nữa cô cảm thấy một dòng chạy khuấy động qua anh. Trung tâm cơ thể anh phản ứng trở lại với cô.

Nhưng anh không lùi lại. Anh đứng đó, đột nhiên hóa đã trong lúc cô lướt môi mình qua môi anh, dạy anh điều anh không biết phải hỏi.

Ngón tay cô rời khỏi vai anh xuống ngực, thử bức tường là anh, cô cảm thấy hơi nóng len qua lớp áo cotton mỏng. Sau một cuộc đời bao quanh bởi con người mà vẫn đơn côi, cô cần biết có ai đó ở gần bên. Cô thích ép bàn tay mình lên nhịp đập của một trái tim khác. Cô dần dần di chuyển bàn tay xuống eo anh, cảm nhân phản ứng của anh với cô. Đối với anh, cảm giác có cô thật gần bên thật mới mẻ.

Khi ngón tay cô đặt lên thắt lưng của anh, tay anh di chuyển đến vai cô. Lần này đến lượt cô bị sốc. Ngón tay anh trượt xuống phía trước áo cô.

Cô thở hắt ra trên môi anh khi anh lướt tay qua ngực cô. Đầu óc cô bảo rằng hành động của anh là không đứng đắn. Những cử chỉ như thế nếu có xảy ra, thì chỉ nên xảy ra trong phòng ngủ. Nhưng đã lâu rồi cô không cảm nhận gì ngoài sự sợ hãi hay giận giữ, nên sự mơn trớn của anh ấm như một tia nắng thiên đường đột nhiên xuyên qua một ngày đầy mây.

Anh như một đứa trẻ đang khám phá, nhưng chẳng có gì giống trẻ con trong cái cách anh làm cô run rẩy bên trong. Chưa có người đàn ông nào làm cô ấm áp như thế này, thậm chí cả Francis Tarleton. Sao cô có thể phóng đãng, quá buông thả với một người đàn ông cô chưa biết đến 24 giờ. Cô biết Francis cả cuộc đời mình. Anh không bao giờ đụng chạm cô một cách thân mật. Anh chưa từng thử.

Carter là chồng cô, cô nhủ thầm. Người đàn ông cô phải thực hiện bổn phận hôn nhân với. Nhưng đây còn hơn bổn phận. Đây là thuần lạc thú.

Tay anh giờ đây đặt ở hông cô. Hơi ấm và sức mạnh của nó xuyên qua quần áo cô. Miệng anh khẽ mở như cô đã làm, tạo một sức ép nhẹ lên môi cô.

Bailee lại run người một lần nữa, vì hơi ấm đã trở thành ngọn lửa trong cô. Một ngọn lửa cô chưa từng biết, quét qua tay chân và khuấy động máu cô. Cơn giận cũng leo lên thiên đàng. Cơn giận rằng cô đã sống mà không biết rằng cảm giác này tồn tại.

Cô làm đứt quãng nụ hôn và gục đầu xuống vai anh trong khi cố kiềm chế cảm xúc chạy điên dại trong cô. Tại một người đàn ông, một người đàn ông câm lặng lại khiến cô phát hiện

ra lỗ hổng lớn trong đời cô, đặc biệt là khi anh ta thậm chí còn biết ít hơn chuyện anh ta đang làm, xét về chuyện âu yếm, hơn cô biết?

"Có gì không ổn à?" anh hỏi trong hơi thở gấp gáp. Lời anh nói có vẻ khàn khàn, không chắc chắn.

"Không," cô nói dối, biết rằng có điều gì đó rất không ổn. Không phải với anh, hay thậm chí với họ, nhưng với cô. "Râu của anh." Cô chộp lấy chuyện gì đó để nói. "Râu anh làm xước má tôi."

Anh quay đi không một lời. Trong vài phút, cô nhìn anh làm việc, đặt hết dụng cụ của anh theo thứ tự. Cô không biết anh có giận cô hay xấu hổ vì những gì họ đã làm. Lần này anh không nhìn. Anh đã chẳng nhìn cô. Anh có vẻ đã quên cô đang ở trong nhà chứa đồ với anh.

"Tôi nghĩ mình nên quay về nhà. Tôi nghĩ đã đến giờ chuẩn bị bữa tối nếu muốn chuẩn bị xong trước lúc trời tối. Tôi cần dừng lại ở vườn, và cũng muốn kiểm tra nơi hun khói nữa." Cô đang nói lan man. Cô biết thế. Cả đời cô đã ghét những người nói chỉ để lấp khoảng lặng. Giờ cô đang làm đúng như thế. Cô nhanh chóng đi khỏi trước khi biến mình thành con ngốc hơn nữa.

Mặt trời đã khuất dạng hẳn lúc Carter về với cô vài giờ sau đó. Anh trông có vẻ mệt mỏi. Quần áo anh dính bẩn và mồ hôi như thể anh đã làm việc rất cật lực. Những giọt nước vương trên râu và tay áo anh. Cô đoán anh đã rửa tay và mặt tại cái bệ gần giếng.

Bailee tự hỏi anh ăn vận không bình thường hay anh về nhà ăn tối mỗi ngày như thế này. Ngoại trừ một vài vết thuốc lá hay mực, cha cô không bao giờ dính thứ gì khác lên quần áo, và dù ông thường trông mệt mỏi, ông không bao giờ đàm mồ hôi. Trang phục là một nghi lễ với ông, chỉnh tề như sổ sách kế toán của ông.

Bailee nhìn Carter vặn vai như thể cố làm biến đi nỗi nhức mỏi. Áo anh căng ngang lưng, để thấy những cơ bên dưới. Kích thước của anh có vẻ không tự nhiên. Cha cô và Francis đều gầy. So với Carter, họ chỉ hơn da bọc xương. Cô đã thấy những người đàn ông trên đường phố, những kẻ lao động, với kích thước như thế, nhưng chẳng bao giờ là một người đàn ông lịch sự.

Cô định nói anh thay đồ trước khi ngồi xuống cái bàn tốt nhất của cô, nhưng lại nghĩ những người sống ở cái xã hội hẻo lánh này không làm theo những luật lệ như thế. Cô cũng không biết anh để đồ khác ở đâu, hẳn là không ở trong nhà chứa đồ hay kho phụ. Nhưng chẳng có quần áo bẩn nằm khắp nơi, và cái mà anh mặc đêm qua trong cơn mưa đã biến mất.

Anh có vẻ không để ý tấm vải lanh trắng phủ lên bàn, hay khăn ăn, hay những chân nên đẹp nhất của cô. Anh quan sát cô, như thể thấy chỉ mình cô trong phòng.

Bailee đặt thức ăn lên bàn trong những chiếc tô đựng đồ ăn, không phải trong nồi. Anh đã chẳng nói lời nào chỉ quan sát cô, làm theo cô khi cô múc thức ăn. Cô nghĩ đến vài điều để nói, nhưng sợ từ ngữ sẽ nghe như tiếng lạch cạch nên lại im lặng. Cách ăn uống của anh không tao nhã, nhưng cũng được. Bailee tự hỏi anh có nếm thấy thức ăn không, vì sự chú ý của anh chưa

bao giờ rời cô.

Khi họ ăn xong, anh giúp cô mang chén dĩa tới bồn rửa và cô sốc khi thấy anh bắt đầu rửa chúng. Bailee lau khô và cất chén dĩa, nghĩ thật lạ khi đàn ông làm chuyện như vậy. Cô cố giải thích rằng dĩ nhiên anh đã rửa chén cả ngàn lần rồi nếu anh sống một mình. Nhưng cô chưa từng thấy một người đàn ông làm công việc nhà với một người phụ nữ đứng gần đó. Vài lần cô để cha cô một mình một hay hai ngày và khi trở về, công việc của cô vẫn đang đợi ở đó.

Khi cô cất cái chén cuối cùng vào cái tủ đồ sứ của Carter, anh chậm rãi ngồi vào chiếc ghế bập bênh cạnh đống lửa. Một cuốn sách nằm trên chân anh, nhưng anh không mở nó. Trông một chốc, anh lại quan sát cô. Rồi từ từ, mắt anh nhắm lại, cô biết anh đã ngủ.

Cô đấu tranh chuyện đánh thức anh hay không, nhưng rồi chọn để ạnh ngủ. Việc gì đó anh đã làm cả buổi chiều có lẽ rất mệt nhọc. Bên cạnh đó, cô không chắc anh đã ngủ trên chiếc ghế tối qua. Có lẽ đây là nơi anh định ngủ cho đến khi một tháng trôi qua và anh sẽ vào ngủ cùng cô trên giường.

Cô ngồi trong bóng tối cạnh lò sưởi và lắng nghe âm thanh ngoài xa nhà. Những tiếng động của đêm trong thành phố cô sống hoàn toàn khác với những gì cô đang nghe. Cả đời cô ngủ trong tiếng xe độc mã lăn trên phố đằng dưới và tiếng người nói trong lúc đi lại. Đêm càng khuya, càng ít người đi và họ nói trong tiếng thì thầm.

Nhưng đêm nay không có tiếng bánh xe lăn, hay tiếng nói chuyện nho nhỏ. Thậm chí những tiếng lầm bầm của những gia đình ngủ trên những cỗ xe trong đoàn xe cũng không còn. Đêm nay chỉ có sự im lặng.

Cô nhích sát ngọn lửa, bảo mình rằng những âm thanh lạ mà công đang nghe chẳng có gì đáng sợ. Sự ấm áp trong bức thư của Lacy lướt qua đầu cô như nó đã từng hằng trăm lần hôm nay. Zeb Whitaker không còn sống. Không có gì để sợ, Bailee nhắc mình. Cô an toàn.

Tay Carter chuyển động trên cánh tay ghế. Trong một thoáng, cô hy vọng anh sẽ tỉnh để cô nói anh biết mình đang ngốc nghếch thế nào khi lo lắng vì một kẻ đã chết. Nhưng mắt Carter vẫn nhắm trong giấc ngủ, mặt anh thư giãn. Nhưng ngón tay anh xoáy trong những chuyển động kỳ lạ, như thể đang tạo ra những hình thể.

Có lẽ anh đang mơ, cố hoàn thành điều gì trong giấc mơ. Cô đặt tay nhẹ nhàng lên tay anh. Các chuyển động vẫn tiếp tục bên trong lòng bàn tay cô. Dần dần ngón tay anh giãn ra và anh lại chìm sâu vào giấc ngủ, trong khi cô ngả người lại sâu vào bóng tối.

Bailee đứng dậy và kéo bấc đèn thấp xuống. Lưỡng lự, cô phớt một nụ hôn lên trán anh và nhấc cuốn sách khỏi chân anh, kiểm tra xem khóa đã ở đúng vị trí chưa. Nhưng khi cô bò vào giường, cô vẫn không thấy an toàn. Lỡ thư của Lacy là đúng, Zeb Whitaker có lẽ ở đâu đó vạch kế hoạch giết cô. Hắn có vẻ là môt tay tàn bạo, sẽ bất kể chuyện gì nếu cho rằng cô đã lấy cái gì của hắn. Một mình trong bóng tối, cô không chắc mấy cái khóa, hay thậm chí Carter có thể đủ để bảo vệ được cô.

Nếu cô thực tế, thì cô sẽ an toàn hơn, Carter cũng thế nếu cô rời đi.

Bailee cuộn sâu trong vỏ bao. Nhắc mình rằng cô đã có chồng. Cô không thể tuyên bố ra đi vì kẻ cô tưởng đã giết có thể vẫn còn sống.

Nhìn vào bóng tối, Bailee cố biện lý. Mắt cô lướt qua một mảnh giấy mảnh nhỏ màu nâu cô đã lấy từ trong túi ra và đặt lên bàn trang điểm khi cô đến đây. Căn phòng quá tối để đọc chữ, nhưng cô nhớ những gì Carter viết: "Làm vợ của tôi, suốt cuộc đời."

Chẳng quan trọng nếu Zeb Whitaker còn sống hay chết. Sẽ không có chạy trốn nữa. Cô đã đồng ý điều kiện hôn nhân của Carter, và cô sẽ không nuốt lời.

Dưới lớp chăn, Bailee di chuyển ngón tay mình như Carter đã làm, hy vọng bằng cách lập lại những hành động của anh, cô cũng sẽ ngủ thiếp đi. Cô nhớ cách môi anh chạm môi cô, cái cảm giác an toàn cô cảm thấy trong vòng tay anh. Cuối cùng cô thiếp đi, nghĩ về việc được ôm chặt trong vòng tay ấy.

Sau một đêm thao thức, Bailee dậy và vào nhà bếp lúc bình minh. Mặt trời đã chiếu qua cửa sổ làm bừng sáng căn phòng. Carter đã biến mất khỏi chiếc ghế bập bênh, nhưng anh đã pha một ấm cà phê, làm cô biết rằng anh đã dậy và có lẽ đang làm việc.

Cô chỉ vừa mới thái vài sợi thịt xông khói khi anh lao qua cửa, phóng về phía mấy cái kệ gần bồn rửa. Trong một thoáng, luồng ánh sáng khiến cô chớp mắt và cô không thể thấy anh làm gì trong chỗ khuất bóng.

"Gì chứ…?" Câu hỏi của cô khô trên môi khi cô thấy máu tạo vệt trên ngực áo anh.

Anh đã không nhìn cô lúc anh tìm gì đó giữa những cái lọ dọc theo kệ trên cùng.

"Anh bị thương à?" Bailee chụp lấy cánh tay anh và kéo anh quay lại phía cô. "Carter, anh bị thương à?"

Không cần anh trả lời. Cô thấy nó trên mặt anh. Những vết cắt nhỏ trên cổ và cằm anh rỉ máu.

Anh lẽ ra đã quay đi và tiếp tục tìm kiếm, nhưng cô đã giữ cánh tay anh lại. "Chúa ơi, Carter, chuyện gì đã xảy ra vậy?" Cô chậm vết cắt với cái khăn nhà bếp.

"Anh đang cạo râu." Anh cười, như thể nhận ra mình trông giống kẻ ngốc thế nào.

Bailee di chuyển giữa anh và bàn bếp. Cô cố ngăn máu chảy ở cổ anh bằng cách nhấn mỗi điểm với cái khăn. "Anh làm chuyện tệ hết rồi, anh nghĩ đây là lần đầu cạo râu sao."

Đôi mắt xanh của anh nhìn cô. "Đúng vậy," anh chỉ nói thế.

Tay Bailee ngừng di chuyển trên mặt anh. Tất cả những gì cô có thể làm là nhìn vào mắt anh. Anh đã không nói thêm; anh chẳng cần. Cô biết anh thử cạo râu vì những lời nói của cô. Khi cô quá lúng túng trong nhà chứa đồ, cô đã cô ngưng không hôn anh vì râu của anh.

Khi một giọt máu lại rỉ ra từ chỗ cô đã chậm và lan qua ngón tay cô, Bailee nhớ ra mục đích của mình. "Ngồi xuống," cô ra lệnh. "Để em xem vết cắt nào."

Anh đã không di chuyển, và cô nhận ra họ ngồi sát nhau như thế nào. Một inch nữa và toàn bộ cơ thể của họ sẽ ấn vào nhau. Máu từ mặt anh nhỏ xuống những giọt màu đỏ trên tay áo và trước tạp dề của cô.

"Ngồi xuống," cô ra lệnh nhẹ nhàng hơn, di chuyển qua bên. "Em biết anh đang tìm gì. Em thấy mấy lá cỏ thi trong cái hũ khi đang dọp dẹp. Bà em đã luôn giữ chúng để dùng cho những vết cắt. Bà thề rằng chũng lành lành vết thương như phép màu."

Lần này anh làm như cô nói. Anh kéo ghế từ bàn ra và ngồi xuống.

Cô cầm một cái lọ cũ từ trong ngăn tủ. Bailee không chắc những chiếc lá sẽ hữu hiệu. Cha cô đã dè bỉu những loại thuốc không phải từ trong túi bác sĩ ra. Cô đã thấy một các hộp thuốc trên hàng cuối cùng của kệ sách. Nếu mấy cái lá không hữu dụng, cô sẽ tìm sẽ Carter có cái gì khác giúp ích được không.

Carter đợi. Bailee rót một ly nước lạnh vào chảo và đi tới bàn. Đứng phía trên anh, cô cẩn thận rửa máu từng chỗ một trên mặt anh. Anh đã làm rất tốt trong việc cạo mớ râu đi. Đáng tiếc là ở đôi chỗ, anh đã lấy đi vài lớp da với râu.

Một khi rửa qua nước lạnh, hầu hết các vết cắt ngừng chảy máu, chỉ có một vài cái vẫn ngoan cố tiếp tục. Bailee vò nát lá và đắp lên vết cắt rồi đợi. Cô cố tránh ánh mắt của anh, vì mắt anh làm cô quên mất phải cần làm gì. Cằm anh trông khỏe mạnh và vuông vắn, một chút hơi vuông để làm anh có thể xem là đẹp trai, nhưng nó là một cái cằm đẹp. Hay ít nhất, cô nghĩ thế một khi vết cắt lành lại.

"Nếu anh tập thói quen cạo râu, em đề nghị để em giúp anh, ít nhất trong một thời gian. Em thường cạo râu cho cha mình. Một chút xà phòng sẽ giúp lưỡi dao trượt dễ hơn trên mặt." Cô đang nói lan man trong lúc làm, có vẻ như không dừng lại được. "Cha em không có nhiều râu, nhưng ông thích để một chòm râu dê và không bao giờ có thể có được nó nếu không nhờ em giúp."

Vết cắt trên cổ anh thôi chảy máu. Bailee lau đi những lá thi thừa và mỉm cười với anh.

"Em đã không ngại hôn anh với râu. Nói thật là không. Dần dà em có thể quen với nó."

Cô chải tóc anh khỏi mặt và cảm thấy sự ẩm ướt của nó. "Em có thể cắt tóc cho anh nữa, nếu anh thích. Không phải là em thấy nó dài hay gì đâu." Cô không muốn anh nghĩ cô là kiểu phụ nữ muốn biến đổi người đàn ông ngay sau khi gặp.

Cô di chuyển ngón tay trong tóc anh, cảm giác độ dày của nó. “Em cắt tóc cũng khá được.”

Từng cái một, cô thao tác trên những vết cắt mỏng. Chẳng dễ dàng chút nào. Cả người anh cứ cản đường. Khi cô vấp phải chân anh lần thứ ba, anh nhấc cô vào lòng mà không nói gì.

Bailee không nói với anh rằng một người phụ nữ ngồi trong lòng đàn ông là không đứng đắn. Nhưng cô có chuyện đáng quan tâm hơn. Cô không thể không để ý cánh tay anh vòng quanh hông cô, gần như bình thường, như thể anh đã làm thế cả ngàn lần rồi.

Ánh mắt cô bắt gặp anh khi chải khăn ngang qua cổ áo anh. “Xong rồi. Anh không bị thương như em đã sợ. Nếu anh cởi cái áo đó ra, em sẽ nhúng nó vào nước lạnh.”

Cô nên đứng lên, nhưng anh giữ chặt cô. Ánh mắt anh quan sát cô thật sát. Vờ như không để ý cánh tay anh quanh cô, cô bắt đầu cởi nút áo anh. “Không nên để máu đọng lại trong vải cotton.”

Cánh tay tự do của anh vòng qua cổ cô và kéo những sợi dây giữ tạp dề cô đang mặc. Chậm rãi, ngón tay anh lướt xuống phía trước chiếc váy cô bận, làm dúm dó phần trên của chiếc tạp dề xuống hông. Khi anh lướt ngang qua ngực cô, cô thốt lên một âm thanh ngạc nhiên.

Anh dừng lại, tay anh khum lấy một bầu đầy căng, đôi mắt xanh dò hỏi khuôn mặt cô.

Bailee biết cô có thể quay đi, hay nói điều gì đó để anh biết hành động của anh không đúng đắn. Nhưng cô nhắc mình rằng anh là chồng cô, và dù sự đụng chạm của anh là táo bạo, nó không phải là không dễ chịu.

Sự im lặng của cô thách thức anh.

Lần này, ngón tay anh không chỉ lướt qua. Lần này anh cảm nhận cô, làm da thịt cô ấm lên thậm chí qua nhiều lớp cotton.

Mắt cô nhắm lại và cô ngửa đầu ra sau, tựa vào cánh tay rắn chắc của anh, và tự nói với mình rằng lát nữa cô sẽ buộc anh ngừng lại. Một phút cũng chẳng có vấn đề. Trong một khoảnh khắc ngắn, cô chỉ muốn cảm giác đê mê không ngờ của sự tiếp xúc thân mật như thế.

Anh nhấc người cô và đặt khuỷa tay lên bàn, đẩy nhẹ cô vào trong vòng tay anh. Cô không phải đối khi nép vào vòng tay ấm áp của anh, yêu cái cách anh ôm cô như thể cô dễ vỡ.

Đột nhiên, anh hạ môi xuống phủ lấy môi cô và nếm tiếng rên ngạc nhiên phát ra từ cô.

Môi anh hé ra, chiếm lấy môi cô táo bạo hơn như anh đã làm trong nhà chứa đồ. Tay anh di chuyển dọc theo bên mình cô trong một sự âu yếm ngập ngừng.

Cô không nhúc nhích khi nụ hôn của anh trở nên nhẹ nhàng và tìm kiếm. Hai tay anh di chuyển khắp người cô, vuốt ve cô với một sư mơn trớn, qua đó cô biết anh chưa hề vuốt ve một người đàn bà. Anh chấm dứt nụ hôn và di chuyển môi xuống cổ cô, nếm da thị của cô ở đó.

Anh vùi mặt vào tóc cô, hít thở sâu, như thể một con thú tìm bạn qua mùi hương.

Cô nhúc nhích trong vòng tay anh, nghĩ rằng cô nên dứt ra. Nhưng anh ôm cô chặt trong đó, anh ngẩng đầu lên, nhìn xuống cô với đôi mắt dò hỏi.

Khi anh lại chiếm lấy đôi môi cô một lần nữa, trong nụ hôn của anh có sự đói khát, một nhu cầu hơn là một sự tò mò trong sự âu yếm của anh.

Bailee cảm thấy chóng mặt, bao phủ. Hốt hoảng, cô cố đấu tranh lấy sự kiềm chế. Lẽ ra cô không nên hành động như thế này với một người đàn ông cô không biết rõ.

Với một chuyển động đột ngột, cô ngắt quãng nụ hôn và đứng dậy.

Trong một lát, không có đủ không khí trong phòng để cô thở. Cô kéo phần trên của chiếc tạp dề lên, như thể đang trần truồng bên dưới nó. Đáy mắt xanh của anh chứa đựng một câu hỏi, nhưng làm sao cô có thể giải thích đây? Cô là người bắt đầu nụ hôn, bắt đầu sự đụng chạm. Anh rõ ràng không có kinh nghiệm gì với phụ nữ. Anh chỉ làm theo cô. Làm theo những gì cô chỉ anh làm.

Chỉ là những gì anh làm đã đi xa hơn một nụ hôn, xa hơn một cái động chạm nhẹ. Cô chỉ định cho anh thấy những người đã kết hôn làm gì, một nụ hôn phớt chẳng có nghĩa gì cả. Nhưng anh đã bắt đầu xa hơn. Anh bắt đầu việc giao hoan.

"Em phải chuẩn bị bữa sáng trong lúc anh thay áo." Cô rời khỏi lòng anh. Cô muốn thêm vào rằng cô thật sự nghĩ những người có gia đình không làm những việc đó trước buổi sáng và chắc chắn là không phải trong lúc mặt trời chiếu sáng qua cánh cửa mở, nhưng cô khong thể tìm được từ ngữ để nói. Cô muốn thét lên rằng việc yêu nhau chỉ dành cho bóng tối và không ở chỗ nào khác.

Đột nhiên cô cần không khí. Cô không thể đối diện Carter. Anh đã không nói gì cả, nhưng nhưng câu hỏi ở đó trong mắt anh. Cô vớ lấy một cái xô và nhanh chóng đi ra ngoài. Ba con chó lai dơ dáy sống dưới hiên không sủa khi cô đến, nhưng chúng quan sát cô từ chỗ nghỉ ngơi dưới bóng râm của mình.

"Mấy con chó này có tên không?" Bailee cáu kỉnh hỏi, cố nghĩ về cái gì đó, trừ cái cách Carter đã hôn cô.

"Không," anh trả lời đơn giản.

Bailee phải nói chuyện gì đó. Bằng cách gì đó cô phải làm cho cái ngày này trở lại bình thường, không thì sự âu yếm của anh sẽ là điều duy nhất trong đầu cô cả ngày. "Ừm, em nghĩ chúng nên có những cái tên hoàng gia để bù đắp cho vẻ ngoài xơ xác của chúng." Cô chỉ vào một con. "Henry thứ VIII." Một con thò đầu ra dưới hiên. "Và vua Solomon."

Cô nghe Carter di chuyển trong bếp và nhanh chóng đi ra dưới nắng. Cô không muốn đối

mặt với anh cho đến khi mặt cô dịu lại.

Tại giếng nước, cô đặt cái xô xuống và hít vài hơi sâu. Cô phải lấy lại sự tự chủ bản thân. Cô không phải một con thú và không phải cưới một con thú. Carter có thể không nói nhiều, nhưng chắc chắn là anh hiểu mỗi lời cô nói. Cô chỉ sẽ phải ngồi xuống và nói với anh chuyện nào là đứng đắn, chuyện nào không. Hành vi của cô là thái quá. Cho phép anh, không phải, động viên anh.

Khi cuối cùng cô cũng lấy lại được sự tự chủ, cô đổ đầy xô với nước giếng mát và trở về nhà.

Carter đã đứng ở ngưỡng cửa, mặc một cái áo sạch và nhìn thẳng vào cô. Đôi mắt xanh của anh nói lên một nhu cầu quá lớn, cô gần như hét lên để anh im lặng lại.

Trong một lát, cô không biết anh đang nói về điều gì. “Con thứ ba. Nó không có hoàng tộc như mấy con kia.”

Carter cười. “Vậy Cromwell thì sao? Gần như một vị vua.”

Bailee cười khúc khích và đồng ý. Người chồng câm lặng của cô đã nói chuyện và có nhiều điều về người đàn ông này mà cô đã không ngờ trước.

Chương 9

Mặt trời óng ánh trên tóc Bailee như kim cương đính thành từng chuỗi. Carter nghĩ rằng dưới ánh nắng buổi sáng, trông tóc cô đen hơn. Hôm nay là ngày thứ ba của họ.

Anh đã làm việc rất khuya hôm qua để sửa chữa cỗ xe cho cô. Họ chẳng nói với nhau hơn vài lời vào bữa tối, nhưng sáng nay anh đã hôn cô lúc quay lại nhà sau khi cạo râu xong.

Cô có vẻ ngạc nhiên, nhưng đã chấp nhập anh một cách tự nguyện. Vợ là một người phụ nữ kỳ lạ. Hay sai bảo, nhất định là hay sai bảo. Và xinh đẹp. Không phải kiểu xinh đẹp mà người ta sẽ để ý lúc đầu. Nhưng với sự tiếp xúc. Anh mỉm cười. Khi anh chạm vào cô, má cô ửng đỏ, và cô mất sự tự chủ mà cô đã chiến đấu rất ngoan cường để giữ vững.

Carter khoanh tay trước ngực và dựa người vào khung cửa. Như trước kia, cô cảm thấy cần phải lấy nước khi cô rời khỏi vòng tay anh. Anh đã đi theo cô ra ngoài và bây giờ không cần vội để thôi quan sát cô.

Cô đến hiên nhà và ngẩng lên. Vết ửng vẫn còn trên mặt cô, nhưng trán cô nhíu lại trong suy nghĩ và môi mím chặt.

Anh đã không có thời gian để phản ứng với cơn bão thịnh nộ đột ngột lướt qua những đường nét của cô.

Cô nhảy ba bậc một như thể leo lên một quả đồi với đầy đủ vũ khí chiến đấu. “Em không

nghĩ chúng ta nên hôn như thế giữa ban ngày." Ngôn từ phát ra từ cô như một tràng lửa.

Carter chỉ nhướng một bên mày dò hỏi. Anh hy vọng rằng nó sẽ trở thành một thói quen trong cuộc hôn nhân của họ.

Bailee đưa một tay lên như thể cần phải xua anh ra. "Không phải là em đã không thích nó. Em sẽ không nói dối về điều đó. Không phải là có điều gì sai với những gì chúng ta đã làm. Dù sao thì chúng ta đã đường đường chính chính lấy nhau. Nhưng em không nghĩ nó đứng đắn."

Carter gật đầu. Dù sao thì cô cũng đã đặt ra các luật lệ - ít nhất là cho 26 ngày nữa. Anh bước qua một bên. Khi cô lướt qua, anh nhất cái xô ra khỏi tay cô như đã làm trước đó. Khi ngón tay anh chạm vào tay cô, cô nhảy qua một bên.

Không nhìn về anh, cô vội vã đi chuẩn bị bữa sáng. Trong khoảng ít thời gian hơn anh tưởng có thể, cô đặt một dĩa trứng, thịt xông khói lên bàn. Lúc ngồi xuống ghế, anh nhận ra lát bánh mì cuối cùng nằm trên dĩa của anh. Cẩn thận, anh xé nó làm đôi và đưa một nửa cho cô.

"Ồ không, được rồi. Em không cần." Cô cố trả nó lại, nhưng anh không nhận.

Ổ bánh mì anh luôn chỉ mua mỗi lần một tháng đã hết trong vòng ba ngày. Anh thường cố gắng ăn đủ chậm để nó hết tháng và đủ nhanh để lát cuối cùng không hỏng. Bánh mì là một trong những thứ xa xỉ anh cho phép mình trong những chuyến đi vào thị trấn.

"Anh thích bánh mì à?" cô hỏi. "Thậm chí cái bánh mì này từ cửa hàng bách hóa?"

Anh gật đầu. Cái "bánh mì này từ cửa hàng bách hóa" là tất cả anh có thể nhớ. Vợ viên mục sư đã mua nhiều ổ mỗi tuần từ cửa hàng của Willard cái năm anh sống ở thị trấn. Bà ta kêu rằng sẽ không bao giờ phí thời gian để tự làm chúng. Bà ta cho Carter mỗi ngày một lát, không bao giờ hơn. Anh nhớ lờ mờ rằng mẹ anh làm bánh bích quy. Anh đã thử vài lần nhưng tất cả anh có thể làm là gây ra một mớ hỗn độn.

Họ ăn trong im lặng. Anh nghĩ đến chuyện nói cho Bailee những cái phòng bên dưới của anh, nhưng anh không chắc cô sẽ làm gì. Khi Mosely đem cỗ xe của cô tới, cô đã mời ông ta vào trong, một điều Carter không bao giờ nghĩ sẽ làm. Dưới đất là chỗ trú ẩn của anh. Anh sẽ phải hoàn toàn tin trưởng cô mới dẫn cô đến đó. Nếu cô nói với ai, anh sẽ không chỉ mất sự riêng tư, mà cả nơi duy nhất trên thế giới mà anh cảm thấy an toàn.

Khi anh đứng lên để đi, cô nói "Không có chi" như thể anh mới cám ơn cô vì bữa ăn. Điều đó anh chưa bao giờ nghĩ tới. Cô có lẽ đã làm món thịt xông khói và trứng, nhưng anh đã mổ lợn và nuôi gà. Anh thậm chí đã mua ổ bánh mì họ vừa chia.

Carter đội mũ lên đầu và bước ra ngoài, nghĩ rằng cô nên là người cám ơn anh. Ba con chó ngoài sân dựng người lên chú ý khi anh đến cuối hiên nhà. Chúng ta bọn thú thong minh, biết rằng việc làm đầu tiên của anh sau bữa sáng là cho chúng ăn.

Anh nghĩ thật thú vị khi cô đặt tên chúng, cùng với lũ bò anh mang về với cỗ xe của cô, và

hai con sóc sống trên mấy cái cây che rào quây ngựa. Anh không quan tâm chuyện thú vật có tên, nhưng anh nghĩ sẽ phải vạch ranh giới nếu cô bắt đầu với lũ gà.

Anh bước tới nhà chứa đồ và trộn những dải thịt nai khô với cháo làm từ sữa thừa và lúa mạch. Khi anh đưa mỗi con chó một tô, anh lẩm bẩm, "Không có chi." Tụi chó cũng đã đáp trả lại như anh.

Tiếp theo, anh đưa con bò sữa ra gặm cỏ và thắng dây xe ngựa bốn bánh. Trừ những ngày mưa, mỗi sáng mùa hè anh đều ở trên những cây ăn quả. Cha Carter đã mua cây non từ Connecticut khi họ định cư dọc sông Canada. Táo vào hồ đào. Khi anh băng vào phía nam Texas và hướng về phía Bắc, anh đã chọn những cây đào ở Bắc Austin để thêm vào số ở nông trại. Với đủ nước và sự bảo vệ của các dốc đứng, cây đã mọc lên. Ký ức đầu tiên của Carter là theo cha xuyên qua vườn cây, chăm sóc mỗi cây như thể nó là đứa trẻ.

Hầu hết đào đã sẵn sàng để thu hoạch, nhưng vụ mùa năm nay không lớn. Carter sẽ hái một vài giạ ngày mai và cất chúng cho đến khi anh có đầy một xe chở. Rồi anh sẽ đi chuyến thứ ba vào thị trấn trong chưa đầy một tháng. Táo vẫn còn nhiều tuần trước khi sẵn sàng, hồ đào vẫn còn đợi trong hộp cho đến mùa đông.

Carter đã làm việc đến quá trưa. Anh có thói quen chăm sóc cây xong trước khi quay lại nhà để ăn trưa. Bữa ăn không quan trọng, nhưng anh thích ra ngồi dưới ánh mặt trời một tiếng để đọc sách. Rồi anh sẽ làm việc cho tới tối ở trang trại, luôn luôn đóng, hay sửa chữa, hay chăm sóc một cái gì đó.

Anh nghe một trong những con chó vạch bụi cây ở đáy lạch. Bailee chỉ vài bước sau nó. Cô có vẻ như đang chạy.

Trong một chốc, cô liếc nhìn xung quanh, cho phép mắt điều chỉnh với bóng râm của cây. Rồi cô thấy anh và cười. "Em mang ít thức ăn trưa cho anh. Em không chắc anh muốn thế. Em chưa bao giờ sống ở một nông trại, nhưng chuyện em bước ra đây cũng dễ như anh ngưng việc và trở vào có vẻ hợp lý."

Cô đưa bữa trưa ra cho anh, gói trong chiếc khăn tay.

Carter trèo xuống một cái thùng anh đã dùng làm thang và nhận đồ từ cô. Bữa trưa gồm có ba lát thịt xông khói và những chiếc bánh tròn vui vui ăn như khoai tây. Cô đưua anh một lọ trà nấu với nước giếng lạnh bỏ đường.

Carter nghĩ rằng bữa ăn rất khá, nhưng anh chẳng nói gì. Cô xin lỗi "Em vẫn còn đang tìm hiểu vị trí của mọi thứ. Em đã tìm thấy vườn của anh đằng sau và một hầm trữ thực phẩm trong nhà với đủ loại rau củ dự trữ, nhưng chẳng có trái cây. Cô nhìn quanh. "Anh không để tâm nếu em hái vài quả đào này vào nhà để làm bánh chứ?

Anh lắc đầu. Anh sẽ dự trữ táo và các loại quả hạch khi đến vụ, nhưng Carter không bao giờ giữ lại đào. Khi còn là một cậu bé, các vụ đào là vụ trái cây duy nhất. Đôi lúc đó là tất cả những gì anh có để ăn. Chúng không giữ được lâu, một khi quá hư để ăn được, anh gần như chết đói

cho đến khi Willard có thể lấy hàng cho anh. Vào mùa đông, không bao giờ có thể dựa dẫm vào chúng được. Đã rất nhiều lần anh đói bụng với chỉ có vị đào chín quá đọng lại trong miệng.

Bailee giơ tạp dề ra để lấy một mớ đào mang về.

Từ hướng ngôi nhà, hai con chó cất tiếng sủa. Henry đệ VIII, cái con đi ra vườn cây với Bailee vọt qua bụi rậm như thể nó sẽ lỡ mất chuyện nếu không nhanh lên.

Carter lắng nghe một hồi nữa rồi nắm cánh tay của Bailee. Anh kéo cô vào chỗ rậm rạp nhất của đám cây. "Ở yên ở đây!" anh ra lệnh.

Anh lấy một khẩu súng trường từ trong hộp dưới chỗ ngồi của chiếc xe ngựa, rồi lao về hướng ngôi nhà. Khi tới phía sau nhà chứa đồ, tim anh đập trong cuống họng vì hoảng hốt hơn là vì dùng sức. Thông thường, khi anh rời nhà, anh sẽ khóa cửa. Bất cứ ai muốn vào nhà anh không có khóa sẽ phải dùng búa.

Nếu Bailee để pháo đài của anh không bảo vệ, tất cả những biện pháp đề phòng anh sắp đặt những năm qua sẽ trở nên vô dụng.

Anh kiểm tra cối xay gió. Cái thanh bị gãy vẫn chỉ hướng Bắc. Không có ai đi qua cổng sau. Carter di chuyển trong bóng của nhà kho cho tới khi thấy nhà chính. Anh để súng ở thế sẵn sàng, ngón tay đặt trên cò súng.
Cửa trước mở toang, nhưng tất cả yên lặng trừ tiếng chó sủa.

Carter nhích lại gần hơn, biết rằng nếu ai đó mới tới, bụi sẽ vẫn chưa lắng xuống.

Không có gì.

Anh theo tiếng chó sủa tới phía xa của ngôi nhà. Ở đó, ba con chó dồn một con nai lai đang sợ hãi vào góc trước chuồng gà.

Carter buộc các cơ thả lỏng từng inch một. Anh huýt sáo thu hút sự chú ý của lũ chó một chốc, cho phép con vật tội đang kinh sợ tẩu thoát.

Gác khẩu súng lên vai, Carter quay lại nhà.

Ở đấy, Bailee đang đứng dưới bóng hàng hiên. Cô đã không đợi trong sự an toàn của đám cây như anh đã ra lệnh. Cô nhìn anh với đôi mắt xanh giận dữ. Anh đã sai, mắt cô không phải màu xanh của hè muộn, chúng có màu ngọc lục bảo dữ dội và sẽ làm nóng lên thậm chí ngày nóng nhất trong năm.

Anh đã bảo cô ở đây để anh có thể bảo vệ nhà của họ và cô, nhưng vì một lý do kỳ quái nào đó mà cô lại nhìn anh thật giận dữ.

Khi anh tới hiên, ngọn lửa bùng nổ. "Đừng bao giờ đẩy em vào một xó nữa. Nếu có vấn đề, em sẽ đứng cùng anh, không phải trốn nhủi trong bụi cây, hoặc bị nhét vào một chỗ an toàn

nào đó. Em sẽ ở cạnh anh. Đừng bao giờ bỏ em lại nữa."

Anh biết có điều gì đó đã khiến cô yêu cầu như vậy hơn là chuyện vừa mới xảy ra, nhưng anh không biết rõ cô để mà dò hỏi. Không trả lời cô, anh quay lưng và đi về phía vườn cây, biết rằng cô sẽ không đi theo.

Một giờ sau, anh để một hộp đào trên hiên khi đánh xe trở lại nhà chứa đồ. Anh đã không buồn bước vào trong. Anh không chắc sẽ được cô chào đón. Công việc sửa chữa rào quây súc vật đòi hỏi mất một ngày trời vẫn còn đó. Anh cần phải thôi không nghĩ về cô và phải nhớ trách nhiệm của mình.

Nhưng gạt cô khỏi đầu óc không hề dễ như anh đã nghĩ. Carter cố liệt kê trong đầu những cách cô sẽ giúp đỡ anh quanh nhà, để anh có thể tự do cải thiện trang trại, gầy dựng đàn gia súc, chăm sóc đám cây trái. Để cho công bằng, anh cũng thêm vào rằng cô làm anh bị xao lãng, khiến anh không để ý vào công việc, thay đổi nhà cửa của anh và đưa ra những đòi hỏi. Thông thường anh có cơ hội đọc những cuốn sách anh đặt hàng hay hay ba lần trước khi chuyến hàng của tháng tiếp theo đến cửa hàng của Willard. Nhưng từ khi đưa cô về nhà, anh chưa đọc hết một trang. Theo mức này, anh sẽ chẳng bao giờ đọc nữa.

Trời đã tối hẳn khi anh về đến nhà. Anh dừng lại để rửa ráy tại cái bệ chỗ giếng nước và thay áo sơ mi khi thấy có một cái sạch treo cạnh một cái khăn sạch. Không có vết máu anh đã làm dính ở phía trước chiếc áo sáng hôm qua và nó có mùi thơm của hồ bột mẹ anh đã dùng trước đây khi ủi quần áo. Anh đã quên cái cách nó vương vấn lại trong cotton, thì thầm mùi của sạch sẽ.

Anh thêm vào một lý do tại sao có Bailee bên cạnh thì tốt.

Mùi thơm đón anh khi mới bước chân vào nhà, phả vào anh như một cơn lũ. Anh đã ngửi thấy nó trước đây vài lần. Cái mùi tuyệt vời của bánh mì mới nướng. Nó bao quanh anh hoàn toàn khiến anh cảm thấy như có thể mở miệng ra và cắn vào không khí.

Bốn ổ hình dáng tuyệt vời nằm trên thớt đặt giữa bàn.ư

Tiếng của Bailee vọng tới anh khi anh hít một hơi sâu. "Em thấy là anh đã tìm thấy áo."

Cô ở đâu đó gần cái lò, nhưng anh không thể dứt mắt khỏi cái bánh mì.

"Hơi rắc rối với việc tẩy vết máu, nhưng nó được giặt khá sạch. Nếu anh để đồ dơ ở chỗ em có thể tìm ra vào buổi sáng, em nghĩ sẽ giặt một vài chậu trước khi trời nóng lên."

Carter đặt tay lên một ổ bánh, cảm nhận hơi ấm của nó.

"Chúng có lẽ vẫn còn quá nóng để có thể cắt ra đàng hoàng." Cô đặt dĩa của họ lên bàn.

Anh cố cưỡng lại việc bẻ một ổ ra làm đôi và nuốt trọn.

Cô ngồi xuống ghế, anh cũng ngồi theo. “Em thấy vườn của anh rất tề chỉnh, nhưng không có lọ để đóng hộp rau quả. Lần sau anh tới thị trấn, nếu anh mang về những thứ em cần thì em sẽ đóng chai đủ đậu và cà chua để dùng hết mùa đông.

Carter không nói với cô rằng món rau mùa đông của anh thường là đậu và khoai tây. Vì anh chưa bao giờ học đóng chai, tất cả rau củ cuối mùa hè sẽ để cho heo ăn.

Cô tiếp tục nói về việc học đóng hộp rau quả với bà trong lúc lớn lên. Trong lúc Bailee nói, cô cắt một lát bánh mì mới dày từ ổ đầu tiên và đưa nó cho anh.

Carter nhìn nó chằm chằm trong một chốc. “Cảm ơn em,” anh nói, làm cô ngừng lại.

“Không có chi.” Cô không nhìn vào mắt anh. “Em đã làm bơ trong lọ theo cách bà thường để em làm khi bà dùng cái thùng đánh bơ. Bà để một ít kem trong lọ và em khuấy nó thật lâu, rồi thì bà sẽ đổ bơ ra, làm mặn nó và để em làm những cục bơ nhỏ với thìa.

Anh nhìn hũ bơ cô đưa. Anh chưa hề nghĩ làm bơ là dễ. Anh biết về bơ nhiều năm trước, nhưng chẳng hề biết nó là một công việc đơn giản.

“Nó chảy thật tuyệt trên bánh mỳ.” Cô thêm vào.

Anh thử phết nó một ít trước, không muốn làm hỏng lát bánh của anh. Đã lâu rồi anh mới ăn bơ, anh không nhớ có thích nó hay không nữa.

Không ai nói một lời. Carter dùng bữa nhanh như hít nó vào, để có thể tiếp tục với những việc khác. Duy nhất có một lần anh có vẻ nhai là khi anh cắn bánh mì. Cô có thể thấy sự sung sướng thuần khiết trong mắt anh. Nhưng khi cô mời anh một lát nữa, anh từ chối.

Như đã làm lúc trước, anh giúp cô rửa chén dĩa trước khi ngồi vào chiếc ghế bập bênh. Cô ngồi tại bàn, gần đèn và cố khâu chiếc váy duy nhất của mình. Cô đã cố gắng khiến nó trở nên khá được mắt để mặc trong lúc giặt giũ nếu không cô sẽ phải giặt trong bộ váy lót dài.

Bailee không thể không quan sát Carter qua góc mắt. Anh nhấc một cuốn sách trên bàn gần ghế, nhưng chẳng đọc. Trong lúc bập bênh ghế, anh ngủ mất như đã làm mỗi đêm.

Khi nhịp thở của anh trở nên dài và sâu, bàn tay anh lại bắt đầu nhúc nhích, theo một kiểu di chuyển không có nghĩa gì cả.

Đêm nay, cô tiến lại gần và nhìn thật kỹ. Sự chuyển dịch cứ lặp lại. Cô nhẹ nhàng úp tay lên tay anh và cảm nhận lối di chuyển, cố hiểu xem anh đang sốt sắng làm gì trong giấc ngủ. Khi bàn tay cô ấm lên trên tay anh, sự di chuyển của anh chậm dần rồi dừng lại, cô biết cuối cùng anh đã thả lỏng.

Cô đứng lên và di chuyển lặng lẽ trong căn phòng tối. Cô khóa cửa, vặn nhỏ đèn và đắp cho anh một cái chăn.

Khi Bailee cúi xuống để hôn lên trán chúc anh ngủ ngon, đôi mắt xanh ngái ngủ ngước lên nhìn cô.

"Chúc ngủ ngon, Carter," cô nói trịnh trọng hơn là đã định. Môi cô chạm nhẹ vào má anh, cô chỉ hơi cảm thấy lớp râu mới nhú một ngày của anh.

Cô đi nhanh khỏi phòng, không để mình kịp thở cho đến khi đã an toàn sau cánh cửa. Bailee nhắm mắt lại và ấn các ngón tay vào môi.

Anh đã không nhúc nhích. Đã không nói một lời. Đã không tán tỉnh, nhưng đột nhiên cô cảm thấy nguy cơ trong sự hiện diện của anh. Một nỗi đau làm rung qua ngực cô, vì cô biết. Cô có nguy cơ đánh mất trái tim mình với người đàn ông này.

Chương 10

Carter để đồ cần giặt ở sàn bếp trước lúc bình minh, cảm thấy lạ khi nghĩ người khác sẽ làm chuyện đó. Anh đã hình thành thói quen tự giặt quần áo nhiều năm qua, kể từ ngày nhận ra tất cả đều đã bẩn. Khi còn là một cậu bé, anh thường có một ngày không mặc quần áo để có thể giặt hết đồ. Nhưng khi lớn lên, anh mua đủ quần áo để vẫn có đồ mặc khi đến ngày giặt giũ. Samuel già, người thợ hồ thỉnh thoảng ghé qua đã nói hơn một lần là ông cảm kích vì Carter có mặc đồ.

Carter cười, nhớ lại câu chuyện đùa của người đàn ông già trong lúc anh đi vắt sữa và làm những việc vặt lúc sớm. Samuel không phải là người nhiều lời, thường thì những lời nói phần lớn là để dành cho chính ông trong những năm ông biết Carter.

Khi Carter trở lại từ nhà chứa đồ, bữa sáng của anh đã ở trên bàn, Bailee đã làm việc chăm chỉ ở bệ rửa. Vì không có một cái nồi to để nấu bên ngoài, nên cô đã để một cái trên lò để đun, để có thể đổi nước. Mùi bột giặt lan đầy trong không khí buổi sáng.

Không một lời, Carter xách một vài gánh nước sôi và đổ đầy nước mấy cái nồi ở giếng trước khi đi.

Bốn giờ sau, khi về từ vườn cây, anh để ý thấy chiếc chậu giặt đã được úp ngược sau nhà và tất cả quần áo đã được kẹp trên dây phơi. Anh dừng lại nhìn. Có tấm trải giường, khăn và nửa tá áo sơ mi và quần. Và một bộ váy.

Anh bước vào nhà bếp với nhiều tiếng động hơn thông thường, hy vọng rằng lần này sẽ không làm cô giật mình. Bailee đang đeo tạp dề có ren phủ trên vai. Đó chắc phải là chiếc tuyệt nhất của cô, anh nghĩ, cô đã đeo nó để bảo vệ, hay đúng hơn là che chiếc váy trông có vẻ như có cả vết vá trên những miếng vá. Cô làm anh liên tưởng đến những con búp bê vải mà anh đã thấy các bé gái cầm với những bộ váy làm từ vải bỏ đi.

Cô cười như thể tự hào về mình. "Em đã giặt xong và gần làm đồ ăn trưa cho anh xong."

Anh vui là cô không thể đọc được suy nghĩ của anh.

“Em lẽ ra đã có thể mang nó ra cho anh, nhưng sáng nay thật bận rộn.”

Cô có vẻ bồn chồn. Như thể cô lo rằng anh sẽ nổi giận với cô vì trễ. Phải chăng cô đã từng sống với một thời gian biểu khít khao cả đời? Có phải chưa có ai từng cho cô chút thời gian rảnh? Có gì đó đang làm cô phiền muộn, nhưng anh không biết đó có thể là gì.

Anh cúi xuống và chạm khẽ môi cô với môi anh mà không nghĩ là tại sao.

Bailee đỏ mặt. Cô vén một lọn tóc xõa ra sau tai. “Ừm” – cô vội tránh ra – “nó thật dễ chịu.”

Carter không biết cô có ý như vậy không, nhưng ít nhất cô đã không nghĩ ra thêm vài luật lệ về chuyện hôn, vốn là điều cô thích làm những khi anh đến gần cô. Anh đã cố kiềm không làm một lần nữa, anh cho rằng không nên mạo hiểm với sự may mắn. Anh ngồi xuống và ăn bữa trưa đã nguội trong sự im lặng, thậm chí còn bắt mình ăn nửa quả đào cô đặt trên dĩa cho anh.

Cô kể về nhà cô ở nơi cô gọi là “thế giới văn minh”, nhưng cô đã không khiến nó trở nên quá văn minh. Cô không hề một lần đề cập đến một người bạn hay họ hàng ngoài cha cô ra. Carter không thể không tự hỏi Bailee có không thấy cô đơn trong thành phố, nơi mà mọi người đi ngang qua cửa sổ nhà cô cả ngày, như anh đã ở đây không thấy một bóng người nào cả tháng hay không.

Cô thích nói lúc họ ăn. Anh cố chậm lại, vì anh thích nghe âm thanh giọng cô. Không quan trọng cô đang nói về điều anh biết hay điều anh chẳng quan tâm.

Anh đi không nói một lời, nhưng trở về trước khi trời tối. Khi anh tông cửa vào, vác theo một cái ghế, anh biết đã làm cô giật mình. Cô cố kiềm sự hoảng hốt, cố tỏ ra như thể không có gì bất ổn, nhưng có gì đã nhất định đã làm cô kinh sợ.

Cô theo anh đến lò sưởi và quan sát anh đặt chiếc ghế đối diện chiếc ghế bập bênh của anh. Lần này cô không hỏi khi anh chạm vai và hướng cô đến chiếc ghế. Sự bồn chồn của cô chập chờn như tĩnh điện giữa họ. Anh đã không làm gì để cô không thoải mái, nhưng các dây thần kinh của cô đang rộn cả lên. Anh quỳ xuống để đảm bảo rằng chân của cái ghế mới vừa đúng tầm cao của cô.

Tay anh chạm dọc bên hông cô để kiểm tra xem có vừa vặn không. Bailee thả lỏng người trong mùi gỗ mới cắt. Ngón tay anh chạy dọc cánh tay cô, đo sự cân bằng của hai chỗ để tay rộng. Rồi anh ngồi xuống gót chân và cười.

Chiếc ghế của Bailee rất vừa vặn.

Phải mất vài giây cô mới nhận ra anh đang tặng cho cô một món quà.

“Cám ơn anh,” cô thì thầm. “Em chưa bao giờ có một chiếc ghế được làm chỉ cho mình.”

Cô nhắm mắt và thả lỏng đôi vai mệt mỏi trong một chốc. Cái chạm nhẹ của các ngón tay

của Carter dọc theo cánh tay cô nhắc nhở rằng cô đang an toàn.

Khi cô mở mắt, Carter vẫn đang quỳ trước mặt cô, quan sát cô như anh vẫn luôn làm. Đôi mắt trong xanh của anh chứa đầy niềm vui chân thật vì đã làm cô vui.

Bailee nghiêng người tới trước cho tới khi mặt cô chỉ cách anh vài inch. "Chúng ta dùng bữa tối chứ?"

Anh gật đầu một lần và đứng dậy, đưa tay ra cho cô. Anh kéo cô lên khỏi ghế nhẹ nhàng. Họ đứng gần, họ như đang khiêu vũ.

Không ai nhúc nhích. Những tia nắng cuối cùng trải màu vàng rồi đỏ ngang sàn gỗ.

Bailee từ từ nhấc cánh tay và quàng chúng quanh cổ anh. Cô muốn cuộn mình vào cảm giác an toàn cô cảm thấy mỗi khi có anh gần bên.

Anh không di chuyển.

Cô dựa vào người anh, thân hình mềm mại tựa sát vào ngực anh. Trái tim anh đập cạnh người cô. Hơi thở anh đùa trên má cô.

Cô biết anh phải nghĩ rằng mình cưới phải một người đàn bà mất trí. Lúc trước thì cô ta đẩy anh đi, lúc sau lại bước lại gần một cách táo bạo. Nhưng nếu cô nói cho anh nỗi sợ Zeb Whitatke lớn dần trong đầu cô như cỏ bìm bìm, anh sẽ nghĩ cô bị loạn trí. Họ không có bằng chứng gì là gã đang tìm cô, chỉ là một mẩu tin của một cô gái hoảng loạn, người chỉ hơn một đứa trẻ một chút.

Ngón tay Bailee vuốt tóc Carter. Nếu sự thật là đúng, cô không có quyền đẩy người đàn ông câm lặng này vào nguy hiểm. Ý nghĩ rằng hôn nhân của họ có thể đổ vỡ nếu Zeb Whitaker còn sống đã giày vò sâu trong tâm trí cô đã ba ngày nay. Nếu cô không phải là kẻ sát nhân, không có lý do nào cho xổ số lấy vợ, và do đó không có lý do nào để cô kết hôn. Cô biết đã làm rối thế giới của Carter. Anh sẽ đổi nó trở lại như trước kia nếu có cơ hội chứ?

Và rồi cô nhận ra, cô có lẽ đã phải kết hôn, nhưng anh thì không. Anh đã trả tiền phạt cho cô và cưới cô vì anh muốn thế.

Bailee vùi mặt vào vai anh. Anh đã chọn cưới cô. Anh đã có thể bỏ cuộc khi nhìn thấy cô, nhưng anh đã không.

Carter cố kìm để không bế cô lên và làm cho nỗi lo lắng của cô tan biến. Anh biết mình đối với cô chẳng hơn người lạ là mấy, và cô không có chỗ nào khác để quay qua. Bất kể khó khăn gì đợi cô cũng tệ hơn nỗi sợ phải ở cạnh anh.

Ngón tay cô luồn qua tóc anh khiến anh càng khó suy nghĩ. Cô quá gần, anh có thể hít thở những mùi bao bọc lấy cô, mùi hồ bột lúc cô ủi đồ, mùi bánh mì, xà phòng và cái gì đó chỉ thuộc về cô. Và một mùi hương ngọt ngào, đầy phụ nữ không liên quan gì đến mùi nước hoa ở tiệm.

“Anh có thể ôm em một lúc không?” cô thì thầm bên tai anh. Cơ thể cô nhích lại gần, hoàn toàn không biết ảnh hưởng của mình lên anh.

Khi anh không trả lời, cô quay đi, gom góp những mảnh vụn của sự kiêu hãnh. “Em xin lỗi, em thường không cần…”

Trước khi cô có thể lùi xa hơn, anh giữ lấy hông cô. Với một cái kéo mạnh, anh nhấc cô khỏi mặt đất vào vòng tay anh.

Chân cô đung đưa trên mặt sàn, mặt cô ngay trước anh. Không có cách nào để cô không nhìn vào mắt anh.

Cô vùng vẫy một hồi khi cánh tay anh ôm cô quá chặt khiến cô gần như không thở được, cô cười. “Nhẹ thôi, Carter. Em cần được ôm, không phải nghiền.”

Anh hạ chân cô xuống sàn nhưng thả lỏng cánh tay chỉ một chút. Dựa đầu vào vai anh, Bailee khép mắt và cười. Khi cô dụi mặt vào ngực áo sơ mi của anh, ngón tay anh di chuyển dọc người cô.

Tay anh gột sạch những lo lắng của cô. Cô tan ra bên anh, cuối cùng cô đã tìm được một vòng tay an toàn. Cả ngày cô đã trông chừng và đợi vấn đề xảy đến. Giờ cô chỉ muốn cảm thấy an toàn.

Tay anh tiếp tục tìm kiếm, làm da thịt cô ấm lên dưới lớp quần áo. Cô hôn lên cổ anh, nơi nhịp đập tim anh rộn ràng, và anh cúi xuống chạm môi cô.

Nụ hôn của anh đã trở nên quen thuộc và cô đón chào nó. Nỗi kiệt sức cô cảm thấy chỉ mới lát đây tan chảy khi nụ hôn của anh tạo ra một hơi ấm sâu trong cô.

Một quả táo rơi ra khỏi cái kệ nhỏ bên cửa, làm vỡ tan thế giới yên lặng của họ. Carter phản ứng như thể một khẩu canon đã phát pháo trong phòng. Trước khi Bailee có thể nói gì, anh đẩy cô qua một bên và chộp lấy khẩu súng trường gần lò sưởi. Trong một khoảng thời gian ít hơn cô nghĩ có thể, anh dập cửa và chốt nó lại. Anh dựa người vào tường, nâng nòng súng vào một chỗ hẹp trên cửa.

Bailee nhặt quả táo đã lăn tới gần chân cô. “Chỉ là quả táo rơi thôi, Carter. Không có gì hơn. Em đã cứ lấy nó xuống khi lau chùi, nhưng anh lại đặt lại chính cái kệ đó. Em đã nghĩ là một ngày nào đó nó sẽ lăn xuống.”

Anh không có vẻ gì là đang nghe cô.

“McKoy!” một tiếng la vọng lên đằng sau cửa. “Là ta, cảnh sát trưởng Riley. Đặt khẩu súng trường mà ta biết cậu đang nhắm vào tim ta xuống. Ta đến đây.”

Carter bỏ súng xuống và thả lỏng người dựa vào tường. Khi anh liếc qua phía cô, ánh lửa

của vòng ôm của họ vẫn ở trong mắt anh, môi anh vẫn còn ướt với nụ hôn của cô.

Và còn hơn nữa, cô nghĩ. Một lời hứa sẽ kết thúc những gì họ mới bắt đầu lấp, lấp lánh trong đôi mắt xanh của anh.

Cô quay nhìn chỗ khác. Cô đã không muốn thú nhận rằng cô cũng cảm thấy thế. Họ đã nếm vị đam mê và cả hai đều muốn hơn nữa. Cô chỉ hy vọng rằng sẽ có lúc như thế.

"Làm sao anh biết có người đang tới?" Bailee nhìn Carter trước, rồi sau đó là quả táo trên tay cô. Cô đặt nó cẩn thận lại lên kệ, nhưng nó rơi vào tay cô trước khi cô có thể lùi lại. Bằng cách nào đó, cái kệ đã nghiêng tới trước. Cô chạm bên dưới miếng gỗ và đẩy nó thăng bằng. "Nó là một công cụ cảnh báo."

Carter gật đầu.

"Còn có những cái khác?"
Anh lại gật tiếp và nhấc chốt mở cửa.

Bailee mỉm cười. "Em có thể an toàn hơn là đã nghĩ."

Khi tiếng giày Riley nện trên hiên, Bailee luồn quả táo sau lưng, giấu đi điều cô mới biết. Có những bí mật trong căn nhà này, những bí mật có thể cứu mạng cô.

"Chào buổi tối." Riley bỏ mũ xuống. "Hai người tối nay thế nào? Ta hy vọng không làm gián đoạn bữa tối của cả hai."

Bailee liếc nhìn Carter.

Anh đọc ý nghĩ của cô và gật đầu.

"Chúng tôi muốn ông cùng ăn tối, cảnh sát trưởng. Tôi đã làm một cái bánh ga tô nhân đào.

Ông ngập ngừng một lát trước khi đồng ý. "Ta có điều cần nói với cậu, Carter. Nếu cậu không phiền ta nói chuyện trong lúc ăn. Không có nhiều thời gian để lãng phí."

Bailee vội vàng đặt thức ăn lên bàn trong khi hai người đàn ông ngồi xuống.

Riley nhăn trán khi thấy Bailee nghiêng qua vai Carter khi hỏi cảnh sát trưởng có nghe tin về Lacy hoặc Sarah không. Riley đã không bỏ lỡ cử chỉ nhẹ nhàng của Carter khi đặt tay quanh eo vợ, giữ lấy cô lâu hơn cạnh anh. "Họ ổn cả," Riley trả lời với nụ cười. "Ổn như hai người vậy. Gần đây nhất, chồng Sarah đã gửi thư báo ta rằng anh ta sẽ dẫn cô ấy đến Dallas để gặp một bác sĩ đặc biệt. Ta sẽ gửi tin nếu biết gì thêm."

Cô muốn hỏi xem ông có biết thêm gì về Zeb không, nhưng nỗi sợ đã khiến cô im lặng. Nếu cảnh sát trưởng đến để nói với họ về Whitaker, cô sẽ không phải đợi lâu.

Họ ăn gần xong bữa khi cảnh sát trưởng hạ thấp giọng theo kiểu ủy nhiệm. “Ta cần sự giúp đỡ của cậu, Carter. Bọn ta có một vấn đề ở một ga xép ở hạt Childress.”

Carter gác tay lên trước và lắng nghe trong yên lặng.

Cảnh sát trưởng Riley gật đầu như thể đang nghe một cuộc tranh cãi cũ nổ ra trong không khí giữa họ. “Ta biết cậu không thích di chuyển. Ta biết, con trai. Cậu đã không đi quá vài dặm khỏi cái nông trại này từ khi ta biết cậu. Nhưng người ta cần cậu, và theo ta biết, có thể cậu là người duy nhất có thể giúp được.” Ông thêm vào, “Ta sẽ đi cùng với cậu, mặc dù điều này có nghĩa là để tay Wheeler vô giá trị đó điều hành văn phòng. Ta hứa sẽ sát cánh bên cậu.”

Bailee chăm chú lắng nghe. Cô không thể tưởng tượng ra tài năng gì Carter có mà có thể khiến cảnh sát trưởng sẵn lòng năn nỉ anh đi một chuyến.

“Chúng ta có thể đón chuyến 6 giờ sáng và nếu may mắn, trở lại vào lúc đêm xuống,” Riley nói thêm. Khi Carter không trả lời, ông tiếp tục, “Có một vụ lật tàu đêm qua. May thay, chỉ là một toa hành khách, nhưng nó ở ngay sau máy tàu. Tất cả các toa khác đều kéo hàng. Các hành khách lẽ ra không nên ở trên tàu, nhưng họ đã chất đầy một toa khi ra khỏi Fort Worth.”

Riley trông có vẻ mệt mỏi. “Khi tàu trật đường ray, đó thật là một đống hỗn độn chết tiệt.” Riley liếc qua Bailee. “Cho phép ta xin lỗi.” Ông nhìn lại Carter. “Hai mươi nguwoif chết trong vụ va chạm, một vài người còn lại lây lất bị bỏng nặng và không tỉnh táo. Chỉ có một là không sao, một cô bé.

“Thật kinh khủng!” Trong mắt mình, Bailee có thể tưởng tượng ra cảnh một đứa trẻ bò ra khỏi đống đổ nát.

“Phần kinh khủng là, cô Bailee, chúng tôi nghĩ rằng vụ va chạm không phải là tai nạn. Chiếc tàu chở theo tiền trả công cho vài trang trại lớn trong khu vực và két sắt của toa xe thư đã biến mất. Đứa bé có thể là hy vọng manh mối duy nhất của chúng ta.\

“Nhưng Carter có thể giúp như thế nào?” cảnh sát trưởng nói chẳng có lý gì cả. Carter đã ở đây với cô. Anh không thể biết về vụ đổ tàu hay vụ cướp. Và xét từ cái vụ săn sóc vết thương trên mặt mình thì anh chẳng giúp gì được nhiều cho những người đang đau đớn.

Riley nhìn thẳng về Carter. “Luật sư ở địa phương, một người bạn cũ của ta tên Parker Smith, đang gặp khó khăn khi nói chuyện với con bé.” Ông ngập ngừng một phút trước khi nói thêm, “Theo quyển sách cô bé đem theo, chúng tôi tin rằng nó có lẽ đang đi tới một cái trường ở Tây Hartford, Connecticut.”

Carter vùng khỏi ghế và lao ra ngoài hiên. Anh không cần thêm thông tin.

Nhưng Bailee cần. “Tôi không hiểu, thưa cảnh sát trưởng.”

Riley không nhìn vào mắt cô. “Chúng tôi nghĩ cô bé, cũng giống như mẹ Carter, đã dự một trường đặc biệt ở đó. Có lần cha Carter đã cho ta biết rằng anh mình là một giáo viên trong cái

mà ông ta đã gọi là trường của Gallaudet." Riley nhìn Carter qua cánh cửa mở. "Cái tên đầy đủ của chỗ đó là Trường Hoa Kỳ cho người Khiếm Thính. Một bác sĩ tên Gallaudet đã lập ra nó vào năm 1817. Theo ta biết, đó là trường duy nhất trong cả nước."

Đột nhiên thế giới của Carter trở nên có lý hơn với Bailee. "Mẹ anh ấy bị điếc." Lời của cô là một câu khẳng định, không phải câu hỏi.

Riley gật đầu. "Ta đã không nghĩ chuyện đó quan trọng để nói ra vì đó là nhiều năm về trước và Carter có thể nghe được, cho dù nhiều lúc cậu ta chẳng thèm lắng nghe." Riley lên giọng một chút với những từ cuối.

"Còn cha anh ấy?" Bailee muốn biết thêm về họ.

"Cha Carter có thể nghe. Ông ấy gặp vợ khi đến thăm nơi anh mình làm việc. Ông ấy nói đó là tình yêu sét đánh. Nói thật thì ta không nghĩ ông là thấy đó là vấn đề giữa họ." Riley ngả người ra sau ghế. "Ít nhất cho tới khi Carter được sinh ra. Vài đứa trẻ trong thị trấn đã gọi cậu ta là con của kẻ khờ và đã đã diễu cợt về mẹ cậu ta như thể cậu không nghe thấy những lời chúng nói."

Bailee có thể tưởng tượng thấy chuyện đó đã diễn ra như thế nào.

"Khi vào thị trấn, cô ấy sẽ đi đến chỗ có thể nhúc nhích ngón tay trong bàn tay của Carter và hy vọng không ai nhìn thấy. Ta nghĩ hầu hết họ dùng cách câm lặng riêng để nói chuyện. Khi ta tìm thấy cậu ấy vào cái ngày đó, với xác của cha mẹ mình, cậu ấy cứ trùm tay mình với tay mẹ, cố gửi cho cô ấy những thông điệp câm lặng mà khong ai có thể hiểu. Cuối cùng ta đã phải kéo cậu ấy đi khỏi bà ấy. Nước mắt chảy xuống má cậu, nhưng cậu đã không thốt nên một âm thanh, cậu ấy cứ di chuyển tay trong một lối kỳ lạ." Riley hạ thấp giọng. "Như thể cậu ấy đang hét lên với bà ấy trong cái ngôn ngữ không ai trong chúng ta nghe được."

Bailee cố kìm tiếng khóc của chính mình. Tiếng gót chân giày của Carter ngoài nhà dội vào trong. Cô quay lưng lại, không muốn anh nhìn thấy khuôn mặt mình.

Riley đợi. "Ừm, con trai, cậu sẽ giúp chúng tôi chứ? Không có người nào trong vòng 300 dặm biết ngôn ngữ của người điếc. Chúng ta phải nói với cô bé này xem đã thấy những gì. Nó có thể là người duy nhất có thể tả lại ai đã lấy két sắt sau khi tàu đổ. Cảnh sát trưởng Smith không có biết làm sao có thể liên lạc được gia đình cô bé. Giả sử cô bé có họ hàng thì cũng phải mất một vài ngày để họ đến nếu biết chuyện. Với sự giúp đỡ của cậu, chúng ta có thể biết những gì cô bé biết và có thể giữ cho nó an toàn cho đến khi họ đến đón nó."

Carter xòe tay lên bàn như thể buộc chúng không được nhúc nhích. Anh trở nên chai lì trước mắt họ nhưng thể không thấy hay nghe gì nữa.

"Ta biết mình đang đòi hỏi điều gì." Riley cúi người tới trước. "Ta nhớ là đã phải mất bao nhiêu năm cậu mới vào thị trấn mỗi tháng một lần. Nếu không phải là chuyện quan trọng, ta đã không hỏi."

Bailee đặt tay lên vai Carter. Cơ thể anh có cảm giác như nó làm bằng sắt. Không một cơ bắp nào chuyển động. “Anh phải đi,” cô thì thầm. “Đứa bé ấy chỉ có một mình. Anh phải nói chuyện với cô bé.”

Carter không trả lời.

Riley quan sát Carter thật kỹ. “Ta đã nói chuyện với Lacy trước khi ra khỏi thị trấn. Con bé bảo cậu có thể ở nhà nó đêm nay. Tàu rời bến lúc bình minh. Nếu may thì cậu sẽ ngồi ở văn phòng cảnh sát trưởng của Childress vào buổi trưa.”

Carter phủ tay mình lên tay Bailee. “Chúng tôi sẽ sẵn sàng trong 15 phút.”

Bailee mở miệng để nói rằng không cần thiết để cô đi theo. Nhưng nhận ra cô bị ở lại một mình. “Em có thể sẵn sàng trong 10 phút.” Cô vội đi vào phòng ngủ.

10 phút sau cô bước ra khỏi nhà với túi du lịch trong một tay, và một rổ trứng và đào trong tay kia. Cô sẽ không tới nhà Lacy lần đầu mà không có quà, trứng và đào là tất cả những gì cô có thể nghĩ đến để mang đi.

Carter theo cô ra sau đó vài phút, khóa cửa sau lưng anh. Anh không mang theo cái gì, chỉ một quyển sách trong tay. Anh đặt cuốn sách trong xe và giúp Bailee ngồi lên băng ghế, cảnh sát trưởng cưỡi ngựa đi phía trước họ.
Cô lồng tay mình quanh tay anh và luồn ngón tay mình vào bàn tay anh. Không cần phải nói gì thêm cả.

Chương 11

Khi họ cất xong xe và ngựa tại nơi chăm sóc ngựa của Mosely thì đã là nửa đêm. Cảnh sát trưởng Riley vẫy tay tạm biệt, nói rằng ông sẽ gặp lại họ ở nhà ga lúc bình minh. Carter cầm giỏ của Bailee và tới căn hộ của Lacy ở trên tiệm in ấn. Cô chào đón họ ở cửa với những cái ôm cuồng nhiệt, rồi dẫn họ đến một cầu thang ở cuối cửa hàng.

Mặc cho sự mệt mỏi, Bailee không thể không buồn cười vì biểu hiện của Carter. Anh nhìn chăm chăm vào Lacy với một sự pha tạp của bối rối và kinh hoàng. Nếu Lacy cố ôm anh một lần nữa, Bailee sẽ không ngạc nhiên nếu thấy Carter nhảy bật khỏi cửa.

Anh đã không nói một lời với Bailee kể từ khi đồng ý đi. Cô biết anh không vui chuyện cô rời khỏi nông trang của anh nhưng anh đã đến. Anh bị rời khỏi môi trường sống quen thuộc và cố không thể hiện ra điều đó.

Tiếng trò chuyện của Lacy là một sự khuây khỏa cho Bailee khỏi sự im lặng ở nông trại, nhưng cô nghĩ đối với Carter nó là một sự phiền nhiễu. Cô bé cứ ra rả về chuyện thích học hỏi trong tiệm in và về việc cha chồng của cô tốt với cô thế nào. Người đàn ông già không làm được nhiều, kể cả việc leo lên cầu thang để giúp cô ổn định chỗ ở, nhưng ông tốt bụng và tôn trọng cô như thể cô là một quý cô, đối xử như thể ông đã tìm thấy của báu, không phải là một

kẻ sát nhân ông đã trả tiền để tại ngoại. Ông thậm chí còn lập một quỹ cho việc chi tiêu gia đình ở cửa hàng.

Bailee ngạc nhiên khi thấy căn hộ của Lacy rất ấm cúng, nó có một phòng khách nhỏ ở phía trước, nhìn ra đường phố và một phòng ngủ ở đằng sau. Đồ nội thất có vẻ cũ và mòn, nhưng là đồ chất lượng tốt. Thậm chí còn có một bàn ăn nhỏ với một cái ghế cạnh bên. Cái ghế đồng bộ được treo trên cái đinh trên tường.

"Em treo cái ghế kia lên để có thể ngắm nó lúc ăn và nhớ rằng em sẽ lấy nó xuống khi chồng em về nhà. Rồi thì em sẽ không còn phải ăn một mình nữa."

"Em không dùng bữa với cha chồng sao" Bailee đặt rổ xuống bàn.

"Chúng em ăn trưa tại quán, hầu như thế. Ông dùng bữa sáng và tối ở nhà trọ. Ông nói sẽ trả tiền để em ăn ở đó, nhưng em muốn ở một mình. Em nghĩ Frank của em có lẽ đang ở đâu đó, dùng bữa một mình. Em cảm thấy dường như gần với anh ấy hơn nếu làm cùng như thế."

Cô lôi một chồng thư mỏng từ cái hộp trên bàn. "Em có tất cả những thư từ anh viết cho cha mình. Anh ấy là một người tốt. Em có thể nói qua cách viết của anh. Anh nói rằng mình đang làm điều đúng và yêu đất nước của mình."

Bailee mỉm cười. Thực tế thì có lẽ Lacy biết nhiều về người đàn ông của cô hơn là Bailee biết về Carter. "Có biết khi nào anh ấy về nhà không?"

Lacy lắc đầu. "Một năm, có lẽ hơn. Em sẽ đợi. Em chưa từng có ai để đợi trước đó. Em bảo với mình là anh ấy chỉ là một người đàn ông, không hơn, vì thế em sẽ không mong đợi nhiều quá. Nhưng nếu anh ấy muốn em, em sẽ yêu anh ấy. Cha chồng em nói Frank không phải là đồ ngốc để không muốn có một thiên thần như em. Thử tưởng tượng xem, ông ấy nghĩ em là thiên thần."

Bailee nghĩ về những lời của Lacy một tiếng sau khi cô nằm trong bóng tối của phòng ngủ bé tí của căn hộ. Cô có ý nghĩ gần như thế khi cô chợt nghĩ Carter có thể sẽ rút chân ra khỏi cuộc hôn nhân này nếu Zeb Whitaker còn sống. Đó là nếu hắn thật sự còn sống. Nếu thế, Carter có lẽ sẽ không phải nghĩ lại chuyện hôn nhân. Zeb có lẽ sẽ làm anh trở thành góa bụa.

Lacy đã nằng nặc bảo họ lấy phòng ngủ. Cô bé không biết là Carter ngủ trong cái ghế duy nhất của phòng, chân anh ngáng lấy cửa.

Bailee biết anh không thoải mái, nhưng như thông thường, anh không chia sẻ suy nghĩ của mình. Thật sự thì cô thậm chí không chắc là anh ngủ.

Nếu anh ấy muốn em, em sẽ yêu anh ấy. Cô gần như nói to những từ đó lên. Phải chăng cô quá tuyệt vọng đến nỗi dâng trái tim cho bất cứ người đàn ông nào chỉ cần muốn có cô? Trong ba năm cô đã vờ rằng Francis Tarleton muốn cô. Mọi người đã hỏi về anh ta, nói về chuyện đám cưới của cô sẽ như thế nào khi cô đến gặp anh ở miền viễn Tây. Nhưng thời điểm đó

không bao giờ đến và cuối cùng người ta cũng thôi hỏi. Như nước trên lò lửa, giấc mơ của cô tan thành mây khói, bỏ lại cô không ai muốn, không được yêu và không được âu yếm.

Bailee lăn người qua để có thể thấy hình dáng của Carter. "Anh còn thức không?" cô thì thầm.

Anh nghiêng người tới trước quá nhanh để có thể là đã ngủ.

"Không." Anh trả lời.

"Nếu anh muốn, anh có thể nằm trên tấm trải ở bên kia giường. Cái ghế đó không thể nào thoải mái được."

Carter im lặng một chốc rồi cô thấy bóng tối thân hình anh di chuyển. Anh dựng ghế ngang cửa và tựa khẩu súng ở bàn ngủ. Căn phòng quá tối để thấy nhiều hơn hình dáng của mọi vật, nhưng cô nghe thấy anh cởi áo sơ mi, giày và quần dài. Anh cẩn thận nằm xuống bên kia giường, để ý là không chạm vào cô.

Cô đợi, nhưng không biết đợi gì.

"Anh có lạnh không" cô thì thầm.

"Không," anh trả lời, không nhúc nhích.

"Tốt, nhưng nếu lạnh thì em không phiền nếu anh lấy một cái chăn của em. Em không bao giờ lạnh." Cô lại nói huyên thuyên nữa.

"Anh ngủ được không?" cô hỏi chỉ để nghe giọng anh chứ không để làm gì hơn.

"Không," anh lại trả lời. "Ở đây quá sáng."

Bailee nghĩ về điều anh nói. Cô chỉ có thể thấy hình dáng bàn tay cô trước mặt. Bất kể nơi nào anh ngủ ở nông trại, nơi đó hẳn phải rất tối.

Anh có lẽ đoán được cô đang làm gì, vì anh vòng ngón tay quanh những ngón tay cô và đặt nó xuống giữa họ. "Đi ngủ đi… Bailee."

Giọng anh thì thầm qua màn đêm, và cô không thể không thích cách anh gọi tên cô.

Nhắm mắt lại, cô cố nằm yên. Có vẻ như hàng giờ đã trôi qua trước khi cô có thể ngủ, nhờ lắng nghe tiếng thở đều đặn của Carter và hơi ấm từ bàn tay anh trên tay cô.

Bailee ngủ dựa đầu vào vai Carter trong suốt chuyến tàu sáng hôm sau. Dòng người di chuyển như cát dọc theo lối đi không làm phiền cô. Carter quan sát tất cả mọi người đi ngang như thể nghĩ họ sẽ lôi súng ra và nã đạn.

Cảnh sát trưởng Riley ngồi một vài hàng cách đó, ông nói chuyện với một quả phụ và cô

con gái không chồng lớn tuổi. Ông chẳng có vẻ gì là đang tán tỉnh, chỉ là cho qua thời gian.

Khi họ đến mộtmoojtt nhỏ xíu của hạt Childress, Bailee rất thất vọng. Nó có vẻ bụi bặm và tồi tàn hơn Cedar Point. Có người ở cả hai bên thềm ga với chén bát trải ra trên mấy tấm chăn bẩn thỉu. Một người đàn ông có một nồi súp bắc trên lửa nhỏ. "Món hầm!" ông rao lên cho mọi người xuống tàu. "Thịt hươu tươi hầm!"

Vài người mua, những người khác đợi cho đến khi tô được trả lại để người khách tiếp theo sử dụng lại mà không cần rửa. Bailee để ý thấy súp thừa không được khách trước dùng hết sẽ được đổ ngược lại nồi để hâm lại và múc tiếp.

Carter nhìn như thể anh lạc vào một cơn ác mộng. Anh không thể quan sát hết mọi người, nhưng anh cố làm thế. Anh có thể bật chạy bất cứ lúc nào. Cô ước họ đến lúc bình minh, hay sau khi trời tối, khi đường phố không quá đông.

Bailee luồn tay mình vào tay anh. "Làm ơn ở sát em," cô thì thầm. "Nhiều người thế này làm em lo lắng."

Anh nhìn xuống cô như thể cô đọc được ý nghĩ của anh. Bàn tay anh cuộn chặt lấy tay cô. Một nụ cười thoảng qua khóe miệng anh và anh gật đầu khẽ.

Cô không thể cưỡng lại, nghiêng người lại gần và hôn anh lên má.

Cảnh sát trưởng ho lớn. Bailee thẳng người, không chút xấu hổ.

Cảnh sát trưởng Riley dẫn họ qua đám đông xuống hai khối nhà của cái chắc là đường chính. Ông huyên thuyên về chuyện ông nhớ trước đó nơi này chẳng hơn chỗ dừng chân lấy nước cho súc vật. Nhưng Bailee nghĩ chắc nó đã càng tệ hơn kể từ đó.

Ít nhất thì văn phòng cảnh sát trưởng sạch sẽ. Nhìn cảnh sát trưởng Parker Smith, Bailee nghĩ Riley có một người an hem sinh đôi. Ồ, có một số khác biệt nhỏ: Phần lớn tóc của Smith đã rơi xuống đầu và lên cổ, còn Riley có nhiều nếp nhăn trên khuôn mặt gầy, sương gió hơn. Nhưng câu chuyện đời của cả hai đều được vẽ lên trên vẻ mặt họ, và họ ra từ cùng một bảng trộn màu.

Parker Smith, tuy nhiên, thẳng vào vấn đề hơn Riley. Ông không mất thời gian nói chuyện tầm phào. Sau khi bắt tay Carter và gật đầu chào Bailee, ông dẫn họ ra phòng giam trống không phía sau. Ông giải thích rằng đang không giam giữ ai, chỉ đang dùng làm chỗ trú chân co một cô bé.

Tất cả các phòng giam đều sạch như văn phòng ông, nhưng mùi nôn mửa đọng trong không khí như mùi thối. Trong một lát, Bailee khong nhìn thấy đứa bé cuộn tròn trong một đống chăn trong phòng giam cuối.

"Cưng!" Smith kêu khi mở cửa phòng. "Này cưng! Ta có người muốn nói chuyện với cháu này."

Cô bé chẳng hề ngẩng đầu.

“Nếu cô bé bị điếc, Parker, nó cũng chẳng nghe thấy nếu ông hét lên, nhưng ông có thể làm hỏng thính giác của tôi.” Riley vít một ngón tay vào tai.

“Con bé không phản ứng lại trừ khi ai đó chạm vào. Rồi nó bắt đầu khóc. Tôi đã bảo một vài quý cô tốt để cưu mang nó đêm qua, nhưng tình trạng của nó như bệnh truyền nhiễm. Họ đều bận đẩy tay với lũ trẻ bình thường; chẳng có ai muốn chịu trách nhiệm một đứa khờ.”

Bailee liếc nhìn Carter, nhưng anh kiềm chế mình. Thực tế thì anh chẳng phản ứng như thể đã nghe thấy cảnh sát trưởng nói, anh nhìn vào trong xà lim. Đôi mắt xanh của anh quan sát cô bé thật kỹ như thể anh đang cố nghĩ xem phải làm gì.

Smith quay qua phía Carter: “Anh nghĩ có thể nói chuyện với con bé chứ? Chúng tôi đã thử dùng bút chì và giấy, nhưng nó không đụng đến. Tôi nghĩ là nó còn quá nhỏ để đọc và viết. Nhưng chúng tôi đã hy vọng là nó có thể viết tên mình. Ít nhất điều đó cũng giúp được phần nào. Tôi không thể báo cho người nhà nó biết cho đến khi biết nó là ai.”

Carter cởi áo khoác và đặt nó giữa hai chấn song, rồi không một lời anh bước vào phòng giam không khóa.

Anh không chạm vào đứa trẻ, chỉ quỳ trước mặt nó, từ từ nhích vào tầm nhìn của nó.

Cô bé ngẩng đầu lên một chút khi anh ra hiệu bằng tay, ra dấu như thể đang nói chuyện với một sinh vật rụt rè và đang bị hoảng sợ. Chuyển động của anh chậm rãi và không chắc chắn.

Sau một vài phút, mấy cái chăn vuột đi. Cô bé chùi một giọt nước mắt trên má và gật đầu. Cô ngẩng đầu cao lên, một chiến binh nhỏ tuổi dũng cảm trong một thế giới đáng sợ.

Bailee cảm giác như đang xem một phép màu. Người đàn ông cô đã cưới, người chẳng có nhiều lời để nói, đã nói chuyện với một đứa trẻ bằng cái cách chỉ hai người họ mới hiểu. Bailee không thể hiểu những ký hiệu, nhưng cô đoán ý nghĩa được truyền đi từ tay Carter. Anh đang nói với cô bé rằng sẽ ổn thôi. Anh nói nó đừng sợ hãi. Anh nói anh hiểu cô bé.

Thời gian trôi trong lúc tất cả bọn họ nhìn đứa trẻ nói chuyện với Carter. Anh lắng nghe và trả lời, tay anh di chuyển nhanh hơn khi cảm thấy thoải mái hơn với ngôn ngữ này.

Đột nhiên cô bé nhảy khỏi tấm chiếu vào vòng tay anh. Đôi tay cô bé cuốn quanh cổ anh và giữ chặt như thể đang bị chìm dưới nước và anh là hy vọng duy nhất của nó.

Anh đứng dậy, ôm cô bé bên mình, bảo vệ nó khỏi thế giới này, ít ra là trong chốc lát.

“Hừm, mình chết tiệt thật,” Riley lầm bầm, rồi liếc một cái nhanh về phía Bailee và thêm vào, “Xin lỗi cô.”

Carter ru đứa trẻ trong lúc đi. Bailee thấy lệ tuôn xuống gò má ửng đỏ của cô bé. Cô bé khóc, lặng lẽ trên bờ vai rộng của Carter. Cuối cùng nó đã tìm thấy ai đó nghe được mình.

Sau một lúc, Carter ra hiệu cho Bailee tới gần ngồi xuống chiếu. Anh gỡ đứa trẻ khỏi cổ mình và đặt nó vào lòng Bailee. Nó vùng vẫy trở lại với Carter, nhưng bàn tay anh di chuyển nhanh, nói cho nó biết là không sao.

Cô bé gật đầu và nhìn lên Bailee với một nụ cười rụt rè. Nó quệt ngón tay cái dọc bờ má đẫm nước mắt.

"Con bé nói gì thế?" Bailee hỏi, không dứt mắt khỏi cô bé.

"Cô bé nói em rất đẹp," Carter trả lời.

Khi Bailee liếc nhìn anh, anh mỉm cười. Đôi mắt xanh của anh bắt gặp ánh nhìn của cô và giữ nó trong một lát. Rồi anh quay qua đứa bé.

Hai vị cảnh sát trưởng đứng nhìn cách đó vài feet trong khi một người đàn ông không có ba từ để nói đang trao đổi không ngừng với một đứng trẻ câm lặng.

Khi cô bé dựa vào người Bailee và nhắm mắt, cuộc đàm thoại cuối cùng cũng kết thúc. Bailee dung đưa người khẽ, Carter đứng lên và tới phía Smith.

Cô bé có lẽ năm hay sáu tuổi. Bailee nghĩ. Bà cô sẽ gọi nó là cỡ cha-cõng-được. Nó quá lớn, người mẹ sẽ bắt nó tự đi, nhưng vẫn còn đủ nhỏ để cha có thể nhấc dễ dàng.

"Cô bé đang ngủ khi tàu trật bánh." Carter dựa người vào song sắt, tay vòng trước ngực, quyết định nói những gì phải nói. "Nó nhớ rằng đã thấy mẹ nằm trên sàn toa tàu. Nó bảo mẹ nó mở to và máu chảy từ miệng. Nó đã cô dựng mẹ ngồi dậy khi khói bắt đầu bao kín toa tàu. Nhưng mẹ nói đã ra hiệu 'chạy' trước khi trở lại ngủ với mắt vẫn mở to."

Bailee ôm đứa bé sát vào như thể cô có thể bảo vệ nó khỏi ký ức đó.

Carter đặt một bàn tay lên vai Bailee và tiếp tục nói. "Nó bảo rằng đã chụp lấy cái túi nhỏ, vì mẹ nó bảo luôn giữ nó gần bên. Nó chạy xa như có thể khỏi đám cháy. Rồi nó ngồi xuống cạnh cái túi, đợi mẹ nó lại."

"Đó là nơi tôi tìm thấy nó," Smith thêm vào. "Nó ngồi đó bình tĩnh như thể đang đợi một chuyến tàu khác."

Ông là ghé sát người tới Carter như thể nghĩ câu hỏi của ông sẽ đánh thức đứa trẻ. "Nó có thấy gì sau khi tàu đổ không?"

"Ngựa," Carter trả lời. "Những người đàn ông mặc áo khoác đen trên ngựa. Nó nói gã dẫn đầu có con ngựa có những đốm trên lưng. Chúng đã lấy một cái thùng trên tàu và để nó lên một xe thồ rồi đi mất. Nó không thể thấy chúng lâu vì chúng chạy về phía mặt trời."

“Vậy thôi sao?” Smith trông có vẻ thất vọng. “Tôi biết 20 cưỡi ngựa có đốm trên lưng và hàng trăm người có áo khoác đen. Mỗi người đàn ông trong hạt có lẽ đều sở hữu một cỗ xe. Bất cứ ai cướp tàu cũng có khả năng chạy về hướng Tây. Phía Đông là thị trấn.”

Parker Smith liếc nhìn đứa bé. “Đánh thức nó dậy! Xem thử nó có nhớ gì khác không. Hơn 20 người chết trong vụ đổ tàu, 6 người nữa bị thương. Chúng ta sẽ không tìm ra kẻ nào đã gây ra chuyện.” Smith bước một bước về phía cô bé.

Carter chận đầu ông. “Con bé không biết hơn nữa.”

“Nói phải. Chúng ta cứ tiếp tục hỏi cho đến khi nó nhớ ra chi tiết. Con bé là đầu mối duy nhất tôi có.”

Carter vòng cánh tay. “Thử xem.”

Sự bực dọc bốc ra từ Smith như hơi. “Anh biết tôi không thể làm thế nếu khong có anh. Nếu nó không có cái cuốn sách đó trong túi, tôi đã tưởng nó là con thú không thể hiểu chúng tôi.”

Ông liếc qua Riley như tìm sự hỗ trợ. “Nhưng tôi nhớ Harman đã nói về một người đàn bà trong thị trấn của ông ấy đã không thể nghe hay nói. Ông ấy nói cô ta dự một trường đặc biệt ở Tây Hartford, vốn không xa lắm chỗ tôi lớn lên.”

Parker nhận ra ông đang không nói ra đầu đũa gì cả với Carter. “20 năm trước, tôi đã cưỡi ngựa tới giúp phá vụ sát hại cô ta, nhưng không có nhân chứng, trừ khi anh nghĩ có thể tính thằng con cô ta, nó không hơn hơn…”

Smith dừng lại, nhìn chằm chằm vào Carter như thể mới thấy anh. “Anh là của kẻ khơ… Anh là con trai vợ chồng đó. Người duy nhất còn sống sau vụ đánh cướp.”

Carter không trả lời.

Smith tiếp tục. “Vì thế nên anh biết ngôn ngữ này. Mẹ anh là một trong số họ. Cô ta nói bằng tay.”

Carter không tỏ dấu hiệu gì như đang lắng nghe. Anh không cần nhắc lại cuộc đời mình; anh ở đây để giúp đứa bé. “Tên nó là Piper Halloway, và nó có một gia đình lớn ở Sherman. Mẹ nó đã đưa nó đến thăm trường. Piper lo là cha nó vẫn đang đợi chuyến tàu. Nó nói mẹ đã hứa với ông họ sẽ đến sớm.”

“Tôi sẽ đánh điện tín đến nhà cầm quyền ở đó.” Riley di chuyển về phía cửa, vui vì tìm ra việc có thể làm. “Chúng ta phải có câu trả lời. Có lẽ thậm chí một người thân đang trên đường tới đây sáng mai.”

Smith gật đầu. “Con bé có thể ở đây cho đến khi được đón. Tôi sẽ để nó ngủ một vài giờ.”

Ông quắc mắt về phía Carter. “Rồi thì chúng ta đánh thức nó và anh sẽ nói chuyện với nó nếu như tôi có phải nhốt cả hai sau song sắt.”

Bailee liếc nhìn Carter. Anh không nói một từ với Smith, nhưng cô có thể thấy nỗi giận đang bốc lên. Cô đứng với đứa trẻ trong tay. “Có nhà trọ nào trong thị trấn không, cảnh sát trưởng?”

“Moot cái ngay bên kia đường, thưa cô.”

“Tốt. Chúng tôi sẽ đưa Piper Halloway đi cùng.” Cô nhìn cảnh sát trưởng, thách ông dám tranh cãi. “Chúng tôi sẽ để nó ngủ đến khi nó thức dậy, rồi tìm gì ăn và sẽ hỏi thêm.”

Khi Smith bắt đầu cãi lại, Bailee bắt đầu trách móc. “Ông là dạng quái vật gì vậy, cảnh sát trưởng Smith? Con bé đã ở đây hai ngày, và ông chẳng thèm lau đất cát trên đồ nó hoặc máu mẹ nó trên tay nó thế?”

Smith rõ ràng không thích bị gọi là quái vật. Ông bước qua bên và để họ đi.

Chương 12

Bailee không biết Carter có đủ tiền để trả phòng khách sạn không. Anh trông không thoải mái lắm khi họ bước vào trong sảnh, nhưng thật ra anh đã không cảm thấy thoải mái kể từ khi họ đi khỏi trang trại.

Sảnh khách sạn nhỏ với một cái bàn viết dựa vào tường và một vài cái ghế cạnh cửa sổ. Quầy tiếp tân trông như kiếp trước của nó là ở trong một quán bar.

Giữ Piper sát vào mình, Bailee bước lại chỗ người thư ký có đôi mắt buồn ngủ. “Chúng tôi cần hai phòng thông nhau và một chậu tắm, mang lên càng nhanh càng tốt.”

Người thư ký chau mày. “Vì những rắc rối xung quanh vụ tàu đổ, chúng tôi chỉ còn một phòng. Tôi có thể mang một cái cũi cho con cô, nhưng sẽ phải mất vài giờ để nấu và kéo nước lên tắm. Chúng tôi chỉ cung cấp nước tắm cho phụ nữ và trẻ em. Đàn ông có thể xuống phố hai căn tới tiệm hớt tóc.”

“Được rồi.” Bailee ngần ngại. “Bao nhiêu vậy?”

“Hai đô cho căn phòng. 4 xu cho chậu tắm.” Khi Bailee chau mày, ông ta thêm vào, “Không có tính tiền cũi trẻ con.”

Carter đặt một đồng vàng 20 đô lên quầy và Bailee nhẹ cả người, cám ơn vì anh có tiền để trả.

“Có thể mang bữa trưa lên cho chúng tôi trong một giờ được không?” cô hỏi.

Người thư kí cười toe trước số tiền. “Vâng thưa cô. Vợ tôi sẽ phục vụ một món đặc biệt mỗi bữa ăn. Hôm nay bà ấy đã vượt hơn hẳn mình – thịt gà và bánh hấp. Tôi sẽ mang lên 3 tô trước

khi chúng hết sạch." Ông ta trả tiền dư cho Carter và đưa chìa khóa. "Phòng đầu tiên bên phải trên cầu thang. Nó là phòng tốt nhất của chúng tôi. Có lẽ hơi ồn ào, nhưng có gió nhẹ thổi xuyên qua vào buổi chiều."

Bailee cẩn thận giao Piper cho Carter và leo lên cầu thang. Khi họ đến đỉnh, cô mở khóa cửa và giữ cho anh đi qua.

Căn phòng nhỏ nhưng sạch và có một chiếc giường, một cái ghế lưng thẳng và một chậu rửa. Người thư ký theo họ lên lầu với một cái cũi nhỏ, trông giống như cũi dành cho trẻ con dưới 3 tuổi hơn. Khi ông dựng đặt cũi xong, một nửa khoảng đi lại của căn phòng bị chiếm mất.

Carter cẩn thận đặt Piper vào cũi, Bailee đắp cho cô bé một cái chăn mỏng tìm thấy ở cuối giường.

"Chúng ta sẽ để con bé ngủ cho tới khi nước tắm được mang đến." Bailee mở cái túi nhỏ của Piper và mỉm cười. "Cô bé đi mà không có gì ngoài một quyển sách và một con búp bê vải."

Bailee liếc nhìn Carter, nghĩ rằng anh sẽ bình luận tại sao mẹ Piper lại một mực bảo cô bé luôn mang theo cái túi bên mình mặc dù không có bao nhiêu thứ trong đó cả. Nhưng Carter không có lắng nghe.

Cô gần như chửi bậy thành tiếng. Người đàn ông này có khả năng tắt thính giác nếu muốn. Anh di chuyển chầm chậm qua phòng, các ngón tay chạm vào giấy dán tường đã phai màu khi thể anh mong một trong như bông hoa sẽ nổi trội hơn các bông khác. Khi anh đến chiếc ghế có phần tựa lưng hình thang cây, anh thử sức chịu đựng của nó và nhíu mày.

"Carter." Bailee đi tới cạnh anh và đợi cho đến khi anh nhìn qua cô, rồi mới nói tiếp. "Chúng ta có đủ tiền để mua cho con bé một cái váy và có thể là một cái áo ngủ không? Em có thể đi mua chúng trong khi con bé ngủ."

Carter lục lọi trong túi. "Có lẽ người mẹ đã muốn con bé trông như bao người khác trên tàu." Anh đưa cô 2 đồng vàng mệnh giá 20 đô.

"Ồ không. Chỗ đó nhiều quá. Cả váy và áo ngủ sẽ chẳng tốn hơn một vài đô la." Cô cố trả lại một nửa số tiền.

Carter lấy một cuốn sách từ trong túi áo khoác và ngồi xuống ghế, mặc kệ nỗ lực trả lại tiền của cô. "Mua những gì đứa trẻ cần." anh thì thầm như thể hơi xấu hổ vì những lời mình nói, "và những gì em cần luôn. Anh sẽ ở đây với nó."

Hơi nóng leo lên má cô. Anh có lẽ đã để ý thấy cô vận cùng một bộ váy mỗi ngày trừ ngày giặt giũ. Cô đã sống với không có gì mới trong quá lâu rồi, ý nghĩ mua cái gì cho cô thật là hơi dễ sợ.

Cha cô đã cho cô một khoản chi tiêu dường như không bao giờ đủ cho một tháng. Cô không nhớ có đồng xu nào sót lại để mua thứ nào khác ngoài những thứ cô phải dùng. Thậm chí khi

ông mua cỗ xe và trả tiền cho cô đi về phía tây với đoàn xe, ông đã tính toán số cô cần đến từng xu.

"Em nên dùng bao nhiêu?" Cô ghét phải hỏi. Ý nghĩ rằng cô giờ đây phải báo cáo lại tiền xài với một người chồng mang lại một vị chua trong miệng cô.

Anh không nhìn cô. "Tất cả chỗ đó. Anh có thêm nếu em cần."

Bailee cuộn các ngón tay quanh số tiền. "Tất cả ư?" cô biết Carter không thể là một người giàu có, nhưng anh đã cho cô quá nhiều.

Rốt cuộc anh cũng nhìn cô và cô biết số tiền không có ý nghĩa nhiều với anh, nhưng đôi mắt xanh của anh ấm lên khi nhìn cô. Anh muốn cô có tất cả số tiền cô cần, và cô sẽ không xúc phạm anh bằng cách đòi anh lấy chúng ta. Khi về nhà, cô sẽ cất số còn lại vào một cái lọ trong chạn đồ sứ. Không quan trọng chúng ít chừng nào, chúng sẽ là tiền của cô.

Bailee cố kiềm ý muốn ôm lấy anh, thay vì đó cô đặt bàn tay nhẹ lên cánh tay anh. "Em sẽ về sớm như có thể."

Anh nhìn những ngón tay cô đặt trên áo anh, rồi ngước lên nhìn cô không nói gì cả.

Cô gần như chạy khỏi phòng. Những gì cô thấy trong mắt Carter làm cô hoảng sợ hơn những gì Zeb Whitaker có thể làm. Vì trong ánh mắt Carter, cô thấy một lời hứa có thể tồn tại mãi mãi.

Bailee đi xuống phố, cố nghĩ xem mình cảm thấy thế nào về người đàn ông lạ mà cô đã cưới làm chồng này. Anh là người tốt. Cô thấy điều đó trong những gì anh làm. Và tốt bụng, ít nhất là đối với cô và Piper. Có nhiều thứ về anh mà cô không hiểu, có thể không bao giờ hiểu. Như, tại sao anh cưới cô? Anh gần như không để ý việc nấu nướng của cô. Anh chẳng có vẻ là cần cô trò chuyện hay chăm sóc nhà cửa. Anh có lẽ không bao giờ chạm vào cô nếu cô đã không chỉ cho anh thấy. Vậy, tại sao anh lại bỏ tên mình vào mũ với những người khác?

Bailee suýt đâm vào cảnh sát trưởng Riley trước khi thấy ông đứng ở giữa lối đi, sống động như một cột đèn đường. Ông có cái vẻ gì đó về mình, giống như đang cố gắng suy nghĩ để nhớ ra cái gì mà ông quên mất ngày hôm qua là gì.

"Tôi xin lỗi," cô nói và bước qua bên, hy vọng ông sẽ để cô đi. Cô không muốn nói chuyện với ông hay đúng ra là với bất cứ ai. Cô chỉ muốn mua những gì mình cần và quay lại với Carter.

Riley bước tới lui một cách bồn chồn, bước một bước, rồi lại lùi lại. Ông trông lo lắng, giống một người đàn ông sắp nói dối, cô nghĩ.

"Ta chỉ đến để kiểm tra cô. Để chắn chắn hai người đã ổn định cho đứa bé."

"Cô bé vẫn đang ngủ." Bailee bước vòng qua cảnh sát trưởng. "Carter đang ở với con bé. Tôi chỉ đi lấy vài thứ trong lúc nó ngủ."

Riley xoay vòng như trò ngựa gỗ quay tròn đang chạy chậm rồi bước theo bên cạnh cô. “Ta chỉ đi cùng thôi.” Ông có vẻ như nhìn về phía sau cô hơn là vào cô. “Ta cần thư giãn chân cẳng một chút.”

Lại một lời nói dối nữa, Bailee nghĩ. Ông không phải là loại người sẽ đi mua sắm chỉ để “thư giãn chân cẳng,” nhưng cô có thể nói gì được chứ

Cô cố chấp nhận sự hiện diện của ông là đi làm công việc của mình, nhưng lần này ông ấy làm cô cảm thấy bồn chồn. Có lẽ là do ông ta cứ chạm đuôi khẩu Colt để đảm bảo nó vẫn ở đó. Hay cái cách ông liếc xung quanh, quan sát mọi người. Đây có thể không phải thị trấn của ông, nhưng nó không có vẻ gì là tệ hại hơn Cedar Point.

“Cô biết không,” ông nói lầm bầm ở cách cô vài bước, “ba người ở trong trại giam đằng đó có lẽ cũng sẽ thoải mái như ở cái khách sạn đó. Sẽ chẳng được gì nhiều từ số tiền bỏ ra, vì khách thì đầy và có lẽ sẽ ồn ào tới tận nửa đêm. Trừ khi chúng tôi có sự cố trong thị trấn đêm nay, nếu không thì cả nhà giam sẽ là của các người.”

“Khách sạn cũng tốt rồi,” cô trả lời, cố làm ngơ cố gắng chọc cười của ông. Một căn phòng ồn ào cũng tốt hơn một cái xà lim có song sắt thay tường. Đó là theo kinh nghiệm của cô.

Bailee mua một cái váy ngủ cho Piper và một cái cho cô, cố gắng không để ý chuyện Riley cứ đi qua đi lại giữa cô và cửa sổ quầy hàng. Khi cô đến cửa hàng may quần áo nhỏ kế bên, ông thả lỏng một chút, có lẽ vì không có khách hàng trong đó.

“Nhà giam sẽ không có ai,” ông lẩm bẩm. “Cô có chắc là không muốn cân nhắc chứ Dù gì thì Carter đã trả tiền tàu, tiền phòng, rồi tất cả những quần áo này nữa.”

“Không,” cô trả lời. “Chúng tôi sẽ ở tại khách sạn, và Carter muốn tôi mua đám đồ này.”

Ông không có vẻ vui vẻ khi cô xin phép đi thử váy áo người thợ may đã may sẵn. Bailee cố làm ngơ Riley.

Cả hai chiếc váy vừa như thể nó được may cho cô và người thợ may gợi ý cô mua cả đồ lót mới. Lúc họ đang xem đồ coocxê ngoài, Riley đi tới cửa và đắm mình vào việc quan sát người di chuyển bên ngoài.

Cô biết mình phải nhanh chóng lên, nhưng cô không thể cưỡng lại việc bỏ thêm chút thời gian để chọn đồ lót mới. Chỉ lần này thôi, cô sẽ không mua cotton. Dù sao thì giờ đây cô cũng đã là phụ nữ có chồng. Sẽ không hổ thẹn khi mua đồ lụa có một chút ren.

Bailee cứ nghĩ viên cảnh sát trưởng già sẽ nói ông phải đi đâu đó, nhưng ông không nói gì cả. Khi rời cửa hàng may quần áo, họ đi ngang qua tiệm cắt tóc.

Bailee đưa mấy gói đồ của mình cho Riley. “Tôi sẽ đi vài phút thôi,” cô nói thế rồi biến mất vào trong tiệm.

Đúng như đã nói, cô trở ra chỉ trong giây lát với một túi nữa dưới nách.

Riley vật lộn với những gì cô đã mua. “Có lẽ đã đến lúc cô quay lại,” ông nói lẩm bẩm dưới hơi thở. “Đứa bé chắc đã tỉnh lại.”

Bailee nhìn ông và đi chậm lại. Ông không có lựa chọn nào khác ngoài việc làm như vậy.

“Tôi sẽ không quay lại khách sạn, cảnh sát trưởng, chừng nào ông chưa nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Không có gì cả,” ông trả lời hơi quá nhanh. “Tôi chỉ đang nghĩ số này là tất cả số mà chúng ta có thể mang nổi. Chắc có một cái luật gì đó về việc một người phụ nữ mua nhiều đồ hơn là cô là có thể mang.”

Bailee lại đi chậm hơn.

Riley đi một vài bước phía trước rồi khi nhận ra cô không còn ở bên cạnh nữa ông nảm chí quay lại về phía cô.

“Ông lo lắng chuyện gì thế?” Cô đứng ngay giữa lối đi bộ, từ chối nhúc nhích.

Cảnh sát trưởng văng ra một tiếng rủa, nhưng không cố nói dối nữa.

“Có phải là Zeb Whitaker không? Có phải hắn vẫn còn sống và đang tìm tôi không?”

Ông gần như cười lớn vì nhẹ nhõm. “Vậy là cô đã nghe tin đồn. Lacy đã đến văn phòng ta khóc lóc vì sợ, còn chồng Sarah đã nhắn là nếu Zeb tới đất nhà anh ta, sẽ không còn nghi vấn về cái chết của hắn nữa. Anh ta sẽ vui lòng nộp cái xác.”

“Vậy lời đồn là đúng?”

Riley lắc đầu. "Lời đồn luôn bắt đầu khi một cái xác bị biến mất. Nếu còn sống, hắn sẽ xuất hiện trong thị trấn và ta sẽ nói chuyện với hắn. Ta đoán là một con thú nào đó đã lôi cái xác vô bụi, và vì không biết chính xác các cô đã để hắn ở đâu, chúng tôi có 100 dặm để rà soát trước khi tìm thấy xương.”

“Nếu hắn còn sống...?” Cô không thể buộc mình nói hết câu.

Riley nhún vai và cười. “Vậy ta sẽ trả tiền lại cho 3 anh chồng, các cô sẽ được tự do ra đi.”

“Ý ông là nếu Zeb còn sống, thì tôi sẽ không còn kết hôn nữa?” Không thể nào là ông đang nghiêm chỉnh được. Ông chắc lại đang nói dối.

“Có vẻ như đó là chuyện công bằng phải làm. Dĩ nhiên nếu hắn còn sống, hắn có lẽ sẽ tới giết cô. Khi hắn làm thế, tôi sẽ phải bắt và treo cô hắn, vì thế tốt nhất là hắn cứ tiếp tục chết.” Riley cười. “Đừng lo chuyện Zeb nữa.”

“Ông không sao?” Bailee quan sát ông thật kỹ. “Đừng nói với tôi ông chỉ muốn đi mua sắm. Ông đã bảo vệ tôi mấy giờ qua như thể ông sợ ai đó sẽ bắn hay bắt cóc tôi giữa đường.”

Bailee đông cứng người lại khi cô nhận ra sự thật thoáng qua trong một giây trên mặt Riley. Rồi cũng nhanh như thế, ông khỏa lấp nó bằng một cái nhíu mày giống của một người cha. “Dĩ nhiên là không. Sẽ không có ai bắn cô.”

“Nhưng ai đó có thể bắt cóc tôi phải không?”

Riley nhượng bộ trước câu hỏi của cô. “Smith dường như nghĩ rằng kẻ cướp tàu sẽ cố bắt được đứa trẻ. Vì nó là nhân chứng duy nhất. Chúng tôi cố giữ im lặng về chuyện Carter đến, nhưng chắc sẽ có ai đó trong thị trấn biết. Nếu có một người biết, thì sẽ chẳng biết được những ai khác thêm sẽ biết. Bọn cướp có thể là ở đây và quan sát nhất cử nhất động của chúng ta. Đợi có cơ hội bắt lấy đứa trẻ.”

“Carter sẽ không để ai bắt cóc con bé.”

Riley gật đầu đồng ý. “Nhưng nếu không được con bé, chúng sẽ cố bắt cô để đổi chác.” Ông hít một hơi sâu. “Smith nói đúng. Cả ba người sẽ an toàn hơn trong nhà gian.”

Bailee không trả lời. Cô giữ chặt lấy túi đồ và chạy về phía khách sạn. Cảnh sát trưởng cố hết sức để theo kịp.

Đến phòng, cô dừng lại đủ lâu để hít một hơi sâu và xoay nắm cửa chầm chậm.

Carter ngồi ở ghế, giữ Piper trên một đầu gối. Hai tay anh vòng quanh cô bé, bàn tay anh lắc lư trước mặt nó.

“Chuyện gì thế?” Riley vừa hỏi vừa thở.

Carter cười. “Tôi đang hát cho con bé một bài.”

Cảnh sát trưởng nhìn như thể ông sắp lôi súng ra bắn Carter vì anh đã điên hoàn toàn. Vào một ngày tốt, ông có vẻ như không thể hiểu hầu hết mọi người, và hôm nay thì không có vẻ gì là ngày tốt cả. Bailee nhanh chóng vào đứng giữa họ à thấy mấy cái túi lên giường. “Em đã mua một cái váy và áo ngủ cho con bé. Anh sẽ nói cho nó biết chứ?”

Tay Carter nhúc nhích trước mặt Piper một lần nữa. Lần này không phải lối di động lắc lư.

Cô bé gật đầu.

“Cái váy có nơ đỏ và ren dọc theo tay áo.” Bailee vừa lục trong đám túi vừa líu lo không ngừng. “Em chắc cô bé sẽ thích, hy vọng là em đoán đúng kích cỡ. Em không quen mua đồ cho trẻ con. Em đã cố nhớ Piper cao bao nhiêu bằng cách ước lượng con bé đứng tới đâu so với em khi nó đứng gần."

Riley quay qua nhìn Bailee, như thể cân nhắc thôi dùng viên đạn vào Carter mất trí, thay vào đó sẽ dùng nó vào Bailee để giải thoát cô khỏi bệnh nói huyên thuyên vô phương cứu chữa. Cô khiến ông phát khùng lúc ở trong tù của ông với hằng hà sa số câu phát biểu và kế hoạch. Có lẽ ông cứ nên để cho lũ cướp tàu bắt cô đi. Bọn chúng có lẽ sẽ trả cô lại chỉ trong một giờ. Ông quắc mắt sang Carter cầu cứu, nhưng Carter chẳng có vẻ gì là đang lắng nghe. Anh có vẻ như nghĩ rằng nghe, cũng như nói, là một lựa chọn anh có thể điều khiển được.

Cuối cùng Riley ngắt lời Bailee. "Hai người sẽ cân nhắc lại việc chuyển lại vô nhà tù chứ?"

"Không," Bailee trả lời lần thứ ba.

Vai Riley chùng xuống một inch. "Được rồi, ta sẽ bảo cảnh sát trưởng Smith. Chúng ta sẽ cho đứa trẻ thêm một tiếng nữa để nó tắm và ăn gì đó, rồi chúng ta sẽ quay lại để hỏi thêm vài câu." Ông để ý thấy Bailee định mở miệng, liền nhanh chóng thêm vào, "Tôi sẽ không thảo luận về chuyện đó thưa cô. Vì là chúng tôi có thể bỏ hai người vô tù vì làm cản trở việc thu thập thông tin."

"Vậy ông sẽ thu thập được bao nhiêu thông tin nếu không có Carter, cảnh sát trưởng?" Bailee chêm vào câu hỏi trong lúc ông lấy lại hơi.

Riley nhíu mày nhìn cô. "Tôi sẽ trở lại," ông nhanh chóng nói và bước ra hành lang trước khi thua cuộc.

Đúng như đã nói, Riley và Smith trở lại một giờ sau đó. Carter đã để Piper và Bailee có thời gian riêng tư để tắm gội. Anh dành 10 phút để tắm tại cửa hiệu cắt tóc và thời gian còn lại là để quan sát cửa phòng khách sạn của họ ở bên kia đường. Lúc Bailee kéo màn ra, anh biết là đã an toàn để quay lại.

Ba người chỉ vừa đủ thời gian ăn trưa xong, rồi Carter để hai vị cảnh sát trưởng vào. Carter biết phải làm những gì có thể để giúp họ bắt bọn cướp. Những kẻ sẵn sàng giết những người trên tàu để đánh cướp sẽ không dừng lại ở việc sát hại một đứa trẻ nếu chúng nghĩ cô bé có thể nhận diện chúng.

Carter nói chuyện với Piper suốt buổi chiều về mỗi chi tiết trước và sau vụ cướp. Đến tối, hai viên cảnh sát trưởng rời khỏi với ít thông tin hơn cả buổi sáng hôm ấy.

Carter nhẹ nhõm khi thấy Piper để Bailee giúp cô bé vận chiếc áo ngủ mới. Cô bé chơi với con búp bê vải của mình ở giữa giường. Carter kéo ghế lại gần cửa sổ để có thể đọc, nhưng Bailee cứ như một cánh bướm, lởn vởn khắp phòng như thể có chuyện để làm. Cô dùng khăn nhúng ướt từ bồn tắm của Piper để chùi đất bẩn khỏi cái túi du lịch của cô bé, rồi cất mọi thứ lại vô trong đó ba lần rồi mới thỏa mãn.

Carter quan sát mọi cử động của cô qua khóe mắt. Anh quên mất mình đang đọc gì và phải lật lại vài trang để xem lại. Ngày hôm nay cứ như vô tận, nói về thảm kịch của Piper giống như

là sống lại ký ức về cái chết của cha mẹ anh một lần nữa. Nhưng đúng như lời đã hứa, vợ anh đã ở cạnh bên anh, giúp đỡ mỗi khi có thể. Anh ngạc nhiên khi nhận ra rằng nhìn cô giờ đây đem lại cho anh một cảm giác an bình.

Cô tiếp tục đi loanh quanh trong phòng. Con đường phía dưới chuyển dần vào đêm. Các gian hàng bắt đầu đóng cửa. Những cặp đi dạo thay thế cho khách mua sắm. Gió thổi mạnh, hứa hẹn một cơn giông qua tiếng rít giữa các tòa nhà.

Bailee xõa tóc xuống. Màu đen óng ả của nó làm anh ngạc nhiên khi cô thả nó xuống eo mình.

Carter lật lại ba trang nữa và cố tập trung vào từ ngữ trong sách một lần nữa.

Lúc tiếng đàn piano vọng từ đâu đó ở một con đường bên cạnh, Piper cuộn mình quanh con búp bê vải và thiếp đi. Tiếng nói phả lên như khói qua ống khói, tụ lại, thay đổi từ những tiếng thì thầm tán tỉnh nhau đến những tiếng cười đùa vui vẻ.

Bailee cột tóc với một dải ruy băng và bắt đầu cởi hàng nút dọc sau lưng váy.

Carter đóng sách lại và cố nhìn ra ngoài cửa sổ. Cứ đà này, anh sẽ đọc ngược hết quyển sách nếu không dừng lại.

Cô đứng quay lưng lại với anh, váy mở để lộ một khe nhỏ cho thấy một phần mảnh da thịt từ cổ đến hông. Mái tóc đen lắc lư ngang chỗ hở đó trong lúc cô cởi áo.

Anh cố không nhìn nhưng mắt anh chẳng thấy gì hết ngoài cửa sổ, mặc dù cố giả vờ nhìn ra hướng đó. Tất cả những gì in vào đầu óc anh đến từ góc nhìn về phía nơi cô đứng.

Trong lúc anh quan sát cô mà không tỏ ra là đang nhìn, cô làm một điều thật kỳ lạ. Với quần áo vẫn che người cô tròng áo ngủ qua đầu.

Carter thôi không giả vờ nữa mà quay qua nhìn chằm chằm. Giống như một con rùa chuyển từ cái mui này sang cái khác, Bailee rút một tay ra khỏi váy và đút nó vô tay áo ngủ. Tiếp đó là tay còn lại. Cái áo ngủ dần dần trượt vào vị trí, đồng thời trong lúc đó chiếc váy tụt dần xuống sàn.

Anh chưa từng thấy một hành động như thế trong đời. Trong suốt quá trình, phần da thịt bị lộ ra là rất ít. Không phải là anh muốn nhìn thấy cô lõa thể, anh nói dối với mình. Nhưng hành động của cô đã được tập luyện tới hoàn hảo. Anh sẽ không ngạc nhiên nếu nói cô trình diễn như thế trong một màn xiếc phụ. Mọi thứ đều rất đứng đắn… nhưng.

Và nhưng gì chứ Anh rủa thầm mình. Anh đã muốn cô làm gì chứ Nếu anh đã là một người lịch sự thì đã xin phép ra ngoài vài phút để cô có chút riêng tư. Cô có thể là vợ anh, nhưng có lẽ cô không muốn bị ai trố mắt nhìn.

Carter ngó ra ngoài cửa sổ, nhìn những ngọn đèn chập chờn trong gió khi không khí trở nên lạnh hơn, hứa hẹn một cơn mưa. Tại sao anh không thể nghĩ ra phải làm gì trước khi chuyện xảy ra và anh làm một điều sai trái? Anh đã có thể xuống sảnh và ngồi ở một trong những cái ghế không thoải mái đó, dễ dàng như ngồi trong cái ghế trên lầu này vậy.

Ý nghĩ này chỉ nảy ra với anh khi cô đã chuẩn bị xong để đi ngủ, còn anh vẫn ngồi cạnh cửa sổ, áo quần chỉnh tề.

Chương 13

Carter mở sách và cố làm ra vẻ như anh đang đọc. Anh mặc cái quần tốt và áo sơ mi trắng mà Bailee đã giặt và ủi cho anh. Nếu anh đi ngủ trong bộ đồ này, sáng mai chúng sẽ nhàu mất. Nếu không, thì một lúc nào đó anh sẽ phải ra khỏi chiếc ghế lưng kiểu thang cây bất tiện này để cởi chúng ra. Sẽ chẳng có cái áo ngủ nào để trốn vào trong như Bailee đã làm. Anh đã chẳng mặc cái áo ngủ nào kể từ khi chạy khỏi nhà viên mục sư. Cũng chẳng bao giờ thấy sự cần thiết của chúng, ít nhất là cho tới đêm nay.

Đêm hôm trước, trong căn hộ nhỏ xíu của Lacy rất tối nên Carter cho rằng Bailee không thể biết được là anh đã cởi đồ trước khi nằm vào giường. Anh đã dậy trước bình minh và mặc đồ lại. Trong phần lớn cuộc đời mình, anh đã mặc và thay đồ trong bóng tối hoàn toàn. Nhưng đêm này thì khác. Ánh đèn từ bên kia đường rọi vào qua cửa sổ quá sáng anh có lẽ sẽ không thể ngủ được, cho dù có đủ dũng khí để cởi đồ ra và nằm xuống đi nữa.

Bailee nhấc Piper đang ngủ khỏi giường và đặt cô bé vào cũi rồi đắp chăn cho bé. Carter nhìn cô cúi xuống hôn lên má con bé. Anh tự hỏi mẹ anh có từng làm như thế với anh không. Ký ức về cái chết của bà đã làm phủ lấp hết những ký ức khác. Anh sẽ không bao giờ kể rõ cho ai, anh sẽ không nhưng dù anh có cố nghĩ về lúc bà còn sống, cái chết của bà vẫn luôn bao phủ các ý nghĩ của anh.

Bailee vén tấm phủ giường và chui vào dưới.

Carter cố đoán xem anh có thể ngồi vờ như đang đọc được bao lâu. Một tiếng? Hai? Cả đêm? Người anh đã muốn duỗi ra rồi. Anh chỉ ngủ được chút ít đêm qua, và ban ngày thì dường như dài vô tận. Anh cảm thấy dường như thần kinh mình đang chạy gấp đôi trong nhiều giờ rồi.

Carter đứng dậy. Anh chưa bao giờ cho mình là kẻ hèn nhát, và anh bây giờ cũng không thể được. Anh không phải là đang qua đêm cùng một người phụ nữ lạ. Đây là vợ anh. Một người vợ anh sẽ thường xuyên ngủ cạnh bên trong những năm sắp tới. Cô có hốt hoảng trước cảnh anh thay đồ hay không, thì giờ anh sẽ biết.

Anh kéo áo sơ mi khỏi quần, cởi nút và vắt nó lên ghế. Đồ lót của anh là cotton mộc (chưa tẩy trắng). Carter đã cắt cổ tay áo của chiếc áo lót sau khi mua, để tay áo chỉ tới khuỷ tay anh. Vì anh chẳng biết may vá, các ống tay bị tưa sợi và vải mỏng dần vì giặt giũ. Nhưng cho tới trước lúc này, anh chưa bao giờ để tâm chuyện chúng trông ra sao, miễn là chúng khá sạch. Đồ

lót mùa hè là thứ anh đặt hàng bốn cái một đô la mỗi mùa xuân, rồi quăng chúng vào sọt đựng giẻ khi mùa thu tới, cũng là lúc đặt mua bốn cái cho mùa đông.

Anh cân nhắc việc cởi tất, nhưng rồi lại quyết định thôi. Anh cũng không biết tại sao, nhưng có vẻ như không đứng đắn lắm nếu ngủ cùng giường với một người đàn bà mà lại để chân trần.

Carter với lấy cái chăn mỏng và một tấm vải. Anh leo vào giường trước khi lại bắt đầu nghĩ ngợi thêm. Nếu không cẩn thận, anh sẽ nghĩ đến chuyện quay lại cái ghế và sẽ không ngủ được miếng nào.

Bailee không nhúc nhích. Trong một chốc, anh nghĩ cô đang ngủ. Nhưng trước khi anh có thể thư giãn người, cô quay qua đối mặt với anh. Carter cố làm như thể anh không để ý rằng cô chỉ cách anh có 2 inch (5.08 cm) và đang nhìn chằm chằm vào anh.

"Anh sẽ hát bài hát im lặng cho em chứ?" cô thì thầm.

"Gì chứ?" Carter nhắm mắt và rủa thầm. Tại sao anh lại nói thế chứ? Cô hẳn biết anh nghe cô nói. Cô chỉ cách anh có 2 inch.

Nhưng cô rất ân cần, "Anh sẽ hát bằng tay cho em như với Piper chứ?"

Lời yêu cầu thật ngớ ngẩn, anh suýt nữa là từ chối. Tại sao một người có thể nghe lại muốn cảm thấy một bài hát chứ?

Carter không nói gì cả. Anh đã nói một từ và đó là một từ ngu ngốc. Anh nghĩ trong một phút, rồi mở cánh tay ra.

Khi cô không nhúc nhích, anh khẽ khàng đặt tay lên vai cô và kéo cô vào sát anh. Lưng cô dựa vào ngực anh, trong khi đó đôi tay anh cầm tay tay cô.

Anh đặt những ngón tay cô lên phía trên tay anh, để khi anh nhúc nhích tay cô có thể cảm nhận những từ ngữ anh ra dấu. Nó không phải là một tư thế dễ chịu, nhưng anh sẽ không ngồi dậy trên giường và đặt cô ngồi lên đầu gối mình.

Anh nhúc nhích tay một cách chậm rãi, lắc lư qua lại như thể ngón tay anh đang điều khiển giai điệu trong lúc chuyển động. Anh chỉ có thể nhớ vài phần bài hát mẹ anh thường ra dấu cho anh. Những cụm từ, vài câu chỉ hơi hoặc chẳng có nghĩa lý gì cả, nhưng chúng vẫn vương lại trong trí nhớ của anh.

Sau một hồi, cô quay mặt lại và má cô chạm vào má anh. "Anh sẽ nói cho em nghe lời bài hát chứ?" cô hỏi. "Giúp em hiểu được chúng?"

Dựa khẽ vào tóc cô, Carter thì thầm những từ anh có thể nhớ vào tai cô. "Rock-a-bye, rock-a-bye, đừng khóc."

Cơ thể cô dựa vào người anh thật ấm và thật dễ chịu, đó là điều mà anh chẳng ngờ tới.

Ngón tay cô vuốt ve bàn tay anh trong lúc anh lặp lại cử động của mỗi từ.

Cô bật cười khi ngón tay cô cuộn rối vào ngón tay anh. Anh thích âm thanh giọng cô cười và cảm giác về cô khi cô rúc người cố trở lại vị trí để anh có thể tiếp tục.

Anh ra hiệu chậm lại để những ngón tay thanh mảnh của cô có thể lướt dọc theo bàn tay anh, chạm vào những từ ngữ câm lặng. Khi bàn tay cô áp vào tay anh, anh dừng hẳn và ngón tay họ dần dần đan vào nhau.

Bailee quay người lại trong vòng tay anh đối mặt với anh. Lúc này họ đã quá gần, hơi thở của cô hòa trộn với hơi thở của anh.

"Em sợ," cô thì thầm và chạm ngón tay vào môi anh. "Sợ rằng trong phần đời còn lại của mình, em sẽ không còn có được cái cảm giác khi em ở gần anh." Cô khẽ chạm môi vào môi anh.

Anh vòng tay thật chặt quanh người cô và ép sát cô vào người anh. Đồ lót mộc của anh hay bộ váy ngủ mới của cô không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng bây giờ là Bailee muốn được ở trong vòng tay anh.

Anh hôn cô thật khẽ, và qua cái cách cơ thể cô cử động bên người anh, anh hiểu cô thích được hôn như thế nào. Cô là một người phụ nữ sợ rằng không bao giờ được cảm nhận, còn anh là một người đàn ông sợ cảm nhận quá nhiều. Nhưng đêm nay anh sẽ không thể dứt ra được, cho dù có một họng súng chỉa vào đầu đi nữa.

Nụ hôn của họ càng trở nên dài và sâu hơn. Tại một điểm nào đó, anh biết mình đã tới tận cùng hiểu biết của cô về những chuyện gì họ đang làm. Anh lao về phía trước, khám phá vùng nước chưa có trên hải đồ.

Khi đầu óc có thể lại suy nghĩ được, anh nhớ là mình cũng phải vuốt ve cô nữa, chứ không chỉ hôn thôi. Lần này, khi anh để tay lên ngực cô, không còn những lớp áo lót buộc lấy ngực cô nữa. Chỗ da thịt mềm mại ấy lấp đầy tay anh.

Bailee thở ra và nghiêng người ra một vài inch để anh có thể chạm vào cô hoàn toàn.

Đầu Carter như nổ tung. Miệng cô rất ấm, mềm mại như nhung và đầy mời gọi. Anh di chuyển tay sang ngực kia của cô và không thể tin nổi là cảm giác về nó thật tuyệt vời làm sao.

Cô hé miệng rộng hơn dưới sự vuốt ve của anh như thể ban thưởng cho anh. Anh biết, không chút nghi ngờ, rằng anh mang lại khoái cảm cho cô với sự vuốt ve của mình. Nụ hôn sâu dần. Sự mơn trớn của anh trở nên bạo dạn hơn, dịu dàng âu yếm lướt trên váy ngủ bằng cotton của cô.

Anh giật hàng nút trên váy cô, cố mở chúng ra.

Cô đặt tay lên tay anh như thể ngăn anh lại.

Anh không nhúc nhích, không chắc cô muốn làm gì. Môi anh khẽ chạm vào tai cô. “Bailee,” anh thì thầm.

Cô khẽ nghiêng đầu qua và dịu dàng hôn anh. Khi anh hôn cô sâu hơn, anh cảm thấy bàn tay cô rời khỏi ngón tay anh.

Với một niềm mong mỏi đột ngột, anh giật váy ngủ của cô, nút áo đành chịu thua sự khích lệ của anh. Phía trước áo ngủ của cô mở ra tới tận hông và anh luồn ngón tay vào giữa cotton và da thịt cô.

Người cô siết chặt lại vì ngạc nhiên, nhưng cô không phản đối khi anh do dự lướt tay ngang ngực cô. Đầu tiên anh khám phá, nhưng với mỗi cái vuốt ve nhẹ thì anh lại càng muốn nhiều được hơn. Một sự mong mỏi tận sâu trong tâm bảo với anh rằng dù anh có âu yếm người phụ nữ này trong bao lâu hay trọn vẹn như thế nào nữa, anh cũng không bao giờ cảm thấy đủ. Anh cảm thấy như một người mù chạm vào thiên đường lần đầu tiên và biết được tất cả các kỳ quan và vẻ đẹp của nó dù không thấy được gì.

Anh luồn tay vào tóc cô, kéo rơi ruy băng buộc tóc khi ngón tay anh cuộn quanh làn tóc đen mềm như lụa. Nụ hôn của họ chuyển từ dịu dàng sang đam mê, và anh như vẫn chưa cảm thấy mình cảm nhận đủ hết cô.

Anh lăn người qua nằm áp người lên cô, để cô biết anh cần cô đến mức nào.

Đột nhiên cô quay mặt đi và tìm cách bò ra khỏi dưới cơ thể anh.

Trong một thoáng, anh ôm cô, không tin rằng cô không cảm thấy những gì anh đang cảm nhận. Tại sao cô lại muốn đi chứ? Sao cô có thể chấm dứt thiên đường này giữa họ chứ?

Nhưng cô đẩy người ra, và bò ra khỏi giường. Anh nhìn cô đứng đó dưới ánh đèn mờ mờ từ cửa sổ, run rẩy và sợ hãi. Váy cô được giữ lại bằng một nắm tay chặt, tay kia chậm vào môi như thể nén tiếng khóc.

Carter đổ mình xuống gối, cầu xin anh chết ngạt đi giữa các nếp gấp của gối và sẽ không phải nhìn cô nữa, quá xinh đẹp và quá sợ hãi. Anh thậm chí không chắc đã làm gì sai, nhưng dù nó là gì thì chắc nó phải tồi tệ lắm, xét từ biểu hiện của cô.

Nhưng thần thánh đã không chịu giúp. Anh vẫn sống. Sau khi cố gắng lấy lại tự chủ của cơ thể mình, anh quay qua bên và hít một hơi. Anh không chắc mình đủ can đảm để đối diện với cô. Anh không muốn lừa dối mình và giả vờ như không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng anh không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ mất tự chủ. Hay là nó sẽ làm cô sợ đến thế.

Khi anh nghĩ sẽ thực hiện bổn phận người chồng, anh đã không bao giờ nghĩ nó sẽ thế này. Máu anh vẫn còn sôi và nhu cầu kéo cô trở lại với anh vẫn quá mạnh, vẫn làm rộn rạo các giác quan của anh với mùi hương của cô và cảm giác về cô, vị của cô.

“Carter,” cô nói, giọng cô hơi đứt quãng một chút.

Anh buộc mình mở một mắt ra. Cô vẫn đứng đó, vẫn khêu gợi như trước. Tay trái của cô vẫn tiếp tục giữ áo ngủ lại phía trước, tay phải nắm khung giường thật chặt, anh có thể thấy khớp tay trắng bệch trong bóng tối mờ.

"Em… Em…" Cô có vẻ vẫn chưa suy nghĩ tỉnh táo lại, "Chúng ta… Chúng ta…"

Anh phải giúp cô. "Anh xin lỗi đã làm rách váy của em."

Cô liếc xuống như thể đã không để ý. "Chỉ là mấy cái cúc rơi ra. Chuyện này luôn xảy ra với đồ may sẵn." Ngón tay cô lướt dọc theo cái hàng trước đó đính mấy cái cúc nhỏ. "Em thường tự mình may chúng lại trước khi mặc những thứ không phải tay mình làm."

Carter nghĩ chắc miệng mình đã bỏ đầu óc khi anh hỏi: "Anh có thể nhìn em không?"

Cô nắm chỗ mở càng chặt hơn. "Không. Dĩ nhiên là không." Cô ngập ngừng, kéo một bàn tay run rẩy qua tóc. "Cho em chút thời gian. Khi em giống một người vợ hơn là người lạ. Có lẽ vậy."

Thế đấy, anh chau mày nghĩ. Mình có thể chạm vào cô ấy, nhưng sẽ không bao giờ thấy. Chúng ta sẽ thay đồ trong bóng tối trong suốt phần còn lại của cuộc sống hôn nhân, hoặc là cô sẽ lại thực hiện nghi thức thay đồ chỉ để hở nhiều nhất là cái cổ chân. Anh sẽ chạm được vào cô, nhưng không bao giờ thấy.

Trong nỗi tuyệt vọng, anh nhận ra rằng cô không tức giận với anh. Dĩ nhiên là cô đã nhảy ra khỏi giường như một con bọ chét trong ngày giặt giũ, nhưng cô đã không nói một lời tức giận với anh. Thậm chí cô đã không ban ra những mệnh lệnh như cô thường làm.

Carter quan sát cô. Gò má cô ửng đỏ. Tóc cô xõa hoang dại quanh vai. Mắt cô vẫn lấp lánh đam mê. Đột nhiên anh biết, cô cũng bối rối về những gì vừa mới xảy ra như anh.

Anh lăn tới cạnh giường và dựng gối đứng ngang lên.

Cô thả lỏng một chút khi anh vỗ dẹt gối thành một bức tường lông vũ.

"Một tháng." Cuối cùng anh nói và nhìn vào đôi mắt xanh của cô. Hy vọng cô sẽ hiểu.

Bailee gật đầu và chui lại vào chỗ bây giờ là phần giường của cô. "Một tháng," cô thì thầm, chấp nhận thỏa hiệp tạm dừng của anh.

Chương 14

Bình minh ẩm ướt lướt qua căn phòng qua tấm màn thưa của cửa sổ khách sạn, hứa hẹn một cơn mưa. Carter chìm trong giấc ngủ say ở một bên bức tường bằng gối. Râu trên mặt anh đã mọc được vài ngày và rất cần được cạo, tuy nhiên Bailee không thể cưỡng lại mà nghĩ rằng anh rất điển trai. Trong lúc ngủ, trông anh trẻ hơn. Không còn những nếp nhăn trên trán.

Bailee nhắm mắt và nhớ lại đêm hôm qua. Cô muốn anh ở gần bên, cần cảm thấy anh ở cạnh cô. Cô thích cách anh hôn cô, làm cô run rẩy bên trong với sự âu yếm của anh. Nhưng anh cũng làm cô sợ hãi. Cô muốn anh muốn cô, nhưng khi anh hôn cô trước đó, cô cảm giác rằng anh không chỉ khao khát cô, mà giống như là anh sẽ chết nếu không có cô. Cô không chỉ là điều anh mong mỏi, mà là một cái gì đó thiết yếu trong cuộc đời anh.

Cảm giác đó thật quá mạnh. Bailee luôn là người hữu dụng, nhưng chưa ai từng cần cô, thật sự cần cô. Francis Tarleton khi nói về chuyện hôn nhân cũng chỉ là nói rằng cô sẽ là sự hỗ trợ to lớn ra sao đối với anh ta, mà không bao giờ nói cuộc đời anh sẽ trống rỗng và không trọn vẹn thế nào nếu không có cô bên cạnh. Nhưng Carter đã khiến cô cảm thấy điều đó. Nghĩ đến việc cô có thể có ý nghĩa nhiều như thế đối với ai đó khiến cô hoảng sợ.

Nếu sau này cảnh sát trưởng Riley tuyên bố cô không phải là sát nhân, và trả tiền lại cho Carter, rồi cho phép cô tiếp tục lên đường, cô có thể không? Cho dù có thể đi nữa, Carter sẽ để cô đi chứ? Họ đã kết hôn, và chưa đầy một tháng nữa, họ sẽ hoàn toàn trở thành vợ chồng theo mọi nghĩa. Lúc đó sẽ không thể quay trở lại, dù có chuyện gì xảy ra nữa.

Thậm chí nếu Riley bảo với cô là chuyện đã kết thúc rồi, Bailee cũng không chắc mình có thể rời Carter. Nhưng nếu cô vẫn muốn cuộc hôn nhân này mà Carter muốn quay lưng lại thì sao? Lỡ nếu những gì cô tưởng đã nhìn thấy cũng không thật hơn những gì với Francis Tarleton thì sao?

Một giọt nước mắt trào lên trong khóe mắt cô. Tưởng mình được mong mỏi và yêu một cách say đắm, rồi lại phát hiện ra rằng đó chưa bao giờ là thật sẽ càng tệ hại hơn việc hiểu ra rằng tình yêu nửa vời như Tarleton là không có thật.

Francis đã hứa hết lần này đến lần khác một tình yêu bất diệt nhưng đã bỏ lại cô. Cái gì làm cô nghĩ Carter sẽ muốn giữ cuộc hôn nhân này, khi mà anh chưa từng hứa một điều gì thành tiếng chứ?

Carter nhích người ở bên phía kia giường. Bailee giữ mắt nhắm, cô nghe anh mặc đồ nhưng cô không nhúc nhích. Cô không chắc sẽ trả lời anh thế nào nếu anh hỏi về tối qua.

Cuối cùng, sau khi anh đã ra khỏi phòng và đóng cửa nhẹ nhàng phía sau, Bailee mới để nước mắt tuôn. Không phải vì cô bị mắc kẹt vào một cuộc hôn nhân với một người chồng mà tên anh được cô lôi ra từ một chiếc mũ. Hay vì gã đàn ông cô nghĩ đã giết có thể vẫn đang sống và đuổi theo cô. Hay thậm chí vì Francis là một con chuột cống vì chưa bao giờ để cô biết sự đam mê. Cô khóc vì… vì cô cảm thấy muốn khóc.

Một bàn tay nhỏ bé luồn vào tay cô. Bailee quay người nhìn vào khuôn mặt thiên thần của Piper đang nhìn cô ở cạnh giường. Đôi mắt đen của đứa bé chứa một câu hỏi câm lặng.

Bailee nhấc chăn và đứa bé gái nhỏ bò vào bên cạnh cô. Cô ôm Piper vào lòng và dỗ mình thôi khóc.

Đến lúc Carter quay lại, cả hai đều đã mặc đồ. Anh có vẻ không thoải mái và không nhìn vào mắt cô khi nói anh đã gọi bữa sáng và nó sẽ được đưa lên trong vòng một giờ. Người duy nhất anh có vẻ nói chuyện thoải mái với là Piper.

Sau một vài phút, Bailee không thể chịu đựng được nữa. Cô bước vòng qua góc giường và đứng trực tiếp trước mặt anh. "Mọi thứ ổn giữa chúng ta chứ? Cô hỏi, không biết phải nói gì khác.

Anh nhìn cô như thể tìm kiếm sự trả lời trong đôi mắt cô.

"Ổn chứ?" Anh hỏi.

Cô mỉm cười. "Em nghĩ thế." Làm sao cô có thể giải thích rằng cô cần thời gian? Mỗi giờ trôi qua, cô lại cần anh hơn. Có điều gì đó trong cách anh nhìn cô đã khiến cô cảm giác như cô thuộc về anh. Nó giống như là nếu họ đang ở giữa một trận cháy rừng, và tất cả những gì cô có thể nghĩ phải làm là bật một que diêm.

Bailee với lấy tay anh. Anh cuộn ngón tay nhẹ nhàng quanh tay cô. Nụ cười lấp lánh trong mắt anh. "Anh nghĩ thế," anh lặp lại lời của cô.

Cô dẫn anh tới cái ghế cô đặt gần chậu rửa. "Em có một ngạc nhiên cho anh."

Carter trông không có vẻ gì là thích ngạc nhiên. Anh lưỡng lự phải buông tay cô ra.

Bailee kéo cái gói nhỏ cô đã mua ở tiệm cắt tóc ra khỏi đồ đạc của mình và đưa nó cho Piper. Cô ra hiệu bằng đầu để Piper mang nó lại cho Carter.

Con bé hiểu ý.

Khi Carter mở hộp quà là đồ cạo râu, anh nhíu mày. "Anh nghĩ mình nên từ bỏ chuyện cạo râu một thời gian."

"Vớ vẩn," Bailee di chuyển sau lưng anh. "Anh chỉ cần dụng cụ thích hợp thôi. "Cô bạo dạn nháy mắt với anh. "Và sự giúp đỡ của em."

Carter chậm rãi đưa món quà lại cho cô.

Piper kéo vai anh và nói với anh bằng tay trong lúc Bailee quấn một cái khăn quanh cổ anh.

"Cô bé nói gì thế?" Bailee hỏi trong lúc chuẩn bị xà phòng và ly nước.

"Nó bảo anh phải dũng cảm." Anh làm điệu bộ bằng mặt với Piper và con bé cười.

Bailee làm rơi con dao cạo khi cô kéo nó ra khỏi hộp. Lưỡi dao rơi trên sàn nhà giữa chân Carter. Khi cô nhặt nó lên, cô thấy Piper đang ra hiệu điên cuồng.

"Giờ thì nó nói gì vậy?" Bailee liếc nhìn Carter và cố cầm con dao cho đúng.

Anh cười toét miệng với cô. “Piper nói anh chạy chết bỏ đi.”

“Nó không nên nói chuyện như thế.”

“Con bé chẳng nói một lời.” Anh ngả người ra ghế, chẳng có vẻ gì là sẽ làm theo lời khuyên của cô bé. Khi Bailee bước lại gần, anh đưa tay dọc theo eo cô như thể đã chạm cô cả trăm lần.

“Ổn chứ?” anh hỏi.

“Ổn,” cô trả lời, bàn tay cô lướt qua tay anh.

Anh khẽ nắm chặt tay cô, nhắc cô nhớ họ đã gần nhau như thế nào chỉ vài giờ trước đó.

Bailee vuốt phẳng cái khăn buộc quanh cổ anh, rồi bôi xà phòng lên mặt anh. Khi cô cuối xuống nhìn Carter, mắt họ chạm nhau, anh im lặng quan sát cô làm việc.

Một cảm giác ấm áp âm ỉ trong cô trong lúc cô cẩn thận chạm vào anh. Cô thích cảm giác những sợi râu của anh chạm vào ngón tay cô và mùi xà phòng quyện vào trogn không khí giữa họ. Khi cô làm việc, cơ thể họ lướt chạm vào nhau, mỗi sự đụng chạm khiến tim cô đập nhanh hơn một chút.

Lúc Bailee đang chùi một ít xà phòng còn sót lại trên mặt anh thì tiếng gõ cửa vang lên. Cô đông cứng người lại.

Carter nhẹ nhàng nhích cô qua một bên và đứng lên. Chỉ trong vài bước anh đã đến cửa.

Cảnh sát trưởng Riley bật vào trong phòng nhưng đồ chơi gắn lò xo trong hộp. “Có tin tốt!” ông la lên, có lẽ sẽ làm bất cứ ai còn đang ngủ trên tầng phải tỉnh dậy. “Chúng ta nhận được một điện tín khuya đêm qua rằng người thân của đứa trẻ sẽ đến đây sáng nay để nhận nó.” Ông đi qua đi lại trong khoảng trống nhỏ xíu giữa giường và cái cũi của Piper.

“Chỉ ký bức điện bằng chữ cái đầu của tên, nhưng ông ta nói sẽ đến trên chuyến tàu đầu tiên xuống miền Nam kể từ vụ lật tàu. Ta đã đề nghị cho xác mẹ Piper sẵn sàng để được đưa đi luôn cùng, nhưng không có trả lời.”

Riley ngồi xuống góc giường như thể đã được mời làm thế. Ông bắt chéo chân và dùng đầu gối để máng mũ. “Smith đã bỏ cuộc với chuyện đứa trẻ có thể thêm vào hơn những gì nó thấy và nói nó có thể về nhà. Chúng ta để con bé rời khỏi thị trấn này càng nhanh càng tốt cho chúng ta. Trước khi nhận được điện tín, ta và Smith đã phải nặn óc để nghĩ cách nào đó cho nó ẩn trốn.”

Nhấc mũ lên, Riley vỗ vào đầu gối. “Ta không thể tin được là chúng ta thật may mắn. Chúng ta đã tính sẽ mất một hoặc hai ngày để tìm người thân của con bé, dù rằng nó có một gia đình lớn ở Sherman. Để tìm ra một câu trả lời sáng nay, cảnh sát có lẽ đã phải tìm kiếm cả đêm.

Nỗi buồn xâm chiếm lấy tim Bailee. Cô đã trở nên gần gụi với Piper và không muốn nghĩ rằng sẽ không gặp được con bé lần nữa.

Cô nghĩ đến chuyện hỏi Carter xem Piper có thể đôi lúc đến thăm họ không, nhưng không chắc cô có thể ở cạnh Carter lâu hay không để có thể gọi nhà Carter là nhà của cô.

"Thu gọn hành lý và đến nhà ga lúc 10 giờ." Riley ra lệnh khi chẳng có ai buồn nói chuyện với ông. "Chúng ta sẽ giao đứa bé, đợi chuyến xe hàng chạy qua rồi đón chuyến tàu khách lúc 1 giờ chiều. Ta đã sẵn sàng để về nàh. Chẳng biết cái gã phó cảnh sát trưởng của ta sẽ vướng vào chuyện gì trước khi ta trở về. Wheeler chỉ giỏi nhăn nhó, những chuyện khác sẽ làm óc hắn căng ra. Có lẽ ta sẽ tìm thấy hắn và gã Mosely vô dụng say không biết trời đất gì trong văn phòng của ta."

Carter mở cửa cho cảnh sát trưởng.

Họ có thể nghe thấy Riley vẫn lẩm bẩm với chính mình khi ông bước ra hành lang.

Bailee nhìn qua đầu Piper về phía Carter. Cô không thể không tự hỏi anh có cảm thấy như cô không. Cô muốn họ ở một mình với Piper chỉ trong vài giờ. Có lẽ bằng cách nào đó, họ có thể chuẩn bị tinh thần cho đứa trẻ trước một ngày có thể là một ngày rất dài.

Bailee chải tóc trong lúc Carter nói chuyện với Piper bằng ngôn ngữ câm lặng của họ.

Một lần, lúc Bailee đứng phía trên đứa trẻ và biết Piper không thể đọc được môi cô, cô thì thầm với Carter, "Em biết cô bé sẽ quay lại với gia đình, nhưng một phần trong em ước nó có thể đi với chúng ta."

Carter vòng đằng sau Piper. "Em không biết mình đang đòi hỏi chuyện gì. Cô bé sẽ làm tan vỡ trái tim em. Em sẽ giải thích cho nó thế nào nếu vài người trong thị trấn gọi nó là "đồ khờ" hay nghĩ nó là một đứa quái đản? Một người mẹ la lên "coi chừng", hay "lùi lại" với con mình bao nhiêu lần chứ? Nếu nó ở với chúng ta, nó sẽ không nghe thấy. Em cứ gào lên, nhưng một ngày nào đó nó sẽ bước ngay vào nguy hiểm."

Bailee chưa bao giờ nghe anh nói nhiều như thế, và mỗi câu hỏi lại làm nhói đau tim cô. Anh không chỉ đang nói với cô những sự thật, những câu hỏi đó rõ ràng là âm hưởng từ thời thơ ấu của chính anh. Cảnh tượng một thằng bé hét lên để cảnh báo cho mẹ nó, lướt qua trong đầu cô. Phải chăng anh đã làm thế mà không được gì cái ngày mẹ anh chết?

Cô đối diện với anh, nhưng Carter quay lưng lại, đóng cửa vào bên trong thế giới im lặng của mình lần nữa. Cô muốn ôm anh, nhưng không chắc anh sẽ hiểu. Anh có lẽ sẽ đẩy cô đi nếu nghĩ cô đang thương hại.

"Đến giờ chúng ta đi rồi," cuối cùng anh lẩm bẩm mà không hề nhúc nhích.

Bailee gật đầu và gom đồ của mình. Piper đòi mang cái túi nhỏ của mình, giờ đây căng lên với cái váy cũ và váy ngủ mới. Cô bé nắm tay Carter, tin rằng bất cứ nơi nào họ đi cũng sẽ ổn,

nếu có anh cạnh bên.

Họ chẳng nói một lời khi tới sân ga với đứa trẻ ở giữa họ. Bầu trời trông ảm đạm như tâm trạng của Bailee. Đường phố sáng chủ nhật vắng tanh.

Những lời Carter nói chạy qua tâm trí cô. Anh nói đúng. Cô sẽ thấy dân thị trấn tàn nhẫn thế nào với một người khác họ. Đã bao lần cô nhìn thấy thằng bé bị tật nguyền gần nhà cũ của cô vài căn? Nó trở về nhà mooixngayf với lũ trẻ theo sau đuôi,bắt chước cái dáng khập khiễng của nó. Carter đã đúng. Piper có người thân và có một trường tốt để học. Cô bé thuộc về nơi đó, chứ không phải với họ.

Cả hai cảnh sát trưởng đang đợi họ tại căn nhà trống ở nhà ga. Riley đưa Piper và Bailee vào một phòng nhỏ bên trái cửa sổ quầy vé, trong lúc Smith nói chuyện với Carter ở cửa.

“Ta muốn cô gặp bà của Piper.” Riley chỉ tay về phía một người đàn bà khoảng 50 tuổi, đang ngồi trên băng ghế. “Bà ấy đến ngay khi nghe chuyện. Bà nói rằng con trai bà muốn ở lại Sherman để chuẩn bị lễ tang cho vợ.”

Bailee đi về phía người đàn bà mặc đồ đen, nhưng Piper không hề nhúc nhích. Trong một thoáng, Bailee nghĩ hoặc là đứa bé không hiểu, hoặc là không nhận ra chính bà của mình, mặc dù một người phụ nữ đồ sộ như thế thì khó mà quên được.

“Đến đây bé con, ôm bà nào.” Người đàn bà đưa tay ra, nhưng không đứng lên.

Piper chỉ nhìn chằm chằm.

Khi Bailee cúi xuống, cô giật mình vì nỗi sợ hãi trong mắt con bé.

“Ta không có nhiều thời gian.” Bà thở phù phù tạo thành hơi nước và đứng lên. Bà ta hạ tay xuống, quên chuyện cái ôm. “Ta là Mildred Tyler Halloway. Mẹ của cha Piper.” Bà chẳng đưa tay cho Bailee hay vỗ về đứa bé.

Cái ghim hoa góa phụ ở cổ áo của bà đập lanh canh vào cái đồng hồ treo lủng lẳng từ nó, nhắc nhở về cái chết của người miền Nam. Miếng đồ trang sức này rất phổ biến, được thiết kế cho góa phụ chiến tranh đeo cho đến khi tái giá. Chiến tranh đã kết thúc gần 20 năm về trước, Bailee đoán Mildred Tyler Halloway sẽ mang cái ghim hoa xuống mồ.

"Ta biết là cô đã chăm sóc con của con trai ta." Bà nhìn Bailee. "Cảm ơn cô vì điều đó. Ta biết là không dễ dàng gì."

Trước khi Bailee có thể trả lời, người đàn bà quay qua Riley. "Tàu đâu rồi? Ta tưởng ông nói nó sẽ đến đây trước 11 giờ. Ta đã đợi hơn 1 giờ rồi."

"Chắc là nó đến hơi trễ." Ông hạ giọng, cố kiên nhẫn. "Tôi biết bà sẵn sàng đi. Hẳn đây là một chuyến đi khó khăn."

Carter nhập bọn nhưng không nói chuyện với bà Halloway. Anh đứng lắng nghe sau lưng Bailee.

Bailee cố lục trong óc chuyện gì để nói với người đàn bà. "Tôi rất tiếc vì sự mất mát của bà," cuối cùng cô cũng cố gắng thì thầm một câu.

"Một sự mất mát to lớn," Mildred đồng ý. "Một trong nhiều sự mất mát mà tôi phải gánh chịu trong đời. Một trong nhiều cái." Bà ta sờ tay vào cái trâm cài, biểu tượng để tang của bà. "Tôi rất ngạc nhiên khi biết con của con trai mình còn sống. Nó đã được cưng chiều từ ngày nó được sinh ra, và giờ đây khi con trai tôi quá đau buồn, con bé lại được bỏ ở cửa nhà tôi."

Bailee mở miệng để nói nhưng bàn tay Carter đặt trên vai cô đã giữ cô lại. Anh chẳng cần nói gì với cô, cô biết anh muốn cô giữ im lặng. Bailee nhắc mình rằng bà Halloway đang đau buồn. Chắc chắn rằng bà ta không muốn làm ra vẻ ác độc.

Bà góa phụ vươn tay vỗ đầu Piper, nhưng đứa trẻ bước tránh qua và đối diện với Carter, tay cô bé vung lên rối rít.

Carter gập một gối xuống, trong lúc bà già nhào tới giữ tay mình trên hai tay cô bé, không cho nó nói.

"Bảo nó thôi cái trò ra hiệu điên khùng đó đi!" Mildred ngắt lời. "Chúng tôi sẽ không chịu chuyện đó nữa. Con dâu tôi có thể đã nghĩ chuyện đó thật tuyệt, nhưng tôi thì không."

Khi Carter không hề nhúc nhích, bà ta lên giọng. "Bảo nó đừng ra hiệu nữa. Tôi không muốn nhìn thấy tay nó di chuyển như thế nữa."

Bailee mở miệng, định cho bà ta một bài bằng ngôn ngữ mà bà ta có thể hiểu được. Nhưng cái nhìn với lời khẩn cầu giữ yên lặng trong đó của Carter giữ cô lại.

Mildred thiếu kiên nhẫn với sự chần chừ của Carter. Bà ta kéo cằm Piper ngửa mặt con bé

lên. “Họ nói rằng mày có thể đọc được môi. Đó là tất cả những gì mày sẽ làm từ giờ trở đi. Khi mày học viết, tao sẽ đọc nó. Cho đến lúc đó, mày sẽ im lặng với cả miệng và tay.”

Bà ta bóp tay Piper vào lôi nó đi. “Ta nghe thấy tàu đang tới. Chúng ta không có thời gian để chậm trễ. Đi nào con bé.”

Bà ta ngoảnh đầu qua vai. “Cám ơn cảnh sát trưởng Smith và cảnh sát trưởng Riley vì đã giúp đỡ. Nếu một trong hai ông lo cho cái xác được chất lên thì tôi sẽ dẫn đứa trẻ lên tàu.

Bà già quắc mắc với Carter như thể bà ta nghĩ anh thách thức bà trong im lặng. “Theo ta hiểu thì trước đó vài thế hệ, chẳng có ai cố dạy những đứa trẻ không biết nói hoặc nghe. Họ cứ để chúng như những con thú mà chúng đã được định như thế. Phí tiền vào trường học cho nó không khá gì hơn là cố gắng nói chuyện với ngựa.”

Riley đang đi phía sau bà liền lẩm bẩm, “Nói với ngựa thì có gì sai chứ?”

Vị chua của sự hoảng hốt dâng lên trong miệng Bailee. Cô không muốn người đàn bà này dẫn Piper đi. Cô đoán cuộc đời của cô bé sẽ ra sao kể từ bây giờ với một người bà không hiểu cô và một người cha ốm vì buồn đau. Tuy nhiên, bà ta vẫn là bà cô bé, có lẽ là người thân duy nhất của Piper ngoài cha cô ra. Bailee không có quyền với co bé hoặc quyền để ngăn nó không đi.

Carter không nói gì trong lúc theo họ ra tàu. Bailee muốn giành đứa bé khỏi người đàn bà, nếu chỉ là trong chốc lát, nhưng bà ta không rời tay khỏi Piper.

Họ đảm bảo rằng bà Halloway an tọa. Piper không lỏng tay khỏi cái túi khi bà nội nó đòi nó cất túi lên kệ trên đầu. Mildred có lẽ đã giật nó khỏi tay đứa bé, nhưng đột nhiên thấy mọi người trên tàu đang quan sát bà ta. Carter và Bailee không quan trọng với bà ta, nhưng bà ta không muốn gây sự ầm ĩ.

Bailee cố nén nước mắt và hôn tạm biệt cô bé Piper đang sợ hãi. “Tôi chắc là cô bé sợ. “ Bailee cố giữ giọng bình tĩnh. “Với sự cố lật tàu và mọi chuyện. Có lẽ cho nó lên tàu một lần nữa quá sớm không phải là ý hay.”

Mildred gật đầu. “Ta nghĩ thế, nhưng không có cách nào khác để về nhà, vì thế nó đành phải vượt qua nỗi sợ thôi.” Bà ta vỗ vỗ đầu gối Piper, giống cảnh cáo hơn là vỗ về, rồi kẹp chặt bàn tay qua hai tay đứa bé.

Carter quỳ xuống, chắn lấy lối đi. “Tôi muốn nói tạm biệt với cô bé bằng cách ra dấu.”

Mildred trông như thể sẽ phản đối, nhưng có quá nhiều người đang nhìn.

Carter đợi cho đến khi Piper nhìn anh. Không thể hiện cảm xúc gì, anh chỉ ra dấu vài cái rồi đứng dậy và bỏ đi.

Bailee không có cách nào khác ngoài đi theo. Cô muốn anh đấu tranh vì đứa bé. Bảo bà nó

rằng bà không xứng để nuôi dạy một cô bé quý báu như thế. Nếu anh đấu tranh, Bailee sẽ đứng bên cạnh anh. Cô sẽ làm tất cả những gì có thể, thậm chí nếu điều đó có nghĩa hai vị cảnh sát trưởng sẽ lôi cả hai người họ vào tù.

Nhưng Carter đã chẳng nói một lời. Thực tế là anh đã giữ không cho cô nói điều gì.

Bailee đứng lại, lạnh buốt khi đi được nửa đường xuống dãy ghế. Cô quay người để lần lại theo những bước chân trước đó về phía bà già thì tàu nhúc nhích và chuẩn bị trở bánh.

Không có thời gian và chẳng có gì cô có thể làm được. Cô quay người, chạy đuổi theo Carter và Riley. Họ chỉ có vài phút đã xuống tàu an toàn. Cô không thể nhìn lại. Cô không thể có ký ức một Piper hoảng sợ mãi mãi trong tâm trí mình.

Họ xuống tàu khi những hành khách cuối cùng lên tàu.

"Ừm, vậy là xong!" Riley la lên át những tiếng ồn khi ông đi về phía ga tàu. "Không thể nói là ta thích bà ta, nhưng họ hàng là họ hàng."

Bailee đồng ý với ông và quay qua ôm tay Carter.

Chồng cô không ở cạnh cô. Cô ngoái lại và thấy anh chạy theo tàu như một người điên. Nó chạy quá nhanh để anh có thể nhảy lên lại an toàn. Một ý nghĩ chớp lên trong đầu cô, rằng nếu anh định nới gì, lẽ ra anh đã làm nó trên tàu.

Sự thật ập đến với cô. Anh đã làm thế. Anh đã nói gì đó trước khi bỏ đi. Anh chỉ nói với Piper.

Cô lao theo anh. Một thân hình nhỏ bé ôm một cái túi nhỏ nhảy khỏi bậc tàu thẳng vào vòng tay anh.

Carter quay vòng cô bé và cả túi như một cối xay gió bằng người để làm giảm tốc lực trong lúc phần cuối của con tàu chạy lướt qua họ.

"Cái quái gì!" Riley la lên.

"Không." Bailee mỉm cười, nhớ những động tác ra dấu mà cô đã thấy trước đó vào buổi sáng, khi Piper ra hiệu cho Carter. Cũng là những dấu mà Carter đã quỳ và nói tạm biệt với cô bé. "Chạy như điên đi."

Chương 15

"Đợi đã!" mưa bắt đầu rơi lộp độp những hạt to, cảnh sát trưởng Riley kêu lên và chạy về phía Bailee và Carter. "Dừng lại!" ông gào lên trong giận giữ và hoảng hốt. "Đứa bé phải đi!"

Con tàu không đáp lại tiếng kêu của ông, nó tăng tốc độ qua những vòng quay của bánh sắt. Tiếng kêu trống rỗng của động cơ tàu vang vọng khắp bầu trời bão tố, xóa trắng hết những âm

thanh khác.

Khi còn cách Carter vài feet, Riley nhận ra rằng cơ hội để Piper đi không còn nữa. Ông gập người về phía trước, lời nói bật ra giữa những tiếng thở phì phò. “Cho dù bà nó quay lại từ ga xuống đầu tiên” – ông hớp không khí trước khi tiếp tục – “cũng sẽ mất hàng giờ. Chúng ta sẽ làm gì với đứa bé đến lúc đó chứ? Làm sao chúng ta có thể giữ cho nó an toàn?”

Carter không nói gì. Piper ôm chặt vào anh như pháo cứu hộ. Bailee đứng ủng hộ cạnh anh. Cô không chắc chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng cô đã hứa sẽ đứng cạnh anh dù đúng hay sai, và đó là điều cô dự định sẽ làm.

Smith cuối cùng cũng đến chỗ bọn họ. Ông chậm hơn Riley, nhưng không kém phần giận dữ. Ông chĩa một ngón tay gầy gộc về phía Riley như một vũ khí. “Con bé không an toàn với bất cứ ai trong chúng ta. Ai nấy trong thị trấn đều biết chúng ta đang trông chừng con bé. Cho dù các người có đi, cũng không khó để lùng ra mấy người, Carter. Tôi đã lệnh cho tất cả các phó cảnh sát trưởng trong thị trấn lên chuyến tàu đó để đảm bảo con bé về nhà an toàn. Bây giờ tôi sẽ phải gửi điện tín và kêu họ quay lại càng nhanh càng tốt.”

Riley đồng ý. “Cả ba người có thể sẽ toi mạng trước khi bà ấy trở lại. Mấy gã cướp tàu biết chúng sẽ bị treo cổ nếu bị bắt. Chúng không thể chừa lại nhân chứng.”

Smith sải chân quanh một hình vuông, gật đầu theo lời Riley nói như thể giữ nhịp âm nhạc. “Con bé lẽ ra đi với bà nó thì tốt hơn. Trong vài giờ nó sẽ về nhà với bố nó.” Ông lại ca lại bài ca của Riley một lần nữa.

Bailee không có lý do gì để chống lại sự giận dữ của những nhà bảo vệ luật pháp. Hai cảnh sát trưởng đã đúng, nhưng dường như để Piper đi với người đàn bà khủng khiếp đó cũng không tốt. Nhưng bằng cách cứu cô bé, Carter có thể sẽ đặt mạng sống của đứa trẻ vào nguy hiểm to lớn hơn. Ít nhất với bà nó, cô bé có thể đi khỏi nơi này và hy vọng ra khỏi vùng không luật pháp.

Carter không tỏ ra dấu hiệu nào là buông lỏng tay với Piper. Anh đối mặt với hai cảnh sát trưởng và để họ la hét cho đến khi cơn giận của họ biết mất như hơi nước của con tàu khi anh nói một cách bình tĩnh, “Đó không phải là bà của Piper.”

“Gì chứ” cả hai người đàn ông cùng lên tiếng một lúc. “Làm sao anh biết?”

“Piper nói với tôi, hoặc là đã cố nói trước khi bà ta ngừng tay con bé lại. Phải mất một lúc tôi mới đoán ra còn bé định ra hiệu điều gì.”

“Và cậu nghĩ rằng lời cậu chống lại lời bà ta, nên liều mạng con bé để nó nhảy xuống từ tàu sao?” Riley hỏi.

“Không phải,” Carter trả lời. “Đó lẽ ra là lời Piper chống lại lời bà ta. Các người sẽ tin ai chứ?”

Hai cảnh sát trưởng nhìn nhau.

“Bà Tyler Halloway không có lý do gì để nói dối,” Smith giả thuyết.

“Trừ khi bà ta được bọn ngoài vòng pháp luật trả tiền.” Đầu Riley gật gù nhanh như đang ở trên lò xo. “Chúng ta đã cùng nói rằng bà ta tới mới nhanh làm sao. Bà ta có lẽ đã đứng ở ga tàu tại Sherman khi nhận điện tín của chúng ta mới có thể đến nhanh như vậy.”

Bailee suy diễn theo hướng logic của ông. “Nếu Piper đi theo tàu đó, sẽ không ai còn thấy nó nữa. Không bao giờ.” Những từ cuối cùng làm họ đông cứng trong sự yên lặng.

Carter đi về phía thềm ga vắng tanh. Khi đến góc thềm ga, anh đặt Piper lên đó để mắt nó ngang tầm với những người khác. Ai nấy đều sũng nước mưa phùn. Carter trùm áo của anh quanh người cô bé để giữ cho nó ấm.

“Điều đó chẳng giải quyết được vấn đề của chúng ta.” Smith chẳng màng đến chuyện con bé đang nhìn môi ông nói. “Nếu bà ta không phải là bà đứa bé, bà ta sẽ không ló mặt nữa. Bây giờ bà ta đã biết anh có thời gian nói chuyện với con bé.”

Smith nguyền rủa. “Bà hay không, chúng ta cũng mắc kẹt với con bé, và chẳng có chỗ nào để dấu nó cả.”

“Tôi sẽ giữ nó ở chỗ của tôi.” Carter liếc nhìn Bailee.

Cô gật đầu. Đó không phải là cách tốt nhất, nhưng có vẻ như là câu trả lời duy nhất.

“Không.” Smith lắc đầu. “Các người sẽ ở ngoài đó một mình. Bất cứ băng đảng nào có tổ chức đến mức có thể đánh cướp tàu cũng sẽ không gặp trở ngại nào bắn gục mấy anh trong lúc đang làm việc, rồi thì tiếp tục với Bailee và đứa bé.”

Riley gãi một mảng da khỏi cằm trong lúc nghĩ. “Thị trấn không an toàn. Quá nhiều người xung quanh. Ít nhất thì nông trại của cậu cũng cô lập. Mỗi lần ta đi ra đó, chẳng có lần nào là cậu không biết.”

“Con bé sẽ an toàn với chúng tôi.” Bailee nói như thể cô tin vòa những lời đó.

“Có lẽ.” Riley liếc nhìn Smith. “Nếu tôi đi theo bảo vệ.” Ông quay hướng nhìn sang Carter. “Tôi chắc McKoys sẽ chấp chứa tôi vài ngày cho tới khi vấn đề này được giải quyết. Nếu cần thì chúng tôi có thể trở lại đây chỉ trong vài giờ.”

Một chiếc tàu hàng hụ còi ở đằng xa, báo hiệu sắp đến. Riley nhích lại gần và nhìn thẳng vào Carter. “Thế nào con trai? Nếu cậu dẫn đứa bé, ta sẽ đi theo như một phần của thỏa thuận. Chúng ta có thể nhảy lên tàu chở gia súc này khi nó đi chậm lại để lấy nước và về nhà trước khi bất gì ai trong thị trấn biết chúng ta đã đi rồi.”

Bailee biết mà không cần hỏi là Carter chưa bao giờ cho cảnh sát trưởng ở nhờ buổi tối.

“Ông sẽ ngủ trong nhà ở cho người phụ việc,” cô liền nói.

Cảnh sát trưởng gật đầu, Carter nhảy lên thềm ga để nhặt túi của Bailee trên đó.

Bailee nắm những ngón tay lạnh giá của Piper và nhìn quanh. Cơn mưa phùn như gom thế giới lại chung quanh họ. Cô không thể thấy rõ cái gì xa hơn trạm nhà ga. Thị trấn biết mất trong ánh sáng xám nhòa.

Con tàu tiến lại gần, báo hiệu một lần nữa với một hồi còi dài, rồi thì một luồng hơi bễ ngắn.

Âm thanh không tắt hẳn trong không trung, rồi thì một tiếng nổ làm Bailee giật nảy mình. Mất một giây để cô nhận ra âm thanh đó. Súng nổ!

Smith ra lệnh, “Tất cả mọi người nằm xuống!”

Bailee liếc quanh ga tàu và thấy Carter ngã về phía trước, trong khi có thêm nhiều tiếng súng xé không khí như sấm lửa.

Cô không kịp tới gần anh. Cầm tay Piper, Bailee nấp phía dưới thềm ga, ôm đứa bé thật chặt.

Riley di chuyển. Chạy xuyên qua buổi sáng tĩnh lặng như một người né những viên đạn vô hình, ông tới được mép thềm ga, rồi phía sau nó, Smith đi theo, hai khẩu Colt ở thế sẵn sàng.

Trong một khắc, trước khi họ biến mất trong mưa, Bailee thấy họ lại là họ của thời trai trẻ, sung sức. Họ chẳng chậm lại cho đến khi đã vòng quanh khu vực hai lần.

“Nếu chúng ta không thể thấy chúng,” Smith hét lên với Riley, “thì làm cách quái nào chúng có thể thấy chúng ta chứ?”

“Có lẽ chúng bắn về phía có tiếng động?” Riley trả lời, giọng ông hơi cao vì bị kích động.

Vài phát đạn làm văng miếng gỗ khỏi thềm ga, chứng minh cho luận điểm của ông. Tiếng tàu càng ngày càng lớn làm nhiều phát súng nổ hơn.

Bailee lùi lại vào bóng tối phía dưới bục chất hàng và đợi. Bệ tàu nghe mùi như mới được dựng lên, nhưng chắc chắn. Piper được bao bọc ấm áp trong áo khoác của Carter, với cái túi nhỏ lủng lẳng trên tay.

Khi Riley lại gần, Bailee liều mình nhìn thật nhanh phía trên mặt gỗ v à thì thầm. “Carter? Anh ấy ổn chứ?”

Riley không nhìn về hướng cô trong khi lùi vào gần khoảng trống và trả lời. “Cậu ta ổn. Đang nép đầu cậu ta xuống. Hai người đừng di chuyển. Chẳng biết là ai đang bắn chúng ta. Có

thể một, có thể là nhiều hơn."

Lần này Bailee không cãi lời ông.

Smith đã biến mất trong sương mù, như cô biết ông vẫn vòng vòng tìm kiếm. Cô có thể nghe tiếng giày ông gõ dọc theo cạnh thềm ga. Riley đứng sát bên, chắn giữa cô và kẻ đang bắn.

Bailee cảm thấy Piper đang khóc trên vai cô, nhưng cô chẳng thể làm gì nhiều để dỗ dành con bé. Cô cố không giật mình khi mỗi đợt súng đến, biết rằng con bé sẽ chẳng nghe thấy gì. Nếu Bailee có thể giữ yên người, có lẽ Piper sẽ không biết cuộc đọ súng vẫn đang diễn ra.

Nước mưa chảy xuống mặt gỗ bên trên và tung tóe thành một tấm màn giữa nơi cô ẩn náu và thế giới bên ngoài. Cái màn nước mỏng ấy có thể sẽ cứu mạng cô.

Một tiếng huỵch đập vào mặt gỗ phía trên cô bỗng vang lên. Ai đó đã ngã xuống.

Bailee cố gắng kìm tiếng hét xuống.

Giọng Smith vỡ giòn át tiếng tàu. "Riley! Riley!"

Cô nghe tiếng bước chân chạy trên mặt gỗ, rồi thì tiếng thân người bị kéo đi. Rồi thì không còn gì cả ngoài cơn mưa và tiếng xả hơi nước của chiếc tàu đang tiếng lại gần thềm ga. Không giống như chiếu tàu chở khách đã rời đi trước đó vài phút, tàu này kéo hàng. Nó kêu rầm rập, kiu kịt rồi phun phì phì.

Carter nhay xuống thật đột ngột trước mặt cô, Bailee cảm giác như tim mình nhảy vọt lên. Anh vác thân thể thong thượt của Riley trên một vai và bước qua cái thác nước nhỏ chảy từ phía thềm ga xuống.

"Bailee?" anh thì thào.

"Vâng," cô trả lời mà không nhúc nhích khỏi bóng tối.

"Lúc anh chạy về thị trấn với Riley, em có thể đưa Piper lên tàu được không?"

"Vâng," cô trả lời, chỉ thấy nửa dưới của những toa tàu chở gia súc trước mặt cô.

"Hãy trốn cho đến lúc đó." Giọng anh thấp, chắc nịch và lo lắng. "Chúng ta phải canh đúng thời điểm. Anh sẽ đánh lạc hướng bọn chúng, rồi em chạy. Nếu may thì chúng sẽ theo dõi anh và không thấy em lên tàu."

"Riley còn sống chứ?"

"Anh nghĩ thế." Con tàu như đang nóng ruột muốn lên đường. "Đi về nhà. Anh sẽ tìm em."

Anh đi trước khi cô có thể nói thêm. Cô đợi tín hiệu của anh trong cái hang gỗ bốc hơi nước. Cô muốn cầu xin anh đừng đi. Riley đã bị bắn. Khi Carter ra phía trống, những kẻ mai phục sẽ

thử một lần nữa. Anh đang đặt mạng mình trong nguy hiểm để cho cô cơ hội chạy lên một chiếc tàu mà thậm chí cô cũng không chắc mình có lên được không.

Con tàu rùng mình và chuẩn bị di chuyển thì Bailee nghe thấy tiếng giày của Carter đập vào thành gỗ phía trên cô. Tiếng tàu át tiếng bước chân anh, nhưng cô vẫn lắng nghe. Những bước chân chắc nịch, mạnh mẽ chạy xa khỏi cô.

Không có thời gian để đứng lại xem anh có thoát được không. Thậm chí nếu cô có thể nhấc Piper lên và nhìn về phía thềm ga, sương cũng ngăn không cho cô thấy xa hơn vài mét.

Không khí lại rền vang một lần nữa, cô không chắc đó là tiếng sấm hay súng.

Ôm chặt đứa bé bên người, Bailee làm như Carter đã dặn. Cô lao người về phía con tàu.

Vào cái giây cuối cùng, cô bám tay nắm toa chở súc vật và nhảy vào khe hở. Cái túi nhỏ của Piper đập vào phía ngoài thành tàu, nhưng cô bé vẫn nắm lấy thật chặt.

Bailee giữ lấy khe hở với một tay và cố kéo cả hai người vào trong.

Bộ váy áo ướt của cô và trọng lượng của đứa bé kéo cô lại. Ngón tay cô trượt từng inch khỏi tay nắm cửa. Vào lúc cô tưởng không thể giữ nổi nữa, một cái nắm tay vững chắc kẹp quanh cổ tay cô và kéo lên. Đột nhiên một vài bàn tay chạm vào cô và cùng kéo một lúc, lôi cô vào trong bóng tối của toa tàu.

Cô cảm thấy như thể sự lôi kéo đó xé toặc các cơ bắp của mình ra, nhưng cô không thể buông tay. Không thể quay lại. Nếu cô ngã khỏi tàu, cô và Piper có thể sẽ bị giết.

Rồi đột nhiên cô ở trong toa hàng. Gió không còn rít bên tai cô, mưa không còn chích vào mặt cô.

Trong một chốc, cô quỳ bên cạnh cửa đi, không màng đến chuyện chiếc váy mới đang rất bẩn thỉu trên sàn tàu bùn lầy. Tất cả những gì cô có thể nghĩ là cô đã để Carter đối mặt một mình với khó khăn và thậm chí có thể chết.

Cơ bắp như đông cứng lại vì sợ hãi, Bailee nhấc mình đủ để có thể tiến tới trước, kéo Piper khỏi lỗ cửa. Tự do thoát khỏi mưa và gió trùm phủ lấy cô. Cô ngả người vào cửa và hít một hơi sâu lần đầu tiên kể từ khi nghe tiếng súng.

“Ổn rồi.” Cô thì thầm và vuốt tóc Piper. “Chúng ta đã an toàn. Chúng ta đã làm được. Mọi thứ sẽ ổn.”

Nước mắt cô chảy xuống khi nhận ra Piper không thể nghe tiếng cô. Con bé chắc là biết nó đang gặp nguy hiểm, nhưng nó có biết rằng mình đã an toàn không?

Bailee chạm vai Piper, đẩy nó cách ra một inch. “Ổn cả rồi.” cô nói lần nữa, hy vọng Piper có thể hiểu khi cô bé nhìn chuyển động của môi cô.

Mắt Piper vẫn nhắm chặt.

Bailee ấn mạnh hơn vào vai cô bé, định lắc nhẹ để cô bé nhìn lên.

Máu ấm tuôn giữa những ngón tay Bailee làm cô ngừng lại.

"Ồ, chúa ơi!" Bailee kêu lên khi cô thấy máu phủ nửa ngực đứa bé. Cô nhìn sát hơn. Máu thấm qua phía trước váy Piper và lớp đệm của áo Carter. Đứa bé có lẽ đã bị thương, có lẽ đã bị thương một lúc rồi, trong khi họ đang ẩn náu trong bóng tối. Tuy nhiên nó đã không thốt lên một tiếng.

Hốt hoảng làm vỡ vụn chút minh mẫn còn sót lại mà cô đang bám víu vào. Bailee cảm thấy như cô đang rơi tuột vào một nơi tối tăm lạnh lẽo nơi mọi rắc rối của thế giới sẽ biến mất và không có gì là quan trọng nữa.

"Không!" cô hét lên. Giận giữ tràn ngập máu cô. Cũng cùng cơn giận đã khiến cô đánh Zeb. Cơn giận đã khiến cô hành động trước khi suy nghĩ khi cô thấy ai đó trộm văn phòng của cha cô. Cơn giận đã khiến cô vướng vào rắc rối giờ đây phải cứu cuộc đời cô. Và của Piper.

Bailee chống lại sự choáng váng và đứng trên đầu gối. "Cô sẽ nhờ người giúp. Đừng lo." Cô kéo Piper sát vào người và di chuyển vào trong khoang tàu, hy vọng tìm được bát cứ cái gì để giúp đứa bé.

Cô bước một bước, vướng vào chiếc váy dính bùn và ngã xuống. Xoay người trong lúc ngã và để vai chạm xuống sàn một khắc trước khi Piper ngã đè lên cô.

Đầu Bailee đập xuống sàn tàu mạnh đến nỗi tiếng huỵch vang dội trong đầu cô.

Cô rên lên vì đau và ngước nhìn lên, cầu nguyện rằng cô đã không làm Piper đau hơn.

Bên kia đứa trẻ, gần như vô hình trong bóng tối, những gương mặt lạ đang quan sát. Đột nhiên Bailee nhớ lại những đôi tay đã kéo cô vào. Nhưng họ đã kéo cô vào sự an toàn, hay là vào hang ổ của họ?

Bailee hít một hơi để hét lên trong lúc những khuôn mặt đó tiến lại gần. Ánh sáng trong đầu cô chợt tắt lịm.

Chương 16

Mưa quật Carter lại không cho anh chạy, xô anh vào những vũng nước ngập tới gối, ầm ì bên tai anh những tiếng sấm cho đến khi anh không thể nghe thấy gì khác nữa. Anh mong có thể chỉ ngoái nhìn lại một cái thôi, mong có thể biết Bailee đã lên tàu an toàn với Piper trong tay. Nhưng anh không thể mạo hiểm. Riley đang chảy máu từ vài vết thương đạn bắn. Nếu

Carter không nhanh chóng đưa ông ra khỏi mưa và nhờ người giúp ngay, viên cảnh sát trưởng có thể sẽ chết.

Tiếng sung vang lên đằng sau anh. Anh không thể nói đó là tiếng vang hay ai đó đang bắn lại. Tiếng còi tàu đã át hết những tiếng động khác. Bailee đang rời nhà ga với Piper, anh tự bảo với mình. Bailee phải đang ở trên con tàu đó.

Carter bước chân trên nền đất chặt và trơn tuột. Anh tới được đường chính dẫn tới thị trấn. Anh đi đủ chậm để cố gắng nhìn rõ xem nơi nào có thể tìm người giúp được.

Các cửa hàng đóng cửa ngày chủ nhật. Thậm chí quán rượu đã khóa cửa khi anh đi ngang qua nó trên đường tới nhà ga. Khách sạn của họ cách đó hai căn nhà, anh nghi ngờ rằng mình có thể tìm được sự giúp đỡ ở đó. Chẳng có gì ở phía trước mời mọc anh bước vào.

Anh liếc qua bên trái về phía một căn nhà hai tầng đứng cách khỏi đường chính, gần đường ray hơn những căn hộ khác. Một người đàn bà đơn độc, vẫn đang mặc đồ ngủ, ngồi trên xích đu ở hiên nhà ngắm trời mưa và quan sát anh.

Lội qua đám bùn, Carter đi về phía cô ta. Cô đứng lên khi anh tới gần và nghiêng người về phía trước. “Anh cần sự giúp đỡ à?” cô hét lên át tiếng cơn giông. “Này anh, chuyện gì đã xảy ra thế?”

Carter tiến lại gần. “Một người đàn ông đã bị bắn!” anh la lên và nhào lên hiên nhà, không màng đi lối tam cấp. “Cô giúp tôi được không?” Carter ép những lời đó ra như thể đây là lần đầu tiên anh yêu cầu giúp đỡ. Nhưng lần này anh không có sự lựa chọn; mạng sống của cảnh sát trưởng đang gặp nguy hiểm.

“Tôi sẽ cố hết sức.” Cô không phí thì giờ hỏi thêm. Cô giúp Carter khiêng cảnh sát trưởng vào nhà và la lớn gọi một người tên Alice Mập. Vài người phụ nữ đáp lại lời gọi này.

“Tôi nghĩ đã nghe thấy tiếng súng giữa tiếng tàu và tiếng sấm,” một người đàn bà to lớn nói khi nhào vào phòng. “Tôi đã cho rằng rắc rối đi cùng với cơn giông này.”

Carter đứng cách đó vài feet trong cửa, trong khi một lũ đàn bà, vài người chắc mới vừa ra khỏi giường và đã không phí thời gian mặc đồ lên, nói chuyện ầm ĩ chung quanh cảnh sát trưởng. Cái người tên Alice Mập la lên những mệnh lệnh như một vị tướng quân toàn quyền trong lúc họ nhận Riley từ Carter.

Bọn họ đặt Riley lên một cái bàn chơi bài ở giữa phòng chính và bắt đầu cởi quần áo khỏi người đàn ông tội nghiệp. Carter nghĩ đến chuyện vác cảnh sát trưởng lên vai và quay lại trong mưa. Nhưng anh cảm thấy chắc chắn những người đàn bà này sẽ tranh đấu vì con mồi bị thương mà họ dường như mới bắt được. Họ nói chuyện thật nhanh trong lúc thao tác, Carter chẳng thể nghe ra từng từ.

Một cô gái trẻ, trông có vẻ như vẫn còn có thể cao thêm một cái đầu nữa trước khi có thể tự

gọi mình là đã trưởng thành, đưa cho Carter một cái khăn.

“Cám ơn,” anh nói mà không rời mắt khỏi đám phụ nữ đang thao tác trên người Riley. Alice Mập nhấc váy lên trên gối và rút một con dao mỏng được cột vào chân cô ta.

Cô gái nhìn anh với sự tò mò hiện rõ trong một phút trước khi nói, “Đừng lo. Họ biết mình đang làm cái gì. Họ sẽ băng bó cho bạn của anh. Ông ta không phải là người đầu tiên nhào vào trong đây, người đầy chì.”

“Tôi được một cái rồi!” một người đàn bà ré lên , cô ta có màu tóc lạ nhất mà Carter từng thấy. Nó làm anh liên tưởng tới lá mùa thu bị để một đống ẩm ướt cho mục nát ra. Cô ta thẩy độp cái miếng chì nhỏ vào một cái tô như thể đang đãi vài.

“Tôi gắp được một cái khỏi chân ông ta,” một cô nữa khoe khoang rồi thêm mảnh kim loại của cô vào cái tô.

Cô gái đứng cạnh Carter đứng thẳng và tự hào, “Vài người trong các cô đây chẳng hơn tuổi em là bao khi họ đi cùng đoàn quân của đại tái Hooker trong cuộc chiến. Trong những ngày tốt, họ giặt giũ và kiêm thêm tiền trên lưng mình. Trong những ngày xấu, họ giúp giữ cho những khách hàng trả tiền của mình sống sót để chiến đấu và yêu trong những ngày khác.”

Cater không bình phẩm, vì thế cô ấy nói tiếp. “Có thấy những ly hẹp miệng để uống brandy trên thành lò sưởi không? Một cái đầy những đuôi rắn đuôi chuông chúng tôi đã giết khắp nơi, và một cái là những viên đạn chúng tôi lôi ra khỏi người mọi người. Một ngày nào đó, thị trấn sẽ có bác sĩ, chúng tôi sẽ mất một nửa bộ sưu tập. Trước khi đến lúc ấy thì cả hai ly có lẽ sẽ đầy. “

Carter nhìn xuống cô. “Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“14, nhưng em đã là gái điếm lâu đến nỗi không thể nhớ bắt đầu lúc nào. Một đêm, em thậm chí đã bị đánh tàn tạ bởi một gã rệp giường thấp kém có tên là Amos Ally.” Cô ngừng lại đủ lâu, trông nhưng có vẻ sẽ phun nước miếng. “Làm gẫy mũi em và giập mông. Anh có muốn rờ xem những chỗ sẹo nó để lại không?”

“Không,” Carter trả lời. Cô gái nói một ngôn ngữ nước ngoài mà anh không hoàn toàn hiểu được. Những từ ngữ có vẻ bình thường, nhưng cô ghép chúng lại không đúng chút nào.

Cô không lấy làm phật lòng. “Tên em là Nellie, Nelli Jean Khát Vọng.” Cô đọc họ của mình thật chậm và thấp giọng như thể đó là một phần của bài hát. “Em nghĩ tên đó nghe thật được. Anh có từng nghe nói đến em chưa?”

Carter lắc đầu.

“Alice Mập nói rằng em sẽ trở thành có tiếng. Nhanh thôi, đàn ông sẽ kéo về từ khắp các bang để giành lấy em. Cô Nellie Jean Khát Vọng.” Cái tên trượt ra khỏi lưỡi cô như muốn đường mật ấm. “Em sẽ trở nên có tiếng khi ngực em nảy nở.”

Rõ ràng là ngoại ngữ, anh nghĩ. Hoặc là cô bé bị điên rồi. Có lẽ đây là một kiểu nhà thương điên giống như anh đã đọc trong một tờ báo từ Austin. Điều này có thể giải thích chuyện căn nhà tách riêng khỏi các nhà khác và mớ quần áo. Nhưng chẳng có vẻ gì là có song sắt hay bảo vệ. Chắc chắn những kẻ điên chẳng phải tự nguyện mà ở đây.

Nơi này rõ ràng được trang trí bởi những kẻ điên. Các màu đỏ và xanh quái dị tranh chỗ nhau trong một trận chiến văng đầy lông vũ và tua.

Carter nhích lại gần bàn, sợ nhưng gì họ đã có thể làm với cảnh sát trưởng. Anh sẽ không ngạc nhiên nếu thấy ông già này bị xẻ ra như gà tây.

Máu ở khắp nơi. Trên người sheriff. Trên bàn. Trên tay một vài người đàn bà.

"Tôi có được cái cuối cùng!" Người đàn bà đồ sộ la lên. Bà ta mặt một cái váy được giặt tây mỏng đến nỗi anh có thể nhìn xuyên qua nó được. Cảnh tượng không phải là cảnh anh muốn nhìn.

Bà ta có lẽ đã mua váy lúc ốm hơn 20 ký, vì nó dường như không có thể khép lại ở đằng trước. "Băng bó các vết thương lại và đưa ông ta lên lầu." Bà ta lùi lại và cười lớn.

Người đàn bà chuyển sự chú ý qua Carter. "Biết ông ta là ai không, anh chàng đẹp trai?"

Carter nhìn đằng sau mình như thể tìm xem ai là người bà ta đang nói tới.

"Hai Xu! Gã này không có giọng à?" Alice Mập la lên hỏi cô gái tên Nellie Jean.

Cô gái đứng cạnh Carter hét lên như thể một con mèo nhà kho bị kẹt trong nhà. "Em sẽ không trả lời với cái tên đó nữa, Alice Mập. Em đã bảo chị tên em là Nellie Jean. Sao em có thể kiếm tiền lớn với cái tên Hai Xu được chứ?"

"Đừng lo chuyện kiếm tiền to cho đến khi ta để cô làm việc. Ta không phải là kẻ để trái cây bị hái trước khi nó chín, dù cho nó có muốn nhảy khỏi cành nhiều đến thế nào đi nữa." Người đàn bà đồ sộ đẩy cô gái tránh đường ra dễ dàng như thể cô ta được làm từ mạng nhện. "Bây giờ nghe kỹ đi cưng." Bà hướng hoàn toàn sự chú ý về phía Carter. "Chúng tôi không ngại giúp đỡ, nhưng muốn biết tên bất cứ ai sẽ lên lầu. Bọn tôi có thể rẻ tiền, nhưng chẳng có cái gì ở đây, thậm chí cả việc chữa trị, là miễn phí."

Carter moi tìm trong túi, anh vui lòng trả tiền cho các cô. Trông quần áo của họ, họ có thể dùng số tiền. "Bao nhiêu?"

"Ba đô một viên đạn. May là chúng tôi đã không phải dùng whiskey để làm ông ta yên. Vậy nên sẽ chỉ là 12 đô." Bà ta nhìn thấy màu tiền của anh. Vàng. "Và tôi sẽ thêm vào cái giường nghỉ miễn phí, miễn là tất cả những gì ông ta làm trên nó là nghỉ ngơi." Carter ngước mắt lên nhìn, để ý rằng mấy người đàn bà khác đã khiêng Riley lên nửa chừng thang. Họ cố quay ông ở chiếu nghỉ mà không để chân ông mắc vào lan can, nhưng cảnh sát trưởng chân dài chẳng hợp

tác chút nào. “Tôi rất sẵn lòng thưa bà.” Carter tiếp tục nói. “20 đô chắc là sẽ trang trải đủ chi phí. Tên ông ta là Riley. Cảnh sát trưởng Harman Riley.”

Đoàn người đang leo cầu thang đột nhiên quay lại như thể ai đó đã la lên “lui lại” và nhanh chóng lùi xuống.

Alice Mập hớp nhanh vào một hớp không khí , kéo áo váy lại, và lấy đồng tiền vang 20 đô của Carter. “Ông ta có thể nghỉ dưới đây trên ghế sofa. Tôi mở một nhà trọ đáng kính cho những phụ nữ lớn tuổi. Chúng tôi không cho đàn ông lên lầu. Thậm chí là một cảnh sát trưởng.”

Carter không biết phải làm gì. Anh cần phải tìm Smith và bảo ông chuyện gì đã xảy ra với Riley, nhưng anh không muốn để viên cảnh sát trưởng già ở đây một mình với những người đàn bà lạ. Họ khiến anh nhớ tới cô gái ở quán rượu đã cố nài anh lên lầu, nhưng họ đều sạch hơn, được ăn uống tốt hơn và già hơn 10 tuổi. Ngoại trừ Nellie Jean, thật không may là vẫn đang đứng cạnh anh.

“Anh là cảnh sát à?” cô gái hỏi khi người đàn bà đồ sộ nhanh chóng đi khỏi.

“Không phải,” anh trả lời.

“Tốt. Em đã chẳng muốn nghĩ một cực phẩm như anh lại bị phí phạm đằng sau một cái huy hiệu. Anh biết không, em sẵn lòng thương lượng một cái giá vừa phải. Cứ cho rằng anh là một phần giảm giá quảng cáo của em.”

Carter thậm chí chẳng cố phân tích xem cô ta có ý gì. Anh phủ Riley với một tấm mền tìm được ở lưng ghế sofa và kéo một cái ghế lại gần. “Nellie Jean,” anh nói chậm rãi để cô có thể hiểu anh. “Cô có thể ngồi đây với bạn tôi cho đến khi tôi trở về không? Tôi sẽ rất biết ơn.”

Anh ngạc nhiên khi thấy Nellie có vẻ hiểu. Cô ngồi xụp xuống ghế và mỉm cười. “Bất kể những gì anh muốn. Anh sẽ quay lại chứ?”

“Tôi hứa.”

“Em sẽ là bạn nhảy của anh khi nhạc dừng lại chứ? Em không nhỏ như Alice Mập nghĩ.” Cô nhúc nhích chân mày như thể anh sẽ điền vào những chỗ trống.

Anh không thấy bị tổn hại gì nếu làm cô vui lòng. “Dĩ nhiên.”

Anh sốc khi thấy cố nháy mắt như thể anh vừa ký với quỷ dữ linh hồn của mình. Carter không thể chạy nhanh ra khỏi nhà hơn nữa.

Anh chạy thẳng vào trong mưa, muốn rửa sạch chỗ này. Anh ước có thể thở trong nước và gột cho phổi sạch mùi của nó. Những người đàn bà trông có vẻ tắm rửa thường xuyên, nhưng họ có mùi thật lạ. Alice Mập có một mùi khiến anh liên tưởng đến mùi thùng đào khi mùa màng trở nên xấu.

Cơn mưa chuyển từ một cuộc tấn công xoáy vòng trên mặt đất thành một trận mưa như đều đều. Carter lần bước lại nhà ga. Túi của Bailee nằm ở góc thềm ga nơi anh đã làm rơi nó lúc các phát đạn bắt đầu, nhưng chẳng có gì còn sót lại để có thể nói chuyện gì đã xảy ra chưa được một giờ trước đó.

Anh nhặt cái túi lên và tiếp tục tìm kiếm.

Một ý nghĩ gặm nhấm trong đầu anh. Nếu một băng đảng ăn cướp đã đánh lật tàu, tại sao chỉ có một tay súng mai phục họ? Carter không biết nhiều về chiến lược đánh trận, nhưng chuyện có vẻ có lý là nếu đã có hai kẻ bắn về phía họ từ những góc khác nhau, thì họ đã đều bị bắn hết, và có thể đã chết.

Anh nhìn chằm chặp xuống đường ray, hy vọng Bailee an toàn. Cô còn hơn một người vợ anh thắng được trong một cuộc xổ số. Cô quan trọng đối với anh, phụ nữ là những sinh vật kỳ lạ, anh nghĩ. Một người đàn ông sẽ không quan tâm họ có ai đó hay không cho đến khi cô ấy biến mất, rồi anh ta sẽ cảm thấy mất mát như có gì đó bị cắt ra từ trong người anh. Carter muốn cô quay lại với anh 10 lần nhiều hơn anh đã từng muốn cô lúc đầu.

Với cái túi trong tay, anh bắt đầu đảo vòng quanh nhà ga như thấy hai viên cảnh sát trưởng đã làm. Anh nửa mong vấp phải người của Smith, hoặc là của tên bắn súng.

Chẳng có gì cả.

Khi tới gần đường ray, anh nhìn về phía bắc, cơn mưa cố cản tầm nhìn của anh, anh ước có thể biết Bailee đã ra sao. Cô ấy đã lên được tàu, anh tự nhủ. Cô ấy phải lên được tàu, mặc dù điều đó sẽ chẳng dễ dàng gì với đứa bé trong tay. Nhưng vợ anh rất mạnh mẽ. Cô là một trong số người sẽ làm những chuyện phải làm. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa.

Carter qua bên kia đường ray và quay trở lại thị trấn. Anh kiểm tra xem Smith có ở đó không. Trong lúc đi bộ, anh nghĩ về Bailee và không thể không tự hỏi việc ngủ với anh có phải là một trong những việc "phải làm" trong đời cô không.

Anh lội trong mưa, hy vọng rằng anh không chỉ là nghĩa vụ đối với cô, nhưng anh đoán chắc là vậy. Cô đã không lấy anh vì cô muốn. Hôn nhân là lựa chọn duy nhất ngoài nhà tù. Cô đang cố gắng. Từ ngay ngày đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, cô đã cố gắng, Đã làm những gì cô phải làm, những gì cô nghĩ là đúng. Đêm qua, khi anh đến quá gần, có lẽ cô đã phát hiện ra nghĩa vụ của cô khó khăn ra sao.

Hình ảnh cô hoảng hốt, bấu chặt lấy chiếc váy ngủ mà anh đã xé toạc, lóe lên trong đầu anh như ánh chớp.

Bàn tay Carter bắt đầu nhúc nhích bên người anh, đánh vần những từ ngữ anh không muốn ai nghe được.

Nếu cô an toàn. Nếu cô thoát được và sống sót, anh hứa sẽ không bao giờ làm cô sợ hãi như

thế nữa. Nếu điều đó có nghĩa là không đụng chạm… không bao giờ chạm vào cô nữa… vậy thì cứ như vậy.

Carter chạy hết sức đến cửa văn phòng cảnh sát trưởng. Anh chỉ cần 3 bước là lao vào trong phòng trước khi có thể dừng lại.

Cảnh tượng trước mặt cuốn phăng những suy nghĩ trong đầu anh.

Cảnh sát trưởng Smith đang đè phía trên một gã đàn ông to gấp đôi. Vị cảnh sát trưởng già đang rỉ máu từ vết thương bên trái. Vài sợi tóc ướt nhẹp trên mặt, khẩu Colt của ông chĩa vào trán gã đàn ông.

Smith gần như không liếc nhìn Carter. “Cám ơn Chúa anh đã tới, Carter. Tôi gặp một chút khó khăn trong việc còng tay gã tù nhân mới này.”

Gã đàn ông nằm trên sàn giãy dụa, làm bắn nước từ chiếc áo da trâu của hắn. “Bỏ tao ra, lão già. Mày rỉ máu đầu người tao. Bắn tao hoặc bao súng lại đi, vì ngoài mày và thằng ngu này còn cần phải có thêm người mới bắt nổi tao vào tù của cái thị trấn này.”

Tên tội phạm đột nhiên xô cảnh sát trưởng trưởng về phía Carter.

Smith rú lên đau đớn trong lúc Carter ngã loạng choạng xuống sàn, cố gắng đỡ vị cảnh sát già. Khẩu súng của cảnh sát trưởng nã đạn lúc chạm xuống sàn. Tiếng nổ làm rung chuyển căn phòng, nhưng viên đạn lại trượt tên tù.

Carter nhảy xổ tới gã người lạ, chụp lấy tay hắn và cố kéo lại. Gã đàn ông to như núi quay lại phía Carter với cơn cuồng nộ của một chiến binh dày dạn sương gió chiến đấu vì mạng sống của mình.

Carter cao và khỏe mạnh, nhưng gã người lạ nặng hơn anh khoảng 20 kg và có lẽ đã dày dạn kinh nghiệm chiến đấu ngoài biên ải. Carter nhận hết cú đánh này đến cú đánh khác trước khi thụi được vài quả của chính mình. Trận chiến giống như một bài học tra tấn. Carter đang học hỏi từ một tay sư phụ, nhưng anh phải trả giá khá đắt.

Tên tội phạm rống lên và dùng nguyên sức nặng cơ thể huých vào người Carter. Cả hai người đàn ông bay qua cửa sổ, lăn qua hàng hiên rồi rơi xuống bùn. Kính cắt vào vai Carter và rạch xuống một chân nhưng chẳng có đủ thời gian chú ý vì tên lạ mặt đã thúc vào bên người rồi vào lưng anh.

Carter nhấc người trên gối, dồn hết sức lực để có thể đứng dậy. Một cú đấm giội vào một bên mặt khiến anh ngả ngửa ra sau. Anh nằm đó trong vũng bùn, quá đau đớn để có thể mở mắt ra.

Cuối cùng, khi anh có thể chống lại các cơn đau và ngẩng đầu lên, gã lạ mặt đã đi mất.

Chương 17

"Mẹ bé? Mẹ bé. Tỉnh dậy chứ?"

Bailee cố mở mắt khi nghe thấy tiếng ai đó đang nói, nhưng chúng như bị dán dính lại bởi sự sợ hãi. Cô lắc lư người theo chuyển động của con tàu. Không khí đặc quánh mùi khói và mùi chuồng ngựa. Dần dần ký ức cũng quay trở lại, nhưng khi cô buộc mắt mình mở ra, tất cả những gì cô có thể thấy là những cái bóng di chuyển phía trên cô.

Một bàn tay nhăn nheo vỗ vỗ vai cô. "Cô không sao chứ, mẹ bé? Chúng tôi đã chăm sóc tốt cho đứa nhỏ của cô."

Bailee nhỏm người ngồi lên và cố nhìn xuyên qua bóng tối. Ánh trăng mờ nhạt lung linh xuyên qua giữa các kẽ ván tường của toa tàu hôi hám. Một ánh sáng lập lòe ở đằng xa. Những hình thù mơ hồ lổn ngổn ở rìa toa, không rõ ràng, không xác định. "Piper?" cô thì thào, cảm thấy như thể miệng cô đầy rơm như quần áo cô vậy. Mùi cỏ khô ẩm và phân bò nồng nặc trông không khí.

"Con bé ổn cả." Một người đàn ông mảnh khảnh đầu đội một cái nón rộng bằng vai trả lời. "Viên đạt chỉ sượt qua vai và cánh tay của nó. Chảy máu khá nhiều, nhưng nó sẽ sống chỉ bị một cái sẹo và ký ức về nó."

Người đàn ông già giúp Bailee đứng dậy rồi họ đi chậm rãi qua toa tàu tới nơi Piper đang nghỉ trong lòng một người đàn bà quần áo tả tơi. Cánh tay con bé được đặt trong một cái dây quàng được làm từ một cái khăn quàng cổ nhiều màu sắc. Băng màu trắng thay thế cho phần trên váy cô bé dọc một bên vai và cánh tay.

"Nó chẳng nói một lời," ông thì thầm trong lúc Piper xoay khuôn mặt nhợt nhạt về phía Bailee và mỉm cười. "Chúng tôi dùng chiếc áo ngủ trong cái túi bé của nó để băng vết thương cho nó. Thậm chí trong lúc chúng tôi làm, nó cũng không khóc."

"Con bé không nghe và không nói được." Bailee thì thầm, tay cô lướt khẽ qua miếng băng. "Cô bé không phải con gái tôi; nó mất mẹ trong một vụ lật tàu vài ngày trước." Bailee biết cô không nên kể cho người đàn ông nhỏ bé nhiều quá, nhưng cô phải tin ông ta. Cô nợ những người này mạng sống của mình. Nếu một trong số họ không kéo cô vào trong toa lúc cô nhảy về phía chỗ mở, cô sẽ chẳng bao giờ lên được tàu.

Người đàn ông nói với người đàn bà bằng một ngôn ngữ Bailee không hiểu được.

Bailee vòng ngón tay quanh bàn tay Piper, ước rằng lời nói của cô là sự thực khi cô nói với Piper rằng họ đã an toàn. Không ai có thể bắn họ nữa, miệng Bailee nói thật chậm.

"Vợ tôi nói rằng" – người đàn ông đội mũ mỉm cười – "Đứa bé được phú cho sự yên lặng. Đó đúng là một quà tặng hiếm có. Hãy nghĩ xem những cái cô bé có thể nghe được khi thế giới này bước lùi lại sau."

Bailee nghĩ bảo rằng Piper không nghe được là một món quà thì quả là một cách nhìn lạ. Khi mắt cô điều chỉnh lại, cô thấy những khuôn mặt đứng dọc theo thành to axe. Họ đứng thành nhóm từng gia đình, ôm lấy nhau để giữ ấm. Những ông bố cố chặn nước mưa len qua các rãnh nứt khỏi vợ và các con họ. Các bà mẹ ấp ủ những đứa nhỏ thật sát, dùng váy để phủ cho chúng. Tất cả bọn họ mặc một mớ pha trộn kỳ quặc giữa đồ rách rưới và những chiếc khăn choàng màu sáng. Và đồ trang sức, Bailee để ý. Nhẫn, vòng tay, vòng cổ. Những người ăn xin đeo vàng.

Người đàn ông già có vẻ bồn chồn. "Chúng tôi không có ý xấu. Chúng tôi chỉ muốn giúp cô và đứa trẻ. Khi tới thị trấn tiếp theo, cô sẽ không nói với ai chúng tôi ở đây, được chứ?"

Bailee nhìn chằm chặp vào ông ta. "Các người… tất cả các người cũng chạy trốn sao? Giống như Piper và tôi."

Người đàn ông gật đầu nhưng trông vẫn hoảng sợ. "Không giống cô. Cô chạy trốn đến nơi an toàn. Chúng tôi chỉ chạy đi. Với chúng tôi, không có nơi nào được gọi là an toàn.

Bailee muốn làm giảm bớt sự sợ hãi của ông. "Chúng tôi bị một kẻ muốn giết Piper bắn. Nếu tôi không lên được tàu, tôi không chắc chuyện gì đã có thể xảy ra với chúng tôi."

Nhưng tại sao lại có người muốn giết mộ bé gái nhỏ tốt đẹp chứ? Ông hỏi. "Hay giết một quý cô chứ?"

"Những tên tội phạm nghĩ cô bé có thể nhận diện chúng. Những kẻ làm lật tàu làm chết hết mọi người, trừ cô bé."

Ông gật đầu, cô để ý vài người khác đang lắng nghe cũng gật đầu. Nỗi sợ hãi cô thấy trong mắt họ nhạt đi khi họ thấy được vấn đề của cô.

Bailee hạ thấp giọng, đột nhiên muốn chia sẻ. "Chúng tôi đã hy vọng đưa nó tới với cha nó, nhưng một tay súng đã nã đạn tại nhà ga. Giờ chúng tôi không biết khi nào thì gia đình nó mới đến đón, tôi đã để chồng mình ở lại để đối mặt với tên tội phạm một mình. Có một vị cảnh sát trưởng đi cùng chúng tôi, nhưng ông đã bị bắn. Tôi không biết ông có còn sống hay không. Nó xảy ra quá nhanh, với cơn mưa, tôi chẳng thể thấy được nhiều."

Những con người với bộ quần rách rưới kỳ lạ nhích lại gần và hỏi, đầu tiên là e dè, rồi bạo dạn hơn lên. Vấn đề của bị quên đi khi họ lo lắng cho đứa trẻ, người giờ đây không được bảo vệ và không có khả năng giao tiếp.

Bailee thả lỏng người, kể lại mọi chi tiết của những ngày vừa qua. Cô thậm chí còn cho mọi người thấy Carter đã di chuyển tay và hát bài hát câm lặng cho Piper như thế nào.

Họ đều bình phẩm rằng anh Carter McKoy này hẳn phải là một người chồng tốt. Bailee đồng ý với họ, cô đã may mắn trong buổi rút thăm. Cô đã chọn được một người đàn ông tốt, một người đàn ông dung cảm. Hôm nay đã chứng tỏ điều đó.

Con tàu xuyên qua cơn mưa trong bóng tối về phía Cedar Bend, từng người từng người thả lỏng dần. Mỗi người kể câu chuyện của họ trong những đoạn nhỏ, ghép lại với nhau như một trò xếp hình. Họ đều từ một gia đình, chú, anh em họ, anh em ruột.

Họ không có nhà ở châu Âu vì thế đã nghĩ sẽ tìm một nơi ở Mỹ. Nhưng dù đi đến đâu, câu chuyện cũng như cũ. Bò của ai đó chết, một xe thồ bị mất cắp, hay kho thóc bị bén lửa. Họ luôn luôn bị đổ tội. Rốt cuộc, họ tới Galveston, nghĩ rằng sẽ an toàn, nhưng 3 đêm trước, một đám đông say xỉn đã nhét họ lên tàu, thậm chí không để cho họ nhặt nhạnh tư trang. Giờ họ ra đi, chỉ là đi, hy vọng sẽ thoát khỏi rắc rối.

Bailee quan sát họ thật kỹ. Cô thấy những đôi má hõm, những bàn tay gầy gộc, những quầng đen dưới đôi mắt càng đen hơn. Họ chẳng hề nhắc đế chữ đó, nhưng cô biết họ là ai. Cô đã nghe những câu chuyện về một tộc người, da ngăm và hoang dã, họ gây rắc rối bất cứ nơi nào họ tới. Di gan.

Lacy thoáng qua những suy nghĩ của Bailee. Cô nhớ những người trong đoàn xe đã cho rằng việc cô bé được phú cho khả năng chăm sóc bệnh là điều tuyệt vời. Nhưng khi bà vợ bị ốm mà cô được thuê để chăm sóc chết khi họ băng qua vùng ngoại ô, đám đàn bà trong đoàn xe bắt đầu bàn tán. Họ nhắc đến cái kiểu nói kỳ lạ của Lacy về may mắn, sự ban ơn và lời nguyền. Họ nói đã nghe cô ê a tụng cầu khi cô sắc một hỗn hợp thảo dược bên lửa trại một đêm khuya nọ. Một trong số những người đàn bà lớn tuổi thậm chí thề đã thấy Lacy nhảy dưới ánh trăng.

Những ngày trên đường thật buồn tẻ, và những lời suy diễn về Lacy đầu tiên là một trò chơi, sau thành một sườn truyện để đám phụ nữ chơi. Cô đi từ một nữ điều dưỡng được quý trọng thành một kẻ thừa không có xe thồ hay gia đình. Hành lý thừa.

Khi Lacy đề nghị chăm sóc cho Sarah khỏe lại, những người khác liền quay qua cô. Họ xem Sarah như thuốc độc trong đoàn. Lacy chắc có lẽ là một phù thủy hay một kẻ ngốc mới không sợ Sarah. Mặc dù họ không thích Bailee vì đã cho Sarah đi nhờ, họ tức giận Lacy vì đã cố ngăn những gì họ nghĩ nên xảy ra. Sarah nên chết đi, nếu chẳng phải vì lý do gì hơn là chuyện gia đình cô đã chết cả. Sarah đã có tội là sống trong khi chồng và con cô đã chết.

Những người quân quần quanh Bailee giờ đây không khác hơn Lacy mấy. Họ đều tìm kiếm ai đó để thuộc về. Họ giúp Piper và vì thế Bailee nợ họ sự trung thành của cô. Nhưng họ dường như e sợ rằng việc tốt của họ sẽ bị trừng phạt.

Còi tàu nổi lên – một tiếng dài, một tiếng phụt ngắn.

“Chúng ta sắp đến Cedar Bend.” Bailee hành động liền. “Nó chỉ là một thị trấn nhỏ, nhà tôi chỉ cách đó 2 giờ chạy xe trên đường khô. Mưa thế này có lẽ sẽ làm chúng ta mất cả đêm, nhưng một khi tới đó, chúng ta sẽ an toàn. Cô đứng lên và cất cao giọng. “Về nhà với tôi. Tất cả mọi người.”

Những người đàn ông lắc đầu. Nỗi sợ hãi trở lại trong mắt họ. “Tốt nhất cứ tiếp tục đi,” một người lẩm bẩm.

“Chúng tôi không biết chỗ này,” một người khác thì thầm. “Chúng tôi phải đi xa hơn.”

“Chúng ta không biết chỗ nào cả,” một câu trả lời vang lên ở cuối toa.

“Mọi người có thể nghỉ ngơi,” Bailee nài nỉ. “Chúng tôi có một trang trại với thật nhiều kho trữ thực phẩm. Tôi biết chồng tôi sẽ muốn mọi người ít nhất nghỉ ngơi vài ngày với chúng tôi.” Bailee chẳng hề biết chuyện đó, nhưng cô nói mạnh mẽ đến nói chính cô cũng gần như tin điều đó. “Một lần tôi đã nghe nói rằng Cedar Bend được đặt tên theo một cây tuyết tùng đơn độc mà người Apache đã cột để nó cong và chỉa về hướng khu trại mùa đông của họ. Hãy để nói chỉ mọi người về phía nghỉ ngơi bây giờ.

Chẳng có ai nhúch nhích. Nỗi sợ hãi một lần nữa lại phủ xuống toa chở súc vật.

Bailee nhắm mắt lại. Cô không thể chịu nổi việc nghĩ những người đã vừa cứu cô phải chết đói trong khi ngồi gần như đong đá trên một chuyến tàu đến một nơi chẳng biết là đâu. “Xin hãy về nhà với tô. Tôi rất cần mọi người, tôi chẳng có ai để bảo vệ Piper và mìh. Tôi chẳng thể tự mình đưa nó an toàn về nhà. Tôi cần sự giúp đỡ của mọi người. Mọi người đã giúp chúng tôi một lần. Mọi người có lẽ đã là tất cả những gì đứng giữa chúng tôi và cái chết đêm nay”.

Khi cô mở mắt ra, họ ngưng lắc đầu. Người đàn ông già ngồi trước mặt cô. Ánh mắt ông lướt quanh toa xe. “Chúng tôi sẽ cân nhắc. Nếu có người cần chúng tôi.”

“Piper đã bị bắn một lần. Những kẻ ngoài vòng pháp luật có thể sẽ thử lần nữa. Tôi đã bỏ chồng tôi lại đối mặt với tay bắn súng. Anh ấy có thể đã chết. Tôi không chắc có thể giữ cho con bé sống sót dựa vào chính mình.”

Dần dần từng người một, họ gật đầu.

Bailee bắt đầu với chuyện mà cô làm tốt nhất: tổ chức. “Đầu toeem chúng ta phải xuống tàu không để cho ai trong thị trấn thấy. Tôi đã ở trong thị trấn này một tuần nhìn con tàu lướt qua phòng giam… ý tôi nói là phòng của tôi. Nó chỉ dừng vài phút. Chúng ta phải nhanh chóng cho mọi người ra khỏi đằng sau toa tới chỗ nghĩ cách xa đường ray. Không có đủ đồ che để dấu nhiều người thế này vào ban ngày, nhưng với đêm tối và trời mưa chúng ta có lẽ sẽ làm được.

Mọi người thu nhặt chút hành lý ít ỏi của mình.

“Tôi phải tới được bạn tôi mà không để ai thấy. Cô ấy sống ở trung tâm thị trấn. Cô ấy có thể lấy xe thồ của chồng tôi và có lẽ một cái nữa.”

Một cậu bé khoảng 15 tuổi bước tới. “Tên em là Rom. Em có thể như một cái bóng trong mưa. Em sẽ dẫn chị tới gặp bạn.”

“Tốt.” Bailee vạch ra một kế hoạch trong đầu nhanh hơn là từng làm được như đã từng với việc tổ chức một bữa tiệc tối tại nhà cha mình. “Tất cả mọi người hãy nấp cho đến khi tôi quay lại. Tôi hứa sẽ không đi lâu. Rom và tôi sẽ trở lại với các cỗ xe. Trong lúc đó, tôi biết mọi người

sẽ giữ Piper an toàn."

Cô nhìn đứa bé đang nghĩ trong tay người đàn bà già. Piper tin bà ấy, Bailee có thể thấy điều đó trong mắt cô bé.

Phần đầu tiên của kế hoạch thành công. Mười phút sau khi tàu dừng, mọi người nằm trên đám cỏ trâu ở phía đông của đường ray. Cơn mưa như một tấm màn, bảo vệ họ khỏi những người trong thị trấn liếc về hướng họ trốn.

Bailee di chuyển trong bóng tối với người dẫn đường của cô cho đến khi họ đến bên hông cầu thang dẫn tới căn hộ của Lacy phía trên tiệm in ấn. Cậu bé ở lại đằng sau, nấp dưới cầu thang trong lúc Bailee nhanh chóng bước lên bậc. Cô để ý thấy cậu đặt một tay ở thắt lưng, không cần hỏi, cô biết rằng cậu mang theo một con dao và sẵn sàng sử dụng nó nếu cần.

Điều này làm cô hoảng sợ một chút. Những người này có thể chẳng phải là những thiên thần nhân từ dịu dàng mà cô đã nghĩ.

"Lacy," cô gọi khẽ và gõ cửa. "Lacy, Bailee đây."

Cửa bật tung ra. Lacy ôm bạn mình thật chặt. "Em đã rất lo lắng. Bọn em nghe vài giờ trước rằng cảnh sát trưởng đã bị bắn ở Childress trong một cuộc đọ súng. Em biết chị ở đó và đã lo lắng. Là Riley bị bắn hay người khác? Carter đâu? Anh ấy có gặp đứa trẻ chứ? Anh ấy có thể nói chuyện với nó không?"

"Chị ổn, nhưng chị không biết gì về Riley, hay thậm chí cả Carter."

Lacy kéo Bailee vào trong căn hộ nhỏ của mình. "Em đã tới văn phòng của cảnh sát trưởng, nhưng cái gã phó Wheeler đần độn nói hắn chẳng biết gì hơn những gì em nghe được. Riley sẽ giận điên lên khi quay lại và phát hiện ra lũ chim ó đang làm tổ trong chỗ ông ấy." Lacy trùm khăn lên thân hình ướt mưa của bạn mình. "Riley sẽ trở lại chứ? Ông ấy không thể bị thương nặng được."

Bailee run rẩy kể lại cho Lacy tất cả những gì đã xảy ra trong lúc Lacy mặc đồ và gom tất cả chăn và khăn cô có.

"Chúng ta sẽ đưa những người đó và Piper tới nông trại không cho ai thấy," Lacy đồng ý. "Từ những gì chị kể, nửa số họ sẽ lên cơn sốt nếu không được ủ ấm và khô ráo."

"Nếu em giúp chị với cỗ xe, chị có thể đánh xe được."

Lacy ngừng xếp đồ. "Chị đùa sao. Em sẽ đi với chị. Chị không thể có một cuộc phiêu lưu không có em được. Em có khả năng chăm sóc bệnh nữa, chị nhớ đấy. Em sẽ xem vết thương của bé Piper."

"Có thể sẽ nguy hiểm."

Lacy cười. “Giống như đi xuyên đất nước mà thậm chí không có súng hay giết một kẻ định giết chúng ta. Em chẳng có gì làm ngoài việc chết chán ở đâu đợi Frank của em. Đây là lúc tim em lại đập mạnh lần nữa. Đi nào, đêm nay chúng ta có việc để làm.”

Lacy đẩy Bailee ra cửa bên hông và xuống cầu thang. “Em sẽ làm bất cứ điều gì để giúp chị. Chúng ta là chị em tâm giao. Chị biết đấy, cột chặt với nhau bởi thứ còn hơn là máu. Nếu ai đó bắn chị, em sẽ không rời khỏi chị.”

Với ánh sáng từ ngọn đèn lồng nhỏ, họ vòng tay nhau đi vào con hẻm. “Sẽ gây ra nhiều câu hỏi nếu em thuê một cỗ xe chỗ Mosely,” Lacy thì thầm, giọng cô cao vì sự hưng phấn, “nhưng em biết một người không những chỉ cho chị thuê xe, ông ấy sẽ chở chị về nhà.”

Không nói một lời nào nữa, họ nhanh chóng đi qua con hẻm.

Tới bên cạnh trại giữ người, được bảo vệ khỏi phần lớn cơn mưa là một cỗ xe thồ đơn chiếc được che phủ với tấm vải dầu dày. “Em gặp người này đêm qua. Trong một thị trấn cỡ này, chị thường sẽ chú ý khi có người mới đến. Cha chồng em cố bảo ông ấy vào ngủ trong tiệm qua đêm, nhưng ông ấy bảo sẽ tới chỗ Carter ngay sau khi cơn mưa bớt lại. Cô nghiêng người sát và thì thầm, “Ông ấy làm em liên tưởng tới một người bán hàng rong và có vẻ như cũng thân thiện. Ông ấy không thể thấy rõ nếu không có kính, và chị phải gần như hét lên để ông ấy nghe được.”

Lacy vỗ vỗ vào tấm bạt như thể đó là cửa chính. “Ông Samuel! Ông có ở trong đó không?”

Một người đàn ông tóc bạc với râu mép kéo dài từ tai này tới tai kia thò đầu ra khỏi cỗ xe. “Tôi không có làm phiền ai. Để cho tôi yên.” Ông cố đeo cặp kính dày cộp trong cơn mưa.

“Ông Samuel!” Lacy nhảy lên, vớ lấy áo ông để ông không thể chui lại vào trong xe. “Đây là vợ Carter, chị ấy cần ông giúp. Ông hãy ra đây nghe một chút.”

Những đàn ông càu nhàu bò ra khỏi xe vào ánh sáng của ngọn đèn. Mặt ông vẫn còn nhăn nhó, nhưng ông gật đầu một cách lịch sự. “Tại sao cô không nói thế, cô Lacy?” Ông vuốt tóc ngược lại với bàn tay to bản. “Tôi là Samuel Dogdge, thưa cô. Tôi chắc chồng cô đã nói về tôi.”

Bailee không muốn tỏ ra thiếu lịch sự. Cô đã nghe cảnh sát trưởng Riley nói là Carter có một người giúp công việc mộc mỗi năm. Đây có lẽ là ông ấy. “Dĩ nhiên,” Bailee đoán đại. “Anh ấy nói ông đã giúp anh mọi thứ về nghề xây dựng.”

Samuel đứng thẳng hơn một chút. “Đúng là vậy. Thằng bé đã ở trong một cái lỗ như hang thỏ nếu không có tôi. Tôi ghé qua hai lần một năm ở chỗ nó và ở lâu nếu cần.” Ánh mắt sáng xám của ông nhấp nháy dưới ánh sáng đèn lồng trong khi mắt kính trễ xuống đầu mũi. “Tôi có thể giúp được gì, cô McKoy?”

Không có thì giờ để giải thích. “Tôi cần cỗ xe của ông và cái của Carter đang được giữ trong trại của Mosely nếu chúng ta có thể lấy nó mà không để ông ta biết. Tôi có một mớ hàng cần

lấy gần nhà ga và phải đi về nhà càng nhanh càng tốt."

Samuel cười. "Chuyện đó không thành vấn đề. Mosely đã uống như vừa được thừa kế và không thể chờ để xài nó. Hắn sẽ không loạng choạng về lại trại giữ ngựa ít nhất một giờ nữa, có thể là hơn. Chúng ta sẽ có thời gian để lấy xe và để cơn mưa xóa dấu vết của chúng ta trước khi hắn để ý."

Bailee nghiêng người gần lại hơn. "Ông không định hỏi câu nào sao?"

"Không cần thế, cô McKoy." Ông lắc đầu. "Tôi đã không làm việc cho chồng cô nhiều năm, nếu tôi là một người hay hỏi. Tôi có thể đánh xe của chính mình, cô có thể chạy xe của Carter."

Bailee nhìn Lacy. Họ đã chiến đấu đi đường hàng trăm dặm, chắn chắn họ có thể làm chủ được bùn Texas.. "Tôi có thể làm được," Bailee trả lời. "Nhưng tôi không biết có thể thắng cương xe trong đêm tối không."

"Tôi sẽ giúp."

Một giọng nói từ đâu đó vọng ra trong bóng tối. Samuel thót người, Lacy thét ra một tiếng nhỏ.

Bailee cười. "Mọi người hãy gặp cái bóng của tôi, Rom."

Cậu bé bước vào trong vòng tròn của ánh sáng.

Samuel đưa tay, "Rất vui được cậu giúp." Ông nhìn xung quanh. "Còn ai nữa đứng quanh không?"

"Chỉ là cháu," Rom trả lời bẽn lẽn.

"Được rồi, hãy giúp ta với mấy cỗ xe, Rom." Samuel liếc nhìn qua vai tới Bailee. "Nếu cô đứng ngoài trời mưa, chúng tôi sẽ đưa xe tới thẳng."

Bailee và Lacy chúm lại dưới cái mái đua của trại ngựa.

"Em sẽ để lại thư nhắn rằng đã đi với Samuel để tới thăm chị," Lacy thì thầm. "Cha chồng em sẽ không biết em đã để nó lại tối nay hay vào buổi sáng. Em sẽ nói với ông ấy đừng nói với ai cả, phòng trường hợp."

"Bảo ông ấy trông tàu tới cho tìm Carter." Bailee cố giữ giọng thật bình tĩnh. "Chị thậm chí khôn biết chồng mình còn sống hay không."

Lacy ôm cô thật chặt. "Em cũng không," cô thì thầm. "Hãy làm như em. Nghĩ rằng anh ấy vẫn còn sống cho đến khi chị biết điều khác."

Bailee cố gắng, nhưng hình ảnh duy nhất cô có thể thấy là Carter đứng trong cơn mưa như

trút với thân hình Riley vắt ngang qua bờ vai rộng.

Và, thật khẽ, giống như cảm giác nhột nhột của gió trên tay cô, cô cảm thấy ngón tay của Carter đang nhúc nhích. Cô nhắm mắt lại, khum bàn tay như thể anh ở đó, thầm ước được hơn cái cảm giác được anh thì thầm với cô bằng những lời câm lặng.

Chương 18

"Ta thề với Moses. Anh sẽ đem lại một người nữa!" Alice Mập la lên trong lúc Carter rẽ lối tới cửa trước.

Người Smith đầy máu và đẫm ướt, ông bất tỉnh như Riley trước đó. Carter đứng trên sàn lót thảm đã mòn cũ đợi mệnh lệnh trong lúc người đàn bà đồ sộ đi vòng vòng quanh anh như đội bố ráp một người. Bà ta đã trét sơn chiến tranh lên mặt, nhưng có lẽ đã không có thời gian để mặc thêm áo quần.

Alice Mập nắm lấy da đầu của Smith và lật ông lên để có thể nhìn thấy mặt ông, rồi quay qua nhìn Carter với một cái nhíu mày. "Ta không biết anh là ai, nhưng ta hết ghế sofa rồi."

Bà ta đi đến cái bàn đã dùng để phẫu thuật cho cảnh sát trưởng Riley, rồi ngẩng mặt lên như thể sắp cất tiếng hát. "Thêm băng cứu thương, các cô!" bà ta hét lên. "Cảnh sát trưởng Smith Parker đến thăm."

Không hề tỏ ra e lệ, bà nhấc váy lên và kéo con dao mỏng ra khỏi chỗ dấu phía trên cái đầu gối mập mạp.

Trước khi Carter thả cảnh sát trưởng xuống, đám phụ nữ đã tụ tập xung quanh Smith như đã làm với cảnh sát trưởng Riley, cởi quần áo của ông và dò tìm vết thương như thể họ sẽ để sót nó nếu không cẩn thận. Carter không thể không thấy rằng một vài phụ nữ có vẻ rất quen thuộc với cơ thể của vị cảnh sát trưởng già.

Cũng như trước, Alice mập dẫn đầu chiến dịch. "Ông bị bắn một lần, nhưng là ở bên trái. Nếu nó không trúng phải những chỗ nguy hiểm, thì chỉ cần lo chuyện bị sốt. Nhưng"—bà quan sát cái lỗ nhỏ bên thân người Smith đang phọt máu ra theo một nhịp đều đặn –" vết bắn vào ruột rất khó khâu và phải tinh tế. Sẽ mất thời gian để ông ta lành trở lại."

Carter chạm vào đồng vàng 20 đô cuối cùng trong túi. Anh đã phải tốn cả năm để để giành số tiền anh đã sử dụng trong 24 giờ qua. Anh móc đồng tiền ra, hy vọng sẽ còn lại đủ tiền để đưa anh về nhà.

Alice Mập không hề lỡ ánh sáng lóe ra từ đồng tiền trong ánh đèn của ngôi nhà, nhưng anh ngạc nhiên khi bà ta lắc đầu khi anh đề nghị trả tiền.

"Ta sẽ ghi vô tài khoản của Smith."

Carter không thể nghĩ ra lý do tại sao Smith lại có tài khoản ở nhà trọ của phụ nữ, nhưng

anh nghĩ sẽ thật bất lịch sự nếu hỏi.

Không muốn nhìn đám đàn bà moi đạn ra khỏi người Smith, anh đi qua căn phòng bên cạnh nơi Riley vẫn đang nằm trên ghế sofa với Nellie Jean ngồi bên cạnh. Riley đang thở đều đặn, nhưng sắc diện vẫn xám xì như mái tóc.

"Có gì thay đổi không?" Carter hỏi, biết rằng có lẽ là khôgn, vì anh đã chẳng đi bao lâu.

"Không." Nellie Jean nhìn Carter một cách ngờ vực. "Anh là một kiểu nhà thu lượm sao, giống như thiên thần của cái chết, đi khắp nơi nhặt nhạnh những cảnh sát trưởng sắp chết bị bỏ mặc trong cơn mưa ư?"

Carter lắc đầu. "Tôi chỉ cố về nhà, nhưng lại cứ ngã phải mấy cái xác."

Nellie nhướng một chân mày. "Anh có vợ?"

Anh gật đầu, đột nhiên hy vọng anh trở lại nông trại với Bailee. Anh thích những gnayf mưa vì anh có thể trải qua cả ngày trong nhà kho hay căn nhà nhỏ cho thợ ở để làm đồ nội thất. Đôi lúc anh có quá nhiều dự án đến nỗi gần như không có chỗ để Samuel ngủ. Anh thích cái mùi của mạt cưa trộn lẫn trong không khí ẩm và cái cảm giác của gỗ mới cắt trong tay anh.

"Anh yêu cô ấy chứ? Vợ anh ấy?"

Carter không trả lời. Câu hỏi chưa bao giờ lướt qua tâm trí anh. Anh đã nghĩ về chuyện đóng đồ nội thất, chứ không phải về thứ như tình yêu. Sẽ rất tuyệt khi nghĩ rằng có cô ở bên cạnh. Có lẽ trước lúc trời tối trong những ngày mưa, anh sẽ quấn cô trong chiếc áo khoác của mình và dẫn cô xuyên qua sân tới căn nhà thợ ở để cô có thể thấy những gì anh làm. Sẽ rất tuyệt khi chỉ nó cho ai đó thấy.

"Dĩ nhiên rồi," Nellie Jean trả lời hộ anh. "Anh đã không lấy cô ấy nếu anh không yêu. Alice Mập nói bà ấy luôn luôn có thể nói nếu người đàn ông có yêu vợ mình không. Thỉnh thoảng họ đến để ngắm, nhưng họ về nhà mà không lên lầu, nếu anh hiểu ý em."

Anh không hiểu, nhưng nó sẽ không bình thường, vậy nên anh chẳng bình luận gì.

"Em nghĩ anh là một trong số những người đàn ông yêu vợ mình, nhưng em đã hy vọng. Vợ anh có đẹp không?"

"Ừ," Carter trả lời không ngập ngừng. Anh nhớ mình đã không nghĩ cô đẹp vào đêm đầu tiên, nhưng giờ đây anh nghĩ cô thật đẹp. Anh thích màu tóc của cô và cái cách đôi mắt cô phát hỏa khi cô nổi giận với anh, mà điều đó xảy ra rất thường xuyên. Anh thích vẻ ngoài, hương vị và cảm giác cô mang lại.

"Em chắc cũng nên kết hôn," Nellie phá vỡ dòng suy nghĩ của anh. "Khi em quá già để có thể khiêu vũ vài đợt mỗi đêm. Bọn em có một cô ở đây năm ngoái tên là Pammy đã lấy một người nông dân. Sau ba tháng, cô ấy đã quay lại van xin được làm lại nghề cũ. Cô bảo rằng cuộc

sống ngoài đó chẳng có ai để nói chuyện, chỉ có mình anh ta để nhìn làm cô ta xém phát điên. Anh ta không tin vào chuyện tắm táp và đối xử tồi tệ với cô ấy bắt làm việc khi anh ta chán."

Carter nhìn Alice Mập giơ viên đạn cao lên trời và thẩy nó vào trong ly rượu brandy trong lúc Nellie Jean tiếp tục nói.

"Nhưng Alice không nhận chị ta lại. Bà ấy không nhận lại phụ nữ đã có chồng. Bà ấy nói rằng bà không muốn người chồng xuất hiện và gây chuyện. Vậy nên Pammy đã không có lựa chọn khác. Chị ấy mượn một khẩu súng và cưỡi ngựa quay lại nông trại, quyết tâm làm thay đổi cung cách của anh ta hoặc là biến mình thành góa phụ để chị ấy lại có thể làm việc."

Carter liếc nhìn Nellie, chờ đợi phần kết của câu chuyện.

Nellie cười, thích thú với sự chú ý. "Bọn em đã không thấy cô ấy khoảng một tháng, và phải nói với anh rằng bọn em đã có hơi lo lắng. Rồi một ngày nọ họ vào thị trấn. Anh ta đã tắm rửa và cạo râu, tay quấn băng như thể mới vừa bị bắn. Chị ấy thì chẳng sứt sẹo gì. Có vẻ như anh ta đã yêu."

Carter mỉm cười, tự hỏi câu chuyện có mấy phần là thật.

Riley rên một tiếng lớn, cố mở một mắt ra. Một vài người phụ nữ nhanh chóng bước lại chỗ ông, cúi thấp để kiểm tra vết thương. Họ có vẻ quá lo lắng cho tình trạn của ông đến nỗi không để ý rằng váy áo của họ mở càng rộng hơn là bình thường.

Riley cố gắng mở con mắt còn lại.

Sau một cái nhìn lâu, ông lẩm bẩm, "Ta đã chết và lên thiên đàng."

Carter bước tới trước mặt cảnh sát trưởng Riley, lo rằng ông không tỉnh táo. Đám phụ nữ đứng qua một bên.

Riley nhíu mày, rồi nhìn quanh trong lúc hiện thực trở lại nặng nề trên vai ông. "Vợ cậu và đứa trẻ đâu?" Ông nhúc nhích vài inch, cố ngồi dậy, rồi nghĩ lại.

"Trên chuyến tàu đi Cedar Point, tôi hy vọng là thế," Carter trả lời. "Smith bạn ông cũng bị bắn. Các cô đang chăm sóc cho ông ta lúc này."

Riley gật đầu chậm rãi, rồi nhắm mắt lại trong đau đớn.

Carter đợi, không biết phải làm gì.

"Smith tìm ra tay bắn súng chứ?" cuối cùng Riley thì thầm qua kẽ răng nghiến chặt.

"Có." Carter quỳ trên một gối và hạ giọng. "Ông ta đã đưa được hắn về văn phòng, nhưng tên tù nhân trốn thoát và bắn Smith. Hắn là một gã to lớn có râu quai nón, và mặc đồ da thú."

Carter hy vọng Riley đang lắng nghe. Anh chẳng hề nghi ngờ là tất cả đám phụ nữ đều nghe được. “Tôi chẳng nghĩ đã thấy tên bắn súng trước đó, nhưng hắn gọi tôi là “con của đứa khờ.”

Khuôn mặt Riley nhăn nhúm lại, “Hắn đến từ Cedar Point, con trai ạ. Một gã đàn ông to lớn mặc đồ da thú sống chưa từng được gột rửa từ con vật nguyên thủy. Tóc hắn cứng đến nỗi chim chóc cũng không làm tổ trong đó.”

“Ông biết hắn ta,” Carter phát biểu mà không có nghi vấn trong giọng nói. Riley đã miêu tả tên bắn súng đúng đến tận cái mùi của hắn.

Riley gật đầu. “Zeb Whitaker,” ông thì thầm. “Ta thề trên nấm mộ của mình. Hắn chẳng bao giờ giỏi thứ gì ngoài với khẩu súng săn. Ta nghe nói hắn vẫn còn sống và đang lùng kiếm 3 người phụ nữ đã cố giết hắn. Nửa thị trấn có lẽ đã biết chúng ta rời đi ngày hôm qua trên chuyến tàu tờ mờ sáng. Hắn có lẽ đã đoán được rằng Bailee là người dễ dàng kiếm được một khi cô ấy rời khỏi chỗ của cậu.”

Carter cảm thấy như ai đó đạp lên tim mình. Zeb Whitaker. Gã đàn ông Bailee đã bị phạt tiền vì sát hại. Gã đàn ông không tìm được xác. Kẻ mà Lacy đã cảnh báo với Bailee trong thư.

Nắm chặt lấy cánh tay của Carter, Riley thì thầm, “Nếu đó là Zeb, gã bắn súng nhắm vào Bailee, không phải Piper như chúng ta đã tưởng, và hắn biết họ sẽ đi đâu. Ta sẽ ở đây với Smith. Cậu phải đến với vợ mình, con trai, càng nhanh càng tốt.”

Carter đứng dậy, cố nghĩ sẽ về nhà cách nào. Anh chưa từng đi xa thế này khỏi nhà. Hôm qua là chuyến tàu đầu tiên của anh, đêm đầu tiên ở khách sạn. Bailee nói cô ấy và cảnh sát trưởng sẽ ở bên cạnh anh cho đến khi họ trở lại đất nhà anh. Nhưng cô đã không làm thế. Riley cũng vậy. Và giờ đây anh phải tìm cô.

Nellie Jean có lẽ đã nhận ra sự bối rối của anh. “Hôm nay sẽ không còn tàu nữa, nhưng em có thể chỉ cho anh chỗ giữ ngựa thuê.”

Riley đồng ý. “Lấy ngựa của Smith. Nếu ta hiểu Smith, thì đó à con tốt nhất ở đó và có sẵn yên cương để đi. Ta sẽ lo việc trả lại nó cho ông ta.” Nỗi sợ xóa mờ nỗi đau trong mắt cảnh sát trưởng. “Đi đi! Nhanh lên. Có lẽ sẽ không còn nhiều thời gian nữa. Nếu là Zeb, hắn biết vùng đất này rõ và có lẽ đã nhanh hơn cậu một bước.”

Nellie Jean choàng một cái khăn san quanh vai và dẫn đường ra khỏi cửa.

Carter liếc nhìn lại hai người đàn ông đang bị thương. Cả hai cảnh sát trưởng đã làm phiền anh suốt thời gian anh biết họ, nhưng họ là những người dũng cảm. Anh và Bailee có lẽ đã không sống sót nếu không nhờ nỗ lực của họ.

“Đừng lo.” Alice Mập đẩy anh ra khỏi cửa với đôi tay vẫn còn dính máu. “Chúng tôi sẽ chăm sóc cho họ. Anh quay lại với vợ mình đi.”

Carter lao vào trong mưa, đi theo khuôn người mảnh mai của Nellie Jean đang nhảy qua các

vũng nước. Khi họ tới trại chăm sóc ngựa thuê, cô giúp anh thắng cương ngựa của Smith. Như Riley đã dự đoán, các túi yên cương đầy đủ đồ dự trữ và đã sẵn sàng.

“Cám ơn,” Carter nói và phi lên yên. “Em là một người bạn tốt, Nellie Jean Desire, và tôi sẽ không quên điều này.”

Cô đứng thẳng người kiêu hãnh. “Vậy có nghĩa là em có thể đôi lúc đến dự bữa tối chủ nhật không?”

“Bất cứ lúc này, “ anh trả lời và thúc ngựa vào cơn mưa.

“Và anh sẽ luôn gọi em là Nellie Jean!”, cô kêu lên phía sau anh.

“Hứa!” anh trả lời mà không ngoái đầu lại.

Anh tính toán con đường anh toàn nhất, vì anh không biết rõ địa hình nên sẽ đi theo đường ray. Khi vùng ngoại ô trở nên quen thuộc hơn, anh đổi hướng và chạy dọc theo các nhánh rẽ của dòng sông Canada vào chỗ của anh mà không phải đi nguyên đoạn đường đến Cedar Point trước. Đi ngựa lâu hơn tàu hỏa, nhưng vì không phải đi lại đường trước đó, anh có thể sẽ tới nhanh hơn.

Carter không biết sẽ mất bao lâu, nhưng anh hy vọng sẽ thấy vùng đất nào anh có quen thuộc trước khi trời tối.

Những con đường mòn rất dễ đi theo, thậm chí trong cơn mưa xối xả. Đôi lúc, Carter nghĩ về gã đàn ông Riley chắc chắn là Zeb Whitaker. Nếu đó là Zeb, hắn có lẽ sẽ đi cùng hướng. Trong cơn mưa này, họ có thể cách nhau 10 feet mà không hề hay biết.

Carter rùng mình, hy vọng anh có một cái áo khoác, nhưng thấy mừng vì đã choàng nó lên người Piper. Nếu cô bé ở trên tàu, họ có thể đã đến Cedar Bend vào lúc này. Bailee sẽ lấy lại cỗ xe thồ của anh ở trại chăm ngựa thuê, và họ có thể đang trên đường về nhà. Áo khoác của anh sẽ giữ cho đứa bé được ấm. Anh nghĩ có lẽ Bailee sẽ qua đêm với cô bạn Lacy, nhưng không chắc là thế.

Anh tiếp tục cuộc hành trình. Hàng giờ đã trôi qua. Anh không thể đoán được thời gian trong cơn giông này. Cha anh đã dạy anh cưỡi ngựa ngay khi anh biết đi, nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy thoải mái trên yên cương. Có lẽ đó là lý do tại sao anh luôn là một nông dân hơn là một chủ trại gia súc. Anh đã đó một vài tiểu thuyết nhiều kỳ về những người đàn ông sống trên yên ngựa, nhưng sự thật Carter luôn cảm thấy một cỗ xe và một đoàn ngựa ké có ích hơn là một con ngựa. Hầu hết những nơi trên đất của anh có thể đánh xe đến được, anh có một cỗ xe để kéo dụng cụ.

Để quên đi cơn mưa, anh nghĩ về những đám cây chạy dọc theo phía bắc mảnh đất của anh, bên kia vườn cây ăn trái. Sồi xanh, dương… và thậm chí một vài cây sồi gai. Sồi gai là loại cây anh ưa thích. Chúng có vỏ cây dày để bảo vệ cây khỏi giá lạnh của mùa đông và hỏa hoạn vì cỏ

chảy vào mùa xuân thỉnh thoảng quét qua vùng bình nguyên. Anh nghĩ về chính mình cũng như thế, chai lì với một cái vẻ bọc quanh mình dày đến nỗi không anh có thể với tới anh được.

Nhưng Bailee đã.

Ý nghĩ gã đã ông anh đã đánh lộn cùng trong thị trấn đang lên kế hoạch giết vợ mình khiến Carter quên cả cơn mưa và cái lạnh và tăng tốc. Anh dự trữ hàng tá súng trong nhà và nhà kho để bảo vệ cơ ngơi của mình, nhưng khi Zeb nã súng anh đã không có một khẩu nào để bảo vệ Bailee. Đó là một sơ suất mà anh sẽ không bao giờ lập lại.

Anh sẽ lận một khẩu Colt nếu anh phải rời nhà một lần nữa. Anh đã luôn nghĩ mình sẽ an toàn trên đất của mình. Anh đảm bảo bảo vệ nó cẩn thận. Nhưng Bailee sẽ an toàn chứ? Anh ước đã kể cho Bailee tất cả những cái bẫy anh sắp đặt và những căn phòng dưới lòng đất. Nếu anh đã làm thế, giờ đây cô đã có thể trốn vào nó, an toàn khỏi Zeb.

Bầu trời chuyển từ xám sang xanh đục ngầu vào lúc anh thấy nhánh sông rẽ theo hướng đông. Anh chỉ còn cách nhà vài giờ.

Kéo ngựa tới dưới một mỏm đá nhô ra rộng 20 foot, anh nhảy xuống yên ngựa. Carter muốn đi tiếp, nhưng con ngựa cần nghỉ ngơi. Riley đã đúng khi nói rằng Smith có con ngựa tốt nhất trong trại.

Đằng sau yên cương, anh tìm thấy một cái chăn mỏng và dùng nó để lau con vật để một trong số họ có thể khô vài giờ trước khi tiếp tục. Carter cảm thấy tội lỗi vì đã ép con vật nhiều quá, nhưng anh phải biết mình đang ở đâu trước khi có thể dừng lại. Lúc này, cho dù đêm buông xuống một lần nữa trước khi tới nhà, anh vẫn có thể tìm ra đường.

Diêm ở trong túi yên, cùng với thịt bò khô, một cái nồi nhỏ và cà phê. Carter liều nhóm lửa, cho rằng cơn mưa sẽ che phủ làn khói. Anh nấu cà phê, nhưng gần như không thể uống nó. Với tài nấu nướng của Bailee tuần trước, anh đã quên mất cà phê của anh tệ như thế nào.

Trong khi ngựa gặm cỏ ướt ở rìa chỗ trống. Carter trú khỏi gió và mưa ở sau vách đá. Anh nghĩ về câu hỏi ngốc nghếch mà Nellie Jean đã hỏi rằng anh có yêu vợ không. Tình yêu là thứ mà các nhà thơ viết về, và Carter không có thời gian vì thứ vô nghĩa ấy.

Sự thật thì anh thậm chí chưa hề nghe từ đó trong quá nhiều năm, anh không chắc nó có nghĩa là gì. Vợ vị mục sư nói họ nhận anh vào nhà vì tình yêu, nhưng họ không hề sẻ chia nó với anh. Anh đoán cha và mẹ anh yêu nhau, vì anh tìm thấy một mẩu thư trong một trong những cuốn sách của mẹ, được viết bởi cha của anh và ký với dòng chữ "Với tình yêu."

Nhưng anh có yêu Bailee không? Nếu yêu có nghĩa rằng anh liều mạng sống vì cô, anh đoán là có, vì anh đã không hề ngại ngần. Tuy nhiên, anh sẽ không bao giờ có thể nói điều đó với cô.

Anh duỗi chân về phía đống lửa, các ngón tay ký hiệu trong câm lặng những từ ngữ anh thề sẽ không bao giờ nói ra.

Chương 19

Cánh tay Baille đau nhức vì phải đánh cỗ xe thồ của Carter qua bùn lầy. Khoảng trong một dặm cách thị trấn, cánh đàn ông nhảy ra khỏi xe của Bailee của Samuel. Họ đi bộ cạnh bánh xe, sẵn sàng giúp đẩy chúng qua bùn.

Mắt Samuel rất kém, ông đi trật khỏi đường mấy lần trong mưa và bóng tối. Cuối cùng Lacy cũng khuyên được ông để cho Bailee dẫn đầu, cô biết rằng ông đi theo dễ hơn.

Piper ngủ cuộn trong mấy cái chăn trong tay người đàn bà lớn tuổi. Qua bóng tối, Bailee có thể nghe bà ấy hát cho con bé bằng một ngôn ngữ mà nếu có thể nghe được nó cũng sẽ không hiểu.

Một giờ trước lúc bình mình, cuối cùng họ đã đến được chỗ ở của Carter. Tất cả đều đã quá mệt, họ gần như không thể di chuyển. Đám đàn ông lo chuyện mấy cỗ xe trong lúc cánh phụ nữ chen chúc trong bếp của Bailee. Cô chuẩn bị cà phê và một món súp khoai tây có kem. Đến lúc mấy người đàn ông quay lại, cánh phụ nữ đã ấm người và gần như khô ráo. Không nói gì nhiều, họ ngồi quây quanh phòng dưới sàn nhà.

Bailee múc súp ra tô và tách. Mấy người phụ nữ cẩn thận chuyền nhau từng phần ăn quanh phòng. Không ai ăn cho đến khi tất cả đều cầm trong tay tô của mình, rồi thì người đàn ông già cám ơn trước là Bailee, rồi Chúa, và cuối cùng gật đầu ra hiệu tất cả nên dùng bữa.

Bailee quá mệt để ăn, cô rót thêm cà phê cho đàn ông và sữa cho lũ trẻ. Bình mình đã vắt ngang chân trời lúc họ ăn uống xong.

Lacy ru Piper ngủ trong lúc Bailee bước ra ngoài hàng hiên. Cơn mưa vẫn đậm mùi trong không khí, nhưng giờ đây đã bớt xối xả, chỉ còn lại rả rích. Nhận ra rằng Samuel không trở lại từ nhà kho với đám đàn ông, cô lo lắng không biết ông có ổn không. Cô vội vã băng đến nhà kho và gặp ông ở đấy.

"Ông Samuel..." cô bước đến trước mặt ông lúc ấy đang khiêng một tấm ván từ nhà ở cho thợ đến nhà kho. "Ông đang làm gì đấy?"

"Một khi bọn ăn xong, họ sẽ cần có một chỗ để ngủ. Trên gác [trong nhà kho] sẽ khô ráo, nhưng tôi không muốn bất cứ ai trong số họ lăn ngã xuống và làm sợ lũ ngựa. Tôi nghĩ nên dựng vài tấm ván quanh mép căn gác."

Bailee bước theo, tự hỏi không biết người đàn ông già này quan tâm tới người hay lũ ngựa đây nữa.

Tới giữa trưa, bầu trời lại trở nên tối sầm, sấm sét rền rĩ hứa hẹn một cơn mưa nữa. Mấy người phụ nữ giúp Bailee chuẩn bị một món súp đặc từ khoai tây và cà rốt. Cũng như trước đó, mọi người ngồi dưới sàn nhà bếp dùng bữa trong yên lặng. Chậm rãi từng nhóm một nói lời cáo từ rồi băng tới nhà kho, cuối cùng chỉ còn có Lacy, Piper và Bailee ở trong nhà.

Lacy ngáp và đưa một tay cho Piper. Con bé gật đầu và theo cô vào phòng ngủ của Bailee. Trong lúc giúp Piper thay quần áo, Lacy gọi với ra cửa đi để ngỏ: "Muốn ngủ chung với bọn em đêm nay không?"

"Thôi," Bailee trả lời. "Chị sẽ ở ngoài đây đợi ."

Lacy nói chúc ngủ ngon lúng búng trong miệng rồi đóng cửa, để lại Bailee chìm trong những suy nghĩ riêng.

Bailee ngồi một mình trong nhà bếp, không thể ngủ được. Có quá nhiều suy nghĩ bám lấy cô, quá nhiều khả năng những chuyện có thể xảy ra. Nếu việc đánh lạc hướng của Carter không có tác dụng, cái gã đã bắn Piper có thể đang trên đường đến đây để kết thúc việc hắn đã bắt đầu. Có thể hắn đã ở lại đủ lâu để hạ sát Carter cùng hai vị cảnh sát trưởng. Có thể một kẻ khác được phái đi trước và có lẽ đã thấy cô leo lên tàu.

Bailee sống lại mỗi bước một từ lúc cô rời thị trấn. Mây đã không cho phép họ thấy có ai đi theo không, nhưng cô đã để ý nghe ngóng bất kỳ tiếng động nào và chẳng nghe thấy gì cả.

Samuel là người nhất dường như chẳng cảm thấy một mối đe dọa này cả, nhưng cô đã thấy điều đó trong mắt tất cả những người khác. Ông giúp mọi người ổn định, rồi biến mất trong ngôi nhà nhỏ Carter gọi là nhà cho thợ ở. Bailee đã ghé mắt vào đó một lần và thấy một căn phòng dài trong giống một cái xưởng làm việc hơn là một nơi để ở trọ, nhưng Samuel dường như thông thuộc đường đi lối lại nơi này. Ông chẳng hề bình phẩm gì về những đồ nội thất đang làm dở và các dụng cụ. Chắc hẳn cảnh tượng như thế này là một điều thường thấy. Ông đấy cỗ xe thồ vào một chỗ trong nhà kho như thể nơi ấy có đánh dấu tên ông vậy.

Nỗi sợ hãi như liều cà phê đặc bơm vào tĩnh mạch khiến Bailee thức giấc cả đêm. Cô chỉ muốn đêm nay chóng trôi qua.

Người đàn bà luống tuổi trên chuyến tàu mà mọi người gọi là "Madra" đưa cho Piper một hỗn hợp dược thảo để giúp cô bé ngủ và lành vết thương. Bailee không chắc cái hỗn hợp đó là gì, nhưng Lacy thề nó có mùi giống y như cái thứ mà bà cô thường chế biến.

Bailee quá mệt mỏi, cô không chắc mình có đủ sức để trải giường cạnh lò sưởi, vì thế cô cuộn mình trong chiếc ghế Carter đã đóng cho mình. Ngày hôm nay dài như một tháng ròng. Tất cả các xương trong cơ thể cô thật đau nhức. Cô liệt kê tất cả các lý do tại sao bây giờ cô đã an toàn và không nên lo lắng. Mấy người đàn ông thay phiên nhau canh gác, cửa đã khóa và cô đang ở nhà trong ngôi nhà nhỏ chắc chắn đã trở thành gia đình này. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy cám ơn vì những ô cửa sổ hẹp, không người đàn ông nào có thể chui qua lọt. Không ai có thể bước vào cho đến khi cô mở chốt cửa sau bình minh.

Cô đặt bữa ăn nhẹ của Carter ở phía sau bếp lò, hy vọng anh trở về nhà. Dần dà, cô thả lỏng mình trong tay vịn của chiếc ghế gỗ, tưởng tượng anh đang ôm cô. Nhắm mắt, cô nguyện cầu anh được bình an. Anh đã chạy không chỉ để đến cứu Riley mà để đánh lạc hướng tên bắn lén khỏi cô và Piper. Có lẽ hầu hết mọi thứ anh đã làm là vì người khác, nhưng cũng có lẽ một vài

phần là vì cô. Ý nghĩ ấy an ủi cô phần nào.

Mặt thực tế của Bailee nói rằng cô không quan tâm vì sao Carter đã chiến đấu ngoan cường thế, nhưng một phần khác lại muốn tin rằng có người nào đó lo lắng cho cô, yêu thương cô, trân trọng cô. Cô có thể là một đứa con gái bỏ đi, nhưng cô là một người vợ được trân trọng.

Lửa nhỏ dần, mưa đã chậm lại thành từng giọt trống rỗng trên mái nhà lúc Carter ép mình lọt qua tấm ván đã được nâng lên chạy giữa phần đỉnh của bức tường sau và mái nhà. Anh cuộn mình vào trong một chỗ giữa các thanh đà của trần nhà. Mấy cái đà giữ anh khỏi ngã xuống lúc anh với ra sau để đóng cửa lỗ thông hơi, anh đã phát hiện ra nó lúc còn là một cậu bé.

Anh đã chỉ cho Samuel biết một lần, người thợ mộc đã tuyên bố rằng cha Carter là một thiên tài vì đã nghĩ ra điều đó.

Không khí ấm giờ đây ép vào người Carter, làm tan chảy làn da đóng băng của anh. Trong một thoáng, anh nằm thật yên, hưởng thụ cái cảm ác của sức nóng và mùi hương của nhà.

Vài năm trước, anh đã nghĩ đến việc đóng đinh tấm ván lại. Cha anh đã thiết kế nó để không khí có thể di chuyển trong những ngày nóng qua cửa, xuyên qua phòng và thoát ra ngoài thông những khe hở trên trần. Carter chưa bao giờ nghĩ đến việc mở cái khoảng trống đó ra. Thường thì lúc anh trở về nhà sau một ngày làm việc, căn nhà đã đủ mát để có thể chịu đựng được, ít nhất là cho đến khi anh chuyển xuống ở dưới lòng đất. Bây giờ với Bailee ở đây, anh sẽ phải cân nhắc việc mở lại các ô trống trên trần kia trước khi đi làm.

Carter nhúc nhích người và nhìn xuống. Bailee đang ngủ trong chiếc ghế của cô bên đống lửa. Anh sợ sẽ làm cô hoảng sợ nếu phóng ngựa vào sau khi trời tối, thế nên đã buộc ngựa dưới sự che chở của các tán cây và đi bộ qua đêm đen tới sau nhà.

Một trong mấy con chó, cái con Bailee gọi là Henry VIII, gặp Carter lúc anh bước ra khỏi lùm cây và theo anh cho đến tận nhà. Hai con còn lại duỗi mình một cách vương giả trên hiên nhà, chẳng buồn ngóc đầu dậy hay chào mừng gì cả. Trong một tuần ở đây, cô đã biến chúng từ chó canh gác thành những con vật cưng vô tác dụng.

Carter nửa mong Bailee nằm trong giường, nhưng đoán có lẽ cô cố đợi anh về. Rồi nghĩ có lẽ Piper đang ngủ trên giường cô. Đối với cô bé, hai ngày vừa qua có lẽ rất đáng sợ. Anh đã bảo nó rằng gia đình nó sẽ sớm đến đón nó, rồi chẳng có thời gian để giải thích, Bailee phải chạy với nó nhảy lên tàu.

Anh chậm rãi hạ mình xuống sàn nhà ở cái góc tối phía sau căn phòng lớn. Anh ước có thể ngăn tiếng huỵch phát ra từ đôi giày của anh và cái túi của Bailee lúc anh hạ mình xuống thêm vài phân nữa. Quỳ trên gối, anh cởi giày ra, hy vọng sẽ không làm Bailee tỉnh giấc với tiếng bước chân ngang qua phòng. Anh sẽ kiểm tra đứa bé, khóa cửa, rồi biến mất đến tận sáng hôm sau.

Nhưng khi anh đứng dậy, Bailee đã biến mất khỏi ghế. Anh đáo mắt khắp căn phòng tối tìm cô, tự hỏi thị giác của mình có vấn đề gì không. Cô đã là ý nghĩ duy nhất trong anh hàng giờ qua. Cô đã ở trong chiếc ghế đó lúc anh nhìn xuống, anh thề là thế.

Tên của cô ở trên chóp lưỡi của anh chỉ một giây trước khi anh thấy cái báng của khẩu súng trường bổ xuống đầu anh.

Carter né, lao tới trước về phía cái bóng đang tấn công anh.

Họ ngã nhào vào nhau ngang sàn nhà tới trước ánh lửa. Cô chống cự dữ dội lúc anh lăn người đè lên cô, một tay bịt ngang miệng cô.

Bailee vùng vẫy bên dưới anh thêm một lát nữa, chống cự một cách mù quáng.

Anh nâng người khỏi cô khoảng một phân, nhưng không thả lỏng tay. "Bailee," anh thì thào. "Anh đây."

Người cô như hóa đá, mắt cô tròn lên vì bất ngờ.

Anh nhỏm người dậy và ngồi cạnh cô dưới sàn nhà trong lúc cố làm tim đập chậm lại. Cô đã phản ứng lại với một cái bóng và anh cũng sẽ làm như thế. Anh cũng có thể đã đánh ngã cô xuống sàn nhà như thế. Chết tiệt! Nếu sử dụng đầu kia của khẩu súng, cô có thể đã giết chết anh.

Carter cố buộc những từ ngữ ra khỏi miệng: "Xin lỗi anh đã làm em sợ."

Cô không hề nhúc nhích. Ánh lửa chập chờn ngang người cô. Anh không thể nói chắc cô có đang thở hay không. Anh muốn chạm vào cô, nhưng vì anh đã làm cô nghẹn thờ và có lẽ đã khiến cô sợ gần chết, anh nghĩ mình làm thế là đủ lắm rồi.

Một bàn tay rụt rè chạm vào cánh tay anh, anh ngẩng đầu và gặp ánh mắt cô. Đột nhiên không có đủ chỗ cho thậm chí dù là từ ngữ chen giữa họ. Cô nhào vào đôi tay mở rộng của anh và anh ôm cô thật chặt.

Tất cả những nỗi kinh hoàng của những ngày qua dường như tan chảy hết khi anh cảm giác cơ thể cô sát bên anh. Đôi tay cô cuốn quanh cổ anh, kéo anh lại gần hơn. Nhu cầu được gần cô cuốn qua anh như một cơn lũ nhấn chìm mọi suy nghĩ. Cô là lý do duy nhất anh đã chiến đấu chống lại cơn giông suốt ngày đêm để trở về nhà. Không phải là vì ngôi nhà hay mảnh đất này, mà là vì cô.

Cô run rẩy vì cái lạnh từ quần áo ướt của anh áp vào cô, nhưng không rời anh ra.

Tim cô đập sát tim anh khiến anh ấm áp từ trong ra.

Trong một chốc, anh cứ ôm cô như thế, sợ nếu buông ra cô sẽ không bao giờ trở lại vòng tay anh nữa. Cuối cùng, tiếng khóc nhè nhẹ của cô trên vai anh cũng đáng động tâm trí mỏi mệt

của anh.

"Bailee?" anh thì thầm và đặt cô dựa vào đầu gối mình. "Chuyện gì thế? Chuyện gì đã xảy ra?"

"Em có thể đã giết chết anh." Cô từ chối không nhìn anh. "Em phải ngừng thôi giết người trước khi suy nghĩ. Lần này suýt nữa đã là anh."

"Anh không thể dễ dàng bị thế." Carter cười, ngạc nhiên vì cảm giác thật tuyệt khi được cười.

Rốt cuộc thì Bailee cũng nhìn anh. "Em mừng, nhưng em thề từ bây giờ sẽ cố cưỡng lại sự thúc giục giết người."

Cô chạm vào một bên khuôn mặt anh. "Anh lạnh quá và sũng ướt cả. Em sẽ chuẩn bị một tách cà phê trong lúc anh thay đồ. Em phải biết chuyện gì đã xảy ra sau khi em bỏ đi với Piper."

Anh đứng dậy, kéo cô lên theo cùng và không buông cô khỏi vòng tay mình. "Anh cần cái hộp cứu thương nữa." Anh cố nói những từ đó thật bình tĩnh, để cô khỏi phải sợ.

Anh ngạc nhiên khi thấy cô gật đầu và anh lại thấy nó một lần nữa. Cái vẻ mặt dũng cảm cô đội lên khi biết những điều cần phải làm.

Cô bước ra khỏi vòng tay anh và đi về phía nhà bếp. Lúc anh cởi bỏ áo sơ mi và quần xong thì Bailee đã trở lại với khăn sạch và hộp thuốc mẹ anh đã làm nhiều năm trước. Tên của mỗi loại hỗn hợp, thuốc, và dầu thoa đã được ghi trên nắp hộp để dễ tra cứu. Nhiều năm qua, danh sách đó là chỉ dẫn cho anh để luôn giữ hộp đầy đủ mọi thứ.

Không một lời, Bailee cắt cái ống quần lót dài khỏi chân anh chỗ kiếng cửa văn phòng cảnh sát trưởng cắt dọc da thịt anh. Tấm vải mềm ướt sũng nước mưa và máu.

Vết cắt không sâu lắm, quá lạnh nên anh thậm chí đã không cảm thấy nó cho tới tận bây giờ. Anh không hề nhúc nhích lúc cô rửa và chăm sóc rồi băng bó vết thương với một dải cotton sạch trông rất giống tấm khăn trải bàn cũ của anh.

"Anh sẽ phải cho em biết vì sao lại bị thế này chứ?" cuối cũng cô cũng hỏi lúc buộc chặt miếng băng và lướt tay cô dọc theo chân anh để đảm bảo miếng băng phẳng phiu.

"Anh bị xô ngã qua cửa sổ," anh trả lời, lưỡng lự không biết có nên nói cô biết về gã đàn ông Riley cho là Zeb Whitaker.

"Còn hai cảnh sát trưởng?"

"Đều sống cả. Đều bị thương. Một người đàn bà tên Alice Mập đang chăm sóc họ."

Bailee nhướng một chân mày. Anh nghĩ mình đã nói điều gì đó sai nên thêm vào "Bà ta điều hành một nhà nghỉ dành cô các bà lớn tuổi và quá nghèo để có thể có đủ quần áo để che người một cách tử tế." Anh tưởng sự miêu tả của mình sẽ khiến Bailee tội nghiệp Alice, nhưng thay vì thế cô lại nhìn anh theo một cách khiến anh nghĩ anh tốt nhất là không nên nói thêm lời nào.

Cô đem tới cho anh một tách cà phê nóng và một chén súp trước khi bắt đầu chăm sóc vết cắt chạy dọc vai anh.

"Mặt anh bị bầm," cô chạm vào nó thật khẽ bằng đầu ngón tay.

Vì đó không phải là một câu hỏi, anh nghĩ không cần thiết phải bình luận. Súp nóng ngon hơn bất cứ bữa ăn nào anh đã từng có, và cà phê trôi xuống cuống họng anh làm ấm người anh đến tận những ngón chân. Cô đã để một ổ bánh mì trên bàn. Lần đầu tiên anh cho phép mình ăn hơn một lát bánh. Anh tự hỏi bao lâu nữa cho tới khi anh không cần phải do dự tính toán với bánh mì.

Cô đã thoa xong dầu và rửa sạch bùn khỏi vài chỗ cho anh. Anh biết họ nên nói chuyện, nhưng cảm giác ngồi trong ngôi nhà ấm áp với cô bên cạnh thật tuyệt vời, anh không muốn phá tan sự im lặng ấy. Anh thích cảm giác bàn tay cô lướt dọc lưng anh như thể việc cô chạm vào người anh là hoàn toàn tự nhiên. Anh thích âm thanh nho nhỏ váy cô tạo ra khi cô chuyển động, và như mọi khi, anh thích mùi hương của cô.

Anh đã quá mệt nên không muốn nói hay nghĩ ngợi. Anh chỉ muốn được ở gần cô.

Cuối cùng cô đối mặt với anh, anh biết đã đến lúc thế giới chen vào giữa hai người.

"Piper ổn cả." Bailee đặt tay mình trên tay anh. "Một viên đạn sượt qua cánh tay và vai nói, nhưng không sâu lắm. Con bé đang ngủ trong giường em với Lacy, em ấy một mực về nhà với bọn em để bảo vệ bọn em, mặc dù cô ấy thú nhận rằng chưa từng bắn một khẩu súng nào."

Anh chờ đợi, biết rằng sẽ còn nữa. Anh úp tay qua và cuộn tròn các ngón tay quanh tay cô. Anh chưa từng nghĩ nhiều về chuyện cầm tay một người phụ nữ, trừ phi có lẽ nếu người đàn ông sợ cô ấy đi lạc mất, cho nên anh thật ngạc nhiên khi thấy cảm giác được nối kết với cô như bây giờ mới tuyệt làm sao.

"Lacy giúp em tìm Samuel, ông ấy về nhà cùng em phòng trường hợp có thêm rắc rối. Dù sao thì Samuel cũng định ghé lại đây một hay hai ngày. Lacy sợ em ấy sẽ lỡ một cuộc mạo hiểm."

Carter biết đây là thời gian Samuel ghé thăm. Ông ấy cứ như loài chim vậy. bay về phương nam vào mùa thu và phương bắc vào mùa xuân. Thật tốt khi biết rằng ông đang ở trong nhà giành cho thợ ở. Nếu cần, ông có thể sẽ hữu ích trong việc canh chừng khoảng sân. Ông không phải là kiểu người thích dính vào vấn đề của người khác, nhưng ông sẽ bọc lót cho Carter nếu cần.

Bailee hít một hơi sâu và nói tiếp. "Em dẫn về nhà một gia đình đã giúp Piper và em lúc ở trên tàu. Họ chẳng có nơii nào khác để ở, vì thế em đã nói họ có thể sử dụng nhà kho của anh vài ngày. Chúng ta cần cho họ ăn. Anh sẽ thấy họ gầy thế nào."

Carter nhíu mày, chống lại cảm giác hốt dang chực chạy dọc sống lưng anh. Anh chẳng phiền chuyện Samuel. Ông ấy là người duy nhất từng ở lại chỗ anh kể từ khi cha mẹ anh bị sát hại. Piper cần ở đây nơi họ có thể trông chừng cô bé cho tới khi gia đình của cô bé tới đón. Anh có thể hiểu việc Lacy cũng tới. Cô có thể không biết, nhưng cô cũng đang bị nguy hiểm như vợ anh vậy, vì thế họ sẽ cố giúp cô. Dù sao thì Bailee đã nói hơn một lần rằng Lacy giống như em gái của cô vậy.

Nhưng cả một gia đình...

"Bao nhiêu người?" anh hỏi, nghĩ rằng mình có bốn hay năm cái miệng nữa để nuôi.

"Chín" cô thì thầm, như thể cố làm con số đó nhỏ đi, "nếu không đếm bọn trẻ."

"Còn nếu tính cả bọn trẻ thì sao?"

"Mười bảy." Cô cố rụt tay lại, nhưng anh không buông.

Carter không nói gì.

Anh chưa bao giờ mơ tới chuyện có vợ sẽ mở rộng cửa nhà anh như thế. Cổng trước nhà anh đã mở rộng như Grand Canyon (Đại Thung Lũng). Nếu cô biết về những căn phòng phía dưới, cô sẽ cho người xuống ở trong đó chứ? Cô thậm chí đã chẳng xin lỗi vì những gì đã làm, chỉ đơn giản giải thích như thế nó chẳng là gì cả.

"Em chất đống thảm gần lò sửa để chúng ta có thể ngủ đêm nay. Nếu mặc quần áo, chúng ta sẽ đủ ấm. Em e rằng đã phát hết chăn mền."

Carter muốn đi xuống hầm và co mình vào giường của anh, nhưng anh ngần ngừ. Anh nên chỉ cho Bailee thấy những căn phòng bên dưới. Chúng có thể bảo vệ cô. Nhưng với tốc độ những gì cô đang làm, nếu biết về chúng, chưa đến sáng mai cô đã đem chúng cho thuê hết.

"Carter?"

Anh nhìn cô.

"Anh cáu à?" Cô so vai, ánh lửa nhảy múa trong mắt cô. "Vì dù anh có giận hay không thì cũng không thay đổi được điều gì. Những người đó cần có nơi để ở. Họ đã cứu mạng sống bọn em. Em đã làm những gì phải làm."

Anh có thể nói được gì chứ. Nếu anh tranh luận, cô có lẽ sẽ đe dọa gõ đầu anh một lần nữa. Cô là một chiến binh, người vợ này của anh, cô sẵn lòng làm những gì phải làm để bảo vệ những người này.

Anh đứng dậy, nhấc một chiếc áo sơ mi sạch khỏi chồng đồ cô đã giặt. Anh có thể ngửi thấy sự hương thơm cottton sach sẽ. Anh hít vài hơi sâu trước khi quay lại đối diện với cô một lần nữa.

"Anh không có giận," anh nói trong lúc cài nút áo. "Em đã làm những gì em nghĩ phải làm." Bây giờ không phải lúc nói gợi lên những chuyện đã gặm nhấm anh suốt cả ngày, nhưng có lẽ sẽ không có thời điểm nào khác nữa.

Anh phải nói nó ra trước khi những từ ngữ đó chết vĩnh viễn trong anh. "Nhưng khi em ngủ bên cạnh anh" - anh không thể nhìn vào cô trong lúc nói những lời anh đã tập đi tập lại - "hãy làm như vậy nếu em muốn hoặc là không gì cả. Anh không muốn em nghĩ nó là một phần bổn phận của em, thậm chí khi một tháng trôi qua. Anh không muốn em ở gần anh nếu em thấy đó là một việc em phải làm."

Anh muốn thêm vào rằng anh không muốn cô để anh chạm vào trừ khi cô muốn anh làm thế, nhưng nghĩ qua vẻ kinh ngạc trên mặt cô, anh đã nói đủ và có lẽ anh nên chừa các câu hỏi về việc chạm vào cô cho lần khác.

Bailee trông không thể sốc hơn nữa nếu anh có tát cô. Cô đã chuẩn bị nóng mình cho một cuộc tranh cãi về những người cô mời tới, và anh đã thay đổi trò chơi hoàn toàn.

"Chúc ngủ ngon," anh nói và bước vòng ra sau cô về phía đống lửa. Anh nhấc áo khoác khỏi móc áo để làm đồ che. Nó trông chẳng giống một cái giường, nhưng anh quá mệt, anh có thể ngủ trong một cái hộp chứa đinh nửa xu.

Anh cuộn người, dùng cánh tay làm gối và quay lưng về phía ngọn lửa. Anh nghe tiếng cô di chuyển trong nhà bếp và đoáng cô đang dập lửa trong lò và rửa tách chén của anh. Anh nghĩ đã nghe cô mở túi của cô. Quần áo của cô bên trong có lẽ bị ướt hết. Anh thậm chí đã không muốn đoán cô đang nghĩ gì.

Họ đều mệt, nhưng ít nhất anh đã nói những điều khiến anh phiền nhiễu suốt cả ngày. Khi anh lấy cô, anh hy vọng sẽ thực hiện bổn phận của mình và cô cũng làm thế với anh, nhưng giờ đây khi biết rõ hơn về việc đó, anh biết nó không phải là điều có thể làm mà không có tình cảm gì với đối phương.

Anh gần như đã ngủ khi cô bước qua người anh, cuộn mình trên cùng tấm thảm giữa anh và ngọn lửa. Cô nhích người cho tới khi dựa vào lưng anh.

Anh không hề cử động.

Cô không nói một lời.

Đêm nay sẽ không có bức tường gối nào ngăn giữa họ.

Chương 20

Trong đêm, Carter quay người qua và Bailee cuộn người vào vòng tay anh. Anh dùng áo khoác của mình đắp cho cả hai và để cho giấc mơ của cô và hiện thực hòa tan vào nhau. Rúc đầu vào mái tóc cô, anh thiếp đi vào giấc ngủ sâu với mùi hương của cô hòa quyện trong ngực anh như thể trở về mái ấm đến một nơi anh chưa từng biết, nhưng luôn mơ ước về.

Vài giờ sau, khi lửa đã gần tàn hết, anh biết bình minh đã sắp ló dạng, anh nằm thật im, thụ hưởng sự gần gũi của cô. Anh không cần ánh sáng để báo cho mình biết người bạn đời đang nằm bên cạnh anh. Chẳng một chút nghi ngờ gì nữa, kể từ đêm mưa cô nhìn anh qua đám đông trước khi rút được tên anh. Vấn đề không phải ở chỗ cô là của anh, vấn đề nằm ở chỗ anh phải làm gì với cô. Trong một thoáng, anh muốn hôn cô, nhưng e lại làm cô hốt hoảng.

Tự bảo với chính mình rằng được ở gần bên cô là đã mãn nguyện rồi, anh nhắm chặt mắt và thưởng thức cảm giác cô nằm bên cạnh anh, cơ thể họ giữ ấm cho nhau.

Những lời đêm qua anh nói dường như không phải là một bài diễn văn, nưng ít nhất anh biết cô đang ở cạnh anh vì cô muốn thế. Anh đã cho cô một lối thoát. Sẽ chẳng cần phải có lời giải thích nếu cô chọn ngủ trên ghế.

Nhưng cô đã không làm thế. Cô đã ngủ cạnh anh.

Khi cô cựa mình, anh không hề nhúc nhích. Cô nhích khỏi anh khoảng một inch và ngước đầu lên, tóc cô vuốt nhẹ qua mặt anh.

"Carter?" Cô xoay người lại gần, tay đặt lên trái tim anh.

Anh không hề thở.

"Carter?" Bàn tay cô nhẹ nhàng di chuyển lên cổ anh.

Anh không chắc cô có cảm thấy mạch đập liên hồi của anh không. Anh quay đầu về phía cô và mở mắt ra.

"Họ có thể ở lại chứ?" Lời cô nói nhột nhạt trên mặt anh.

Lần này cô hỏi, không phải là yêu cầu, nhưng anh có cảm giác cô sẽ vẫn không thay đổi ý định. Anh muốn kéo cô lại gần hơn, nhưng lo cô sẽ nghĩ anh đang ra giá. Việc gia đình trong nhà kho đó ở lại hay không không thể liên quan đến chuyện cô ngủ bên cạnh anh.

Cuối cùng, anh gật đầu và quay đi, biết rằng nếu anh ở cạnh cô lâu hơn chút nữa anh sẽ hôn cô mất.

Bình minh thấp thoáng qua những kẽ hở trên cửa sổ dọc bức tường phía đông. Anh thích vẻ ngoài của cô vào buổi sáng, mái tóc cô rối tung và những giấc mơ vẫn còn đọng lại trong mắt cô. Dáng nhìn nghiêng của cô lúc cô vươn người trong ánh sáng mờ ảo của buổi sáng sớm thật hoàn mĩ. Những cử động của cô còn đầy chất thơ hơn những từ ngữ anh từng đọc.

Trong yên lặng, anh bước tới chỗ anh đã để giày và mặc đồ vào. Sẽ có thật nhiều chuyện phải làm nếu anh muốn đảm bảo chỗ này đủ an toàn và để cho hằng ấy người có cái ăn hôm nay. Anh bảo với mình hai lần rằng không có thời gian cho những suy nghĩ ngu xuẩn.

Đến khi trời đã sáng rõ, anh đánh một vòng quanh nhà, đoan chắc rằng rất cả các hàng rào đã được dựng lên và vắt sữa bò. Khi đi qua nhà kho, anh thấy những người Bailee đã nhận vào như họ hàng của mình. Cô nói đúng, họ quá gầy gò và có vẻ sợ sệt. Những người đàn ông cầm mũ trong tay lúc anh đi ngang qua. Những người phụ nữ kéo lũ trẻ lại gần.

Carter cố gắng gật đầu một cái. Ý nghĩ rằng anh làm họ hoảng sợ khiến anh bứt rứt hơn là anh muốn thú nhận thế. Anh chẳng khác mấy so với cái thời mỗi kẻ lạ mặt đều khiến anh muốn chạy và trốn.

Anh đi bộ đến vườn cây và tìm lại con ngựa anh đã mượn. Lúc anh quay lại, Samuel và một vài người đàn ông đã dọn một cái bàn dài và kéo hết các ghế dựa và ghế đẩu có thể ngồi được từ trong nhà chính và nhà thợ ở ra.

Carter lại gật đầu với họ một lần nữa, nhưng anh không thể ép mình thốt ra một lời gì cả. Anh không biết làm sao để bắt đầu một câu chuyện.

Khi anh tới hiên nhà, Lacy lao ra cửa trước, trong tay ôm một tấm khăn trải bàn. Cô chẳng lớn hơn mấy kể từ vài ngày trước anh gặp cô, cô vẫn nửa trẻ con, nửa phụ nữ.

"Carter!" cô la lên như thể thấy anh tại điền trang của chính anh là một điều ngạc nhiên lớn với chính co. Gương mặt trẻ con của cô bừng sáng niềm vui.

Trước khi anh có thể phản ứng lại, cô đã chạy nhào tới ôm anh như thể anh là một người ruột thịt.

"Bọn em đã rất lo cho anh, Carter. Bailee cứ nói suốt về việc anh đã liều mạng sống để chị ấy có thể chạy tới tàu." Cô ôm anh như thể anh là món đồ chơi yêu thích mà cô đánh mất. "Em đã bảo chị ấy anh sẽ ổn thôi. Em đã bảo anh sẽ trở lại. Ồ, Carter, em rất mừng anh đã quay lại. Em đã có cảm giác anh sẽ ổn, vì em sẽ cảm nhận được nếu anh chết, anh giống như người trong gia đình vậy."

Cuối cùng, khi Lacy buông anh ra, Piper xuất hiện trong nếp váy của cô. Con bé ngước nhìn Carter một chốc như thể cố nhớ lại, bước khỏi hiên nhà vào trong vòng tay của anh.

Piper không cần nói một lời. Carter có thể thấy điều đó trong mắt cô bé, những câu hỏi, sự sợ hãi, sự mong mỏi muốn biết chuyện gì đang xảy ra. Cô bé bị mắc kẹt, một mình và im lặng giữa những người tốt kể từ khi rời khỏi anh.

Anh gập người xuống bậc thềm hàng hiên, đặt cô bé lên gối mình và nói với nó bằng tay.

Khi cô bé trả lời, anh mỉm cười, nhận ra rằng anh không thể nghĩ ra bất cứ điều gì để nói

với Lacy bằng lời, nhưng không có khó khăn gì khi nói chuyện với Piper. Anh bảo con bé rằng hai cảnh sát trưởng đã được chăm sóc cẩn thận và họ sẽ cưỡi ngựa đến đây để gặp nó sớm. Cô bé hỏi anh về vết bầm ngang cằm anh, Carter đã không nói dối khi trả lời. Đột nhiên, tay cô bé vung lên, nói với anh về vai của nó và về việc nó đau như thế nào. Cô bé ra dấu nhanh hơn là anh có thể đọc được khiến anh phải xin nó hãy chậm lại.

Những người lạ tụ tập lại gần, quan sát, thì thầm.

Cảm giác bồn chồn khó chịu trong quá khứ của Carter trở lại. anh nhớ đã rất ghét thấy người ta nhìn mẹ anh nói chuyện với anh. Đôi lúc anh đã che tay bà lại, muốn bà hãy thôi đi. Đột nhiên anh nhận ra đó không phải là nỗi xấu hổ của bà, mà là của anh đã khiến bà ra dấu trong lòng bàn tay anh. Anh đã còn quá nhỏ để hiểu anh đã ngăn cản bà nói khi anh để ý việc người khác nghĩ gì. Bà chưa bao giờ sửa anh, nhưng chắc nó làm bà đau lòng lắm khi đứa con trai duy nhất của mình lại cảm thấy xấu hổ vì mẹ nó.

Carter ngước nhìn những người xung quanh, chuẩn bị chiến đấu không chỉ cho hôm nay và Piper, mà cho 20 năm trước và người mẹ đã quá tốt bụng đã không trách phạt đứa con trai vì đã xấu hổ trong khi đáng lẽ anh phải tự hào.

Nhưng anh không thấy sự chế diễu nào trong những đôi mắt đen của những người lạ này. Chỉ là sự tò mò thú vị.

Một cậu bé khoảng 12 tuổi bước tới "Chú ơi, chú sẽ dạy cháu nói bằng tay chứ? Cháu muốn nói với cô bé không phải sợ. Cháu muốn nói với em ấy cháu có thể là bạn nếu em ấy cần."

Carter đợi những tiếng cười chế nhạo, trêu chọc. Nhưng chẳng có gì. Vài người trong nhóm gật đầu và bước lại gần hơn chút. Họ chìa tay ra để xin học.

Hai mươi phút sau, Lacy kéo Bailee khỏi cái lò cô đang làm bánh bích qui. "Chị phải thấy cái này." Lacy cười rúc rích đầy phấn khích. "Chị sẽ không tin nổi đâu."

Bailee cố cưỡng lại "Chị đang nướng bánh mì trong lò và 3 tá trứng cần nấu."

Lacy cứ cố kéo cho tới khi Bailee đầu hàng và theo cô ra tới cửa.

Bailee bước ra ngoài hàng hiên, trông một thoáng, mặt trời buổi sáng làm lóa mắt cô, rồi thì cô thấy Carter ngồi trên bậc thêm với Piper bên cạnh. Hầu hết những người ở nhà kho xếp thành một vòng tròn quanh anh, họ di chuyển tay theo những hình mẫu anh làm.

"Nước," Carter ra hiệu trong lúc nói. "Mưa." Ngón tay anh trượt xuống nhẹ nhàng như những hạt mưa trượt trên cửa sổ.

Tất cả bọn họ làm theo anh.

Bailee khép miệng, cố cưỡng lại tiếng kêu thảng thốt.

“Dạy cho em biết từ chạy và trốn, lỡ khi cháu cần bảo với Piper,” Rom nói, và những người khác cũng đồng ý.

Cậu bé liếc về phía Bailee. “Và từ đưa dùm bánh bích quy, em hy vọng là chúng không bị cháy.”

Bailee hiểu ra và chạy về phía nhà bếp.

Cô xem Carter dạy cả phần còn lại của buổi sáng. Khi bữa sáng đã sắp xong, tất cả mọi người tại bàn ăn dùng ngôn ngữ ra dấu tay để hỏi xin một số đồ ăn và để nói cảm ơn. Những người nói tiếng Anh với một giọng địa phương nặng đó không hề gặp khó khăn gì trong việc hiểu Carter. Anh dạy một người, người đó dạy người khác, người khác lại dạy một người khác nữa. Đến cuối bữa ăn, họ bắt đầu xếp từ với nhau để tạo thành những câu đơn giản.

Piper nhìn thật lâu lúc Rom ra hiệu chào buổi sáng với nó. Con bé cười và với sự giúp đỡ của Carter, nó cũng tham gia vào trò chơi. Cô bé nhớ những từ anh đã quên từ lâu và chỉ cho những người khác biết, trong khi Carter không thể.

Samuel là người duy nhất cắm cúi ăn và chẳng có vẻ gì là mặn mà lắm với chuyện những người khác đang làm. Ông chẳng thích nói chuyện và nghĩ tay của mình có ích trong việc khác hơn. Ông không phải là kiểu người thích chơi đùa. Ông dịch ra mép hiên nhà và bắt đầu đẽo một cái thìa cho Bailee.

Cuối cùng, sau khi bữa ăn đã xong và được dọn đi. Carter đứng dậy nói “Cám ơn đã giúp vợ tôi và Piper. Nơi đây xin được chào đón các bạn.”

Anh nói những lời đó và dùng cả tay để ra hiệu và Bailee để ý thấy sự ngần ngừ biến mất trong giọng nói của anh.

“Cứ ở đến khi mọi người thích và nghỉ ngơi xong.” Ánh mặt anh bắt gặp cô và cô biết anh nói thật lòng.

Khi Carter ngưng lại, người đàn ông luống tuổi đưng dậy: “Tôi là Farrow, người đứng đầu của nhóm người nhỏ này. Tất cả mọi người gọi tôi là Bố Farrow. Chúng tôi cám ơn mọi người. Chúng tôi không mong tạo rắc rối cho mọi người, nhưng có thể dừng chân một vài ngày thì thật tốt. Mấy đứa con trai của tôi và tôi muốn giúp anh chị bảo vệ chỗ này và côn việc mà mọi người đang làm.”

Carter không từ chối yêu cầu của họ để khỏi làm họ mất mặt. “Tôi cảm ơn bất kỳ sự giúp đỡ nào. Tôi cần phải mang đào ra chợ sớm như có thể, mặc dù có thể rắc rối sẽ ập tới. Tôi rất cần mọi người.”

Tất cả bọn họ mỉm cười và đứng dậy. Những người đàn ông hôn từ biệt vợ, người đàn ông lớn tuổi phân công 3 người con trai nhận phiên gác đầu tiên. Những người đàn ông còn lại có lẽ đã bàn về những việc cần làm, họ bắt đầu thu nhặt các loại hộp từ nhà kho.

Carter đứng đằng sau Bailee. Cô không cần phải quay lại cũng biết anh ở đó, có lẽ đang cố nghĩ ra phải nói điều gì.

"Em sẽ ổn thôi," cô nói vọng ra sau vai. "Em sẽ an toàn. Có một khẩu sung trên giá sách và một khẩu súng trường gần cửa chính. Nếu cần anh, em sẽ bắt một phát."

Anh không nhúc nhích.

"Lacy sẽ giúp em chăm sóc Piper. Đừng lo cho con bé. Tụi em sẽ không để nó ra khỏi tầm mắt."

Anh vẫn không bước đi, anh đứng gần đến nỗi hơi nóng từ người anh làm ấm sau lưng cô.

"Em biết anh phải làm việc ở vườn trái cây." Cô quay lại nhìn anh. Cũng như mọi khi, cô giật mình bởi sắc xanh da trời trong đôi mắt anh.

Cô chợt nhận ra, anh đang đợi cô hôn tạm biệt.

Bailee gần như bật cười. Cô nhón chân và hôn lên má anh. Nụ hôn chỉ phớt qua, nhưng cũng đủ để anh quay đi về phía nhà kho.

Anh đã đợi – cô nở nụ cười lớn – nụ hôn của mình.

Một vài phút sau cô nhìn thấy Carter và 4 người đàn ông và những cậu trai lớn đi về phía vườn trái cây.

Rom và hai đứa trẻ nữa đi theo Samuel, xin được giúp ông. Samuel gầm gừ trong cổ và cố tránh khỏi chúng, nhưng chúng cứ bám theo như chó con.

Đến trưa, những người đàn ông, trừ Carter trở về và ngồi tại cái bàn tạm ở trong sân. Họ nói về hàng cây trĩu quả và về những chỗ tốt chúng được trồng để tránh gió và có nhiều nước. Một trong số họ đã mang về cho mỗi đứa con của mình một trái đào. Anh phát nó cho chúng như thể đang trao một món quà lớn. Khi mấy đứa trẻ khác nhìn chằm chằm vào, ông bố đó cắt mấy trái đào thành nhiều lát và chia món quà đó cho tất cả bọn chúng.

Bailee đặt thức ăn ra ngoài, cô nghĩ chuẩn bị bữa ăn thật dễ dàng khi có thật nhiều người giúp đỡ. Hầu hết mấy người phụ nữ đã sử dụng chậu giặt đồ của cô, nhưng luôn luôn có một hoặc hơn hai người ở bên cạnh để giúp cô.

Cô cắt một miếng thị bò to lấy từ phòng xông khói thịt ở đằng sau và đã nướng nó suốt buổi sáng với chút rau còn lại từ kho để đồ dưới sàn nhà bếp. Rau củ giờ đây có thể có mỗi ngày từ vườn, cô có thể lại làm đầy kho nhanh thôi. Cô định rằng công việc đầu tiên của cô sau khi bữa trưa sẽ là lau chùi cái hầm nhỏ đó và dọn chỗ cho nơi dự trữ tất cả những thứ gì cô có thể đóng lọ được.

Bailee nhìn những người di gan múc thức ăn vào dĩa của mình, Carter vẫn chưa trở lại. Chẳng giống cách thức của những người này chút nào, nếu họ ăn mà không chờ tất cả mọi người. Lẽ nào họ đã quên mất Carter?

"Chồng của tôi?" cô hỏi một người đàn ông mà cô thấy đã đi cùng anh sáng đó.

Ông ta đứng dậy, đặt khăn ăn qua bên trước khi nói "Anh ấy nói vợ anh sẽ mang bữa ăn ra vườn cây. Anh ấy bảo chúng tôi đi về nghỉ một vài giờ trong lúc trời nóng nực. Rồi chúng tôi sẽ kết thúc công việc sau."

Bailee suýt nữa là phân bua rằng cô quá bận không thể mang thức ăn ra cho Carter, nhưng nhận ra rằng co lẽ anh vẫn đang làm việc và biết cô sẽ đem đồ ăn ra nếu thật sự cần. Cô nhanh chóng gói một phần ăn và đi về phía vườn cây.

Henry VIII đi theo sau cô tới cuối đám cát ướt của con suối rồi dừng lại ngủ trưa. Bailee đi vào dưới bóng râm của vườn cây. Không khí đượm mùi đào và ẩm ướt vì cơn mưa đêm qua vẫn đang vương vấn trong cái bóng của tĩnh lặng.

Cô thấy Carter đang đứng gần một xe thồ chất đầy những cái hộp đầy trái cây. Anh ở phía bên kia của xe, gần những cây bồ nông cao vượt lên đầu những cây đào rộng. Anh không quay đầu lại khi cô tới gần, nhưng cô biết anh có lẽ đã nghe thấy tiếng cô di chyển qua những nhánh cây thấp.

"Em mang bữa trưa đến cho anh," cô nói khi còn cách vài mét.

Anh quay đầu lại và cảm ơn cô vì bữa ăn, rồi đặt nó xuống mà không mở ra lên cánh cửa xe thồ. Bàn tay anh nhẹ nhàng đặt quanh eo và nhấc cô lên cánh cửa, đặt cô ở ngang tầm mắt với anh trong lúc anh đứng trên mặt đất nhấp nhô cạnh cỗ xe thồ.

Bailee hít một hơi thật sâu, thích thú với sự tĩnh lặng của nơi này. Cô thích cái cách những hàng cây cao xào xạc nhẹ nhàng trong gió trong khi những nhánh cây nhỏ hơn rì rào trả lời. Nếu Lacy ở đây, cô bé sẽ cho rằng nơi này đã được phù phép. Nơi mà các vì tiên nhỏ khiêu vũ.

"Có một chuyện anh phải nói với em." Carter phá tan giấc mộng ban ngày của cô, anh nghiêng cánh tay hai bên người cô như thể lo rằng cô sẽ giật bắn người lên sau khi nghe tin. "Anh đã không muốn Lacy nghe được. Em có thể nói cho cô ấy nếu thấy cần."

Bailee gật đầu và cái sự yên bình mà cô mới biết thoáng đây thôi đã biến mất. "Được rồi," cô thì thầm, e sợ những gì anh sắp nói ra. Cô luôn có thể biết những lời nào của anh đã được tập trước.

"Gã đàn ông ném anh ra khỏi cửa văn phòng cảnh sát trưởng Smith hôm qua rất to lớn, như một con bò mộng và hôi cũng như thế. Smith đã cố bắt hắn ta vì ông nghĩ hắn có thể là kẻ đã bắn chúng ta. Hắn mặc đồ da thú, râu dài che nửa ngực." Carter ngưng lại như thể cho cô thời

gian đã xâu kết các thông tin lại với nhau.

Anh nghiêng người về phía trước, chân dựa vào gối cô. Bailee không nhích người đi.

“Sau khi hắn bắn Smith và thoát khỏi tay anh, anh đã mang cảnh sát trưởng tới chỗ một người đàn bà trên Alice Mập để bà ta chữa cho ông ấy như đã làm với Riley. Đến lúc bà ta xong với Smith thì Riley tỉnh lại và bắt đầu hỏi. Có vẻ như ông nghĩ rằng gã đàn ông khổng lồ đó không phải là bắn vào Piper, mà là em. Ông ấy nghĩ hắn là…”

“Zeb Whitaker,” Bailee kết thúc câu nói bỏ dở của anh. Cô đẩy Carter ra, như thể đẩy lùi cái tin ấy.

Anh không suy suyển. Vai anh cứ như thép, đỡ lấy cú đẩy. Anh không ôm cô, chỉ bao lấy cô.

“Không.” Cô đẩy hai tay Carter, hy vọng anh sẽ nhích qua bên và để cô đi. “Không thể nào. Zeb đã chết. Em đã tự mình giết hắn.” Cô muốn chạy xa hết sức để trốn, nhưng Carter không để cô xuống khỏi xe thồ. “Gã đàn ông ở nhà ga không có bắn em. Hắn bắn Piper.”

Nỗi sợ hãi chạy dọc sống lưng cô trong lúc cô cố xô Carter ra, cô tức giận vì anh không để cô đi. “Hắn không có bắn em. Nếu đúng thế thì có lẽ Piper bị trúng đạn vì em. Tất cả chúng ta có thể đã bị giết chỉ vì em.” Nhưng lời cuối của cô vỡ vụn trong không khí những những hạt thủy tinh vô hình.

Carter ôm chặt cô trong vòng tay của mình.

“Em phải đi,” cô nói trong tiếng nấc nghẹn ngào. “Em sẽ đem Lacy đi và sẽ biến mất. Nếu hắn còn sống, hắn sẽ không để bất cứ ai ngăn hắn lại. Hắn có thể sẽ giết hết chúng ta.”

“Không,” Carter thì thầm bên tai cô. “Em ở lại đây với anh.”

Bailee giữ đầu anh trong tay cô và nhìn vào đôi mắt anh. “Chẳng lẽ anh không thấy em đang gây nguy hiểm cho mọi người sao? Lần trước cha em chỉ có nguy cơ bị mất việc, ông đã bắt em ra đi, nhưng giờ tất cả mọi người có thể bị mất mạng. Piper, hai cảnh sát trưởng, anh. Zeb chẳng có vẻ là một kẻ có lòng vị tha. Bọn em đã làm cho hắn nổi giận. Hắn sẽ theo Lacy, Sarah… và em. Em phải tiếp tục chạy trốn.”

Cô biết mình nói năng chẳng rõ ràng gì cả. Carter không thể nào biết được cô đã hại chết một người ở quê nhà. Con trai của ông chủ nhà bang, con duy nhất của ông chủ của cha cô. Nếu cô không đi, cha cô nói cô sẽ bị ra tòa vì tội sát nhân, và ông sẽ bị mất việc. Việc mất đứa con gái với ông không quan trọng, công việc còn quan trọng hơn. Vì thấy ông đã cho nó ra đi vĩnh viễn, còn hơn đứng cạnh ủng hộ nó trong lúc nó kể phần câu chuyện của mình.

“Em phải đi,” cô nói. “Zeb Whitaker rất nguy hiểm. Hắn có lẽ là kẻ xấu xa nhất đời này. Nếu hắn muốn giết em, hắn sẽ không dừng lại cho tới khi làm xong.”

Carter ôm cô thật chặt, cô không thể thở được. “Không!” anh trả lời. “Em không được đi.”

Nước mắt dâng đầy mắt cô. Lần này cô không bị xua đuổi đi. Anh muốn đứng bên cạnh cô. Không chỉ muốn, anh quyết tâm làm thế.

Cô không chắc chuyện bắt đầu thế nào, anh hôn cô trước, hay là cô đã hướng về phía anh, nhưng cùng một lúc họ hôn nhau với tất cả sự khát khao trào tuôn ra từ trong cả hai.

Có lẽ đó là ước vọng được thuộc về ai đó, được ai đó cần. Có lẽ sự thức tỉnh. Nhưng đột nhiên cô cảm thấy khát khao được nếm hương vị đôi môi anh trên môi cô.

Cô hôn anh như thể không có ngày mai, anh đáp tra như thể tin rằng họ thuộc về nhau mãi mãi.

Chương 21

Henry VIII sủa vọng từ dưới suối lên, Carter biết họ không còn chỉ có một mình nữa. Anh buộc phải buông Bailee ra một chút. Hơi thở dồn dập của cô quyện với anh.

“Em muốn được cùng anh,” cô thì thầm, “như một tháng sau khi chúng ta kết hôn.”

Carter không hề giả vờ không hiểu ý cô. “Anh cũng muốn thế,” anh thì thầm vào tai cô, ngạc nhiên khi thấy cô run rẩy khi anh nói.

Ai đó đang lần xuyên qua đám cây cạnh con suối, Carter biết họ chỉ còn một chút thời gian riêng tư.

Tay anh luồn xuống eo cô và di chuyển chầm chậm lên trên, cảm nhận than thể cô qua lớp quần áo, đùi anh khẽ tách hai đầu gối của cô, gạt đi những khoảng cách giữa họ. “Anh muốn cảm nhận được làn da em sát cạnh anh. Sớm.”

Anh nói từ cuối cùng thật nhỏ, cô không chắc anh đã nói thế hay là do cô tưởng tượng ra.

Bailee cọ má cô vào má anh. Câu nói của anh làm cô đỏ mặt, không phải vì e thẹn mà vì anh đã thốt ra ý nghĩ trong đầu cô. “Ôm em chặt thêm một lúc nữa.” Cô ép cơ thể mình sát vào khuôn ngực rắn chắc như một bức tường của anh, cô muốn được thật gần anh. Nỗi sợ hãi ở cái sân ga đó và cơ giông đã khiến họ cháy bỏng vì cần nhau.

Tim anh đập rộn rã cạnh tim cô. Tay anh dạo dọc theo người cô xuống bên hông cô đang dựa vào cỗ xe thồ, anh kéo cô càng sát vào người anh hơn, môi anh lại tìm thấy cô một lần nữa, nụ hôn anh bỏng cháy khát vọng.

“Thưa ông?” Giọng Rom vẳng từ bên kia khu đất trống lại. “Thưa ông?”

Carter rên lên và chấm dứt nụ hôn. “Bên này,” anh nói và rời khỏi Bailee. Tay anh vẫn lưu luyến bên eo cô như thể không cắt đứt được hoàn toàn sự nối kết.

Thằng bé tên Rom bước vào chỗ đất trống. “Cháu xin lỗi đã làm phiền chú vào giờ ăn trưa, nhưng có 3 người đàn ông, một người nói ông ta là phụ tá cảnh sát trưởng ở thị trấn, tên là Wheeler, đang ở cổng. Samuel đang giữ họ ở đó với một khẩu súng trường cho đến khi ông quay lại và nói có thể cho họ vào.”

“Được rồi, không sao.” Carter không rời mắt khỏi Bailee. “Cứ để họ vào và bảo họ chú sẽ đến đó liền.”

“Vâng thưa ông.” Rom chào và chạy biến vào trong bụi, Henry VIII lượn bên cạnh cậu.

Bailee định nhảy xuống xe, nhưng Carter vẫn đang cản đường cô. “Chúng ta phải nhanh lên. Có lẽ họ có tin từ cảnh sát trưởng hoặc cha của Piper.”

Carter không nhúc nhích. Anh thậm chí còn dựa người sát vào chắn đường của cô.

“Họ có thể đợi,” anh nói. “Anh muốn mọi chuyện rõ ràng giữa hai chúng ta trước đã.”

Bailee nhìn vào mắt anh lúc anh dựa sát hơn vào. “Anh muốn rõ chuyện gì?”

Tay anh di chuyển dọc một bên chân cô, đẩy chiếc váy qua đầu gối cô. Sức nóng từ những ngón tay anh làm bùng cháy một sự khao khát qua những lần váy của cô.

“Em sẽ không chạy trốn,” anh thì thầm và nghiêng người sát vào, cọ má vào tóc cô. “Em sẽ không bỏ anh đi vì sợ Zeb Whitaker chứ?”

Anh không yêu cầu hoặc ra lệnh. Anh chỉ hỏi một câu và đột nhiên Bailee nhìn thấy cậu bé trong người đàn ông này, một cậu bé bị hoảng sợ, không tin vào ai cả. Đứa trẻ mồ côi có lẽ đã thề sẽ không quan tâm đến ai, đã lo lắng cho cô.

“Em sẽ không đi,” cô trả lời, cô muốn chứng tỏ cho anh rằng anh có thể tin cô. Cô thấy sự hoài nghi trong mát anh. Sợ hãi. Lo lắng. Bằng cách nào đó, trong những ngày ít ỏi vừa qua, họ đã từ là những kẻ mắc kẹt trong một cuộc hôn nhân đã trở nên quan tâm đến nhau. Cô không chắc nó đã xảy ra như thế nào: Có lẽ là do những cử chỉ tốt bụng nho nhỏ của anh, có lẽ là những gì họ đã cùng trải qua, có lẽ chỉ đơn giản như cái cách anh chạm vào cô.

Anh đứng thẳng người, chân mày chau lại, nhưng không nói gì cả. Những ngón tay anh lướt chậm rãi dọc theo chân cô như thể sợ nếu anh lùi lại, cô sẽ nhảy xuống xe và chạy xa anh mãi mãi.

Bailee nghiêng đầu qua một bên, cô biết mình phải làm gì. Không hề lưỡng lự nữa, cô run run đưa đôi bàn tay lên nút áo ở cổ. Từng nút từng nút một rời ra.

Carter nhìn, đôi mày anh nhăn lại với dấu chấm hỏi.

Cô mỉm cười và lần tay dọc xuống áo, làm nó rơi quá khỏi ngực. Không khí mát rượi hôn

vào da thịt cô trong lúc tay cô tiếp tục mở nút xuống tới eo cho đến khi tất cả đều được mở hết.

Rồi cô chậm rãi kéo áo rộng ra, để lộ chiếc áo lót mỏng đang bám sát vào làn da ẩm ướt của cô.

Carter đưa những ngón tay chạm vào áo cô. Ham muốn thay thế cho câu hỏi trong mắt anh. Anh không cần phải hỏi cô đang làm gì. Anh biết.

Bailee nhìn nỗi đam mê lóe lên trong mắt anh, cô đưa tay kéo bung sợi ruy băng buộc áo lót. "Khi em giống một người vợ hơn là một kẻ xa lạ," cô thì thầm những lời cô đã nói với anh trước đó, khi anh hỏi khi nào anh có thể nhìn thấy cơ thể của cô.

Chiếc áo lót tuột khỏi ngực cô.

Trong một thoáng, cô nhắm mắt lại và chỉ hít thở, nghĩ về những gì cô đang làm. Với hành động này, cô đã thề nguyện với một người đàn ông cô chỉ mới biết vài ngày.

Cô chờ đợi anh chạm vào cô, nhưng khi cô mở mắt ra, anh chỉ đứng đó nhìn chăm chăm. Cô không thể tự hỏi cô có phải người đàn bà duy nhất anh từng thấy không. Đột nhiên cô cảm thấy thật già cỗi, hiểu biết... và lạnh lẽo.

Cô bối rối vụng về nhấc tay anh và đặt nó lên một bên ngực. "Không sao, em nghĩ anh có thể chạm vào em. Chúng ta chỉ có một mình. Anh là chồng của em."

Cô có thể cảm thấy sự chai sạn của lòng bàn tay anh, hơi nóng của các cngons tay và một sự ngại ngần thật đáng yêu, làm trái tim cô như vỡ làm đôi.

"Không sao," cô thì thầm, nhưng anh chẳng hề nhúc nhích. Cô không nín nổi tiếng cười. Cô đang nói với anh như thể anh chẳng có đầu óc.

Anh rụt tay lại. "Anh không nghĩ chúng ta có thời gian để đi lên gác," anh lẩm bẩm một cách bồn chồn.

Có phải cô đã làm đầu óc anh đi mất rồi không? Anh nói năng chẳng có lý gì cả. Ở đây họ chẳng có cái gác nào cả.

Cô kéo hai bên áo lót và cột chúng lại bằng ruy bang. "Em xin lỗi," cô nói nhưng không chắc xin lỗi vì cái gì. Có lẽ cô nên xin lỗi vì đã quá bạo dạn, nhưng cô không hề cảm thấy mình đã làm gì sai. Nói thật thì cô mừng vì anh đã thấy cô, nó thật hoang dã, điên cuồng, khiến cô ấm tận đáy lòng.

Sau khi thắt áo lót xong, cô đặt tay lên gối và nhìn vào anh, hy vọng anh sẽ nói chyện với cô. "Không, em không xin lỗi," cô đính chính, "Em biết chúng ta có rất ít thời gian, những người kia đang đợi, nhưng em muốn anh biết em cảm thấy như thế nào khi ở bên anh."

Những lời cô sắp nói biến mất khỏi đầu óc cô khi anh đưa tay kéo rời cái nút thắt cô vừa mới buộc lại.

Mảnh vải mỏng manh rớt xuống thật thấp ngang ngực cô, vừa đủ thấp để che đầu ngực mỗi bên.

Cô không hề nhúc nhích.

Anh giật sợi ruy băng, kéo mảnh vải xuống thấp hơn cho đến khi nó trượt xuống dưới gò ngực của cô, một lần nữa lại bóc trần cô ra.

Ánh lửa trong cái nhìn của anh khiến hơi thở của cô dồn dập như thể đã chạy hàng dặm dài.

Anh nhìn lần ngực cô nhấp nhô lên xuống.

Một lần nữa, cô lại đợi anh chạm vào cô, nhưng anh chỉ nhìn. Anh nhìn anh thật gần, khiến cô gần như có thể cảm thấy anh chạm vào da thịt cô. Anh đang ân ái với cô chỉ với một cái nhìn.

Cuối cùng, không nói lời nào, cô lại thắt dải ruy băng lại. Anh không ngăn cản cô lúc cô chậm rãi buộc nút áo lại đến hết cổ áo.

Sau khi cô xong, anh đặt tay quanh hông cô và nhấc cô khỏi cửa xe, đặt cô xuống đất chỉ cách anh vài ly.

"Đêm nay," anh thì thầm, họ đứng sát đến nỗi gần như chạm vào nhau, "một tháng của chúng ta sẽ kết thúc chứ?"

Bailee mỉm cười, cô hiểu anh đang hỏi gì. "Đêm nay, một tháng của chúng ta sẽ kết thúc."

Môi anh hạ xuống chạm vào cô trong một nụ hôn âu yếm. Khi cô hé môi ra, anh uống thật say hương vị của cô. Lúc anh hôn cô, tay anh di chuyển dọc theo cơ thể cô, cảm nhận cơ thể cô qua lớp quần áo.

Anh đột ngột ngắt quãng nụ hôn khiến cô phải dựa vào người anh để đứng vững. "Chúng ta phải đi thôi." Lời anh đanh lại với một sự kiềm chế.

Bailee gật đầu và buộc mình phải lùi lại. Họ có đêm nay. Họ có cả một đời. Bây giờ là lúc phải xem phụ tá cảnh sát Wheeler muốn gì. Dù là tin tốt hay xấu, ông ta đã đợi đủ lâu rồi.

Họ xuyên qua đám cây và đi dọc theo con suối trong im lặng. Cô nghĩ tới chuyện nhắc anh rằng đã để quên cơm trưa ở đằng sau, nhưng cuối cùng quyết định rằng có lẽ anh cố ý ở lại

trong vườn cây vì muốn cô chứ không phải vì một bữa ăn.

Anh không nắm tay cô khi đi bang qua khoảng đất trống giữa vườn cây và ngôi nhà, nhưng cô có thể cảm nhận được là anh đã đi rất sát vào cô. Cô hòa nhịp bước với bước chân anh, thích thú với cái cách váy cô nhẹ nhàng chạm khẽ vào chân anh.

Đêm nay sẽ không còn gì ngăn cách giữa họ. Ý nghĩ này khiến cô cảm thấy phấn khích, đồng thời nó cũng làm cô hoảng hốt một chút. Nhưng đây là người đàn ông của cô. Chồng cô. Đây là lúc để bắt đầu yêu thương anh.

Khi họ tiến gần đến ngôi nhà, một vài người đàn ông giúp anh sáng hôm nay bước ra. Một trong số họ bước tới trước những người khác. "Thưa ông," anh ta nói thật lịch sự, "chúng tôi muốn chỉ cho vợ và mấy đứa trẻ thấy vườn cây. Ông không ngại chứ?"

"Dĩ nhiên rồi. Chỗ tốt nhất để nghỉ ngơi sau bữa trưa là giữa đám cây. Cứ ở lâu như mọi người muốn," Carter trả lời. "Hãy đem cỗ xe thồ về khi mọi người quay lại."

"Và thêm quả đào cho bánh nướng tối nay." Bailee thêm vào, cô mỉm cười, anh đã nói chuyện rất dễ dàng với những người này vì đã tin tưởng vào họ. Cô đoán họ không muốn ở gần cạnh viên trợ tá cảnh sát và cô tự hỏi họ có rắc rối gì với luật pháp ở những thị trấn khác không.

Người đàn ông kia mỉm cười, ra dấu "cảm ơn", và ra hiệu có những người khác đi theo.

Trong khi nhóm người kia đi về phía vườn cây, Bailee và Carter đi vòng quanh nhà. 3 con ngựa nhỏ loại đã được huấn luyện buộc đằng trước, chủ nhân của chúng đang đứng trong bóng râm của mái hiên. Samuel chắn lối ở cửa nhà, khẩu súng của ông vẫn còn gác trên tay. Với thị lực của ông thì bắn trúng nhà kho đã là may lắm rồi, nhưng 3 kẻ lạ mặt không tiến tới đủ gần để thử giả thuyết đó. Họ cố yêu cầu người đàn ông già đặt khẩu súng xuống, nhưng Samuel dường như điếc hơn ngày thường.

Sự căng thẳng rung chuyển trong không khí. Nếu cảnh sát trưởng Riley tới thăm, ông có lẽ đã nói chuyện với mọi người, có lẽ bây giờ đang ngồi trên ghế với ly nước giếng mát trong tay. Nhưng 3 người này khác với cảnh sát trưởng. Họ đeo huy hiệu trên áo vest và súng bên hông, nhưng có điều gì đó không đúng về họ.

Bailee đã thấy họ ra vào văn phòng cảnh sát trưởng trong cái tuần cô bị ở tù. Cô, Sarah và Lacy đã thề mỗi ngày rằng nếu một trong ba gã đàn ông ấy thắng xổ số thành chồng, hai người phụ nữ còn lại sẽ giúp bạn họ trở thành quả phụ càng nhanh càng tốt.

August Wheeler, phụ tá cảnh sát của Riley, thẳng lung lên khi thấy cô và Carter đến, nhưng vai trái của hắn ta vẫn nghiêng xuống như thể hắn muốn lúc nào tay cũng để sát gần khẩu súng.

Riley đã từng nói với Bailee rằng August là một phụ tá 3 năm rồi chỉ vì chẳng có ai khác nộp đơn. Hắn giỏi việc thâu tóm và đem lũ say vào văn phòng qua đêm, Riley đã nói hắn sẽ chẳng

bao giờ thành cảnh sát trưởng được. Hắn không có ý thức điều phải hoặc trái.

Một đêm khi Bailee vẫn còn ở sau song sắt, Riley đã bỏ ra nửa giờ để nói với cô rằng August không phải là một kẻ xấu, hắn chỉ là không thiêu thiếu một phần nào đó. Giống như một số người không có khả năng định hướng trái phải, hay bắc nam. Với August, đó là không có mức độ của tội ác. Hắn có thể phạm tội giết người liền, ví dụ như giết một người chỉ vì nhổ bậy trên đường. Cảnh sát trưởng coi hắn là một câu chuyện cười buồn, nhưng Bailee nghĩ hắn là kẻ nguy hiểm.

August lúc này đang nhìn Bailee với đôi mắt xanh đục như trước, như thể hắn không hề nhìn thấy cô. Nếu đôi mắt là cửa sổ đến linh hồn, thì tâm hồn của August Wheeler đang ở trong mùa đông chết choc.

"Carter McKoy!" hắn la lên như thể không chắc Carter là ai và chẳng hề biết anh nhiều năm rồi.

"Vâng." Carter không tiến quá gần đến ba gã đàn ông.

Bailee đứng lùi lại sau gần mái hiên. Nếu bản chất của August là một dấu chấm hỏi, thì hai kẻ kia rõ ràng là xấu xa. Chúng là những kẻ trôi dạt, cho mình là những kẻ bài bạc. Những gã đàn ông quá lười lao động, may mắn trở thành tay sai cho gã trợ tá vì cảnh sát trưởng không ở trong thị trấn. Bailee đoán có lẽ công việc này đi đôi với rượu miễn phí, vì cô có thể ngửi thấy mùi của nó trên người cả hai gã từ cách xa vài feet.

August phẩy một cánh tay giới thiệu hai gã đó là Ludlow và Ray. Hắn chẳng màng thèm nhắc đến họ của chúng, và Bailee cũng ngờ chúng có có họ hay không. Ludlow cao và đen với một vết sẹo màu kem chạy dọc từ chân tóc đến sát mắt. Ray không cao như gã bạn, bù lại hắn to con hơn.

"Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu. Chuyện công việc." August vỗ vỗ vào súng như thể hắn nghĩ Carter sẽ cãi lại yêu cầu đơn giản đó.

Carter liếc nhìn Samuel đang đứng đợi gần cửa chính. Cha Farrow đứng cách đó vài feet. Carter gật đầu với cả hai người đàn ông, nhưng không mời những kẻ phụ tá bước vào trong. Bailee thấy mừng vì điều đó.

Carter chỉ về phía nhà kho, rồi không đợi câu trả lời, anh bước về phía đó.

Bailee bước theo đằng sau anh. Cô chưa đia được 3 bước thì một trong những gã đàn ông của August chắn đường cô. Cô ngước lên, cố không nhìn chằm chằm vào vết sẹo của Ludlow.

Ludlow thậm chí không vào cô, cứ như thể là hắn bước chắn đường nhưng lại không để ý thấy cô chút nào.

Cô không thể không tự hỏi cái vật đập vào đầu hắn có lẽ cũng đã làm hỏng bộ não hắn rồi.

August gần như không liếc nhìn cô lúc hắn đi qua. “Cuộc nói chuyện này là giữa tôi và người đàn ông của cô. Hãy tránh khỏi chuyện này, cô Bailee.” Hắn ra lệnh lầm bầm trong miệng, rồi nhổ toẹt một dòng bã thuốc lá dài. Cái cách hắn nói tên của cô nghe như thể hắn biết cô khi là một tù nhân và giờ vẫn không coi trọng cô.

Bailee định cãi lại, nhưng Ludlow bước một bước tới phía cô như thể hắn phải đảm bảo cô sẽ tuân theo lệnh. Cái nhìn của hắn mờ đục và cô biết nói lý lẽ với hắn là uổng phí.

Bailee nghe tiếng giày nặng nề của Samuel chạm vào đất lúc ông nhảy xuống từ hàng hiên đằng sau cô. Cô lùi lại sau, tìm kiếm sự an toàn bên cạnh người thợ mộc. Nếu cô không thể đi với Carter, Samuel có thể làm cô cảm thấy bớt đơn độc hơn.

Gã đàn ông mặt sẹo lưỡng lự một thoáng, rồi quay lưng theo August, buông tha choc ô như thể cô chẳng khác gì hơn một con sên ngoài vườn chắn lối của hắn.

Ở góc tầm nhìn của mình, Bailee nhìn thấy Rom di chuyển vào trong bóng tối giữa những căn nhà về phía nhà kho. Cô khẽ gật đầu, chúc cho sứ mệnh của cậu bé.

Carter không thích đi theo những gã này để nói chuyện riêng, nhưng anh quyết định là bất cứ những gì chúng sắp nói không cần phải nói ra trước mặt Piper và đám phụ nữ. Anh đã ra dấu một vài từ đơn giản cho ông già người Di gan, bảo ông ở lại với cánh phụ nữ và bảo vệ họ. Anh không chắc ông ấy có hiểu các ký hiệu không, nhưng Farrow đã gật đầu, vì ông biết Carter muốn gì. Một trong số những đứa con trai không có đi đến vườn cây của ông nhích gần lại ngôi nhà, như thể ông ấy đã nói chuyện với họ.

Những người Di gan có thể chẳng giúp được gì nhiều nếu phải đối mặt với những gã đàn ông có vũ trang, nhưng họ ít nhất cũng giúp Bailee có thời gian để suy nghĩ. Carter liếc nhìn lại về phía ngôi nhà, tìm kiếm cô. Anh muốn bảo với cô rằng tất cả sẽ ổn, nhưng sự có mặt của Wheeler báo hiệu có thể có chuyện rắc rối. Thật sự thì anh muốn tất cả mọi người hãy đi hết, để anh và vợ được yên.

Anh không cưỡng lại nhìn cô thêm một giây, anh nghĩ sẽ không bao giờ dù chỉ một thoáng thôi anh cho rằng cô không xinh đẹp. Khi cô mở cúc áo, vẻ đẹp của cô đã cướp mất hơi thở của anh.

Carter buộc phải gạt suy nghĩ ấy qua một bên. Anh phải tập trung vào chuyện bây giờ, ở đây, ít nhất là cho tới khi Piper và Bailee không còn nguy hiểm. Bất cứ những gì Wheeler nói không thể quá tệ đến nỗi anh không kiểm soát nổi với Bailee bên cạnh anh.

Nhà kho rất tối lúc anh bước vào trong. Tất cả lũ ngựa đang ở bên ngoài, nhưng anh có thể nghe thấy August hay một trong những gã tay chân của hắn đi vòng quanh một trong những ô chuồng. Carter là người bước vào cuối cùng, anh lo lắng về những gì August Wheeler sẽ nói, nhưng bây giờ anh muốn nói cho xong đi. Dù là tin gì, không biết thì có lẽ là tệ hơn.

Carter đóng cánh cửa phụ lại và quay lại đối mặt với ba gã đàn ông. Một cú đấm giáng vào

quai hàm anh mạnh đến nỗi nó làm anh suýt ngã. Đau đớn cùng với những câu hỏi dội vào óc anh.

Carter cố lấy thăng bằng và quay vòng lại, chuẩn bị chiến đấu. Anh không còn là một gã tay mơ trong trò chơi này nữa; anh đã có một bài học vài đêm trước. Dù cơ bắp đau nhức, lần này anh sẽ vững chân trong một trận chiến công bằng phẳng.

Anh đấm một cú về phía Ray và chạm vào hắn, vừa lúc một cái xẻng vang lên đằng sau đầu anh. Carter cố đứng vững nhưng một cú đánh nữa đập vào lung anh. Anh gục xuống trên một gối. Hai cú đấm đập vào hàm anh khiến anh bật ngửa ra sau. Sẽ không có một trận đánh công bằng.

Anh buộc mình đứng dậy lúc bọn chúng vây lấy anh, từng đứa một lần lượt đánh anh trước khi anh có thể gượng lại sau cú đánh trước đó. Anh lờ mờ nhận thấy rằng bọn chúng không tìm cách giết anh, chỉ cố làm anh đau đớn. Bọn chúng rất có nghề trong chuyện này. Khi anh ngã xuống sàn lần thứ hai, nhà kho tràn ngập ánh sao và đứng dậy là một chuyện bất khả.

"Cột nó lại," August ra lệnh. "Hắn không còn khả năng gây khó khăn cho chúng ta nữa." Agust đá giày vào mạn sườn Carter. "Chỉ chuẩn bị để mày có đầu óc để nói chuyện thôi. Zeb đã làm nửa công việc cho tụi tao đêm hôm trước ở Childress. Chúng tao hôm nay cần làm cho mày tin."

Carter cố trấn tĩnh đầu óc, một sợi dây thừng cứa vào cổ tay anh.

"Dựng nó đứng dậy. Tao có một số câu hỏi cho nó trước khi nhốt nó lại." August đập cái xẻng vào bên người Carter, trog lúc hai gã kia nhấc anh dậy khỏi nền nhà.

Đầu Carter đủ tỉnh để tập trung, nhưng những gã này nói chuyện chẳng có nghĩa lý gì cả. Tại sao chúng buộc anh lại và tấn công anh? Anh không phải chờ câu trả lời lâu.

August nắm trong túi và lôi ra hai đồng vàng loại 20 đô. "Mấy ngày gần đây, mày đã vung mấy cái này trong thị trấn. Mosely nói mày đã dùng nó để trả nợ cho vợ mày tại chuồng ngựa, và mày đã mua vé tàu bằng vàng hôm qua. Ở một đất nước mà hầu hết mọi người đều nghèo mạt rệp như mày, là một kẻ luôn buôn bán đổi lấy hàng như mày, có tiền có vẻ là chuyện lạ."

Carter chẳng thấy có lý do để trả lời. Anh lấy tiền ở đâu ra không liên quan gì đến August hay ai khác.

"Tao để ý mày dùng một vài đồng để mua vợ mày cái đêm cảnh sát trưởng tổ chức buổi xổ số ngu xuẩn đó." August cười khùng khục. "Tao đã không xâu kết mọi sự việc lại. Cho đến khi thấy Zeb quay về từ cõi chết và thề với trời cao rằng hắn đã bị cướp."

August đi vòng quanh Carter, tự hào như thể hắn là một luật sư đang phán những tổng kết cuối cùng trong một vụ án hắn biết mình sẽ thắng. "Hắn có 120 đồng vàng trên người cái hôm mấy ả đàn bà cố giết hắn. Bọn họ nói đã không lấy chúng. Nếu có, họ đã trả tiền phạt và sẽ

không bao giờ lấy mấy thằng như tụi bay."

August cười lớn và dúi Carter gần như đẩy anh xuống. "Mày đã tìm thấy Zeb, phải không, thằng con của con ngớ ngẩn? Mày đã tìm thấy hắn lúc hắn bất tỉnh và cướp số tiền."

Carter không trả lời. Câu hỏi quá điên khùng để xứng đáng có câu trả lời.

August dường như chả chú ý sự im lặng. Hắn là kẻ điếc với bất cứ âm thanh nào, ngoại trừ giọng nói của hắn. "Bọn tao cho là mày đã dùng vài đồng vàng, nhưng có lẽ mày đã dấu số còn lại ở đâu đó. Vấn đề là, đồng bọn của tao và tao không có thời gian để kiếm. Zeb ở ra ngoài tự mình kiếm lúc trời tối, và vì nó không phải là loại thích chia chác, chúng tao sẽ không có đồng vàng nào nếu không nhanh chân."

Hắn cười ngoác miệng. "Vì thế bọn tao nghĩ sẽ ra đây trước và hỏi mày một cách tử tế giao choc ho tụi tao cái túi đựng đầy đồng vàng. Nó là lựa chọn duy nhất của mày. Chúng tao thậm chí săn sàng quên đi chuyện mày ăn cắp tiền của Zeb, vì hắn đã trộm nó từ một chủ trại cừu lớn gần Santa Fe."

Đầu Carter kêu ong ong.

"Sao nào, thằng khờ? Tụi tao có phải bắt mày vì cướp của và để vợ mày ngoài đây đối mặt với Zeb, hay mày muốn giao số vàng và chúng ta coi như huề?"

Khi Carter không trả lời, August nhào tới cách mặt anh vào inch. "Đừng nghĩ những kẻ lang bạt đang trú ở nhà mày sẽ giúp. Zeb sẽ nghiền chúng như thể chúng là một ổ rắn đuôi chuông con. Trong lúc phong độ nhất của hắn, hắn có thể hạ gục một trăm con bò tót trong một ngày và vẫn có thời gian để lột da chúng trước khi trời tối."

Không có ai ngoài August cười với chính câu chuyện cười của hắn, nên hắn nói tiếp. "Samuel có thể giỏi với một cái búa và lưỡi cưa, nhưng ông ta không phải một võ sĩ. Những người trong thị trấn chẳng quan tâm nhiều ông ta vì họ nó ông ta chạy biến đi khi được gọi tòng quân chiến đấu vì miền Nam. Một kẻ như thế sẽ không liều mạng để cứu một người đàn bà ông ta chỉ biết sơ sơ."

August di ngón tay qua vết máu trên má Carter và quệt nó vào áo anh. "Nói chuyện xong rồi. Vàng ở đâu?"

Carter không nói một lời. Anh cương người, chờ đợi một cú đánh nữa, rồi anh nghe thấy tiếng cửa hông nhà kho mở ra. August và đồng bọn của hắn không để ý thấy. Chúng quá bận rộn cố moi một câu trả lời từ con trai của kẻ khờ.

Chương 22

Bailee lắng nghe câu chuyện rất chi tiết mà Rom kể. Đầu tiên, cậu kể rất nhanh bằng ngôn ngữ của cậu, rồi chậm lại và cố nói cho cô biết chuyện gì đang diễn ra trong nhà kho. Dù từ ngữ có lộn xộn, cô vẫn có thể xâu chuỗi lại câu chuyện của Rom. Wheeler đang tìm kiếm vàng, số

vàng Zeb đem theo vào cái ngày cô giết hắn. Bằng cách nào đó, bọn họ nghĩ Carter có chúng.

Khi Rom nói xong, Bailee im lặng một khoảng thật lâu, cô lắng nghe trong lúc nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng ở bên kia chuồng nhốt súc vật. Không nói một lời, cô bắt đầu đi tới đi lui trong hiên nhà. Cô muốn chạy vụt đến căn nhà ngoài kia để cứu Carter, nhưng trong đó có 3 gã đàn ông có vũ khí. Đội quân của cô có Samuel chẳng thấy rõ đường, Rom với một con dao, một ông già với hai người con trai không có vũ khí và Lacy.

Ai đó, có lẽ một vài người sẽ bị thương, và phó cảnh sát trưởng Wheeler sẽ không phải là một trong số bị thương đầu tiên. Wheeler là con dao cùn chai lì, hai gã tay sai của hắn còn tệ hơn nữa. Nếu bị dồn ép, không biết bọn chúng sẽ có thể làm gì.

Cô nhìn xung quanh. Những người đàn ông này không phải chiến binh. Trừ Samuel, họ có vợ con để lo lắng. Chuyện một người đàn ông đang bị đánh đập trong nhà kho không đáng để họ liều mạng sống.

“Rom nói Carter không phủ nhận việc ăn cắp số tiền!” Lacy cũng đi qua đi lại theo Bailee. “Nếu anh ấy lấy tiền thì cũng sẽ biết Zeb còn sống. Lẽ ra anh ấy đã phải ra báo và chúng ta không phải ở trong tù một tuần và phải trả tiền phạt.”

Bailee gật đầu. Cô cố bảo với mình rằng Carter không phải là loại người cướp tiền của một kẻ bất tỉnh, dù kẻ đó là Zeb Whitaker, một kẻ mà ai nấy đều cho là rất xấu xa. Carter là một người ngay thẳng. Anh sẽ không để 3 người phụ nữ gánh chịu một tội ác khi anh biết họ chẳng giết ai cả. Phải, anh ghét nói chuyện và theo cô biết thì anh chỉ có mặt trong thị trấn vào ngày diễn ra cuộc xổ số. Có lẽ anh thậm chí đã không biết mọi người nghĩ Zeb đã chết.

Nhưng những sự kiện thực tế cứ gặm nhấm logic của cô. Carter đúng là có vàng. Cùng loại vàng đã tuôn ra từ túi Zeb cái hôm họ đập hắn ta. Anh cũng không biết phải dùng nó thế nào, anh luôn luôn đưa nó ra cho cô như thể không chắc chắn phải làm gì. Một người kiếm tiền được vàng phải biết nhiều hơn về nó, phải không? Một nông dân giao thương để lấy đồ tiêu dùng sẽ không cần sử dụng vàng. Trừ phi anh đã tìm thấy nó? Trừ phi anh đã ăn cắp nó?

Một sự thật khác lướt qua đầu cô. Lần đầu tiên khi cô nghe chuyện Zeb có thể vẫn còn sống, Carter đã không có vẻ gì là ngạc nhiên. Có lẽ từ đầu Carter đã chẳng tin cô giết hắn? Có lẽ Carter biết sự thật?

“Chúng ta phải làm gì?” Đôi mắt to của Lacy đầy kích động. “Theo em chúng ta nên xông vào tìm Carter. Chúng ta phải sát cánh với chồng chị, dù bọn chúng có làm gì đi nữa. Không thể để bọn chúng bị lôi đi mất.” Cô đấm vào không khí như thể chiến đấu với một gã đàn ông cao 1m52 vô hình trước mặt.

“Chúng ta sẽ không làm gì hết,” Bailee trả lời, cô nghĩ Lacy còn quá trẻ để biết nguy hiểm là gì. “Những gã đàn ông hành pháp có vũ khí đó đang ở trong nhà kho nói chuyện với Carter. Họ có thể đang sử dụng sai phương pháp, nhưng chỉ cố muốn tìm ra sự thật.” Cô không tin vào những lời cô nói, những lời của chính mình, nhưng cô phải làm Lacy bình tĩnh lại. Hốt hoảng sẽ

không giải quyết được chuyện gì; cô đã học được điều đó chẳng dễ dàng gì ở Independence.

Lacy chẳng có vẻ gì là bị thuyết phục. "Carter sẽ chẳng phạm một tội ác, thậm chí cả việc ăn cướp từ một kẻ anh nghĩ đã chết. Chúng ta phải tin vào điều đó, anh ấy là chồng chị. Chúng ta sẽ sát cánh bên anh ấy, nếu có chuyện xảy ra."

Đôi má Bailee đỏ cả lên. Lacy nói đúng. Anh là chồng cô, người đã liều mạng sống để cứu cô. Người đã quan tâm đến cô. Người đã sẵn lòng đứng cạnh cô dù có rắc rối gì xảy đến. Sao cô có thể làm ít hơn được chứ?

Cô cảm thấy xấu hổ. Dòng máu của cha cô chắc phải chảy trong huyết mạch cô. Một phần của cô không còn hoàn toàn căm ghét bậc phụ huynh duy nhất của cô vì đã không tin cô nữa. Một phần muốn cắt cổ tay cô và để máu của cha cô chảy ra mãi mãi.

Bailee chộp lấy khẩu súng ngắn trên giá sách và bỏ nó vào túi của cô. "Tôi sẽ đi nói chuyện với họ." Cô ngước lên nhìn đội quân đang chờ cô sai khiến. "Hay dẫn Piper đến vườn cây. Carter nói ở đó an toàn. Những người còn lại hãy ở lại đây, cạnh ngôi nhà. Tôi chỉ tới nói chuyện với họ, nhưng nếu có vấn đề, tôi không muốn họ nghĩ tôi đơn độc."

Với Lacy bên cạnh, Bailee bước khỏi hiên nhà và đi về phía nhà kho. "Không cần em đi theo," cô cố trấn an cô bạn.

"Chị sẽ không đi tới đó mà không có em. Em có thể cảm thấy sự rắc rối, em muốn ở bên chị." Lacy nằng nặc.

Lúc họ đến cách nhà kho 10 feet (3m), cửa nhà kho bật mở và August Wheeler bước ra. Hắn trừng mắt nhìn Bailee và Lacy trong một lúc như thể nghĩ xem có nên bận tâm tới họ không.

"Carter đâu rồi?" hai tay Bailee cuộn quanh khẩu súng trong túi.

"Anh ta ổn. Chúng tôi sẽ dẫn anh ta vào thị trấn để hỏi một vài câu. Anh ta có thể có thông tin về vụ cướp gần đây."

"Cảnh sát trưởng Riley có biết chuyện này không?" Lacy chống tay lên hông, vào thế, đằng sau Bailee.

"Riley khong cần biết gì cả." August gầm gừ. "Tôi nắm quyền trong lúc ông ta đi vắng, và, theo điện tín của ông ta sáng nay, chắc phải mất vài ngày nữa ông ta mới về."

"Ừm, ông bắt nhầm người rồi." Lacy nhích một vài inch xa ra sau Bailee và hét lên. "Carter McKoy là một người tốt. Tôi biết, anh ấy lấy chị gái tôi. Anh ấy không có phạm tội gì hết, vì thế ông không có chuyện gì để đem anh ấy đi đâu cả."

Wheeler lầm bầm, "Trẻ con cần được theo dõi, không phải để lắng nghe. Bên cạnh đó, cô ta không phải chị gái cô, con phù thủy nhỏ ạ."

Bailee không chắc câu nói nào của ông ta khiến Lacy nổi giận hơn.

Cô gái nửa đàn bà nửa trẻ con phản pháo lại: "Tôi không phải là một đứa trẻ. Tôi là một người đàn bà, đã trưởng thành hoàn toàn và có gia đình. Và Bailee là chị gái trong tim tôi, đó là nơi duy nhất có ý nghĩa. Ông phải biết điều đó nếu ông không có ngu hơn là một đá sông dính bùn, August Wheeler."

August khiến Bailee nhớ đến một gã hay bắt nạt mọi người trong sân trường. Hắn sẽ không lùi bước. "Nếu mày thông minh thế, thì có thể biết chỗ giấu hai cái túi yên cương ngựa chứa vàng. Có lẽ mày là đứa tiếp theo chúng tao sẽ đem tra hỏi, đồ phù thủy."

Lacy không hoảng sợ vì những gì hắn đe dọa. "Cha chồng tôi sẽ ra một tờ báo trong vòng một giờ nếu ông thử làm chuyện như thế. Cả thị trấn sẽ nhằm vào ông. Và hãy thôi gọi tôi là phù thủy đi, nếu không tôi sẽ ra một lời nguyền biến ngón chân ông thành màu xanh, chúng sẽ rụng xuống và lăn lông lốc trong giày ông."

August ngập ngừng. Hăm dọa đàn ông, thậm chí đánh đập họ, là một chuyện, nhưng gây sự với vợ của người hùng địa phương, người có cha là chủ tờ báo lại là một chuyện khác. Hắn chau mày. "Ừm, tốt hơn hết là cô nên cẩn thận, quý cô đã có chồng ạ." Đó là một lời đe dọa trống rỗng, và tất cả bọn họ đều biết điều đó. "Còn nữa, tôi không tin vào bùa chú."

Lacy nghiêng người vào Bailee và thì thầm đủ to để hắn nghe được. "Tối nay lúc ông cảm thấy tóc mình rụng xuống thì hãy nhớ điều đó, phó cảnh sát trưởng ạ."

Bailee suýt nữa đã tham gia câu chuyện. Cô mỉm cười một lát trước lúc Carter bước ra khỏi nhà kho.

Trong một giây, người cô đông cứng lại, vẫn đứng đó dưới mặt trời nóng bỏng, một tay vẫn còn quấn chặt quanh khẩu sung trong túi và nụ cười ngây ngốc vẫn còn trên môi. Rồi thì vẻ ngoài của Carter choáng ngợp cả người cô. Áo sơ mi của anh rách bươm và dính bẩn. Máu nhỏ giọt từ hai vết cắt dọc trên mặt. Đôi tay anh bị trói phía trước, như thể anh là một tên tội phạm bình thường.

Bailee lao tới bên anh, cố nén tiếng khóc. "Ông đã làm gì vậy chứ." Cô trừng mắt nhìn August.

"Không có chuyện gì, thưa bà. Anh ta té phải một cái xẻng để dưới sàn nhà kho," Ludlow trả lời bằng một giọng than vãn rất thuyết phục.

"Chúng tôi chỉ đưa anh ta đi hỏi một vài câu – đúng không Wheeler?" Ludlow liếc về phía ông chủ của hắn, để đoan chắc lời hắn nói là thật. "Nếu hợp tác thì anh ta sẽ về nhà trước lúc trời tối."

Bailee kéo vạt góc tạp dề để chậm vết cắt trên người Carter. Anh nhìn cô với một cái nhìn lo lắng.

August lôi một tay của Carter đi, trong khi Ludlow giữ tay còn lại. “Đừng ai cản đường cản lối chúng tôi, nếu không hôm nay sẽ có người chết, tôi có thể hứa với cô rằng đó sẽ không phải là tôi.”

…hết chương 22…

“Carter…” Bailee vuốt tóc anh khỏi máu vẫn còn trên trán anh.

“Ở lại đây,” anh thì thào. “Em sẽ an toàn trong nhà. Dù gì đi nữa, hãy giữ an toàn.”

Đôi mắt anh nói với cô nhiều điều hơn nữa, nhưng đó là những lời giờ đây anh không thể nói, không thể để người khác nghe thấy.

“Anh ta đã nói gì với cô sao?” August giật cánh tay Carter. “Thằng ngốc đã quyết định nói chuyện rồi sao?”

Carter không trả lời.

“Anh ta phạm tội ăn cắp. Tất cả những gì anh ta cần làm là trả số vàng lại và tôi sẽ để anh ta đi.” August vòng cánh tay quanh người Carter như thể đột nhiên họ trở thành bạn. “Anh nghĩ thế nào? Nộp những gì anh đã ăn cắp, và tôi sẽ cưỡi ngựa rời khỏi đất của anh. Anh có thể ở lại đây với vợ. Chúng tôi sẽ ở lại để giúp anh nhớ ra chỗ đã để chúng, nhưng có những lý do mà tôi không muốn ở lại lâu. Có người sẽ đến thăm.”

Carter thậm chí không nhìn August. Anh chỉ nhìn Bailee.

August quay đầu để lấy ngựa, trong khi Ludlow lôi súng ra. Hắn vẫy khẩu colt Walker như thể thách kẻ nào dám hỏi chuyện chúng, lúc hắn kéo Carter về phía đám ngựa.

Lacy cố an ủi Bailee. “Đừng lo. Em sẽ liên lạc với cảnh sát trưởng Riley. Ông ấy sẽ biết phải làm gì. Chúng không thể bỏ tù một người như thế này. Trong một ngày thôi, chuyện này sẽ lan ra và Carter sẽ trở lại.”

Ray, gã phụ tá quá cân của Wheeler, giúp Carter leo lên một con ngựa, rồi lôi khẩu súng của hắn ra. Hắn cố hết sức bắt chước tư thế của Ludlow.

Bailee bám vào chân Carter, cô mong anh có thể nói cô biết phải làm gì. Ở lại đây và cố giữ an toàn không có vẻ là đủ.

Cô ngước lên nhìn anh, nhưng mặt trời khiến cô không nhìn rõ mắt anh. Cô nhích người cho đến khi thấy được mặt anh. “Anh đã làm những chuyện họ nói anh đã làm chứ?” Từ ngữ tuôn ra trước khi cô có thể ngăn chúng lại. Giây phút cô nói xong điều đó, cô ước có thể kéo chúng lại. Những đã quá trễ.

Đôi mắt xanh của Carter hóa thành thép lạnh. Cô cảm nhận một sự lạnh lẽo giữa họ xảy ra đột ngột như thể bị ngã vào nước lạnh buốt. Người Carter yên đến nỗi, cô nghĩ… cô cầu nguyện… anh đã không nghe thấy câu cô hỏi.

“Anh chưa bao giờ hỏi em!” Lời anh nói không hơn một làn gió thoảng giữa họ, nhưng

chúng như đã quất vào mặt cô.

August giật cương con ngựa Carter đang cưỡi, và cả bọn phóng ngựa về phía cổng rào như thể đạn đang bay vèo vèo quanh họ.

Những lời Carter nói vang vọng trong đầu Bailee, nước mắt chảy dài xuống má cô. “Anh chưa bao giờ hỏi em,” cô lập lại, như thể cố tìm cách lý giải những lời đó.

Rồi cô hiểu ra. Khi anh gặp cô, anh chưa từng một lần hỏi cô có phạm cái tội mà cô đã thú nhận và bị phạt. Nhưng dù thế đi nữa, anh chưa bao giờ nghi ngờ cô. Chẳng hề lạ khi anh không ngạc nhiên chuyện Zeb Whitaker còn sống. Anh chưa hề tin cô đã giết hắn. Hay nếu có, thì nó cũng chẳng quan trọng.

“Chúng ta sẽ làm gì?” Lacy hỏi.

Bailee nhìn quanh. Sarah và những người khác đang đợi câu trả lời.

Bailee thẳng vai lên. “Chúng ta phải vạch ra một kế hoạch,” cô nói và biết mình phải làm tốt, “và rồi tôi sẽ đi tìm chồng tôi.”

Mọi người lập tức đề nghị được giúp, thậm chí cả Samuel.

Cha Farrow bước lên trước cô và cúi đầu. “Người của tôi sẽ giúp. Chúng tôi không giỏi trong đối đầu và đấu súng, nhưng chúng tôi có khả năng di chuyển không gây chú ý và đem đồ về. Chúng tôi sẽ đi đem chồng cô về.”

Lacy cười. “Em chẳng giỏi chuyện gì cả, nhưng chị sẽ không đi đâu mà không có em. Nếu em khùng quá thì em sẽ chiến đấu. Em chẳng thích gì hơn là được đánh cho tên Ludlow đó thành vô cảm cả hơn bây giờ."

Chương 23

Khi màn đêm xuống, tất cả lũ trẻ đều đã được giấu an toàn trong vườn cây được các ông bố canh gác. Carter đã đúng khi bảo cô đến trốn trong đám cây nếu có chuyện xảy ra. Chúng được trồng không phải thành hàng, mà thành từng vòng tròn, khiến chuyện tìm ai đó là gần như không thể nếu họ không muốn bị thấy.

Cha Farrow phản đối khi Rom muốn vào thị trấn với Lacy và Bailee. Nhưng nếu họ muốn gặp Carter, họ cần vào thị trấn càng yên lặng càng tốt, và Rom là bậc thầy trong việc lẳng lặng như cái bóng.

Họ đợi cho đến khi trời tối mới bắt đầu đi, đêm tối sẽ là màn che cho họ. Samuel đi cỗ xe thồ riêng của mình, vì với bạt phủ, người qua đường sẽ nghĩ ông đi một mình.

Bailee để đèn lồng sáng, phòng khi Zeb vẫn đang quan sát ngôi nhà, hắn sẽ nghĩ cô vẫn còn ở đo. Cô thậm chí đã dành thời gian đốt một đống lửa nhỏ trong lò, để khói bay lên trong đêm.

Ngay khi vừa đến thị trấn, Lacy định sẽ đi thẳng đến cha chồng cô nhờ giúp đỡ. Nếu gặp may, ông có thể gửi một bức điện tín đến cho cảnh sát trưởng Riley.

Bailee cần phải gặp Carter. Một khi biết được anh vẫn ổn, họ sẽ nghĩ cách cứu anh ra. Vì thế, nhiệm vụ duy nhất của cô trong thị trấn là đột nhập vào tù.

Nhiệm vụ của Samuel là đánh xe ngựa. Một khi họ đến thị trấn, ông sẽ dấu nó sau văn phòng tòa báo. Từ cửa sổ căn hộ của Lacy, ông có thể nhìn thấy nhà tù và sẵn sàng cho bất cứ chuyện gì xảy ra.

Mặt khác, Rom sẽ đi quanh, nghe ngóng những chuyện có thể hữu ích. Wheeler là một kẻ hay nói và say sưa. Bailee cá Rom có thể tìm thấy hắn đang uống Whiskey và khoác lác ở một quán rượu nào đó.

Kế hoạch rất đơn giản. Tất cả mọi người sẽ tản ra và gặp lại tại căn hộ lúc nửa đêm. Có lẽ sẽ là ngày mai thì họ mới làm xong chuyện, nhưng trước lúc hoàng hôn, họ sẽ biết mình đã làm đến đâu rồi.

Bailee nhìn bầu trời đêm trong lúc họ chạy đến thị trấn. Chỉ có ánh trăng bạc chiếu sáng con đường, không ai nói gì cả, họ túm tụm ở đằng sau cỗ xe thồ của Samuel. Giống Bailee, tất cả bọn họ đều chìm vào suy nghĩ riêng.

Nó chẳng phải là một kế hoạch, cô nghĩ vậy. Thậm chí nếu Lacy nhận được điện tín từ Riley, ông có lẽ đã quá yếu để đi đường được. Nếu trở về, ông sẽ chỉ là một chọi ba, có lẽ bốn, nếu Zeb Whitaker chường mặt ra. Cha chồng Lacy có thể là một người tốt, nhưng ông quá già và bị tàn tật. Ông sẽ chẳng giúp được bao nhiêu. Wheeler và đồng bọn của hắn sẽ không để Bailee gặp Carter, và nếu có, Carter có lẽ sẽ không muốn nói chuyện với cô, sau khi cô đã làm tổn thương anh với câu hỏi của mình. Thậm chí nếu Rom có nghe được điều gì đó, cậu bé cũng sẽ chẳng nhớ đủ tiếng Anh để lặp lại chính xác.

Bailee cố nén nước mắt. “Chẳng có kế hoạch gì cả,” cô thì thầm.

Lacy dường như tin rằng họ sẽ nghĩ ra điều gì đó khi thời cơ đến, nhưng kinh nghiệm đã dạy Bailee rằng mình chẳng giỏi việc nói hay làm chuyện đúng đắn nếu chưa nghĩ thông suốt. Cuộc đời cô là một chuỗi tai họa do bất chấp những cảnh báo, và tối nay hứa hẹn không ngoại lệ.

Thị trấn đang ngủ khi họ đến, hy vọng của Bailee xuống thấp. Một phần trong cô ước rằng cô đã ở lại vườn cây với bọn trẻ, nhưng cô biết mình sẽ không ngủ được nếu không thử xin lỗi Carter. Cô cần giải thích với anh về quá khứ của cô, dù điều đó có nghĩa rằng nói hết tất cả với anh. Một khi cô biết anh không giận cô, họ sẽ nghĩ ra điều gì đó.

Lacy, Bailee và Rom trèo thật im từ xe xuống và tan vào bóng đêm. Lacy đi tới nhà trọ nơi cha chồng cô sống, Rom lẩn vào bóng tối gần quán rượu, Bailee tới nhà tù.

“Nửa đêm,” Samuel thì thầm, như thể mọi người cần được nhắc nhở.

Bailee kéo khăn choàng quanh đầu. Không lạnh lắm, nhưng cô cảm thấy dường như có nó bao phủ cô sẽ được bảo vệ khỏi màn đêm. Lúc này đã quá trễ cho những phụ nữ đáng kính đi đường một mình. Cô cúi thấp đầu và bước đi vội vã.

Một ngọn đèn hắt ra từ cửa sổ phòng giam. Cô có cảm giác kỳ lạ như trở về nhà lúc bước vào văn phòng/trại giam nơi cô đã ở đó một tuần. Cảnh sát trưởng Riley chẳng thèm bận tâm khóa cửa phòng giam khi Bailee và mấy người kia ở đó, vì thế chẳng có kỷ niệm xấu gì ở nơi này.

Mùi ở đây là một vấn đề khác. Ngay lúc cô mở cửa, mùi thuốc lá tẩu của cảnh sát trưởng Riley đón chào cô, cùng với mùi nhiều năm pha cà phê. Đêm nay, những mũi khác hoà trộn với mấy mùi quen thuộc. Cơ thể không tắm. Whiskey. Một chút của bạo lực.

Bailee bước vào trong văn phòng, đẩy cửa đóng lại. Cô để ý thấy phòng giam lớn tối nay bị khóa. Những song sắt ngan chia với văn phòng phản chiếu ánh sáng từ cái đèn lồng duy nhất đặt trên bàn cảnh sát trưởng.

Ludlow ngồi đặt chân lên bên cạnh cái đèn. Những tách cà phê cạn nằm chật cái bàn vốn thường xuyên ngăn nắp, và một chồng thư từ chưa mở đặt một góc bàn. Ludlow không hề nhìn lên cô, hắn lười biếng lau khẩu Colt lớn của mình.

“Đã tới lúc mày đến rồi,” hắn lầm bầm trong miệng, quay ghế và đặt chân xuống sàn kêu thịch một tiếng. “Tao rất khát khủng khiếp -“

Hắn chẳng nói hết câu khi nhìn thấy cô. Đầu tiên là ngạc nhiên, rồi khó chịu hiện lên trên khuôn mặt sẹo của hắn. “Cô muốn gì?”

Bailee nhìn ra sau song sắt tìm Carter. “Tôi đến để gặp chồng tôi.” Cô nhìn thấy một hình thể tối trên chiếc chiếu cạnh bức tường ở góc xa, nhưng nó chẳng nhúc nhích.

“Phải quay lại lúc ban ngày.” Ludlow đứng dậy che không cho cô thấy buồng giam, như thể cô không có quyền nhìn. “Quá trễ để thăm tù tối nay.”

Bailee bước tới một bước, cố nhìn quanh hắn để tìm Carter. Chồng cô đang ngủ sao? Hay bất tỉnh? Chắn chắn là nếu có thể thì ít nhất anh ấy đã nhúc nhích rồi.

“Tôi nhất định phải gặp!” Bailee thẳng vai. “Tôi có quyền được thăm viếng.”

Ludlow củng cố lập trường. “Cô cứ nhất quyết đi, nhưng cô không thể gặp hắn cho tới sáng mai. Wheeler không để lại chỉ thị rằng đêm nay có người tới thăm tù. Nếu ông ta không nói, tôi sẽ không làm.”

“Nhưng tôi phải biết chồng tôi có ổn không.”

“Hắn ổn.” Ludlow nhìn như thể hắn chẳng thèm quan tâm việc cô có tin hắn không. Hắn chạm tay vào huy hiệu như thể cố nghĩ tới những từ ngữ thích hợp một phó cảnh sát trưởng sẽ nói. “Bây giờ hãy ra khỏi nơi đây trước khi tôi nhốt cô lại vì tội làm phiền luật pháp.”

Bailee giữ vững lập trường. “Tôi sẽ không đi cho tới khi thấy chồng tôi, vì thế đừng cố gắng đe dọa tôi.” Cô chỉ ngón tay vào hắn.

Ludlow nhíu mày. “Tôi đã bảo cô đi nếu không tôi sẽ bắt cô. Cô biết là tôi có quyền. Cái huy hiệu này nói lên điều đó.”

“Không, nó không nói thế.”

“Có, nó có.”

Bailee nhích một chân gần hơn, nhưng vẫn ngoài tầm với của hắn. “Ông sẽ không dám bắt tôi, ông là kẻ trôi dạt vô tích sự. Cái mảnh thiếc ấy chẳng có ý nghĩa gì. Ông chẳng có quyền hành luật pháp gì hơn Wheeler.”

“Có, tôi có”

“Vậy thì chứng minh đi.”

Ludlow cắn câu liền. Một tay hắn chộp tay cô, một tay vớ lấy chìa khóa phòng giam. “Tôi sẽ cho cô biết tôi có thể và không thể làm gì.”

Hắn kéo cô tới một phòng giam và mở khóa, rồi xô cô vào bên trong đủ mạnh để đẩy cô tới tận giữa sàn.

“Bây giờ cô cứ ở đó cho tới mục rữa ra, tôi cũng đếch cần đếm xỉa.” Hắn ném chìa khóa lên bàn và đi huỳnh huỵch tới một cái hộp được đóng lên cao làm một cái kệ gần lò lửa. Một chai whiskey thay thế cho bình cà phê thường được đặt ở đó. Ludlow tu một hớp dài. “Công việc này chẳng dễ như Wheeler đã nói,” hắn lẩm bẩm, rồi nói lớn giọng thêm vào, “và cô đừng giở trò thêm với tôi nữa, nếu không thì liệu hồn cô đấy, quý cô. Liệu hồn đấy.”

Bailee quên đi cái gã ngu ngốc cô vừa nói chuyện cùng, cô nhích vào trong phòng giam. Tay cô lướt ngang qua vai Carter, anh đang nằm quay mặt vào trong tường. Người anh nóng ấm, cô có thể cảm thấy anh đang thở, nhưng anh không quay người lại phía cô. Có điều gì đó không đúng.

Cô quỳ xuống. “Carter?” Ngón tay cô chạm vào hình dáng quen thuộc của cánh tay anh. Cơ bắp săn chắc, không nhượng bộ.

“Carter?”

“Đi đi,” anh trả lời mà không nhúc nhích. Tiếng anh chẳng có vẻ gì là đang ngủ cả.

“Em tới đây để giúp,” cô thì thầm, ngón tay cô vuốt mái tóc của anh. Cô có thể cảm thấy máu khô dính vào những lọn tóc.

“Bằng cách nào? Bằng cách vào trong đây với anh ư?”

Bailee nhíu mày. Có lẽ nó không phải là kế hoạch tốt nhất, nhưng ít nhất cô được nhìn thấy anh. “Anh bị thương à?”

“Anh không sao.”

Anh nói những lời đó thật vô cảm, và cô biết anh nói dối. Cô muốn anh quay qua và mở rộng vòng tay anh cho cô, nhưng cô biết tại sao anh không làm thế.

“Em xin lỗi,” cô thì thầm, vuốt vai anh bằng các ngón tay một lần nữa như thể cô có thể phủi đi những đau đớn câu hỏi của cô đã gây ra cho anh.

“Tại sao? Vì anh không bị thương, hay vì em không chắc anh có phải là tội phạm hay không?”

“Em xin lỗi vì đã hỏi thế.”

“Em chỉ vừa mới biết anh có vài ngày. Có lẽ anh đòi hỏi nhiều quá khi nghĩ em có thể tin anh. Rốt cuộc thì, anh chỉ là một người chồng em chọn từ trong nón, một lựa chọn tốt hơn là ở trong tù.” Lời anh ngập ngừng, đã được tập luyện trước, và cố ý gây tổn thương.

Bailee cố nén lại nước mắt. Cô xứng đáng chịu nỗi tức giận của anh, nhưng điều đó không làm nỗi đau bớt đi. Chỉ vài giờ trước anh đã nói với cô với một niềm đam mê, bảo rằng anh muốn cô sao? Giờ đây, không phải thế giới này, mà là những lời nói của cô đã khiến anh tránh né mọi người, kể cả cô.

“Carter, em-“

“Trong đó im coi!” Ludlow hét lên. “Không tao sẽ nhét giẻ hết cả hai. Gã Ray đã quên giải thoát cho tao đêm nay, vậy nên tao sẽ ngủ ở đây, và không muốn có bất cứ tiếng động nào làm phiền.” Tiếp theo là tiếp hớp rượu Whiskey.

Bailee dựa đầu vào vai Carter, nhưng anh không nhúc nhích. Anh đã xa rời khỏi cô, nhốt chặt mình trong một căn phòng cô không bao giờ vào được.

Cô đứng dậy và đi về phía cái chiếu còn lại. Nói chuyện với anh cũng chẳng được gì.

Một giờ trôi qua, rồi một giờ nữa. Vào lúc này, Lacy, Samuel, và Rom có lẽ đang tự hỏi cô đang ở đâu. Cô đứng dậy, nhìn về phía chiếc đèn lồng. Ludlow đang ngủ say tại bàn làm việc, khẩu Colt của hắn đặt ngang chân.

Cô lặng lẽ bò lại cửa sổ và đợi. Nếu đang tìm cô, một trong số họ cuối cùng sẽ kiểm tra chỗ

trại giam, và cái cửa sổ duy nhất để có thể nhìn trộm vào một cách anh toàn là cái có song sắt.

Cô không phải đợi lâu. Những ngón tay cáu bẩn của Rom cuốn quanh mấy thanh sắt và cậu kéo người lên phía tường ngoài.

Khi cô chạm vào những ngón tay của cậu, cậu cứng người lại. Dần dần, cậu kéo người lên đủ cao và bắt gặp ánh nhìn của cô. Cậu chẳng bận tâm nói lời nào.

"Bảo Lacy và Samuel là chị ổn," Bailee thì thầm. "Bảo họ ngủ đi một chút. Tối nay chúng ta chẳng thể làm gì. Lúc này thì Carter ổn cả."

Rom gật đầu và từ từ biến mất khỏi tầm nhìn. Mấy ngón tay cậu trượt khỏi các song chắn.

Bailee dựa lung vào thành tường đất sét mát lạnh và thả lỏng. Chẳng có gì có thể làm được cho tới ngày mai. Cô biết Carter ổn, và có lẽ cô ở đây là an toàn hơn bất cứ nơi nào khác. Zeb sẽ không nghĩ tới chuyện tìm ở đây. Cô nhắm mắt lại và cố nghĩ phải hít thở.

Hơi ấm tỏa ra từ người Carter gần bên, áp vào cô trước khi cơ thể anh dựa vào người cô.

Bailee cứng người, giật mình vì anh nhích người vào sát mà không gây ra âm thanh nào, thế rồi cô thả lỏng người khi các ngón tay anh đan vào tóc cô, phá hủy búi tóc cô đã buộc sau gáy.

Cô mở miệng để nói, nhưng môi anh đã trùm lấy môi cô trước khi cô thốt lên lời nào. Nụ hôn của anh thật mạnh và đòi hỏi, không có sự nhẹ nhàng cô đã quen mong chờ.

Sốc và sự đam mê dồn dập trong mạch máu của cô. Cô có thể nếm được sự giận giữ của anh với cô lúc nụ hôn của anh làm môi cô bị thương, nhưng còn có điều gì đó, hơn nữa.

Anh cần cô. Tận sâu trong cốt lõi con người anh, anh cần cô… và thế giới của cô sụp đổ xung quanh khi cô nhận ra anh ghét chính mình vì điều đó.

Chương 24

Từ cửa sổ phòng giam, Carter nhìn ánh trăng biến mất sau các tòa nhà tối. Đêm đã trở nên lạnh như nó vẫn thường thế trên bình nguyên. Một vài giờ nữa trời sẽ sáng. Một vài giờ nữa, anh sẽ phải nói gì đó với Bailee.

Anh chà xát vào những nếp nhăn trên trán, đã hàng trăm lần anh thử xua đi các mùi và tiếng động của thị trấn đủ lâu để có thể ngủ. Nhưng chuyện này thật vô vọng. Sự giảm nhẹ khỏi cái mùi khủng khiếp do quá nhiều người sống quá gần nhau chỉ tới khi Bailee đến gần. Rồi thì các giác quan của anh chỉ tràn đầy cô.

Thị trấn xấu xí, mùi hôi thối, thậm chí những tiếng rầm rì cũng biến mất khi anh kéo cô lại gần. Ký ức về cô mạnh hơn tất cả cái hiện thực mà anh biết trước khi cô ngã vào thế giới của anh.

Anh liếc về phía cô đang ngồi đó trên chiếu, mắt cô vẫn mở to. Cô cần ngủ, anh nhắc nhở mình, và anh phải nghĩ, nhưng ở mức này cả hai sẽ chẳng đạt được mục đích đêm nay.

Khi cô liếc về phía anh, ánh mắt họ gặp nhau và giữ ở đó như thể họ không còn đủ sức để nhìn đi chỗ khác. Sự mong mỏi nhau quá lớn, nó lững lờ trong không khí như những mạng nhện trăm năm tuổi, làm biến dạng mọi thứ khác quanh họ.

Cô đứng dậy, cô là một giấc mơ đang tiến về phía anh. Anh đợi cho đến khi cô chỉ còn cách vài inch, trước khi anh kéo cô về phía mình như đã làm trước đó.

Như đất sét trong tay anh khi anh chạm vào, cô để anh nhào nặn, ve vuốt. Khi anh chạm vào cô táo bạo hơn, lúc đầu là gần như với sự giận dữ, rồi càng say đắm hơn, hơn anh từng biết. Ký ức về mỗi vòng tay họ từng chia sẻ với nhau ập về trong anh trong một cơn sóng hữu hình của khoái lạc, anh đứng trước cô, cảm nhận sự gần gũi của cô bằng mọi giác quan.

Cô không phản đối khi anh lướt tay trên quần áo của cô, khum các ngón tay thật chặt trên ngực cô trong lúc anh hôn cô, thách thức cô dám phản đối lại. Những lời nói trước đó của anh được nói trong sự giận dữ, nhưng cô đã chấp nhận sự đói khát yên lặng của anh với sự mong mỏi tương xứng.

Họ đứng cạnh chiếc cửa sổ có chấn song, quên hết mọi thứ xung quanh trừ hai người họ. Đôi tay anh chiếm lấy cô với sự táo bạo của một người đàn ông đánh cược tất cả những gì anh có trong một lần đổ xúc sắc.

Đột nhiên, anh cắt đứt nụ hôn, gồng mình chờ cô khiển trách.

Cô thì thầm tên anh, khiến anh càng trở nên cuồng dại hơn anh nghĩ mình có thể cuồng dại thế mà vẫn còn thở. Anh chẳng thấy sự phản đối nào đối với những hành vi vừa rồi của anh, chỉ có nhu cầu anh tiếp tục.

Sẽ không có một cái ôm hờ hững, không có nụ hôn thân thiện. Sự mong mỏi dành cho nhau của họ đã tiến xa hơn những điều đó. Cô đã trở thành nhu cầu thiết yếu của anh, và sự đáp lại của anh nói cho anh biết cô cũng có cùng cảm nhận với anh.

Anh kéo cô vào sâu trong bóng tối của phòng giam và hôn cô dịu dàng hơn.

Tiếng ngáy của Ludlow mờ mịt xa xăm, Carter biết họ chỉ có một mình, che phủ bởi bóng đêm. Những nụ hôn dài, lười biếng làm cô thả lỏng dựa vào người anh. Những cử động của họ trở thành một điệu nhảy chậm rãi làm bùng cháy lên một ngọn lửa trong mỗi người.

Cho cô một chút thời gian để có thể hít thở, anh dụi mặt vào cổ và nếm hương vị ở cổ cô, anh mở cúc cổ áo cô cho tới khi có thể cảm thấy đường cong ngực cô. Rồi anh quay lại, đói khát tìm môi cô, không cho cô thời gian để nói, một lần nữa anh lại chiếm lấy hơi thở của cô.

Khi tới cổ cô, anh cảm thấy nhịp đập tim cô trên môi trong lúc anh mở thêm một cúc áo của cô nữa. Khớp ngón tay đầu tiên của cô trượt giữa hai gò ngực cô, anh đẩy chiếc áo xuống thấp

nữa, mong mỏi cảm giác da thịt cô trong tay anh.

Cô thốt ra một âm thanh nhỏ, và anh không chắc đó là âm thanh khoái lạc hay sợ hãi.

Anh ngừng nụ hôn thật đột ngột, với chỉ còn một chút xíu lý lẽ còn lại, anh chờ đợi cô bảo anh hãy dừng lại. Khi thấy nụ cười của cô, anh trượt tay vào dưới áo cô và chạm vào ngực cô đang được che đậy bởi một lớp cotton mỏng. Như những nụ hôn, hành động của anh thật táo bạo, gần như là một sự thách thức.

Cô ngả đầu ra sau, dựa vào bức tường mát lạnh và bật ra một tiếng thở nhẹ đầy khoái cảm.

Anh cúi xuống để hôn cô, cố không nghĩ anh cần cô biết bao. Từ lúc cô cởi áo cho anh trong vườn cây, tay anh mong mỏi được cảm nhận da thịt cô. Tất cả những giận dữ anh cảm thấy do cô đem lại, không thể sánh với sự chờ mong được chạm vào cô.

Anh đã làm thế không chút ngại ngần. Anh chậm rãi mở những chiếc cúc trên áo cô, cho cô biết anh muốn vuốt ve những gì cô dâng tặng trước mắt anh đến nhường nào.

Anh từ từ kết thúc nụ hôn, để cô có thể hít thở thật sâu, trong lúc đôi tay anh trượt xuống váy cô và kéo nó lên cho đến khi anh chạm được da thịt chân cô.

Cô không nói một lời, nhưng có hơi khẽ giật mình một chút khi tay anh lướt qua phần da mềm ở đùi cô. Anh đẩy vớ dài của cô xuống dưới đầu gối, rồi để những ngón tay vuốt dọc làn da ấm áp của cô.

Anh nói với mình rằng cô là vợ anh cả cuộc đời này. Và sẽ không có gì giữa họ ngoại trừ những lưỡng lự hoài nghi của cô. Anh không thể bắt cô tin vào anh, nhưng anh có thể cho cô thấy cô sẽ nhanh chóng là của anh.

Ngón tay anh mở hai chân của cô ra. Sự mềm mại của da thịt cô khiến anh dao động, khoái cảm tràn ngập các giác quan của anh. Hơi thở dồn dập của cô chạm vào má anh, cô run rẩy bên người anh rồi cô nhích người, mở hai chân ra.

Tay cô run run, e ấp lướt trên chiếc áo bị rách toạc của anh. Lúc này giữa họ không nói nên lời, tuy thế điều này khiến anh cảm thấy thoải mái hơn. Họ cùng nhau đến một nơi cả hai chưa từng đến, nhưng họ biết đây là thời điểm đó.

Tất cả những sự giận giữ của anh với cô biến mất khi anh ngập ngừng lướt ngón tay qua đồ lót mỏng cô đang mặc.

Cô run rẩy thêm một lần nữa lúc bàn tay anh che phủ chỗ ấm áp của cô. Chưa có ai từng bảo cho anh biết sự thân mật giữa một người đàn ông và một người đàn bà, nhưng đột nhiên anh biết. Anh đã là một kẻ ngốc khi cưới cô với ý nghĩ anh sẽ ngủ với cô chỉ để có con. Giữa họ còn nhiều hơn một vài lần chung giường.

“Em sẽ ngủ bên cạnh anh,” anh thì thầm bên tai cô, tay anh nhẹ nhàng trên cô, “mỗi đêm

trong cuộc đời của chúng ta."

Cô đưa tay lên mái tóc áo, kéo đầu anh xuống để môi anh chạm môi cô, dùng nụ hôn để trả lời anh.

Tay anh nghỉ ở chỗ riêng tư nhất của cô, để mọi nghi ngờ về khoảng cách giữa họ tan biến. Khi những ngón tay anh di chuyển để khám phá, cô giật nảy mình vì bất ngờ, nhưng anh ôm cô thật chặt, đẩy cô dựa lưng sát vào tường và tiếp tục cuộc khám phá cho đến khi cô lại nảy mình một lần nữa vì khoái lạc.

Anh đã định cho cô thời gian để trả lời, nhưng sự ấm ám của cô khiến anh phát điên lên. Anh hôn cô thật cuồng dại, đói khát hương vị của cô. Cuối cùng khi anh buông cô ra, cả hai đều thở dốc.

Trong một lúc, họ đứng trong bóng tối, chỉ cách nhau một inch, không chạm vào nhau. Anh vẫn có thể cảm thấy sự ấm áp của cô, có thể ngửi thấy mùi vị tạo nên cô, hương vị của cô trên môi anh, nhưng anh không chạm vào cô nữa.

Anh muốn hỏi cô anh có làm đúng không, rằng anh có làm cô thỏa mãn chỉ một phần nhỏ của sự thỏa mãn mà cô mang lại cho anh không. Nhưng anh không dám. Anh sợ cô sẽ biết cô có ý nghĩa như thế nào với anh. Cô không phải là một phần của đời anh; bằng cách nào đó, trong một ngày, cô đã trở thành cuộc sống của anh.

"Vẫn còn nữa." Anh nói cách tai cô một inch trong lúc chống lại nỗi thúc giục thu hẹp khoảng cách đó.

"Em biết." Cô dụi má vào cằm anh.

"Nhưng không phải ở đây. Không phải ở trong phòng giam."

Cô lướt đôi môi hơi sưng qua môi anh, chạm vào những lời anh nói.

"Ở nhà," anh thì thầm, cầu nguyện rằng anh có ý chí để chờ đợi. Yêu thương Bailee sẽ không bao giờ là điều anh muốn chóng vánh trải qua.

Môi cô trở nên tự tin hơn.

"Trong giường của anh," anh nói bên môi cô.

Cô hôn anh thật dịu dàng. Anh muốn vươn ra chạm vào cô, dựa vào người cô, kéo cô chặt sát vào anh, nhưng anh không nhúc nhích, anh chờ sự chủ động của cô lần này.

Môi cô dày vò anh, nhẹ nhàng chạm vào môi anh với một lời hứa. Khi lưỡi cô dịu dàng lướt ngang miệng anh, anh đã phải cố gắng kiềm chế.

Anh nhận ra anh chẳng còn bao nhiêu kiềm chế, anh đã ôm cô thật mạnh bạo, đã hung hăng

lấy những gì anh muốn, gần như đòi hỏi cô chấp nhận sự đam mê của anh. Giờ cô đang trả thù lại, vui thú trên sự đau khổ của anh.

Tay cô đặt trên tim anh, cô dựa sát vào, môi cô chạm vào môi anh trong một nụ hôn thánh thiện.

Carter đã đi quá xa nụ hôn như thế để có thể để nó tiếp tục, miệng anh mở ra bắt đầu một nụ hôn sâu.

Họ hôn như thế trong một chốc, rồi anh ôm cô trong tay cho đến khi cô thiếp đi. Hai lần, cô đã cố bắt chuyện. Cả hai lần anh đã làm cô im lặng với sự vuốt ve của anh. Sẽ có thời gian để nói vào buổi sáng.

Khi chắc là cô đã ngủ, anh cuộn cô trong chăn và đứng dậy, đầu óc anh đầy những ý nghĩ, khiến anh không tài nào ngủ được.

Anh không giận Wheeler và hai kẻ tay sai của hắn. Chúng chỉ cố kiếm những gì chúng nghĩ anh có… vàng của Zeb. Nếu Zeb có vàng. Nhưng thật ngạc nhiên, anh vẫn giận Bailee. Cô biết anh đủ rõ để tin anh.

Carter chẳng hiểu cuộc sống chút nào. Sao anh có thể muốn cô nhiều thế, trong khi cô chẳng tin anh? Sao cơ thể anh có thể mong mỏi thậm, chí là bây giờ, được ôm cô? Anh chưa bao giờ làm gì để khiến cô không tin anh. Anh chưa từng nói dối. Anh chưa từng tìm cách lừa dối cô. Nhưng lần đầu tiên cô bị thử thách, cô đã nghi ngờ anh.

Một phần trong anh muốn chộp lấy vai cô và yêu cầu được trả lời. Một phần muốn ôm cô mãi mãi, không bao giờ để cô nói với anh. Như thế anh sẽ không nghe thấy sự phản bội anh đã nghe chiều nay trong giọng nói của cô.

Anh nhấc tay cô và đặt nó bên ngoài chăn khum lại trong tay anh. Không hề suy nghĩ, anh bắt đầu ký hiệu, bàn tay di chuyển thật chậm rãi.

Những ngôn từ anh không thể nói, có thể sẽ không bao giờ nói với cô, anh đang thì thầm chúng qua những cử động. Những lời tình yêu. Lời của sự hứa hẹn. Lời của mãi mãi

Chương 25

Bình minh rón rén bò vào trong phòng giam, một tên trộm có ý đồ trộm lấy những giấc mơ vừa mới nảy nở trong đêm. Bailee chậm chạp mở mắt trước cảnh bụi nhảy múa trong những dải ánh sáng. Trong một thoáng, cô ngắm những hạt bụi nhỏ xíu trôi dạt trong không khí tĩnh lặng như thể bị mắc kẹt trong những cơn gió đã tước đi sự tự chủ của chúng.

Đó là điều cô cảm thấy trong cái đêm nhiều tháng trước, khi cô định dọa cho một tên trộm sợ và thay vào đó lại làm một người đàn ông chết. Mặc dù thế giới xung quanh cô có vẻ bình tĩnh, cô bị vướng trong một cơn lốc quá sức của cô, trôi dạt, ngã nhào. Giờ đây, với bình minh, một cơn bão khác sẽ đến và cô không chắc cô sẽ dạt đến nơi nào, hoặc thậm chí cô thuộc về

nơi đâu.

Khi cô nhìn phía sau các dải sáng, hình ảnh Carter dần dần hiện ra ở tâm điểm. Anh đang ngồi trên cái giường đối diện cô, lưng dựa vào các song sắt, một chân co lên làm chỗ tựa cho khuỷa tay. Mặt anh thâm tím hơn lúc anh rời nông trại, nhưng anh đã chùi máu đi. Làn da sạm nắng hiện qua các chỗ rách trên áo. Cũng như mọi khi, đôi mắt xanh trời của anh giữ chặt lấy cô vào thế giới của anh.

Bailee ngồi dậy, cô cố chải thẳng tóc và nói lúng búng trong miệng, "Chào buổi sáng".

Anh không nói một lời, chỉ quan sát từng cử chỉ của cô. Cô không thể không nghĩ anh có nhìn cô suốt đêm không.

Cô chưa sẵn sàng đối diện với anh. Ký ức về những gì họ đã làm trong bóng tối của phòng giam thoáng hiện ra trong óc cô. Cô quay lại và đối mặt với anh, không chắc phải nói gì.

Anh thẳng người khi cô bước về phía anh và nhích qua vài inch để cô có thể ngồi cạnh anh.

"Em xin lỗi—"

Anh ngưng cô lại bằng cái chạm của các ngón tay trên môi cô. "Giờ chúng ta không có thời gian," anh thì thầm.

Bailee gật đầu. Họ có nhiều chuyện để lo lắng hơn điều cô đã nói hôm qua.

Anh vuốt má cô thật nhẹ, khiến lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy mình xinh đẹp và được yêu thương. Anh nhìn cô như thể cô là người đàn bà duy nhất anh từng thấy, hoặc muốn nhìn thấy.

"Ngay khi phó cảnh sát trưởng Wheeler trở lại, anh muốn em nói để ra được khỏi đây giống như đã nói để vô đây hôm qua."

Lời anh nói nghe như đã được luyện tập, và cô tự hỏi anh có bao giờ nói với cô mà không nghĩ chính xác những gì phải nói không. Nó gần giống như anh phải phiên dịch ý nghĩ của mình từ một ngôn ngữ khác.

Bailee mở miệng định phản đối, nhưng những ngón tay của anh lại ngưng cô một lần nữa.

"Wheeler sẽ chắc mất bao thời gian để hiểu ra rằng anh không có vàng ngoài vài đồng anh có được khi Samuel bán mấy cái ghế anh làm. Khi hắn ta tin sự thật đó, hắn sẽ để anh đi."

Bailee không chắc nó sẽ đơn giản như thế.

"Vậy là còn phải lo cho Piper, Lacy và em. Gia đình Piper có thể đã ở Childress đợi con bé, và không biết đi chỗ nào khác. Nếu Zeb đang tìm em và Lacy, hắn sẽ đi về phía nông trại của anh… hoặc ở đây. Anh cố chối bỏ điều đó, nhưng cả hai bọn em tốt nhất hãy đi nơi khác."

Bailee lắc đầu, từ chối phải nghĩ rời xa anh. Cô gần như cảm thấy gió lại nổi lên một lần nữa, đẩy cô ngã nhào tới nơi mù mịt.

“Nếu em có thể đến chỗ Alice Mập, em sẽ có cả hai cảnh sát trưởng bảo vệ em, giải sử họ đã bình phục. Alice nói bà ta mở nhà trọ, vậy nên có thể bà ta sẽ nhận thêm hai quý cô nữa.”

“Nhưng, Carter, anh không biết…” Làm sao cô có thể giải thích về Alice Mập đây?

“Anh biết bà ta đã giúp anh một lần, và anh nghĩ bà ấy sẽ làm nữa. Nếu có ai biết cô bạn Sarah của em đi tới chỗ nào, anh sợ cho cô ấy, nhưng nếu cảnh sát trưởng không biết, xác suất lớn là Zeb cũng không. Tạm thời lúc này cô ấy sẽ an toàn. Chỗ của Alice Mập là một nơi Zeb sẽ không bao giờ nghĩ và tìm em ở đó.”

Bailee không muốn rời đi. Cô có những người bạn cần phải trông nom và Carter để chăm sóc. Anh không phải là một chiến binh, anh là một người nông dân. Phía trước anh là những ngày dài làm việc trong vườn. Anh cần cô ở nhà để giúp đỡ.

“Tàu sẽ rời vào lúc trưa. Anh đã nói chuyện với cậu bé tên Rom trước lúc bình minh. Nó và Samuel sẽ đem theo Piper và gặp em tại sân ga. Cố lên chuyến tàu đi về miền nam, đừng để bị để ý.”

Bailee dựa vào vai anh. “Em không muốn bỏ anh.” Cô cũng không thấy khả năng cô và Lacy có thể lên tàu giữ ban ngày mà nửa thị trấn không biết chuyện.

Anh vòng cánh tay quanh cô và giữ cô thật chặt khiến cô gần như không thở nổi. Có điều gì đó anh không nói với cô, cô biết, nhưng không chắc cô có muốn hỏi không.

“Anh sẽ đến đón em, hoặc nhắn tin. Nếu kế hoạch thất bại, có một chỗ khác mà em sẽ an toàn. Anh mất 3 mùa đông để xây nên nó. Thậm chí cả Samuel cũng không biết về chỗ đó.”

Trước khi anh có thể nói thêm, bà Abernathy ồn ào đi vào cửa văn phòng, làm Ludlow thức dậy. Hắn loạng choạng đứng dậy, khua khua tay như thể chống lại quỷ dữ trong giấc mơ.

Khi Ludlow nhìn thấy đó chỉ là cái bà lớn tuổi đem thức ăn cho tù nhân, hắn cố gắng ra vẻ tỉnh rượu. Hắn làm bộ kéo thẳng áo vét như thể đó là điều thiếu sót duy nhất trong bộ dạng ăn mặc lộn xộn của hắn.

Bà ta nhìn hắn với vẻ ghê tởm. “Tránh đường ra, đồ rác rưởi ở quán rượu. Có một tù nhân ở đây, và ta phải thu được 25 cent vì cho hắn ăn.”

Ludlow tránh qua một bên. Hắn nhíu mày nhìn bà già. Mọi người trong thị trấn đều biết chuyện cảnh sát trưởng lấy súng đánh hắn một lần vì đã thiếu tôn trọng với bà góa Abernathy. Ludlow ngăn không nói, dù rằng điều đó là hắn bị táo bón khủng khiếp.

“Này!” bà ta hét lên. “Lấy chìa khóa và cho ta vào. Cái khay này chẳng nhẹ hơn được.”

“Còn bữa sáng của tôi thì sao?” Ludlow rên rỉ trong lúc làm theo mệnh lệnh của bà ta.

“Anh không có bị nhốt. Đi tìm bữa sáng của chính mình đi.” Bà ta bước vào trong phòng

giam và nói thêm, “Và quẹt nước dãi trên mặt đi, nếu không người ta sẽ nghĩ anh là cái ống để khác nhổ cao nhất thế giới.”

Bà Abernathy gật đầu với Bailee với chẳng có chút gì là ngạc nhiên khi thấy cô. “Vào lần nữa sao cưng?”

Carter dựng một cái ghế đẩu lên để bà ta có thể đặt cái khay xuống.

“Tôi đến để đưa chồng tôi ra.” Bailee trả lời, cô nhớ lại bà ta đã than vãn thế nào mỗi khi bà phải đưa thức ăn cho Lacy, Sarah và cô trong lúc họ ở tù.

“Làm khá lắm.” Bà Abernathy cười tủm tỉm trong lúc ngồi ở cái chiếu trống đợi cái khay. Bà đã học được nhiều năm trước rằng đợi sẽ dễ hơn là phải quay lại lấy chén dĩa bẩn.

Bà lôi ra một hộp thiếc nhỏ đựng thuốc lá bột và một cái nhánh cây nhỏ có chiều dài bằng một cây bút chì. Sau khi nhai một đầu nhánh cây trong vài phút, bà ta bắt đầu tước nó bằng mấy cái răng ít ỏi còn lại. Bà xoay xoay cái bàn chải mới làm trong đám thuốc lá bột và nhét nó vào miệng.

Họ nghe tiếng Ludlow tát nước như một con cá trê trong nước sâu có 1 inch (2.54cm) tại cái bồn rửa cũ kĩ mà cảnh sát trưởng đặt trong một góc phòng ở văn phòng của ông.

“Ta đã mang theo thêm thức ăn, nghĩ rằng có thể cậu sẽ đói, cậu trai ạ. Nếu không đủ, đến trưa ta sẽ mang cho cả hai.”

Bailee kinh ngạc. Trong cái tuần họ ở tù, bà Abernathy chưa bao giờ mang thêm cái gì. Có lần Lacy đã hỏi thêm chút muối, bà ta đã nhắc nhỏ cô rằng nhà tù không phải là nhà hàng. Bữa sáng thông thường của bà ta gồm bánh bích quy và nước thịt không mùi vị đã đổi thành một dĩa xúc xích và trứng đủ lớn để cả một gia đình ăn.

Carter cúi người về trước. “Cám ơn bà,” anh chỉ nói đơn giản thế, “nhưng vợ cháu có thể sẽ không ở đây vào buổi trưa.” Anh nhìn vào mắt bà. “Bà có thể giúp cô ấy ra khỏi đây không? Anh thì thầm thật thấp, Ludlow chắc không thể nghe được.

Bailee ngạc nhiên khi bà ta gật đầu một cái, rồi bà ta tiếp tục nhai nhành cây, phủ những vết chất lỏng màu nâu làm góc miệng bằng một cái khăn tay rách nát. Bailee nghe nói thuốc lá bột làm dịu cơn đau do sâu răng, nhưng chẳng có người phụ nữ nào cô biết ở quê nhà dùng nó cả.

Carter ăn như thể anh rất đói. Bailee đoán anh đã chẳng có gì để ăn kể từ bữa sáng hôm trước. Cô cảm thấy có chút ghen khi anh thưởng thức tài nấu nướng của một người khác nhiều như thế, cô thấy mình thật ngốc nghếch.

Bailee ăn một cái bánh quy. Chúng vừa mới ra lò xong, không phải là đã qua một ngày như bà Abernathy trước kia thường mang đến. Bailee nghĩ không biết làm sao cô có thể giải thích cho Carter rằng cô sẽ không rời anh đi, dù anh nhờ ai để giúp cô trốn khỏi.

Ludlow đi tới quá gần song sắt quá, nên họ không nói chuyện được. Gã đàn ông mặt sẹo trông thật khốn khổ. Hắn đau đầu vì say rượu và đói và bị mấy gã bạn bỏ quên. Sau khi hắn liếc nhìn về cửa vài lần, Bailee có thể dễ dàng đọc được ý nghĩ của hắn. Hắn muốn đi, nhưng sợ bỏ chốt.

Khi Carter ăn xong, bà Abernathy thu dọn cái khay và gật đầu với Bailee. "Đi theo nào cưng. Để xem chúng ta chúng ta có thể tìm cái áo nào cho chồng cô mà không bị rách không. Một người đàn ông tử tế như cậu ta không nên mặc áo rơi khỏi vai."

Bailee nhíu mày bối rối, cô đứng dậy lúc Ludlow mở khóa cửa. "Tôi không –"

Carter đẩy tay sau lưng cô. "Em sẽ đi," anh thì thầm, giọng anh có tính ra lệnh hơn là một yêu cầu.

Cô liếc nhìn anh qua vai. Tay anh gần như đẩy cô tới trước, nhưng trong mắt anh cô nhìn thấy một lời cầu khẩn.

"Cô ta không đi đâu cả." Ludlow để bà Abernathy đi qua, rồi chắn đường Bailee lại.

"Có, cô ta sẽ đi," bà ta sửa lại. "Chúng ta không thể để một người đàn ông trong tù ăn mặc có một nửa. Nhìn cái áo đó xem."

Ludlow nhìn chằm chằm vào áo sơ mi của Carter như thể hắn bỏ sót cái gì. "Nó không tồi lắm. Tôi đã từng mặc cái tệ hơn."
"Ừm, cảnh sát trưởng Riley sẽ không để yên việc một tù nhân dính đầy vết máu và bị đập tơi tả. Tôi sẽ bảo với ông ta chuyện họ bị đối xử thế nào khi ông ấy không có ở đây."

Nhắc tới Riley khiến Ludlow gãi đầu hắn. Nỗi lo âu thoáng hiện trên cái vẻ ngu ngốc thường trực trên gương mặt hắn.

Bà già không để cho hắn có thời gian để suy nghĩ. "Tránh đường ra, đồ rác rưởi vệ đường. Quý cô này sẽ đi với ta, và ta sẽ không nghe thêm một lời nào nữa. Tất cả mọi người đều biết, để một người đàn ông và một phụ nữ trong cùng một phòng giam là không đứng đắn, cho dù họ đã kết hôn."

Ludlow toan cãi lại, nhưng hắn không chắc phải nói gì. Hắn không có lời buộc tội gì để giữ Bailee, ngoài chuyện làm phiền hắn, vì thế hắn tránh đường ra.

"Ta sẽ cho ai đó mang qua một cái áo sơ mi sạch, và ta không muốn anh rờ vào nó. Dù sao, anh cũng chỉ là một phụ tá của một phụ tá, không có gì hơn."

Bà Abernathy bước ngang qua văn phòng với Bailee chỉ cách một bước đằng sau. "Và trước khi ta đi, ta phải nói rằng ta sẽ cắt ngón tay nếu không thể làm cho chúng sạch hơn của anh, anh Ludlow."

Hắn nhìn vào tay mình, trong lúc đó Bailee bước qua cửa vào trong nắng sớm.

"Cám ơn bà," cô thì thầm khi đuổi kịp bà Abernathy.

"Ta không làm nó vì cô, cưng ạ." Bà già tiếp tục đi nhanh. "Ta làm vì thằng bé con kẻ khờ. Mặc dù ta chưa từng thích dân chúng kêu nó như thế. Mẹ nó không phải đứa khờ khạo. Cô có thể thấy điều đó trong mắt con bé. Nó là một trong số ít những người nhìn, nếm và cảm thấy tất cả mọi thứ trong cuộc đời này."

"Bà biết Carter?" Bailee ngạc nhiên. Cô đoán mọi người trong thị trấn đều nghe nói về anh, nhưng cô không bao giờ tưởng tượng anh đã nói chuyện với người đàn bà này.

"Không biết cậu ta, chỉ thấy cậu ta cả đời. Cậu ta thường đi vào thị trấn với cha mẹ. Lúc đó ta có 11 đứa con, chẳng có đứa nào đủ lớn để kiếm đủ một ngày tiền công, và người đàn ông của ta đã bỏ ta đi, cho rằng California thì an toàn hơn, rồi bị dính vào cuộc chiến."

Bà chẳng nhìn Bailee trong lúc tiếp tục. "Sống sót thật là khó khăn, cái mùa đông đầu tiên ông ta ra đi. Ba trong số những đứa con của ta chết năm đó. Mẹ Carter luôn để thức ăn ở cửa sau nhà ta khi cô ấy tới thị trấn. Lúc là trái cây, quả hạch, lúc là cà rốt và trứng. Cô ấy không giống những kẻ trong thị trấn, chờ đợi được cám ơn mỗi lần ta đi ngang họ. Cô ấy tới cửa và vội đi ngay như sự yên lặng là một phần của cô ấy. Ta thấy chồng cô ấy cười với cô ấy lúc anh ta kéo cô ấy nhanh vào trong xe thồ rồi đánh xe đi."

"Khi cha mẹ Carter chết, ta nghĩ sẽ không thấy thức ăn nữa. Nhưng một vài năm sau, trái cây bắt đầu xuất hiện ở hiên sau nhà ta. Hầu hết là đào và quả hạch vào mùa thu."

Bà đột nhiên dừng lại và ngước lên nhìn Bailee. "Không có gì ta không làm cho chồng cô, và tất cả những gì cậu ấy nhờ ta là đưa cô ra khỏi tù. Ludlow may mắn là hắn đã không tranh cãi, nếu không ta sẽ nện hắn xuống đất trong một trận đánh, nếu phải làm thế." Bà nhướng một chân mày. "Cô biết chồng mình muốn cô làm gì chứ, cưng?"

"Vâng," Bailee trả lời. "Nhưng cháu không biết mình có thể rời anh ấy không."

"Cậu ấy nghĩ những gì tốt nhất cho cô."

Bailee gật đầu. Tất nhiên anh nghĩ điều tốt nhất cho cô, nhưng nó có phải là điều tốt nhất cho anh không?

"Hãy làm những gì cậu ấy yêu cầu. Ta sẽ ở gần nếu cô cần giúp đỡ. Nhà ta ở ngay kia." Bà chỉ một túp lều trông giống như nó sẽ sập xuống nếu gió nổi lên.

"Cháu sẽ ổn thôi." Bailee biết bất cứ những gì cô yêu cầu, nếu trong khả năng của bà, bà sẽ làm.

"Vậy thì hãy làm đi. Ta có một cái áo của một trong mấy đứa con trai. Cái tốt chỉ sau cái tốt

nhất đã mặc để chôn nó. Ta sẽ mang nó qua cho Carter cùng với khẩu Colt hải quân nhỏ, thằng lớn nhất của ta đã mang về từ chiến tranh."

Trong thoáng bốc đồng, Bailee cúi xuống và tặng bà Abernathy một nụ hôn lên gò má nhăn nheo, rồi đi vội về hướng căn hộ của Lacy. Bà ấy nói đúng, cô phải làm theo yêu cầu của Carter. Có lẽ nếu anh biết cô an toàn, anh sẽ có thể nghĩ làm sao để mình khỏi bị phương hại.

Lacy gần như hoảng loạn khi Bailee đến cửa hàng in ấn.
"Em đã rất lo chị sẽ không ra được, hoặc chị không dừng ở đây, hoặc chị không chỉ có một mình." Lacy đi vòng trong cửa hàng chật đầy đồ trong lúc nói.

Bailee nghĩ nên bắt lấy cô bé và van cô hãy dừng lại, vì Bailee gần như không thể bắt kịp với cô.

Lacy kể về chuyện Samuel ngủ bên ngoài căn hộ của cô cả đem. Ông đã thấy cái bóng khổng lồ của một gã đàn ông di chuyển trong hẻm, nhưng không có ai tới đủ gần Samuel có thể nhìn hắn.

Rom đã trốn trong góc của quán rượu cho tới khi thị trấn trở nên yên lặng, rồi cậu leo nửa cầu thang tới một chỗ có thể thấy phía trước của nhà tù và đợi như một lính gác.

Khi họ tới căn hộ nhỏ trên lầu, Lacy nói thêm, "Samuel và Rom đã đi khỏi lúc bình mình để đón Piper. Em đã xếp hành lý và sẵn sàng để đi với chị. Giữa hai người chúng ta, chúng ta có thể lo cho Piper cho tới khi cha con bé có mặt ở Childress."
Cô dừng lại, tay đặt trên núm cửa. "Em gần như quên không nói với chị, cảnh sát trưởng Riley gửi một thứ cho chị." Lacy nén không cười rúc rích. "Em không chắc nó là gì, nhưng nó tới vài giờ trước bằng xe ngựa chở khách."

Bailee bước vào căn hộ, cố đoán cái mà cảnh sát trưởng cho là quan trọng và phải gửi nó cho cô.

Ngồi ở bàn của Lacy là một cô bé ăn mặc nhếch nhác ở lứa tuổi thiếu niên. Cô bé có mái tóc màu sô cô la dài chỉa ra khắp hướng và một đôi mắt to màu nâu còn viền đen sót lại của lớp trang điểm.

Bailee ném một cái nhìn dò hỏi cho Lacy, rồi tiến lại gần, cô bé rách rưới đứng dậy.

"Tôi không sợ, nếu đó là những gì chị đang nghĩ." Cô bé lắp bắp trong lúc Bailee tiến tới.

Thiếu ngủ và lo sợ trong những ngày qua làm lu mờ đầu óc Bailee. Cô chẳng thể nghĩ được gì để nói với sinh vật lạ mặt này.

"Cảnh sát trưởng Riley không có bảo em tới, như em đã nói với quý cô này." Cô chỉ vào Lacy. "Em tự ý đến. Em lo cho người bạn Carter McKoy của mình."

Cô bé quan sát Bailee thật kỹ, như thể chờ cô bắt đầu la hét bất cứ lúc nào. "Em biết một số

người vợ cảm thấy như thế nào về những cô gái như em, nhưng chị không phải lo. Em không phải đến để tước lấy anh ấy khỏi chị. Một khi biết anh ấy ổn, em có tiền để đi tàu về nhà.

"Cô là ai?" Bailee biết mình không lịch sự, nhưng một câu là tất cả những gì cô có thể thốt ra được.

"Nellie Jean," cô bé nói. "Nellie Jean Khao Khát, nhưng hầu như mọi người gọi em là Hai Xu. Em là một người bạn của người chồng đẹp trai của chị. Thật ra, lần cuối cùng nói chuyện với anh ấy, anh đã mời em tới ăn tối vào chủ nhật.
"Cô ta nói dối," Lacy thì thầm vào tai Bailee.

"Không có!" Hai Xu ngắt lời. "Em là người đã giúp anh ấy thắng cương ngựa của Smith và chỉ anh ấy đường về nhà. Nếu không phải nhờ em, anh ấy đã không biết đi hướng nào." Cô nháy mắt với Bailee. "Anh ấy là một người đàn ông thật tuyệt, nhưng anh ấy chẳng biết gì về thế giới này. Chị sẽ nghĩ anh ấy đã được sinh ra trong một cái xô và vẫn chưa tìm được được ra."

"Cô bé biết Carter," Bailee thì thầm và mỉm cười.

"Có thể, có thể không," Lacy trả lời. "Hầu hết những người đàn ông em gặp ở cái vùng này đều thiếu não. Không có xúc phạm chồng chịu đâu, Bailee."

Bailee bước lại gần cô bé. "Em có để ý thấy anh ấy làm gì lúc bồn chồn và không thể nghĩ ra điều gì để nói không?"

"Dĩ nhiên rồi," Hai Xu trả lời. "Anh ấy dịch chuyển tay theo một mẫu nào đó. Em thấy anh ấy làm thế khi mấy chị phẫu thuật cho Riley."

Bailee nhào tới trước ôm lấy cô gái thật chặt. Cô bé chắc hẳn là người đã giúp Carter.

"Này!" Hai Xu ré lên. "Đừng có nước mắt ướt với em. Em chỉ đến để kiểm tra sự việc."

Lacy vẫn chưa tin. "Làm sao cô tìm ra tôi. Sao cô biết Bailee sẽ đến đây?"

"Riley bảo em kiếm chỗ cửa hàng in trước." Hai Xu nhíu mày nhìn Lacy. "Em không có đi đường một mình. Em đi cùng viên cảnh sát cơ động to cao nhất mà chị từng thấy. Anh ấy đi theo để tìm một cô bé tên Piper Halloway, nhưng anh ấy bảo với Riley sẽ trông chừng em. Em sẽ gặp anh ta tại nhà ga mỗi lúc có một chuyến tàu rời đi hôm nay. Anh ấy bảo nếu em làm xong chuyện, em có thể đi về cùng với anh ấy."

"Chúng tôi sẽ đi chung với Piper." Lacy cuối cùng đã chấp nhận cô bé. "Tôi đã trở nên gắn bó với con bé, và muốn thấy nó trở lại vòng tay gia đình." Lacy bỏ thiếu chuyện cô và Bailee cũng chạy trốn khỏi một kẻ sát nhân.

Bailee liếc nhìn mấy cái túi của Lacy nằm khắp nơi quanh phòng và nhận ra cô không có gì ngoại trừ bộ đồ nhăn nhúm trên người. Có vẻ như cô bé trước mặt cô cũng cùng tình trạng khó xử đó. Trừ khi cô nhét quần áo trong cái túi đan móc nhỏ gần ghế ngồi, còn không thì cô đang

mặc bộ đồ duy nhất của mình.

Lacy đọc được suy nghĩ của Bailee. "Chúng ta có thời gian để dừng lại ở tiệm buôn trước khi Samuel trở lại với Piper. Chị có thể mua vài món dùng tài khoản của Carter. Em sẽ nhờ một trong số người dưới gác gửi một tin nhắn bảo viên cảnh sát cơ động rằng chúng ta có Piper và sẽ gặp anh ta. Nếu anh ta to lớn như cô này đoan chắc, sẽ chẳng khó tìm anh ta trong cái thị trấn cỡ này."

Bailee đồng ý. Cô không biết sẽ phải ở tại Childress bao lâu. Chắc chắn Carter không phiền chuyện cô mua thêm một vài thứ.

Cô quay qua Hai Xu. "Carter cũng sẽ muốn thấy em có một bộ váy mới. Em sẽ đi mua đồ với chị chứ?"

"Em có thể tự mình trả tiền nếu em cần đồ." Hai Xu nhìn xuống bộ váy của cô. "Dĩ nhiên, Alice Mập nói không bao giờ từ chối quà tặng từ một người đàn ông, vậy nên em nghĩ có thể để anh ấy mua cho em một bộ, nếu nó không làm chị ghen."
Bailee mỉm cười. "Chị sẽ cố dấu cảm giác của mình."

Một giờ sau, cô đứng ở góc sân ga với Lacy bên cạnh. Hai Xu đang đi qua lại sân ga, khoe bộ cánh mới với buổi sáng, như thể có một đám đông đang nhìn.

Bailee nghe tiếng đinh thúc ngựa kêu, quay đầu lại cô thấy môt người đàn ông cao nhảy lên thềm ga và đi về phía họ. Trong những chuyển động của anh có sức mạnh quyền hành, dù anh không thể quá tuổi 25. Anh có mái tóc vàng và đôi mắt nâu thông minh. Anh không đeo huy hiệu, nhưng Bailee đoán anh là ai.

"Quý cô." Anh bỏ mũ xuống. "Ai trong số các cô là bà McKoy?"
"Là tôi," Bailee trả lời, cô thích cái cách anh tỏ ra tôn trọng cô như thế.

"Tôi là Jacob Dalton. Tôi biết cô có một bé gái nhỏ đi cùng tên là Piper."

"Có thể."

"Tôi đến để đưa con bé về nhà an toàn." Anh liếc nhìn Hai Xu.
"Cũng như những người đi cùng cô bé."

Hai Xu nháy mắt với anh. "Anh có gia đình chưa, anh chàng cao bồi?"

"Chưa." Anh mỉm cười. "Tôi đang đợi cô lớn lên. Cô trông tốt lắm, cô Nellie Jean."

"Cám ơn anh, Jacob." Cô bé vuốt thẳng chiếc váy mới. "Giờ biết anh đang đợi, em sẽ lớn thật nhanh. Em có lớn xong trước khi anh biết, vì thế đừng để bị chết đấy."

Anh cười. "Tôi hứa."

Khi tàu dừng lại, họ thấy Samuel băng qua đường ray với Piper trong tay. Ông cột cỗ xe đằng sau tiệm buôn. Lòng xe nặng trĩu vì một chuyến đào nữa.

Trông con bé có vẻ sợ hãi; Samuel có vẻ lo âu.

Họ mua vé và lên tàu khi còi hụ báo tin "Tất cả lên tàu".

Bailee nán lại sau những người khác, cô ghét ý nghĩ phải ra đi, nhưng biết Carter muốn cô an toàn với hai cảnh sát trưởng ở Childress cho tới khi Zeb Whitalker bị bủa vây.

Cô vỗ vỗ tay Samuel khi đứng trên thềm ga. "Mọ thứ sẽ ổn," cô bảo đảm với ông, hy vọng cô có thể tin những lời mình nói.

Samuel không nhìn cô. "Tôi phải dỡ đào xuống, rồi sẽ quay lại nông trại. Carter sẽ không muốn để nó trống."

"Cám ơn," Bailee bước lên bậc đầu tiên dẫn lên toa tàu khách. "Bảo trọng."

Đoàn tàu rùng mình, chuẩn bị lăn bánh, rồi có tiếng súng vang rền từ hướng nhà tù.

Bailee ngước nhìn Samuel. Người đàn ông già với khả năng nghe kém cỏi đã không để ý âm thanh đó. Ông quay đầu đi về phía tiệm buôn.

Chương 26

"Phải tiếng súng không?" Lacy thì thầm ngay sau Bailee. "Tạ ơn Chúa, chúng ta đã lên được tàu." Cô nhìn vào trong toa tàu gần như trống không, e rằng rắc rối sẽ ập xuống người họ bất cứ lúc nào.

Piper và viên cảnh sát cơ động đang chọn ghế, vài bà già đã ngồi ổn định để nói chuyện, một con bạc đang ngủ ở băng ghế cuối.

Đoàn tàu rùng mình dưới chân họ. Không có thời gian để lưỡng lự. "Lacy?" Bailee nghiêng người sát lại cô bạn. "Chị phải quay lại với Carter."

Bailee đi qua Lacy và chạy tới Piper. Quỳ gối bên cạnh cô bé, Bailee đợi cho đến khi Piper nhìn cô rồi nói. "Cô phải ở lại với Carter. " Bailee nói những chữ đó thật chậm. "Có chú cảnh sát và Lacy cháu sẽ ổn thôi."

Nước mắt dâng tràn trong đôi mắt đứa trẻ.

"Cháu sẽ an toàn sớm thôi." Bailee cố nén nước mắt của chính mình. "Nhưng lúc này cô phải đảm bảo Carter an toàn."

Piper gật đầu.

“Có muốn em ở lại thị trấn và giúp đỡ không?” Hai Xu nhoài người quanh viên cảnh sát. “Em có thể bắn.”

Bailee mỉm cười với Hai Xu. “Giờ chị cần em trông chừng cho Lacy và Piper, nhưng khi chuyện này xong, em hãy quay lại dùng bữa tối.”

Đột nhiên Hai Xu mắc phải bệnh nước mắt đang lan rộng ra. “Em sẽ nghĩ về chuyện đó. Chị tốt nhất hãy nhanh lên, nếu muốn đi.”

Bailee hôn má Piper, rồi chạy quay lại thềm ga, Lacy vẫn đang đợi.

“Chị không thể đi!” Lacy nắm cánh tay Bailee, cố gắng kéo Bailee lên tàu. “Chị phải ở với bọn em. Chị phải an toàn. Carter đã nói thế.”

“Chị không thể,” Bailee thì thầm, nhích người đi. “Chị biết em và viên cảnh sát sẽ lo cho Piper. Dẫn nó tới gặp cha, rồi đợi cho tới khi chị nhắn tin. Em sẽ an toàn khỏi Zeb. Chị phải tìm Carter. Có thể anh ấy cần chị.”

Lacy hiểu. Cô buộc ngón tay mình thả tay Bailee ra.

Bailee nhảy khỏi bậc thang vừa lúc tàu chuyển bánh.

Cô nhấc váy và chạy về phía nhà giam. Vài người đã tới trước cô. Khi đến lối vào văn phòng của Riley, điều đầu tiên cô nhìn thấy qua đầu vài người, cánh cửa phòng giam đã mở toang.

Chen người qua những kẻ đang đứng nhìn, cô lao vào trong văn phòng. Ludlow nằm sấp mặt trong vũng máu của chính mình, một tay nắm khẩu súng, vẫn đang nằm trong bao. Dấu hiệu duy nhất của Carter là chiếc áo sơ mi rách bị thẩy trong một góc phòng giam.

“Chuyện gì đã xảy ra!” Phó cảnh sát trưởng Wheeler hét lên và lao vào văn phòng. Hắn lao vào quá nhanh và dẫm vào vũng máu trước khi nhìn xuống. Hắn chửi thề và lau giày vào một tờ báo bị vò nát.

Không ai trả lời câu hỏi của Wheeler. Một người đàn ông mặc áo thợ cạo quỳ cạnh Ludlow và dùng một ngón tay chọc người hắn.

“Ai đó gọi giúp đỡ đi!” Wheeler la lên với chẳng một người nào cụ thể. “Có một người đang

chảy máu.” Hắn có vẻ quan tâm đến chuyển gỡ tờ báo dính máu khỏi giày hơn là tới chiến hữu.

“Tôi là người thị trấn này có thể xem gần như là bác sĩ,” ông thợ cạo trả lời. “và tôi nói là gọi người làm dịch vụ lễ tang đi.”

Wheeler quay qua người đàn ông. “Ông chẳng giỏi gì ngoài chuyện nhổ răng và cạo râu tóc. Cái gì khiến ông nghĩ ông đột nhiên là bác sĩ?”

“Chẳng cần đi học mới biết một người bị một viên đạn bắn xuyên qua giữa ngực.” Ông thợ cạo lật xác Ludlow qua.

Bb lùi lại, không muốn thấy vết thương.

Wheeler nhìn như thể hắn sắp nổ tung vì giận giữ. Hắn dò tìm đám đông cho tới khi tìm thấy một mục tiêu. “Ray! Tao tưởng mày ở đây cho tới bình minh chứ. Chuyện gì đang xảy ra thế? Tại sao Ludlow vẫn ở tại văn phòng?”

Ray đã khôn ngoan khi tỏ ra hoảng sợ. “Có lẽ tôi đã ngủ quên.”

Bailee lách ra sau hai người đàn ông khi Wheeler đi rầm rập quanh phòng. “Có ai thấy gì không?”

Mọi người trong phòng lắc đầu. Đây là một thị trấn có truyền thống không ai thấy gì khi liên quan đến đấu súng.

Cô nhích lại gần cửa đằng sau đám đông. Cô nín thở, hy vọng có thể trở nên vô hình.

Ray có lẽ cho rằng mình đã bị đuổi, vì hắn nói. “Carter McKoy đã ở trong phòng giam. Hắn có lẽ đã trốn thoát và giết Ludlow.”

Wheeler trông như thể hắn sẽ tát Ray. “Làm sao một kẻ không có vũ khí, bị nhốt trong phòng giam, có thể trốn thoát?”

“Có thể hắn có trợ giúp?” Ray nói, tự hào vì khả năng lập luận của mình.

Bailee ra khỏi cửa trước khi có người chú ý cô. Cô đã nghe đủ. Nếu cô ở lâu hơn một chút, cô sẽ là người Wheeler hỏi tiếp theo. Cô chạy xuống đường hẻm và liếc nhìn qua đường tới chỗ túp lều của bà Abernathy.

Sau khi đập lên cửa vài lần, cô nhận ra rằng bà ấy hoặc không có nhà, hoặc đang từ chối giúp đỡ. Bailee sẽ không trách bà vì không giúp. Bà ấy chẳng nợ Bailee gì cả. Nhưng nếu Carter

chạy lối này, bà ấy có lẽ đã giúp anh, và nếu anh đang ở bên trong, anh sẽ để Bailee vào.

Bailee thử một lần nữa. Hy vọng.

Hoảng hốt chiếm lấy cô. Những tiếng la hét vọng lại từ hướng nhà ngục. Cô vọt ra sau ngôi nhà của bà Abernathy và đi qua trước tiên là con hẻm, rồi thêm một con hẻm nữa cho tới tiệm buôn. Cô không cho phép mình thở cho đến khi thấy xe ngựa thồ của Carter đậu sau cửa hang. Mấy hộp đào đã được dỡ xuống và tấm vải bạt ném ở đằng sau ghế ngồi.

Bailee chui vào bên dưới tấm bạt được một chốc thì Samuel bước ra từ đằng sau tiệm với một lố đồ tiêu dùng. Cô từ từ nhích về phía đằng xa bên dưới ghế ngồi của xe thồi và hé mắt nhìn qua chỗ nứt trên tấm ván bên hông.

"Tôi không biết việc ông đến lấy đồ tiêu dùng cho Carter!" Ông Willard hét to với Samuel. "Tôi chưa bao giờ để ai ký cho cậu ta, trừ vợ cậu ấy."

Samuel đưa cái hộp lại.

Willard nhanh chóng bước qua bên, sợ ông sẽ lỡ mất một lần bán hang. "Không, không. Tôi chắc là được thôi. Tôi chỉ nói thế thôi. Dù sao, ông cũng đã mang đào của cậu ấy tới, nên chắc là ổn thôi. Ông đã làm việc cho Carter McKoy nhiều năm rồi."

Samuel gật đầu và nhét cái thùng vào sau xe thồ. Khi ông đẩy nó tới trước, tay Bailee trượt ra từ dưới tấm phủ ra.

Cô cứng người, biết rằng ông có lẽ đã thấy nó.

Cô ngạc nhiên khi Samuel kéo tấm bạt qua tay cô và cột cái hộp xuống như thể chẳng có gì lạ khi có một người trên xe thồ của ông.

"Tôi sẽ trở lại mang thêm đào trong vài ngày nữa." Samuel trầm tĩnh nói. "Ông có thể thỏa thuận với Carter khi cậu ấy rat ù, nhưng tôi sẽ đếm số hộp."

Willard đồng ý, nhưng ông ta không có lắng nghe. Ông đang nhìn chằm chằm xuống phố, một đám đông đang tràn về phía họ. "Chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ?" ông tự nói với chính mình. "Tôi nghĩ trước đó mình nghe thấy tiếng súng. Ông có nghĩ có chuyện không?"

Samuel không buồn nhìn. “Tôi chẳng hứng thú với những chuyện dân chúng làm trong cái thị trấn nay hay bất cứ thị trấn nào. Tôi có công việc phải làm xong ở chỗ Carter.”

Willard vẫy tay chào ông, chẳng thèm quay qua nhìn.

Bailee nghe đám đông tiến lại gần, nhưng trong chỗ đang trốn, cô không thể thấy họ. Cô đoán Wheeler đang cầm đầu bọn họ.

Ý nghĩ đó chưa từng thoáng qua đầu Carter khi anh đứng trong căn bếp nhỏ xíu của bà Abernathy và đeo dây súng có hai khẩu Colt.

“Mà cậu có biết dùng súng không đấy?” bà Abernathy hỏi trong lúc rót cho anh một tách cà phê nóng.

Carter mỉm cười. “Gần đây cháu đã học được rất nhiều điều mới.” Anh nhấc tách cà phê. “Cháu bắn cũng được, nhưng không biết rút vũ khí. Phần lớn những lúc súng ngắn cần dùng thì súng trường cũng sẽ làm được. Cháu không biết có thể bắn trúng cái gì với thứ này không.”

“Vậy thì cứ bắn.” Bà Abernathy cười. “Nó sẽ làm chúng bối rối.”

“Bà chắc đã thấy vợ cháu lên tàu chứ?”

Bà Abernathy giơ tay, lòng bàn tay ngửa lên. “Lúc đó ta đang trên đường về sau khi đưa áo cho cậu xong. Vậy nên ta đứng khá xa, nhưng ta thề ta thấy con bé bước lên tàu với cái cô tên Lacy. Rồi ta nghe tiếng súng nên chạy về hướng nhà giam. Khi ta nhìn lại, tàu đã đi mất.”

Carter nhắm mắt, nhớ lại cảnh anh đã chạy khỏi nhà tù thế nào khi Ludlow và Zeb bắt đầu đánh nhau. Anh suýt nữa đã quay lại lúc nghe tiếng súng, nhưng đột nhiên bà Abernathy chạy về phía anh như một thiên thần bảo hộ. Bà kéo anh khỏi tầm nhìn xuống một rãnh nước, rồi mang anh về nhà bà sau khi đám đông đã đi qua.

“Hôm nay bà đã cứu mạng cháu,” anh nói, không biết anh làm thế nào để cảm ơn bà.

“Dĩ nhiên rồi, nhưng cậu đừng lo về điều đó. Đó là điều những người bạn làm cho nhau.” Bà cố nén một giọt nước mắt. “Nhưng ta không làm thế để cậu có thể đuổi theo Zeb Whitaker rồi bị bắn.”

“Cháu phải giải quyết chuyện một lần cho xong,” Carter trả lời. “Cháu không thể để Bailee sống trong lo sợ một ngày hắn sẽ đến bắt cô ấy. Và vì cháu là người duy nhất biết hắn ở chỗ nhà tù với Ludlow sáng nay, hắn cũng sẽ tìm cháu.”

Bà quả phụ lắc đầu. “Hắn không phải là một kẻ dễ hạ.”

“Cháu cũng không,” Carter trả lời, anh nhớ Zeb đã lao vào văn phòng cảnh sát trưởng và đòi

được biết Carter có lấy trộm số tiền của hắn không. Hắn đã ra lệnh Ludlow mở phòng giam để hắn nói chuyện với Carter.

Ludlow đã cố bảo gã bạn rằng họ đang xử lý vấn đề với Carter và chỉ mong đợi một phần chia nhỏ cho những rắc rối của họ. Có lẽ là một nửa.

Zeb và Ludlow lập tức cãi nhau.

Ludlow mở cửa phòng giam vừa lúc Zeb rút súng. Chuyện diễn ra quá nhanh. Ludlow đòi phần chia. Carter nhào ra khỏi cửa. Zeb có lẽ đã nổ súng. Carter nghe hắn thề sẽ tóm được Carter trước khi mặt trời lặn.

"Ừm, nếu cậu đi," bà quả phụ ngắt dòng suy nghĩ của Carter, "ta sẽ gói cho cậu ít đồ. Cậu cần thức ăn và quần áo ấm."

"Không phải đào," Carter nói và uống hết tách cà phê.

"Không lấy đào." Bà Abernathy cười. "Ta có thể tìm cho cậu một con ngựa ở chỗ trại chăm sóc ngựa thuê. Mấy ngày trước, Mosely mua một đám từ quân đội, nhưng hắn quá say đẻ đếm chúng."

Chương 27

Khí trời tháng 10 đến cuộn trong sự ẩm ướt lạnh lẽo, nhưng Carter không bận tâm, anh đang nghe ngóng động tĩnh bên ngoài ánh sáng hắt ra từ cửa sổ nhà Alice Mập.

"Anh muốn lên gác chứ, cảnh sát Jacob? Ra khỏi cái lạnh này sẽ tốt hơn. Những kẻ ngoài vòng pháp luật sẽ không lao vào chỗ thế này khuya như thế. Mùa đông đang đến, trong một đêm thế này thì cái giường là nơi ấm áp."

Từ chỗ đang núp trong bóng tối hiên nhà, Carter nghe tiếng Nellie Jeans nói.

"Không, cám ơn." Một giọng trầm đáp trả lại. "Tôi sẽ đợi để cưới cô, nhớ chứ. Trước lúc đó, tôi không muốn cô lên lầu với ai, kể cả tôi, cô nghe đấy."

Nellie Jean thở dài. "Ồ, được rồi. Tôi chỉ hy vọng anh đã sẵn sàng. Alice Mập nói rằng tôi sẽ không trưởng thành trong ít nhất là hai năm nữa. Đó là một khoảng thời gian dài để đợi dưới lầu."

Carter nghe tiếng Nellie Jean đi vào trong, sập cửa phía sau cô.

Jacob cười, rồi thắp một điếu xì gà rồi nói bằng một giọng trầm và bình tĩnh. "Anh vẫn còn đó chứ, người lạ?"

Carter không trả lời. Làm sao viên cảnh sát cơ động biết anh đang đứng ở góc hiên nhà nhỉ? Đêm nay là đêm không trăng. Anh đã đứng cùng một chỗ cả giờ đồng hồ, đợi cho viên cảnh sát trẻ đi ra ngoài.

"Tôi nghĩ anh không ra ngoài để gây hại cho tôi, nếu không thì anh đã bắn rồi." Viên cảnh sát quay về phía Carter. "Thế nên anh cũng xuất diện đi và nói những gì anh đến để nói."

Carter bước một bước về trước. Anh không mất thời gian giới thiệu. "Tôi sẽ tới điểm quan sát Địa Ngục tìm Zeb Whitaker vào ngày mai. Tôi đã nói chuyện với Riley đêm qua, ông ấy nghĩ

anh có thể sẽ muốn đi cùng."

Viên cảnh sát cơ động dựa mình vào cột trên hiên nhà trọ của Alice Mập. "Có thể. Bây giờ Piper đang an toàn với cha của con bé, cơ hội lớn là tôi sẽ tìm ra mấy kẻ cướp tàu ở cùng chỗ anh sẽ tìm thấy Zeb Whitaker. Cảnh sát trưởng liên bang điện cho tôi biết họ muốn hỏi cung Whitaker về vụ cướp và vụ sát hại một chủ trang trại gần Santa Fe. Ông ta sẽ rất biết ơn nếu tôi xuất hiện cùng hắn ta."

Carter đi vào khoảng đèn mờ mờ hắt ra từ cửa sổ. Anh nghe tiếng đàn piano và ngửi thấy mùi nấu ăn bữa tối. Chỉ cái mùi thoảng qua của bánh mì tự làm ở nhà khiến anh nhớ Bailee da diết đến quắt lòng. Anh đã tìm kiếm Zeb hai tuần và tất cả những gì anh làm được chỉ là đi vòng vòng. Gã thợ săn bò tót dường như đã biến mất khỏi mặt đất. điểm quan sát Địa Ngục, dù nó ở đâu, sẽ là hy vọng cuối của anh.

Viên cảnh sát chỉ về phía cửa sổ. "Đêm nay ở chỗ Alice Mập thật im ắng. Tôi đoán là mỗi đêm, kể từ khi hai cảnh sát trưởng quyết định cư ngụ tại nhà của bà ấy. Bà ấy có thể phải trở thành đứng đánh nghiêm chỉnh nếu họ không nhanh chóng bình phục."

Anh thẩy điếu xì gà xuyên qua hàng hiên xuống đất. "Anh lùng theo để hạ Zeb Whitaker, hay giúp tôi bắt hắn về?"

"Nhìn thấy hắn sau song sắt là đã đủ tốt rồi. Tôi không thể để hắn làm vợ tôi sợ lâu thêm nữa."

Viên cảnh sát gật đầu. "Được thôi. Chúng ta sẽ đi vào rạng sáng, Carter McKoy."

"Bằng cách nào…"

Jacob cười lớn. "Tôi sẽ chẳng thể sống sót 3 năm trong vai trò cảnh sát cơ động mà không biết kẻ nào là người tốt."

Carter lùi lại vào bóng tối. Anh di chuyển nhẹ nhàng ngang qua đường ray đến nơi cắm trại. Dù biết anh sẽ được đón chào tại chỗ của Alice Mập, anh không thể buộc mình đi vào trong. Anh muốn được ở một mình cùng những suy nghĩ về Bailee.

Đêm nay đã là một tháng kể từ lúc anh lấy cô. Một tháng, Carter nghĩ, là đêm họ đồng ý cuộc hôn nhân của họ sẽ thực sự bắt đầu. Anh chưa bao giờ tin rằng một người phụ nữ có thể có ý nghĩa nhiều như thế với anh trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Anh nên ở nhà, ôm cô trong vòng tay, chứ không phải dơ bẩn, lạnh và hàng dặm xa nhà. Nhưng anh không thể quay lại, không thể nghỉ ngơi cho tới khi anh biết cô đã an toàn.

Vài buổi sáng trước, anh có thấy Lacy. Cô chăm sóc cả hai cảnh sát trưởng và rất bằng lòng ở đó cho tới khi Zeb đứng sau song sắt hoặc chết. Khi Carter đến kiểm tra cô, cô đã hỏi hàng trăm câu về Bailee và anh phải đứng đó và nói anh chẳng thể trả lời câu nào cả. Cha chồng Lacy đã đánh điện cho cô, báo rằng Samuel đang hỏi Bailee ở chỗ nào. Lacy kể cho anh rằng Bailee đã xuống tàu ngày đó, cô quay lại để giúp anh, rồi biệt tăm tích.

Carter biết mỗi khoảnh khắc anh đều nhớ Bailee. Anh đã băng qua con hẻm tới nhà bà Abernathy với tiếng súng vẫn còn ong ong trong tai. Theo lời Lacy, Bailee đã nhảy xuống tàu chạy về phía ngục cùng lúc đó.

Carter chẳng màng nhóm lửa, anh cuộn người trong chăn và cố ngủ. Anh không để ý tới cái lạnh hay mặt đất cứng. Nỗi đau duy nhất mà tâm trí mỏi mệt của anh cảm thấy là ở trong tim anh. Anh cần có vợ ở bên mình.

Qua bình minh một chút, Jacob Dalton bước ra khỏi nhà Alice Mập với hai tách cà phê. Anh đưa một cái cho Carter. "Anh có biết gì về chỗ chúng ta sắp đến không?"

Carter thích cái nhìn chân thật của viên cảnh sát và sự kiệm lời của anh ta. “Không, “ Carter trả lời.

“Riley thề có một chỗ ẩn nấp cách đây khoảng 50 dặm, ngay dưới tảng đá lớn. Những kẻ đã từng thấy nó gọi đó là điểm quan sát của Địa Ngục. Nhiều năm truowcs, nó chỉ là một cái chòi trú chân cho nông dân chăn cừu. Giờ nó chẳng có gì ngoài rắn rết làm tổ ở đó. Nếu Zeb Whitaker vẫn còn ở Texas, hắn có lẽ đang ẩn náu ở đó. Sẽ mất cả một đội quân để vào trực diện và moi hắn ra, nhưng hai người đàn ông có thể vòng đằng sau vào nhảy xuống từ tảng đá.”

Carter uống xong tách cà phê. Anh chẳng muốn đi, nhưng anh đã thấy cái cách Zeb nhìn anh. Gã săn bò tót muốn mớ vàng hắn nghĩ là của mình, nhưng cái nhìn của hắn còn ẩn chứa điều khác. Zeb Whitker muốn Carter chết. Carter cản đường hắn tới một người khác mà hắn muốn giết: Bailee.

Carter ước cả ngàn lần anh có thể biết được cô an toàn. Có lẽ cô biết ai đó mà anh không biết. Một nơi nào đó cô có thể trốn mà Zeb sẽ không bao giờ nghĩ tới để tìm. Nhưng vậy thì làm sao anh có thể tìm cô?

Jacob đã tách cà phê xuống ghế xích đu trên hiên nhà. “Sẵn sàng lên ngựa rồi chứ, anh nông dân?”

“Là Carter,” Carter chỉnh lại. Anh đã sống đủ lâu bị người ta gọi tên này tên nọ.

“Vậy thì Carter.” Viên cảnh sát mỉm cười và gật đầu một cái.

Họ gần như cùng khổ người và cỡ tuổi, nhưng cho tới phút này Carter biết viên cảnh sát không xem anh là ngang mình.

Họ phi ngựa về phía tây, bụi bay tung mù mịt trong không khí lạnh buốt. Trong vòng hai tuần qua, người Carter đã trở nên gầy hơn, kỹ năng trên lưng ngựa của anh trở nên sắc bén hơn. Anh phóng bằng với tốc độ của Jacob.

Cảnh sát trưởng Riley đứng ở cửa sổ cùng Nellie Jean nhìn họ ra đi. “Ta sẽ chẳng muốn làm Zeb Whitaker.”

Nellie Jean ngước cằm. “Hắn chết chắc rồi. Hắn chẳng có cơ hội đấu lại chồng tương lai và anh bạn tốt của tôi.”

Riley cười. “Cô bỏ cuộc sống về đêm và ổn định sao, Hai Xu?”

“Tôi không chắc lắm. Đến khi ngực tôi xuất hiện, Jacob có thể đã già đi rồi. Đàn ông như đăng ten vậy, tôi cho là thế. Vài cái tồn tại lâu, cái khác rách bươm chỉ sau vài lần giặt giũ. Tôi sẽ phải chờ xem anh ta ra sao.”

Ở gần như ngoài tầm nhìn, Carter quay đầu con ngựa anh đặt tên Lữ Khách lại và vẫy chào Riley một lần.

“Hãy chăm sóc cho Bailee, nếu tôi không…” anh thì thầm, không thể nói hết. Cả đời anh đã sống còn không vì lý do gì cả ngoài chuyện tiếp tục sống. Giờ đây anh đã có một điều để sống vì nó. Giờ không phải lúc để nghĩ đến cái chết.

“Đi nào, Lữ Khách,” anh thì thầm và điều khiển ngựa bằng đầu gối. Dường như bằng cách đặt tên cho con vật mà bà Abernathy lấy trộm cho anh khiến Carter cảm thấy gần Bailee hơn. Cô đã đặt tên mọi thứ ở nhà, trừ lũ gà. “Lúc chúng ta về lại nhà, tao sẽ mua mày từ Mosely.” Anh vỗ vỗ cổ con vật. “Nếu chúng ta về nhà.”

Lữ Khách rung cương như thể nó hiểu lời hứa ấy.

Chương 28

Gió trở lạnh trên bình nguyên, tiếng sói đồng cỏ hú dài trong đêm. Bailee cố tỏ ra rằng nó chẳng làm cô bận tâm, nhưng càng ngày âm thanh ấy làm cô càng mỏi mệt.

Bố Farrow và gia đình đang kết thúc vụ thu hoạch. Samuel mang hầu hết đám trái cây vào thị trấn, trong khi đó Bailee dành nhiều ngày đóng hộp. Cái kho rau quả nhỏ đã đầy đồ anh dự trữ cho mùa đông.

Khi gió đổi hướng và thổi từ phía bắc, những người Di gan trở nên nhấp nhổm không yên. Đã đến lúc họ tiếp tục lên đường. Mặc dù họ không cho Bailee trả tiền cho họ, họ nhận con bò và cỗ xe thồ chất đầy thức ăn như một món quà. Vào ngày thứ ba của tháng mười, họ rời đi, họ hứa sẽ quay lại thăm. Những những lời hứa của họ trống rỗng, mang theo hơi thở của mùa đông.

Đột nhiên những ngày bận rộn và ngập tràn đối thoại đã trở nên im lặng. Ngoại trừ gió. Luôn luôn là gió. Bailee bảo với chính mình rằng cô đã quen trải qua những ngày một mình, nhưng nỗi lo lắng cho Carter đến trong mỗi ý nghĩ của cô.

Samuel từ chối đặt chân vào trong nhà Carter hơn một lần trừ một bữa ăn một ngày. Ông dành thời gian còn lại trong căn nhà cho thợ ở, đóng những cái ghế mà ông sẽ đem bán ở Fort Worth. Thậm chí khi ông ở cùng cô, Bailee cũng dần mệt vì cố làm ông tham gia vào câu chuyện. Ông là một người đàn ông tự hào vì sự đơn độc của mình.

Khi cô mới trở lại trang trại, Bailee bảo Samuel kể với cô tất cả những cách Carter dùng để bảo vệ mảnh đất. Một cái cối xay gió chỉ quay khi cửa sau bị mở. Một quả táo sẽ lăn khỏi kệ ở trong nhà kho và cạnh cửa nhà khi ai đó băng qua con đường phía trước. Đất được xới thường xuyên để đánh dấu những vết chân gần nhà. Cây trồng thành vòng để làm bối rối những kẻ cố tiến vào từ phía dòng suối trên đất của Carter.

Còn có những cái khác, Samuel thú thực, nhưng ông chưa từng hỏi về chúng.

Những lời Carter đã thì thầm với cô cứ ám ảnh giấc ngủ của cô. Có một chỗ an toàn ở nông trại. Anh đã mất 3 mùa đông để dựng nên nó. Thậm chí Samuel cũng không biến hành lang đó.

Vào ngày 6 tháng 10, Bailee khóa cửa chặn không khí đêm lại, rồi trở lại ngồi gần đống lửa. Cô đã nhờ Samuel chốt cái chỗ thông gió Carter đã bò vào trước đó. Cô không muốn lầm anh với một kẻ đột nhập một lần nữa.

Cô đã kết hôn được một tháng, nhưng chẳng có Carter để sẻ chia giường với cô. Anh đã biến mất, từng ngày qua cô nhận ra anh có thể sẽ không bao giờ trở lại. Có thể anh đã giết Ludlow và nghĩ sẽ bị treo cổ vì tội này, vì thế anh đã trốn tới California. Có lẽ anh đã chứng kiến án mạng, và biết nếu anh ra báo, anh sẽ mắc chung số phận.

Carter không phải là kẻ hèn nhát, Bailee tự nhắc mình. Anh không phải là một kẻ ngốc. Nếu anh nói có một chỗ ở nông trại, nơi cô có thể an toàn thì cô sẽ tìm nó. Và rồi cô đợi. Cô sẽ đợi

mãi mãi, nếu cần.

Đầu tiên, cô đi vòng quanh như thể đang tìm trứng tìm giải thưởng. Chẳng có kết quả gì. Rồi cô chia nông trại ra và kiếm mỗi chỗ khác nhau mỗi ngày. Nếu Samuel có nghĩ cô khùng, thì ông cũng chẳng nói.

Cuối cùng, cô thử dùng logic. Carter đã nói nó là một hành lang. Anh nói anh xây nói vào mùa đông, vậy nên các chỗ bên ngoài bị gạt bỏ. Anh cũng nói anh làm không cho Samuel biết. Vậy là bỏ nhà kho và nhà thợ ở.

Bailee dựa đầu vào lưng ghế và ngắm ánh lửa trong lúc nghĩ. Lối đi đó phải đủ to để anh đi qua, và nó phải bắt đầu từ đâu đó trong nhà.

Cô đã chà mỗi ly sàn nhà và tường, từ bên trong kho rau củ. Cô bình tĩnh đứng dậy và đi về phía kho rau củ, lúc đi ngang qua bàn nhà bếp, cô nhấc lấy chiếc đèn trên đó.

Đến nhà kho, cô đặt đèn xuống và cẩn thận di bàn tay dọc theo tường. Chẳng có cái kệ nào nhúc nhích. Chẳng có cái gì trật khỏi vị trí.

Cô gần như bỏ cuộc lúc dựa tay vào tường và nhìn quanh để có một ý tưởng.

Bức tường nhích nhẹ. Một chuyển động cô sẽ không để ý nếu không phải là đang tìm kiếm. Tim cô thót lên, cô thử một lần nữa.

Nó chẳng nhúc nhích ra khi cô đẩy, hung dễ dàng trượt qua bên. Đột nhiên, Bailee thấy một hành lang tôi tối, đủ cao cho Carter đi qua mà không phải cúi đầu.

Cô đã tìm ra nhà riêng của anh. Đêm nay, cô sẽ giữ lời hứa của mình là ngủ trên giường anh, dù anh không ở đó với cô.

Carter nhắm mắt lại, gần một trăm dặm xa nhà, anh nghĩ mình đang đi xuống hành lang mà Bailee không biết đó. Anh có thể cảm nhận được gỗ ở đầu ngón tay khi anh gõ lối tới những căn phòng bí mật của mình. Mùi vị mát lạnh của đất tràn ngập mũi anh, báo cho anh biết anh đã về nhà. Cảm giác từ những cuốn sách của anh. Sự tĩnh lặng trong các căn phòng của anh.

Nhưng khi mở mắt ra, anh không hề ở nhà. Anh đang nằm trong bùn, cách một nhóm lều được gọi là điểm quan sát Địa Ngục ¼ dặm. Những căn chòi ấy xập xệ và hôi thối, không thể biết chỗ nào là nhà xí. Anh và Jacob đã quan sát cả ngày và đếm được 12 gã đi và đến nơi đó.

Dalton có vẻ nghĩ rằng đó là tỉ lệ chọi tốt, 12 chọi 2, khiến Carter nghi ngờ lý trí của anh ta.

Họ tiến lại gần hơn vào lúc mặt trời xuống núi. Những gã đàn ông bên trong khu nhà bắt đầu uống rượu ngay sau buổi trưa khi một người đàn bà kéo hai con la đến với đồ tiếp tế. Cô ta có vẻ đã tự nguyện ở lại, vì đôi lúc Carter nghe tiếng cô ta cười vang xuyên qua không khí buổi đêm.

“Chúng ta sẽ cho chúng thời gian để say,” Jacob thì thầm, “rồi thì tôi đi vào từ đằng sau và dò xét xung quanh. Nếu chúng là bọn cướp ngân hàng, chúng sẽ không màng dọn dẹp. Tôi có thể sẽ tìm ra két sắt của toa chứa hàng ngay chỗ chúng nạy nó ra.”

Carter muốn nói tất cả những gì anh muốn tìm là Zeb Whitaker. Có lẽ họ nên tìm trợ giúp trước khi tấn công 12 gã đàn ông. Nhưng viên cảnh sát trưởng chẳng có vẻ là nghĩ mình cần thêm trợ giúp. Jacob đã mở cửa quây ngựa khi họ tiến sát vào lúc hoàng hôn, và bây giờ hầu hết lũ ngựa có lẽ đã đi được nửa đường trở lại Childress.

“Nếu có rắc rối hay anh nghe tiếng súng, hãy phi ngựa vào và bắn. Nó sẽ đủ làm bọn chúng phân tán để tôi có thể lẩn đi.”

“Anh bảo đã sống 3 năm làm một cảnh sát cơ động sao?” Carter buộc phải hỏi. Với kế hoạch này, Jacob sẽ là may lắm nếu sống qua đêm nay.

Khi viên cảnh sát đề nghị cưỡi ngựa xuống núi trước lúc bình minh, Carter nghĩ anh ta đang nói đùa, cho tới khi Jacob thúc ngựa và bắt đầu trượt xuống. Carter làm theo, anh nghĩ nếu có thể sống sót qua kiểu đi xuống chấn động xương cốt này thì anh cũng có thể qua nổi đêm nay.

“Tin tôi đi. Chúng ta có lợi thế bất ngờ.” Jacob cố kìm tiếng cười nhỏ lại.

Vì bất ngờ cũng chẳng đem lại một khẩu pháo cối, Carter chẳng quá mừng vì có lợi thế đó. Nhưng viên cảnh sát cương quyết với kế hoạch của mình, thật là một kế hoạch đơn giản. Vì thế họ đợi trong lúc những kẻ bên trong uống và toàn bộ lũ ngựa đã đi mất.

Khoảng nửa đêm, cảnh sát Jacob Dalton lẻn vào trại, Carter đợi cách đó 50 feet (15m) trong đám cây gần khu nhà. Trong một lúc Cartẻ lắng nghe chờ những âm thanh nhỏ nhất báo hiệu Jacob đã bị lộ. Nhưng tất cả những gì anh nghe là tiếng la hét từ bọn đàn ông và tiếng cười của người đàn bà.

Có một lúc Carter nghĩ nếu phải nổ súng, anh sẽ bắn người đàn bà trước, vì tiếng cười của cô ta nghe chối như tiếng cát trong mạch máu của anh. Sau khi phải sống xa mảnh đất của mình những ngày qua, anh chẳng có tâm trạng nào để tốt bụng.

Carter nghĩ anh thấy Zeb Whitaker bước ra hàng hiên một trong những túp lều, nhưng tóc và da thuộc có vẻ là kiểu ăn mặc ở nơi này.

Gã đàn ông trên hiên thắp một điếu xì gà. Ánh sáng chỉ nhấp nháy ngang qua nét mặt hắn một thoáng, nhưng Carter biết anh đã tìm ra người.

Đồng loạt một lúc, súng nổ vang từ cuối một trong những căn nhà. Tiếp theo là tiếng la hét. Giận giữ! Ngạc nhiên! Đau đớn!

Carter nhảy lên ngựa và chộp lấy cương ngựa của Jacob. “Vào trận!” anh hét lên với Lữ Khách. Với một tiếng hét anh hy vọng sẽ nó sẽ vang lại, Carter phóng hết tốc lực vào khu nhà, anh không nhận ra là chưa kéo vũ khi ra cho tới khi chỉ cách đám lều chỉ 10 feet (khoảng 3m).

Gã đàn ông trên hiên nhà lao về phía trước, chuẩn bị đối đầu trực diện với Carter. Nhưng mặt đất rất lầy lội. Gã đàn ông khổng lồ vặn người, gần như ngã nhào, hung hắn nổ súng, đạn chì tóe lửa lao trong không khí.

Carter đến trước hắn chỉ trong tíc tắc. Anh nhảy xuống ngựa, khiến Lữ Khách hoảng sợ hơn cả tiếng súng. Con ngựa lùi lại. Carter té đập lưng xuống bùn, anh kéo khẩu Colt khỏi bao.

Giống như phim quay chậm, anh nhìn vó Lữ Khách phóng vào đầu Zeb Whitaker. Gã đàn ông to lớn lảo đảo đảo ra sau, vũ khí của hắn nhấc lên để bắn vào Carter.

Carter lồm cồm đứng lên. Trong ba bước, anh đã đứng phía trên người Zeb. Anh nắm một nắm đầy mái tóc nhám của Zeb, lôi đầu hắn khỏi bùn vào vùng ánh sáng đổ ra từ căn nhà. Zeb Whitaker chẳng hề phản ứng. Con ngựa đã đá hắn xỉu.

“Anh đã tóm được hắn rồi!” Jacob la lên và bước ra khỏi cửa. “Tôi chẳng tìm thấy két sắt của tàu. Chất Whitaker lên và ra khỏi đây thôi.” Jacob dễ dàng đánh bại hai gã say trong lúc tiến về phía Carter. Mấy gã say có vẻ cho rằng chúng sẽ bổ nhào vào viên cảnh sát cơ động cho tới khi anh ta đấm gục bọn chúng.

Carter thấy người Zeb lên lưng con ngựa của ả đàn bà đang cột ở cái cọc ràng đổ nát. Anh cột chân và tay gã săn bò tót bên dưới bụng con vật. Trong lúc kéo rời dây cương, anh làm hỏng cái cọc khiến hai con la xổng ra. Chúng đạp chân và chạy mất vào màn đêm với đống đồ tiếp tế mà người đàn bà chưa tháo xuống.

“Đi thôi!” Jacob hét to, vung súng lên trời và bắn, khiến những con ngựa còn rải rác quanh và những tay ngoài vòng pháp luật vẫn còn sống sót bổ nhào tìm chỗ trú. “Vì không có chứng cứ gì của vụ cướp tàu, chúng ta có lẽ đã tới sai ổ chuột.”

Đột nhiên, tiếng hét của người đàn bà át cả tiếng súng. Khi ả ta dừng lại, ả thề sẽ giết tất cả mọi người.

“Nhanh lên”. Lần đầu tiên, trông Jacob có vẻ lo lắng. “Ả ta sẽ ra đây bất cứ lúc nào.”

Carter phải nhảy theo con ngựa của mình để bắt được bàn đạp. Anh chẳng nghi ngờ gì việc đây là cuộc chiến đầu tiên của Lữ Khách.

Carter cuối cùng cũng phóng lên được, anh nắm lấy cương ngựa của Zeb. Họ phi ngựa đi trong đêm mát lạnh.

Họ phóng ào ào qua vùng quê trống như thể quỷ dữ đang đuổi theo sau. Carter vật lộn với cương ngựa của Zeb. Con vật một nửa hoang dã và không chịu để bị dẫn dắt lắm. Carter đã chẳng có đủ thời gian để đeo găng vào, sợi dây da cứ cắt vào tay anh.

Khi ánh sáng đầu tiên của bình minh ló dạng, viên cảnh sát chậm lại, lần kiếm cuối chân trời xem có ai đi theo họ không. Tiếng rên rỉ vàchửi thề nho nhỏ của Zeb đã làm phá vỡ sự tĩnh

lặng vài giừo qua, hung cả Carter và Jacob làm như thể họ chẳng nghe thấy gì.

Jacob đột nhiên phá lên cười. “Chuyện đó thật vui! Đêm nay chúng ta hãy quay lại làm thêm lần nữa. Mấy tên ăn trộm gia súc vặt ấy sẽ chẳng biết cái gì giáng vào chúng. Sẽ mất vài ngày chúng mới tìm lại ngựa và đủ tỉnh để thử tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra.”

Carter chẳng bình luận gì lúc này, hay vào lúc Jacob cố biến anh thành anh hùng khi nói rằng anh đã hạ gục Zeb đo ván trước khi viên cảnh sát có thể ra ngoài để giúp.

Carter đã cố chối bỏ, nhưng Jacob cứ tiếp tục kể câu chuyện vì thú vui của mình, thêm thắt vào mỗi lần kể. Thêm một vài lần kể nữa thì Carter McKoy sẽ là truyền thuyết.

Khi họ đến vùng rìa Childress, Carter nói lời tạm biệt. Anh biết viên cảnh sát cơ động và Riley sẽ lo chuyện Zeb Whitaker từ lúc này. Tất cả những gì trong tâm trí anh lúc này là trở về nhà.

Anh biết đường. Vài tuần trước, trong cơn mưa, anh đã đi đường đó. Chỉ là lần này Carter sẽ không ép mình hay ngựa nữa. Chẳng cần phải vội. Lacy đã kiểm tra tin tức mỗi ngày với cha chồng cô; chẳng ai thấy Bailee. Nếu cô không ở đó đợi anh, căn nhà của anh chỉ là nơi để nghỉ ngơi. Nó không còn là nơi trái tim anh trú ngụ.

Khi phóng ngựa vào đất của mình, anh hít vào một hơi dài, đón chào những mùi vị. Cũng như trước, anh băng qua con suối rồi đến vườn trái cây. Vụ mùa thu hoạch đã hoàn tất, các thân cây được che chắn bởi rơm rạ để chống cái lạnh. Trong thời gian ngắn anh không có nhà, cây cối đã ngả màu, khô đi vào mùa đông.

Anh không thấy ánh đèn từ trong nhà, chỉ có một cái đốm nhỏ từ căn nhà cho thợ ở. Samuel vẫn ở đấy. Ông sẽ ra đi trước khi những chiếc lá cuối cùng rơi.

Carter dẫn ngựa băng qua sân, anh biết mình sẽ không làm người đàn ông già tỉnh giấc. Nhà kho trống rỗng. Cha Farrow và người của ông đã lên đường.

Carter vuốt Lữ Khách, anh nói chuyện với nó và cám ơn nó. “Mày xứng đáng được đặt theo tên ngựa của một vị đại tướng,” Carter nói và cho con vật thêm một muôi lúa mạch nữa.

Mọi thứ có vẻ như đâu vào đấy. Tất cả ngoại trừ việc Bailee không có ở đây. Anh đến chỗ đứng giặt giũ cạnh giếng và cởi bỏ quần áo rồi rửa ráy. Anh không chịu nổi ý nghĩ mặc lại bộ quần áo bẩn, thế nên anh lấy một cái khăn quấn quanh người. Nếu Samuel có tỉnh lại, ông ấy sẽ nghĩ Carter lại trở ngược lại cái thời giặt đồ không quần áo.

Carter biết ngôi nhà sẽ bị khóa. Vài tuần trước, anh chẳng có thời gian đâu để cầm theo chìa khóa, lúc Wheeler lôi anh vào nhà kho. Giờ đây, anh lần tay theo thanh tay vịn dọc hàng hiên, tìm kiếm chiếc chìa khóa dự trữ. Henry đệ tám lững thững tiến tới chào đón và đợi anh gãi tai nó. Carter nhíu mày, rồi cũng chiều theo.

Khi cửa mở ra, hơi ấm trong nhà làm anh ngạc nhiên. Ai đó đã vừa ở đây. Trong một

thoáng, anh nghĩ đó có thể là Bailee. Nhưng cô sẽ nghe thấy tiếng anh. Cô sẽ chạy tới chào đón anh.

Anh liếc ngược về phía nhà cho thợ ở, tự hỏi Samuel có đã vào đây không. Nhưng nếu có, tại sao ông không ở lại đó, và không phải đốt sưởi nhà cho thợ ở lên?

Carter kiểm tra cửa phòng ngủ. Có lẽ Lacy đã ở đây? Cô bé sẽ có đủ thời gian đi ngược về đây kể từ lúc anh gặp cô ấy.

Nhưng cửa mở và anh chỉ thấy bóng của chiếc giường trống. Chẳng có ai ở đây cả.

Mọi thứ có vẻ ở yên chỗ của nó. Chồng quần áo của anh không có ở góc tủ đựng bánh, nơi Bailee thường để khi giặt đồ xong. Có lẽ Samuel đã đem chúng cho những người Di gan.

Có lẽ ông ấy đã cho bọn họ cỗ xe của Bailee, Carter nghĩ khi nhớ rằng nó không có ở trong nhà kho. Hoặc có lẽ cô đã bỏ đi.

Anh liếc về đám đồ sứ, chiếc khăn trải bàn, đế nến của cô. Cô không có bỏ anh. Ít nhất là không phải tự nguyện. Cô sẽ chẳng quên thứ gì cả. Anh cho phép mình thở ra, cảm thấy sự mệt mỏi của cả tuần tràn vào trong xương tủy.

Carter bước tới nhấc cánh cửa hầm rau củ, anh nghĩ cuối cùng tối nay đã có thể ngủ được trong mấy căn phòng yên tĩnh của mình. Và, như mọi đêm, Bailee sẽ ở đó cạnh anh, dù chỉ là trong tâm trí.

Chương 29

Bailee nghe một tiếng gõ nhẹ, đầu tiên là gần lối vào của địa đạo, rồi tại cửa vào phòng ngủ của Carter. Tiếng động rất khẽ sẽ chẳng bao giờ làm cô thức giấc nếu cô không ngủ trong tĩnh lặng hoàn toàn kể từ khi tìm ra những căn phòng dưới đất của Carter.

Cô chui sâu vào dưới chăn và nghe ngóng. Mắt cô mở to ra, nhưng không thể thấy nổi hình bóng gì trong bóng tối đen đặc.

Từ lúc cô tìm thấy căn phòng riêng biệt của anh, cô cảm thấy có Carter ở gần bên. Cô hiểu anh rõ hơn và nhớ anh càng nhiều hơn.

Cô biết có lẽ cô nên đợi cho đến khi Carter đưa cô xuống thế giới ngầm của anh, nhưng kể từ khi tìm ra địa đạo, cô không thể đợi hơn nữa. Cô cần cảm thấy có anh bên cô. Dù anh có lẽ sẽ không bao giờ nói ra, cô biết anh yêu cô, và bằng cách nào đó, trong bóng tối, cô biết điều đó là có thật.

Vậy nên cô đã di chuyển đồ đạc của cô xuống cạnh của anh, sắp xếp lại thế giới của anh để nó bao gồm cả cô trong đó. Cô lật qua những cuốn sách của anh, bỏ ra hàng giờ nhìn một cuốn sách hình ngữ đặt cạnh giường anh mà mẹ anh có lẽ đã vẽ. Với những nét gạch đơn giản, mẹ Carter đã chỉ những động tác của tay thay cho hàng trăm từ.

Những căn phòng đã rất an toàn và chào đón, cho đến bây giờ.

Cái gì đó đang di chuyển gần giá sách, có lẽ vấp phải cái túi du lịch mà Bailee vẫn chưa tìm ra chỗ để cất. Cái gì đó rơi xuống nền nhà tạo một âm thanh ướt sũng. Cái gì đó đang thở.

Bailee cứng người. Cô không chỉ có một mình.

Hoảng hốt, cô nghĩ lại từng bước. Cô đã khóa cửa, phải không nhỉ? Cô đã đóng cái cửa lật trên sàn khi đi xuống hầm rau củ. Ít nhất cô nghĩ rằng mình đã làm thế. Cô đã đóng cửa địa đạo. Dĩ nhiên cô đã làm thế.

Có không nhỉ?

Kẻ đột nhập có thể nào là một con vật đào xuyên qua vách tường không nhỉ? Hay là một con chuột? Chuột tìm ra mọi phương cách ở khắp mọi nơi.

Cô gần như phát ốm lên vì sợ, rồi đột nhiên phía bên kia của giường lún xuống vì sức nặng. Nếu đó là một con vật, nó rất vĩ đại. Và nó ở giữa cô và cái đèn.

Carter duỗi cánh tay ra, thư giãn trong sự êm ái của cái giường của mình, chỉ tích tắc trước khi một tiếng hét chỉ cách tai anh vài centimet, khiếp anh gần khiếp vía, tổn thọ phải vài năm.

Anh bật dậy, cuống cuồng tìm diêm, trong lúc đó tiếng hét vẫn tiếp tục, vang dội lại từ các bức tường. Cho đến khi cây diêm lóe sáng thì anh mới nhớ là mình đang hoàn toàn nude.

Bailee nhìn chằm chằm vào anh bằng đôi mắt mở to sợ hãi, anh cũng nhìn chằm chằm lại cho tới khi que diêm cháy phỏng tay anh.

Họ lại chìm vào bóng tối một lần nữa. Im lặng. Anh lắng nghe. Cô thậm chí không thở.

"Anh xin lỗi," rốt cuộc anh cũng cố lắp bắp lên lời, anh với lấy quần áo, nhưng phát hiện ra chúng không còn ở cái móc thường treo.

Anh vấp phải một cái giống như là tấm thảm ở chỗ mà trước đó không hề có nó, rồi anh mở hộc đầu tiên của tủ quần áo. Ren và lụa chào đón tay anh, không phải cotton như anh nghĩ.

Anh kéo hộc thứ hai. Cũng như thế.

Đến hộc thứ ba, anh nghĩ mình đã đi sai địa đạo. Đây không phải là nhà anh. Chẳng có thứ gì ở đúng chỗ cả.

Từ nơi nào đó, quần bay lại đập ngang mặt anh. "Cám ơn," anh nói lúng búng, gỡ nó ra khỏi cổ.

"Không có chi," một tiếng thì thầm vang lên từ bóng tối.

Anh mặc quần vào trước khi cô tìm thấy diêm và thắp đèn.

Anh muốn kéo cô lại và ôm cô thật chặt để cô biết anh sẽ không bao giờ để cô đi. Nhưng anh đã không làm thế. Anh không thể. Cô có mặt trong mỗi ý nghĩ , trong mỗi hơi thở của anh, nhưng anh không thể băng qua 2 mét đang cách chia họ. Anh thấy nỗi sợ trong mắt cô.

"Anh đã an toàn." Bailee kéo chăn chặt lại quanh cô. "Em đã lo lắng." Cô không nhìn lên anh.

"Zeb đã ngồi sau song sắt," Carter nói, anh nghĩ phải nói cho cô biết điều đó trước. Vẻ đẹp của cô khiến đầu óc anh mờ mịt đi. Cô thậm chí còn đẹp hơn hình ảnh lưu giữ trong trí nhớ của anh. Sao anh lại có thể từng nghĩ cô thật bình thường được chứ?

"Em nhớ anh," cô thì thầm. "Nhưng em cảm thấy được gần anh từ khi tìm thấy địa đạo cảu anh."

"Anh không có giết Ludlow." Anh không muốn cô vẫn phải lo lắng về điều đó. Có lẽ cô nghĩ anh là kẻ giết người? Có lẽ đó là lý do anh nhìn thấy cô sợ hãi như thế lúc mới nhìn thấy anh.

"Phải mất thời gian em mới quen được, bóng tối và mọi thứ."

"Viên cảnh sát cơ động giúp anh tìm Whitaker, họ sẽ xử Zeb tội giết Ludlow." Có lẽ cô đã không để ý chuyện anh không mặc quần áo. Anh cho rằng khả năng đó là một phần một triệu, nhưng nếu họ chỉ nói chuyện thì mọi thứ sẽ ổn cả.

"Theo anh biết thì Lacy vẫn đang ở Childress," anh nói. Bailee chẳng có vẻ là đang lắng nghe.

“Vì đây là nơi anh ngủ, em sẽ ngủ ở đây.” Cô đùa với một cọng chỉ trên tấm mền.

Tóc che nửa mặt của cô khỏi tầm nhìn của anh anh gần như có thể cảm thấy sự mềm mại của chúng trong tay mình. Nhưng anh không thể chạm vào cô. Không thể cho đến khi cô không còn sợ anh.

“Anh là nhân chứng duy nhất. Vậy nên anh phải làm chứng.” Có lẽ cô nghĩ anh vẫn đang trần truồng. Có lẽ đó là lý do cô vẫn không nhìn anh.

“Một tháng của chúng ta đã qua,” cô nói, không để ý đến những gì anh đang nói. “Đã qua vài đêm rồi.”

Anh quan sát cô, đột nhiên hiểu những gì cô nói. “Bailee?” anh thì thầm. “Nhìn anh đi.”

Bailee mỉm cười, mừng vì cuối cùng anh đã lắng nghe. Cô vươn tay về phía anh lúc anh ngồi xuống giường. Nhìn anh thôi đã làm tim cô ngừng đập. Râu anh đã mọc cao vài phân kể từ khi lần cuối cô thấy anh. Anh có vẻ ốm hơn, đen hơn dù là trong ánh lửa bập bùng của ngọn đèn. Nhưng mắt anh vẫn là ánh xanh tuyệt vời ấy và chúng vẫn khiến cô cảm thấy như chúng có thể thấy trọn linh hồn cô.

Anh là người đàn ông khiến cô có cảm giác, khiến cô cảm thấy cô đang sống. Cô sẽ không ở lại với anh vì cô đã cưới anh để ra khỏi tù, hay vì lý do nào khác. Cô sẽ ở lại với anh vì không có anh, sẽ không có sự sống trong tim cô.

“Một tháng của chúng ta đã hết,” cô thì thầm một lần nữa.

Carter đặt ngón tay cô lên tay anh và viết một ký hiệu duy nhất.

“Em cũng yêu anh,” cô trả lời.

“Sao em biết anh đã nói gì?” Anh di chuyển ngón tay dọc theo cánh tay cô, tìm cách thuyết phục mình rằng cô đang thật sự ở đây với anh.

“Em lắng nghe bằng con tim của mình.” Ánh mắt cô cuốn lại với ánh mắt anh.

Đột nhiên, bất kỳ khoảng cách nào giữa họ cũng là quá nhiều. Anh kéo cô lại gần, hôn cô thật nhẹ nhàng, tràn đầy trân trọng yêu thương.

Cô cuộn người vào vòng tay anh, tìm kiếm hơi ấm của anh khi anh bao bọc cô với đôi tay của mình. Trong một chốc, anh ôm cô thật nhẹ, vuốt tóc cô, nếm vị đôi môi cô, vuốt ve cô như thể mỗi sự va chạm là một khám phá mới, một sự va chạm đầu tiên.

Tay cô lướt quanh người anh, khao khát cảm giác có anh. Họ đã ân ái với nhau thật nhiều lần trong tâm trí của mình. Họ cần hơn thế, nhiều hơn thế vào đêm nay. Cô không thể tìm nổi ngôn từ nào để nói cho anh biết anh có ý nghĩa thế nào với cô, nhưng dần dần cô bắt đầu cho anh thấy.

Khi anh duỗi người để cởi quần dài và thổi đèn, anh nghe cô khe khẽ cười rúc rích và biết đêm nay dù anh có làm sai điều gì khi ân ái với cô, nó sẽ vẫn thật hoàn hảo.

“Anh muốn yêu em qua những vuốt ve,” anh thì thầm vào tai cô. “Tâm trí anh sẽ nổ tung với các xúc giác nếu anh nhìn thấy em.”

Cô mỉm cười bên gò má anh. “Em đã thấy đủ rồi.” Cô sẽ không bao giờ có thể nói cho anh biết hình ảnh anh vừa rồi thật sững sờ – và thật đẹp.

Anh làm cô im lặng bằng một nụ hôn thật sâu, nhưng nó khiến anh càng khao khát nhiều hơn. Anh lúng túng cởi váy áo cho cô, rồi hạ người anh xuống sát với cô. Da cô mịn như lụa chạm vào da anh khiến tim anh đập mạnh đến nỗi anh nghĩ xương sườn anh sẽ bị tổn thương từ bên trong.

Như đã mong mỏi, anh chậm rãi di chuyển xuống người cô, hôn, vuốt ve và nếm lấy cô. Đầu tiên vẫn còn hơi e thẹn, cô kéo chăn, tìm cách né tránh. Khi cô ngần ngại, anh trở lại với môi cô và hôn cho đến khi cơ thể cô trở nên ấm nóng và mong chờ sự vuốt ve của anh. Rồi thì anh tiếp tục hành trình khám phá của mình. Anh lắng nghe từng tiếng thở dài của cô, để ý từng cử động của cô và học cách làm cô thỏa mãn.

Khi không còn sự cưỡng lại, không còn ngại ngần, không còn e thẹn, anh vạch chân cô ra và về đến tổ ấm với vợ mình.

Cô cong lưng và bật ra một tiếng rên rỉ, rồi cô cuộn tay thật chặt quanh cổ anh và cùng nhau lướt trên sóng đam mê.

Khi anh gục xuống trên người cô, cả hai chẳng còn đủ sức để nói. Carter hoàn toàn chìm đắm trong cảm giác tuyệt vời có cô gần bên. Anh chẳng cần biết, chẳng cần quan tâm mình đang ở đâu. Anh nhấc người lên một chút và vén tóc ướt khỏi mặt cô, và mong rằng mình đã để đèn để giờ có thể thấy cô.

"Carter?" Cô duỗi người bên dưới anh. "Anh nghĩ chúng ta đã làm đúng chứ?"

Anh mỉm cười. "Anh không chắc. Chúng ta có lẽ phải thử lại." Anh lăn người khỏi cô và kéo chăn trùm cho cả hai, rồi anh luồn tay dưới chăn, các ngón tay xòe rộng đặt trên bụng cô.

Trong một chốc, cô nằm hoàn toàn yên ắng, cảm nhận cảm giác tay anh di chuyển thật chậm rãi khắp người cô. Đôi lúc anh chỉ vuốt ve cô, đôi lúc ngón tay anh gõ những ký hiệu.

"Nói chuyện với em đi, Carter," cuối cùng cô thầm thì.

Anh di ngón tay giữa khe ngực cô. "Anh thích cảm giác về em."

"Tốt," cô trả lời, tay cô vuốt ve dọc mạn sườn anh. "Em cũng thích cảm giác về anh."

"Anh đã rất nhớ cảm giác có em bên cạnh." Anh hôn cô thật nhẹ, biết rằng cô đợi anh nói thêm với cô. "Anh muốn em ở bên anh."

"Cả cuộc đời em," cô trả lời, biết rằng cô đã mất cả tháng để nói ra, nhưng với những lời này cô đã niêm phong lời thề nguyện hôn nhân của mình. "Em sẽ là vợ anh."

Họ lại ân ái một lần nữa, lần này chậm rãi hơn, nối kết cả thể xác lẫn trái tim. Khi họ gục xuống trong vòng tay nhau, Bailee quá kiệt sức để có thể di chuyển. Cô chìm đi vào giấc ngủ trọn vẹn. An toàn, ấm áp và ở nhà.

Carter gõ tay lên tay cô.

"Em cũng yêu anh." Cô thì thầm.

Và cảm thấy câu trả lời của anh, "Mãi mãi."

Phần kết

Tháng 2, 1884Cha thân yêu. Bailee bắt đầu viết bức thư lần thứ năm. "Mình không thể viết cho ông nữa. Không thể," cô lẩm bẩm. Cô chẳng có mấy hy vọng là cha cô sẽ trả lời lá thư này khi mà ông đã không trả lời hai lá cô gửi trước đó.

Carter nhìn lên từ phía chiếc rương gỗ mà anh đang đóng và cố nghĩ xem cô đang nói chuyện với anh hay với cô. Với cơn giông mùa đông đang đe dọa đến, anh đã dọn dự án gần đây nhất vào phòng khách để khỏi phải đấu tranh với gió lạnh khi đi qua nhà cho thợ ở.

Ý nghĩ phải kẹt trong nhà vì tuyết rơi khiến anh mỉm cười. Anh có hàng đống củi, thức ăn và Bailee.

Cô nhìn anh và nhăn mày.

Trước khi anh nghĩ ra một câu trả lời cho lời bình của cô, trái táo rơi khỏi kệ tới cửa. Bailee không còn hoảng hốt trước dấu hiệu đó. Trong một tháng kể từ khi Zeb Whitaker vào tù, mọi người đã bắt đầu ghé qua. Cảnh sát trưởng, Lacy, khi đường xá thông, là hàng xóm. Đầu tiên Carter đã đứng ở hàng hiên như đứng gách, nhưng cuối cùng anh cũng đã mời họ vào chơi một lúc. Ghé vào dùng cà phê, anh đã nói, luôn luôn khiến cô mỉm cười.

Lúc này, theo thói quen, Carter với lấy khẩu súng trường và đi tới cửa.

Bailee nhặt quả táo lên và bắt đầu lau dọn dụng cụ viết lách. Cô biết thư sẽ đợi một ngày, một tuần nữa. Thậm chí khi đã gửi, nó có lẽ sẽ như mấy cái khác, không bao giờ được đọc hoặc trả lời. Từng ngày qua, cha cô đang chứng tỏ ông đã có ý như thế khi nói đối với ông cô đã chết. Cô gần như có thể tưởng tượng cảnh ông quăng những lá thư chưa mở vào thùng rác khi bước vào nhà.

"Carter!" một tiếng gọi to qua tiếng gió. "Bỏ khẩu súng cậu đang nhắm vào tim ta và mở cửa ra."

"Cảnh sát trưởng Riley," Bailee nói một cách không cần thiết khi Carter tháo chốt cửa.

Cô lấy khăn choàng và theo anh ra hiên.

"Xin chào," Carter cố gắng nói và giữ ngựa lại cho cảnh sát trưởng.

"Vào trong đi cảnh sát trưởng," Bailee nói thêm. "Chúng tôi có cà phê nóng."

"Ta không có thời gian, cảm ơn cô." Riley mặc một mớ len và da lùm lùm. "Ta chỉ đi ngang qua trên đường về nhà. Lacy nhờ ta đưa thư cho cô nếu đi ra phía này." Ông đưa Carter một cái gói. "Ta sẽ ghé qua thăm khi mùa xuân đến. Bây giờ ta chỉ muốn về lại thị trấn trước khi tuyết rơi."

Ông nhìn chằm chặp vào Bailee trong một giây. "Vẫn còn muốn lấy người đàn ông này chứ? Ta chưa có thời gian gửi thư giấy đăng ký kết hôn tới Austin, nhưng sẽ sớm thôi lúc ta trở về."

Bailee cười lớn. "Tôi là vợ anh ấy suốt đời này, Riley. Ông có thể ngừng hỏi được rồi."

Cảnh sát trưởng gật đầu. "Chăm sóc cho cô ấy, Carter."

Carter nhích sát là gần Bailee và vẫy tay tạm biệt người đàn ông già lên đường. Cô có lẽ đã dạy anh cách chịu đựng có khách nhưng thời gian anh thích nhất vẫn là khi họ đã đi khỏi.

Trong lúc cô treo khăn choàng, Carter cắt dây buộc mớ thư. Đã một tháng kể từ lúc anh vào thị trấn để lấy thư. Giấy quảng cáo, một mẩu tin nhắn từ cửa hàng sách, một lá thư từ cha Piper, và một lá thư gửi cho Bailee Grace Moore McCoy.

Carter đưa nó cho cô mà không nói gì. Trong một lúc, anh khong nghĩ cô sẽ mở nó ra. Cô chỉ nhìn chằm chằm vào nét chữ đậm.

"Đó là từ cha em," Bailee thì thầm. Cô mở lá thư từ từ như thể mở một gói đồ và đọc tờ giấy duy nhất.

Carter quan sát cô qua khóe mắt trong lúc quay lại làm việc.

Cô có lẽ đã đọc lá thư mười lần trước khi đi ngang qua phòng và quỳ xuống trước anh. "Cha em muốn em về nhà."

Anh cố tìm sự tự chủ. Anh không chắc trái tim anh có thể đập nếu cô ra đi, nhưng anh không biết làm sao để nói với cô anh yêu cô biết bao. "Em sẽ đi chứ?" anh hỏi mà không nhìn vào mắt cô.

Bailee cười như thể anh nói điều gì đó buồn cười. "Không, anh yêu. Em đang ở nhà."

-Hết-

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach